

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

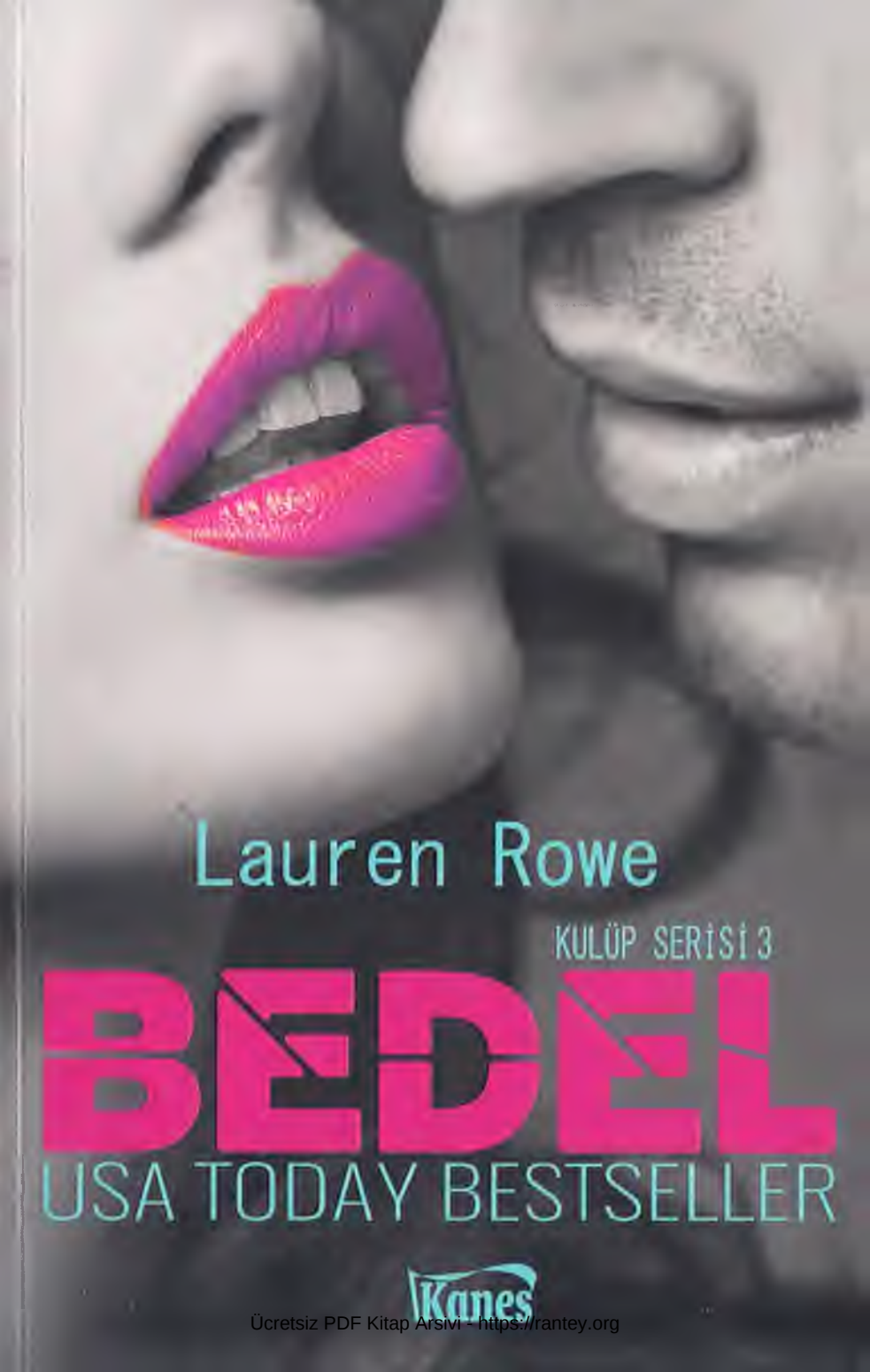
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lauren Rowe

KULÜP SERİSİ 3

BEDDEL

USA TODAY BESTSELLER

"Seni tarih boyunca herhangi bir erkeğin herhangi bir kadını sevebileceğinden daha çok seviyorum. Bizim aşkımız iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayreti. Bizim aşkımız, tanrıların kıskançlığı..."

BEDEL

Lauren Rowe

*İngilizce Aslından Çeviren:
Nesliğül Alptekin*

BEDEL
Lauren Rowe
Özgün Adı: The Redemption

Birinci Basım: 2016
ISBN: 978-605-9915-22-9
Yayıncı Sertifika No: 16534
Yayın Koordinatörü: Ercan Akarsu
Editör: Esra Ertunç
Kapak Tasarımı ve Dizgi: Ebru Doğan

Kanes Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2016
© Lauren Rowe 2016

Baskı:
Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.
Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11
34200 Bağcılar İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 12266
Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla SoCoRo Publishing temsilciliğini yapan Sandra Dijkstra Literary Agency'den alınmıştır. Yayınevinin yazılı izni olmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kanes Yayınları
Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi
No:30 /B
Kadıköy-İSTANBUL
Tel: +90 216-414 73 51 pbx
Fax : + 90 216 414 73 52
Web: <http://www.kanesyayinlari.com>
e-posta: info@kanesyayinlari.com

BEDEL

Lauren Rowe

BÖLÜM 1

Jonas

Onu bırakmak istemiyordum ama beni üzerinden çekip aldılar. Geriye doğru sendeledim. Gözlerim kocaman açılmıştı. Başımı eğip tişörtüme baktım. Onun kanıyla kaplıydı. Çok fazla kan vardı ve her yere bulaşmıştı.

“Nabız yok,” dedi adamlardan biri, onun bileğini tutarak. Parmaklarını boğazına götürdü. “Hiçbir şey yok,” Kaşlarını çatı. “Lanet olsun. Doğrudan boyun arteri” kesilmiş. Adam işini garantiye almış. Tanrı aşkına.” Başını iki yana salladı.

“Ne tür bir hayvan...” dedi diğer adam. Ama sonra sesi gitgide kısıldı. Bana baktı. “Onu buradan çıkar. Bunu görmemeli.”

Adamlar itfaiyeci gibi giyinmişlerdi. Ama itfaiyeci olduklarını sanmıyorum çünkü ortada ateş yoktu.

“Vücudu soğumuş bile. On beş, en fazla yirmi dakika önce.”

* Şah damarı (ç.n.)

Seni seviyorum, anneciğim, demiştim ona. Ama bana karşılık vermemişti. İlk defa bana karşılık vermiyordu. Ona bu kelimeleri söylediğim zaman, “Ben de seni seviyorum, benim küçük bebeğim,” demesi gerekiyordu. Hep böyle derdi. “Ben de seni seviyorum, benim küçük bebeğim,” Bu sefer neden söylememişti? Ve neden bana bakmıyordu? Gözleri camdan dışarı bakıyordu. Ben de camdan dışarı baktım. Evimizin önüne bir ambulans park etmişti. Siren ışıkları tepede yanıp sönüyor ama herhangi bir ses çıkarmıyordu.

Bir an için uzaklardan gelen siren seslerini duydum. Gittikçe yaklaşıyordu. Sirenlerden hoşlanırdım, özellikle de gitgide yaklaşan siren seslerinden. Polis arabaları kötü adamın peşine takıldığında ya da büyük, kırmızı bir itfaiye aracı arabamızın yanından geçip gittiğinde hoşuma giderdi. Annem hep derdi ki siren seslerini duyduğunda arabayı kenara çekmen gerekir. “İşte günü kurtarmaya gidiyorlar!” diye cıvıldardı yanımızdan geçtiklerinde. Ama bugün, benimle konuşmuyordu.

Bugünden itibaren, artık sirenlerden hoşlanmıyordum.

Odanın köşesine çekildim. Yere oturdum ve ileri geri sallanmaya başladım. Onu sevdiğimi söylemiştim ama bana karşılık vermedi. Üstelik bana bakmıyordu da. Boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. Gözlerini dahi kırpmıyordu. Onu kurtarmadığım için bana kızgın olmalıydı.

“Annen mi, dostum?” diye sordu bir adam. Yanıma yaklaşıp çömelmişti.

O benim annem.

“Evde ikinizden başka kimse var mıydı?”

Onunla yalnız kalmak istedim. Onun sadece bana ait

olmasını istedim. Onun acısını almak istedim. Ben kötü bir çocuğum.

“Buraya sana yardım etmek için geldik evlat. Sana zarar vermeyeceğiz. Bizler sağlık görevlisiyiz. Polis yolda.”

Güçlkle yutkundum.

Gardırobun içinde kaldım çünkü kötü adam gittikten sonra onu sihirli parmaklarımla iyileştiririm diye düşündüm. Ama sonra sihir işe yaramadı. Neden bilmiyorum. Ben kötü bir çocuğum.

“Adın ne evlat?” diye sordu diğer adam.

“Onu buradan çıkar,” dedi ilk adam yeniden. “Bunu görmemeli.”

Yanıma çömelmiş olan adam, diğer adama eliyle uzaklaşmasını işaret etti. “Üzerinde kan var dostum.” dedi yumuşak bir sesle. “Senin kanın olmadığından emin olmalıyım. Canını yakan oldu mu?”

Elimden tuttu ama aniden geri çekilerek anneme doğru koştum. Kendimi onun üzerine attım. Üzerime bulaşan kan umurumda değildi. Tüm gücümle ona tutundum. Beni ondan ayıramazlardı. Eğer yeterince çok dersen belki de parmaklarımdaki sihir bu sefer işe yaramaya başlardı. Belki de yeterince denememiştim. Eğer sihrim işe yararsa candan dışarı bakmaya bir son verebilirdi. Eğer yeterince “Seni seviyorum, anneciğim,” dersem belki de sihir işe yaramaya başlar ve sonunda gözlerini kırıp “Ben de seni seviyorum, benim küçük bebeğim,” derdi bana.

Beysbol desenli nevresimle kaplanmış yatağıma uzandım. Josh da yanımda, futbol desenli nevresimle kaplanmış yatağında uzanıyordu. Eğer beysbol desenli nevresimi alamazsa genelde çılgına dönerdi. Ama bu kez, hiç sesini

çıkarmadan nevresimi bana vermişti. “İstersen beysbol desenliyi hep sen alabilirsin,” dedi Josh. “Bundan sonra, ilk sen seç.”

Eğer bunu bir hafta önce söylemiş olsaydı mutlu olabilirdim. Ama şu an umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Bir daha kimseyle konuşmak istemiyordum. Annem bir daha geri gelmemek üzere uzaklara gideli bir hafta olmuştu. O günden beri tek kelime etmemiştim. Ağzımdan çıkan son sözler artık işe yaramayan sihirli parmaklarımla ona sarılıp, dokunup, onu öperken “Seni seviyorum, anneciğim,” olmuştu. O günden sonra bunların ağzımdan çıkan son kelimeler olmasına karar vermiştim.

Polis bana kötü adamın neye benzediğini sorduğunda bile konuşmamıştım. Çalışma odasının kapı eşiğinde ağlayan babamı duyduğumda bile bir şey dememişim. Kötü adamın bıçağıyla annemi kesip benim peşimden geldiği rüyamdan uyandığımda bile, tek kelime etmemiştim. Babam, annemi sonsuza dek benden alıp götürenin Mariela’nın kız kardeşinin erkek arkadaşı olduğunu polislerin ortaya çıkardığını dün gece bana söylediğinde ve babamın William amcama telefonda “O piç kurusunu geberteceğim,” dediğini duyduğumda bile, ağzımı açmamıştım.

Yatağımda doğruldum.

Aşağı kattaki holde Mariela’nın sesini duydum. Holde olduğunu biliyordum çünkü sesi yüksek bir gürültüyle yankılanıyordu. Hol, evimizde seslerin bu şekilde yankılandığı tek yerdi. Özellikle de Mariela’nınki kadar yumuşak bir ses ise bu.

Josh’a baktım. Çoktan uykuya dalmıştı. Belki de Mariela’ya merhaba demesi için onu uyandırmalıyım? Ama hayır, Mariela bana aitti. Bize Venezuela yemeği pişi-

rirken mutfakta oturup onunla sohbet eden bendim. Bulaşıkları yıkarken ona yardım edip güzel, İspanyol şarkılar söylerken onu dinleyen bendim. Ellerini bulaşık suyuna batırıp geri çıkardığında kahverengi teninin ıslak, parlak ve dondurmanın üzerindeki karamel sosu gibi bir hal alması hoşuma giderdi. Mariela'nın cildi o kadar yumuşak, pürüzsüz ve tatlıydı ki o şarkı söylerken bazen parmağımın ucuyla koluna dokunur, gözlerimi kapatıp yumuşak hareketlerle parmağımı teninin üzerinde gezdirirdim. Gözleri de çok güzeldi. Tootsie Rolls* rengindeydi. Bana kurulumam için bir tabak uzattığında ya da benim için şarkı söylediğinde, Mariela'nın koyu kahverengi gözlerindeki ışıltı içimi ısıtırdı.

*"Señor, por favor!"*** diye bağırdı Mariela aşağı kattan.

Yatağımdan sıçrayıp odadan dışarı fırladım. Annem sonsuza kadar uzaklara gittiğinden beri bu, yataktan ilk defa çıkışımdı. Bacaklarımın ağrıyıp zorlandığını hissettim. Kalbim acıyordu. Bir daha yataktan çıkmayacağıma dair kendime söz vermişim ama Mariela'mı görmek istiyordum. Yataktan bir daha çıkmayacağıma dair kendime söz vermiş de olsam, sadece Mariela'yı görmek koşuluyla bir istisna yapabilirdim. Merdivenlerden olabildiğince hızlı indim. Mariela'nın bana Jonasito*** diye seslenişini duy-mak veya yine şarkı söylerken onu dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Ama babamın sesi beni yarı yolda durdurdu.

"Defol git buradan," dediğini duydum babamın. Çok kaba olan ses tonunu kullanıyordu. "Yoksa polis çağırırım."

* 1896'dan bu yana Amerika'da üretilen çikolata ve karamelli şeker markası (ç.n.)

** İsp. "Efendim, lütfen!" (ç.n.)

*** İspanyolcada sevilen kişiye hitap ederken isminin sonuna bu ek getirilir. Jonas' cığım anlamına gelir. (ç.n.)

*"No, señor! Por favor,"** dedi Mariela ağlayarak. *"Dios bendiga a la señora. Por favor, dejeme ver a mis bebés. Los quiero."***

"O piç kurusuna futbol maçına gideceğimizi sen söyledin. Onun ölümüne sen sebep oldun."

Mariela daha yüksek sesle ağlamaya başladı. *"No, señor! Ay, Dios mio, señor. No sabía! Lo juro por Dios,"**** Yarı İngilizce konuşmaya başlamıştı. *"Lütfen, señor, çocuklarımı çok seviyorum. Son como mis hijos. Señor, por favor. Esta es mi familia."*****

"Çık evimden," diye bağırdı babam. "Defol git."

Babamın sesi böyle öfkeli geldiğinde, özellikle de aneme ya da Mariela'ya bağıırken, onun yoluna çıkma-mam gerektiğini bilirdim. Ama bu kez umursamadım. Mariela'mı görmek istiyordum.

Merdivenlerden koşarak aşağı inip holü geçerek kendimi onun kollarına bıraktım.

Beni gördüğü an küçük bir çığlık attı ve bana sınıksıkı sarıldı. Beni o kadar sıkı sarmıştı ki nefes alamıyordum.

Annem gittiğinden beri ilk defa konuştum. *"Te quiero, Mariela."******

"Ay, mi hijo," diye karşılık verdi. *"Pobrecito, Jonasito. Te quiero."******

Hayatımın geri kalanında ağızımdan çıkan son kelimelerin "Seni seviyorum, anneciğim," olmasını istemiştim

* "Hayır, efendim. Lütfen."

** "Tanrı onun ruhunu korusun. İzin verin bebeklerimi göreyim. Lütfen, onları seviyorum."

*** "Hayır, efendim. Ah Tanrım. Haberim yoktu, efendim. Yemin ederim!"

**** "Onlar benim oğullarım. Lütfen, efendim. Onlar benim ailem."

***** "Seni seviyorum, Mariela."

***** "Oğlum, benim zavallı Jonasitom, seni seviyorum."

ama sonra düşündüm ki Mariela'yla İspanyolca konuşmak sayılmazdı, onu sevdiğimi söylüyor olsam bile. Çünkü İspanyolca gerçek değildi. Bu yalnızca Mariela'yla aramızdaki gizli bir dildi. Hayal ürünü. Babam bizim gizli dilimizi anlamasa da, ki çok akıllı biriydi, Mariela'ya onu sevdiğimi söylemek, bu durumda sözümünden döndüğüm anlamına gelmiyordu.

Babam Mariela'ya bağırarak ona evden gitmesini söyledi.

Mariela'nın eteğinin ucundan asıldım. *"No me dejes, Mariela."**

"Te quiero, Jonasito," Mariela hıçkırıklara boğulmuştu. *"Te quiero siempre, pobrecito bebe."***

"No me dejes, Mariela."

"Mariela?" Josh gelmişti. Sesleri duyup uyanmış olmalıydı. O da koşup kendini Mariela'nın kucağına attı.

Ben onu omzundan tutarken o da dizleri üzerine çöküp Josh'u kucakladı.

"Te quiero," dedi Josh'a. *"Te quiero, bebe."*

Josh, Mariela ile aramdaki gizli dili anlıyor ama çok iyi konuşamıyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi ağlayarak.

"Gitme vakti," diye bağırды babam Mariela'ya. Telefonu eline aldı. "Polisi arıyorum."

Mariela, Josh'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu beni biraz kızdırdı çünkü bunu bana yapmasını istordim. Ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. *"Cuida a su hermanito,"* dedi Josh'a. *"Sabes que él es lo sensitivo."****

"Olacağım, Mariela," dedi Josh. "Olacağım."

* "Beni bırakma, Mariela."

** "Seni sonsuza dek seveceğim, benim zavallı bebeğim."

*** "Erkek kardeşine göz kulak ol. Onun hassas olduğunu biliyorsun."

“Te quiero, Mariela,” dedim onun eteğine asılarak.
“No me dejes.”

“Ah, Jonasito,” dedi Mariela. *“Te quiero, bebe.”*

Mariela bana sarılmak istedi ama babam onu benden uzaklaştırarak ön kapıya doğru sürükledi. Mariela’nın benimle kalması için babama yalvardım. Çığlıklar atarak onun adını haykırdım. Onu sevdiğimi söyledim. Ağladım. Defalarca ağladım. Ama ne yapsam ya da söylesem işe yaramamıştı. Babam Mariela’yı bir daha geri dönmek üzere kovmuştu.

BÖLÜM 2

Jonas

Çok solgun görünüyordu.

“Kan basıncı doksana elli,” dedi sağlık görevlisi. Hepsi Sarah’ın etrafında toplanmış, beni bir kenara itmişlerdi. Ambulansta alan çok dar olduğundan onun ayakucunda oturmuş, bileğinden tutuyordum.

“Adı ne?” diye sordu sağlık görevlisi.

Adamın dudaklarının oynadığını görüyor, ağzından çıkan kelimeleri duyuyordum. Ama konuşamadım. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Birinin ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğime söz vermiştim. Ardından o lavaboda canını kurtarmak için yaşam mücadelesi verirken, ben de sınıfta oturup kahrolası müzik listesini dinlemiştim. Tüm vücudum titremeye başlamıştı.

Sağlık görevlilerinden biri Sarah’ın boynu ve başının arkasından, aşağı doğru bir şeyler tutuyordu. Bir diğeri ise

kaburgalarından aşağı doğru başka bir şey tutuyordu. Koluna serum takılmıştı.

“Adı ne?” diye sordu adam yeniden.

Sorusuna cevap vermek istiyordum ama sesim bir türlü çıkmıyordu.

“Kaç yaşında?”

Güçlkle yutkundum. Cinnet’in beni yeniden ele geçirmesine izin veremezdim. Artık güçlüydüm. Artık farklıydım. Sarah’ın ise bana ihtiyacı vardı.

“Sarah Cruz. Yirmi dört.”

Sarah acıyla inledi. Gözleri yarı açılmıştı.

Sağlık görevlisi kenara çekilerek ona yaklaşmam için bana yer açtı. Yüzüne doğru eğildim.

Gözleri kocaman açıldı. Korkmuştu. Bir gözyaşı damlası gözünün kenarından süzülerek şakağına doğru aktı.

“Jonas?” dedi. Sesi zayıf bir fısıltıdan ibaretti. Ama ağzından çıkan bu tek kelimeyle, kaybetmek üzere olduğum aklım karanlığın kıyısından keskin bir dönüş yaparak aydınlığa, Sarah’a, benim biricik bebeğime doğru yol almaya başladı. Ağzından çıkan bu küçük fısıltıyla, Cinnet, mutfağın ışığı yanınca panikleyip kaçan bir hamamböceği gibi kovuğuna çekilmişti. Bu tek kelimeyle zihnim bedenime dönüş yaptı.

“Buradayım, bebeğim. Hastaneye gidiyoruz. İyileşeceksin.”

“Beş dakika sonra ders başlayacak,” dedi cılız bir sesle. “Gitmem gerek.”

“Adını biliyor musun?” diye sordu sağlık görevlisi.

Sarah adama boş gözlerle baktı. “Jonas?”

“Buradayım, yanımdayım.”

“Biraz geri çekilin, bayım.”

Yerime oturdum. “Buradayım, bebeğim. Bırak seni iyileştirsinler,” Sesimin titremesini bastırdım.

“Adını biliyor musun?” diye sordu sağlık görevlisi, Sarah’a.

Gözleri kocaman açılmıştı.

“Adını biliyor musun?”

Cevap vermedi. Yüzü çok solgundu.

Kalbim göğüs kafesimin içinde çılgınca atıyordu.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu sağlık görevlisi.

“Anayasa hukuku.”

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

“Sen kimsin?” diye sordu Sarah, sağlık görevlisine.

“Adım Michael, acil tıp teknisyeniyim. Seni hastaneye götürüyoruz. Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

İnledi. “Ders beş dakika içinde başlıyor. Bırak gideyim,” Sedyenin kayışına asıldı.

“Kımıldama, Sarah. Yaralısın. Kımıldamaman gerek. Hastaneye gidiyoruz. Onlara adını söyle.”

Boş gözlerle bana baktı. “Jonas?”

“Buradayım, bebeğim.”

Birden gözyaşlarına boğuldu. “Beni bırakma.”

“Seni asla bırakmam. Yanı başındayım,” Gözyaşlarımı bastırdım. Onu koruyacağıma söz vermişim. Onu kimse-nin incitmesine izin vermeyeceğime söz vermişim. “Seni asla bırakmam, bebeğim. Söz veriyorum.”

Ambulans durdu. Arka kapılar sonuna kadar açıldı.

Bir anda doktorlar etrafını sarıp onu da beraberlerinde götürerek gözden kayboldular. Çarpma kapılarda biri

beni durduruncaya dek sedyenin kayışına tutunarak koridor boyunca onun yanında gitmiştim.

“Yaralının adı ne?”

“Sarah Cruz. C-R-U-Z.”

“Yaşı?”

“Yirmi dört.”

“Herhangi bir ilaca alerjisi var mı?”

“Olduğundan hiç bahsetmedi.”

“Bugün herhangi bir ilaç alıp almadığını biliyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, almadı.”

“Herhangi bir sağlık problemi var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Eşi misiniz?”

Tüm bedenim ürperdi. “Evet.”

Beş dakika sonra, beş saat de olabilir, bekleme odasında sonunda biri yanıma yaklaştı. “Birtakım testler yapıyoruz,” dedi adam. Üzerinde ameliyat önlüğü vardı. Gözleri üzerimdeki gömleğe kaydı.

Ben de aşağı doğru baktım. Üstüm başım kan içindeydi.

“Yaralandınız mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Kan onun mu?”

Başımla onayladım.

“Bilinci yerine geldi ve konuşabiliyor. Siz Jonas oluyorsunuz galiba?”

Başımla onayladım.

“Sizi sorup duruyor,” Yüzüne samimi bir tebessüm yayıldı. “Durumu elverdiği an, elini tutabilmeniz için onu yanınıza getireceğiz. Biraz daha dayanın. Yaralarının derecesini anlayabilmek için birtakım testler yapıyoruz.”

Yeniden başımla onayladım.

“Biraz daha dayanın.”

Doktor odadan çıktı ve ben de yerime oturdum. Vücudum titriyordu. Zihnim bana ait değil gibiydi. Burada ne kadar uzun süre oturursam, zihnim o kadar çok boşluğa doğru sürükleniyordu. Kendimi kaybetmek üzereydim. Josh’a ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkarmak için elimi cebime soktum ama orada değildi. Nereye gitmişti? Josh’un numarasını ezbere bilmiyordum. Ne zaman Josh’la konuşmak istesem, yapmam gereken tek şey telefonumun rehberinden Josh yazan ismi bulmak olmuştı.

Zihnim bana ait değil gibiydi. Havalanıyor, havada zikzaklar çiziyor ve boşluğa doğru, Cinnet’e kavuşmak için çılgınca koşturuyordu. Şimdilik istediğini elde edememişti.

BÖLÜM 3

Jonas

“Gidip ağaca tırmanmak ister misin?” diye sordu Josh.

Her zamanki gibi yine cevap vermedim. İki ay önce annem gittiğinden beri konuşmamıştım. Babam Mariela’yı kovduktan sonra beni gönderdikleri o pis yerde bile ağzımı açmamıştım. O kötü yere bir daha asla gitmek istemiyordum. Josh’u, annemi, Mariela’yı, babamı ve yumuşak yatağımı özlemiş, geri dönmek istemiştim. Ve tüm o doktorların tek yaptığı şey beni zorla konuşturmaya çalışmaktı.

O kötü yerde kaldığım süre boyunca eğer benden istediklerini yaparsam, eğer konuşursam Josh ve babamın yanına, eve gitmeme izin vereceklerini en başından biliyordum. Ama annem bana karşılık vermemiş olsa da ağzımdan çıkan en son kelimelerin “Seni seviyorum, anneciğim.” dışında bir şey olamayacağını anlamıyorlardı.

“Hadi eskiden yaptığımız gibi yine ağaca tırmanalım,” dedi Josh.

Annem evimizde bizimle birlikteyken Josh’la ben büyük bir ağaca tırmanırdık. Ama artık ağaca tırmanmak umurumda değildi. Artık herhangi bir şeyi umursamıyordum. Tek yapmak istediğim onunla birlikte cennete gitmekti.

“Hadi,” diye ısrar etti Josh. Elimden tutup beni yatağımdan dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Ayağa kalkıp yeniden yatağa süzülmediğimi gördüğünde gülümsedi. Elimden tutup beni merdivenlerden aşağı, mutfaktan geçerek bahçeye açılan arka kapıya, oradan da büyük ağacın olduğu boş araziye sürüklemeye başladı.

“Hadi, Jonas,” dedi. “Hadi tırmanalım.”

Tırmanmaya başlamıştı. Ben ise ağacın altında dikilip birkaç dakika boyunca onu izledim. Benden çok daha yavaş tırmanıyordu. Tamamen yanlış yapıyordu işte. Tanrım, Josh’u koca ağaca bir balık gibi tırmanmaya çalışırken izlemek işkenceydi. Annem hep derdi ki: “Eğer bir balığı ağaca tırmanma becerisine göre değerlendirirsen, balık daima beceriksiz olduğunu düşünecektir. O yüzden bırakalım da minik balık yüzsün, olur mu?” Pekâlâ, üzgünüm ama bu doğru. Josh’un ağaca tırmanmaya çalışan lanet bir balıktan farkı yoktu. Onun arkasından tırmanmaya başladım. Ama bunun tek sebebi Josh’un yüzgeçlerine daha fazla tahammül edemiyordum oluşumdu.

Kısa sürede Josh’u geçtim. Daha yükseğe çıktıkça bir dala oturup gökyüzüne bakarak erkek kardeşimin bana yetişmesini bekledim. Sonunda yetiştiğinde yanıma oturup o da tıpkı benim gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Josh’un ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben şu an kafamda pofuduk beyaz bulutların resmini çiziyordum.

“Ne fark ettim biliyor musun?” diye sordu Josh.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karşılık vermedim.

“Annem gündüzleri bulutların üzerinde yüzüyor. Geceleri de yıldızlarda oluyor. Eğer gece bir yıldızın parladığını görürsen, annem yatma vaktinin geldiğini söyleyerek bize göz kırpmıyor demektir.”

Bunu konuşmak istemiyordum. O yüzden aşağı inmeye başladım. Sihirli parmaklarımın annemi iyileştireceğini sanmıştım. Ama işe yaramadılar.

Annem gittiğinden beri neredeyse her gece, kılı kıcı olan koca adamın annemi bıçağıyla parçalara ayırdığının kabusunu görüyordum. Bazen benim peşimden geldiği de oluyordu. Bir seferinde koca adamın annemi kestiğini görürken aniden uyandım ve yanımda bana sarılıp İspanyolca şarkılar söyleyen Mariela'yı buldum. Onu o kadar çok özlemiştim ve yanımda olduğu için o kadar mutluydum ki ağlamaya başladım. Sonra bir kez daha uyandım ve Mariela'nın aslında orada olmadığını gördüm. Yanımdaki yatakta salyalarını akıtarak horul horul uyuyan aptal Josh dışında kimse yoktu. Annem yoktu. Mariela yoktu. Sadece Josh ve çenesindeki salyaları vardı.

Ağaçtan aşağı inmeye devam ettim. Parmaklarımdaki sihir işe yaramamıştı. Ve ben neden işe yaramadığını anlayamıyordum.

Josh'un da ardımdan aşağı inmeye başladığını duydum. Hâlâ annem hakkında konuşuyordu. Ben ise bir daha asla onun hakkında konuşmak istemiyordum. Josh'la bile. Çünkü gözümün önüne kan geliyordu. Bir okyanus dolusu kan. Ve pantolonunu aşağı indirdiğinde o adamın kıcı. Devamında annemin korku dolu gözleri aklıma geliyordu. Ama ben ona yardım etmek için dolaptan çıkmamıştım. Çünkü ben kötü biriydim.

Josh aşağı, yanımdaki çimlere atladı.

“Hadi futbol topunu alıp oynayalım,” dedi. Beni tüm spor eşyalarını koyduğumuz kulübeye çekeştirecekmiş gibi elimden tuttu.

Elimi geri çektim.

“Hadi, Jonas,” dedi. Ayaklarımı yerde sürüyerek yürüyordum. O da yanımda beni takip ediyordu. “İstersen beysbol da oynarız. Ne istersen onu yapabiliriz. Sen seç.”

İşte bu ilginçti. Josh asla benim seçmeme izin vermezdi. Genelde baskın çıkan o olurdu. İçimden seçmek gelse de yürümeye devam ettim.

Birden Josh beni ittirdi. Çimlerin üzerine düştüğümde üzerime çıkıp önce karnımı, sonra da yüzümü yumruklamaya başladı. Karşılık vermedim. Bana vurmasını istiyordum. Herkes bana vurmalıydı. Çünkü kötü biriydim. Annemin ölmesinin sebebi bendim. Eğer bana yeterince sert vurursa, belki onunla birlikte cennete gidebilirdim. Artık burada olmak istemiyordum. Onun yanında olmak istiyordum.

“Neden karşılık vermiyorsun?” diye sordu Josh. “Hadi sen!” diye bağırdı.

Yalnızca orada uzanıp bana vurmasına izin verdim. Ardından ağlamaya başladım. O da ağlamaya başladı. Ağlıyor ve aynı zamanda beni yumrukluyordu. Ben ise ağlıyor ve yumruk yiyordum. Bir dakika sonra, Josh durdu. Kesik kesik nefes alarak üzerimde oturuyordu. Gözyaşları ve sümükleri yüzünden aşağı akmaya başladı.

Hareket etmedim. Yalnızca bana daha fazla vurmasını diledim.

Ne yapacağımızı bilemez halde birbirimize baktık. Bu çok garipti. İkimiz de aynı anda deli gibi ağlıyorduk.

Josh derin bir nefes aldı ve kendi suratına sert bir tokat attı.

Ağlıyor olmama rağmen gülümsedim. Neden yapmıştı ki bunu? Çok aptalcaydı.

Ben gülümsediğimde Josh da dişlerini göstererek gülümsedi. Annem gittiğinden beri bu, yüzümde beliren ilk gülücüktü. Bu kez kendine daha sert bir tokat attı. Bu hareketi aynı zamanda bana kahkaha attırmayı da başarmıştı.

“Eğer bana karşılık vermeyeceksen, sanırım bunu kendim yapmam gerekecek,” dedi Josh.

Ben de kendime bir tokat attım. Gerçekten sert vurmuştum. Bu, Josh’u güldürmüştü.

“Şimdi daha iyi hissetmiyor musun, Jonas?”

Daha iyi hissediyordum.

Josh eğilerek üzerime uzandı ve bir süre güreşiyordumuz gibi yaptık. Ama asıl yaptığımız şey birbirimize sarılmak ve uzun bir süre ağlamak oldu.

“Bu da ne şimdi?” Babamın sesi. “Kalkın ayağa.”

Bu ses tonunu biliyordum. Başımızın büyük belada olduğunu söyleyen tonda bu. Hemen ayağa kalkıp gözlerimizi sildik.

“Ne haltlar dönüyor burada? Dışarı çıkıyorum ve ne görüyorum? Oğullarım çimlerin üzerine yatmış iki gözü iki çeşme ağlıyor?”

Tanrım, başımız cidden beladaydı.

Babam bir süreliğine elleriyle yüzünü kapadı. Gerçekten üzgün görünüyordu. “Eğer ağlamak istiyorsanız, tamam. Ama bunu herkesin sizi göreceği bir yerde yapamazsınız. Ve tabii benim yanımda da yapamazsınız. Bazen buna ihtiyaç duyduğunuzun farkındayım ama sizi ağlar-ken görmek istemiyorum, çocuklar. Her gün yataktan kal-

kabilmek için büyük çaba sarf ediyorum ve kendini toparlamaktan aciz insanların yanında, bu siz bile olsanız, bunu yapamam. Üçümüzün de kendimize gelip aptalca davranmayı bırakmamız lazım,” Başını iki yana sallayıp garip bir ses çıkardı. “Çocuklar, eğer duygularınız hakkında konuşup hüngür hüngür ağlamaya ihtiyaç duyuyorsanız sizi deli doktoruna gönderebilirim. Böylece dırdırınızı kapalı kapılar ardında yapabilirsiniz. Ama eve dönüp gözümün önünde olduğunuz andan itibaren, gerçek bir erkek gibi davranmaya başlayacaksınız. Beni anladınız mı?”

“Evet, efendim.” dedi Josh.

Babama baktım ama karşılık vermedim. Annemi istiyordum.

Babamın bakışları üzerime sabitlendi. “Jonas Patrick. Canıma yettin artık. Bunu atlatabilmen için zamana ihtiyacın olduğunu düşünüp sabrediyordum. Ama artık zaman doldu. Bu saçmalıklara son verip yeniden konuşmaya başlayacaksın. Dünyası yıkılanın bir tek sen olduğunu mu sanıyorsun?” Sesi kulağa komik geliyordu. Ağlamaklıydı. “Annen kahrolası bir azizeydi. Benim kurtarıcım olmuştu. Artık o yok. Peki, şimdi kim kurtaracak beni?”

Josh’la birbirimize baktık. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk.

“Kahrolası bir değişiklik yapıp başkalarının hislerini de düşünmeye ne dersin? Yere uzanıp ölmeyi dileyen bir tek sen değilsin. Belki de başka insanlar nasıl hissediyor diye durup bir düşünebilirsin. Özellikle de annenin senin yüzünden bizimle maça gitmeyip evde kaldığını göz önünde bulunduracak olursak. Eğer sen ısrar etmeseydin...” Babam bana kötü bir bakış atıp sert adımlarla uzaklaştı.

Doğruca ağaca yöneldim. Koşabildiğim kadar hızlı koşarak, bu kez annemin izin verdiğinden de yükseğe tır-

mandım. Eđer üzerinde durursam kırılabileceğini söylediği en yůksek dala oturdum. Kırılrsa da umurumda değildi. Belki de kırılmasını istiyordum.

Dalın ۆzerine oturduğumda ellerimi yukarı kaldırıp bulutlara dokunmaya çalıştım. Ama en yůksek dallar bile anneme ulaşmam için yeterli değildi. Bir dahakine buraya merdiven getirsem iyi olacaktı. Ya da aptal ağacı boşver. Bir dahakine dađa tırmanacaktım. Evet, dađa tırmanacaktım. Hem de dۆnyadaki en yůksek dađa. Sonra dağın en yůksek yerine gidip ellerimi havaya kaldırarak bulutlara dokunacaktım. Annem de aşağı eğilip beni yukarı çekecekti. Bۆylece William amcamın gۆl evindeki mavi hamakta yaptığımız gibi annemin bulutunda birlikte uzanacaktık. Annem de hep yaptığı gibi bana gۆlۆmseyip yۆzۆmۆn her yerini ۆpecek ve sonsuza dek birlikte olacaktık.

BÖLÜM 4

Jonas

Doktorun ağzından çıkacak kelimeyi beklerken zihnim, bir garip düşünceden diğerine çılgınca atlayıp duruyordu. Dizlerim delice titriyordu. Durduramıyordum. Kafamda her türden düşünce vardı. Yıllardır aklımdan geçmeyen düşünceler... Belki de yeniden sinirsel çöküntünün eşiğine gelmiştim. Neden doktor yanıma gelip neler olduğunu söylemiyordu?

Aşağı baktım. Tişörtüm baştan aşağı Sarah'ın kanma bulanmıştı. Üzerimi temizlemek için lavaboya doğru yöneldim.

Sarah'ın kanının lavabodan akıp gidişini izlerken, bu anı daha önce yaşadığıma dair çok yoğun bir duyguya kapıldım.

Sarah'ta da aynısı olan bileğimdeki ipten bileklik onun kanıyla kaplıydı. Ne yapacağıma karar veremeyerek, donuk halde bir dakika boyunca öylece dikildim. Bilekliği çıkarmak istemiyordum ama akıl sağlığım, onun kanıyla

kaplanmış olduğum gerçeğiyle daha fazla başa çıkamıyordu. Bilekliği çıkarıp musluğun altına götürdüm. İşe yaramıyordu. Titreyen ellerimle onu cebime tıktırdım.

Islak tişörtümü sıkarak üzerindeki kandan arıtmaya çalıştım. Ama boşa çabalıyordum. O yüzden ben de tişörtü çöpe atarak üstsüz halde lavabodan çıktım. Hastanedeki hediye dükkânı koridorun karşısında, çok da uzak olmayan bir mesafedeydi. Hastanede uzun süre sıkışıp kalmış hasta yakınları için tişört filan satıyor olabilirlerdi.

Koridorda yürürken önünden geçtiğim hemşire küçük bir çığlık attı. Kollarımı çıplak göğsümde kavuşturduğumda kızarmış yanaklarıyla yüzünü başka yöne çevirdi. Ona boş bakışlarla karşılık verdim. Şu an insanlarla herhangi bir şekilde iletişim kurabilecek durumda değildim.

Evet. Hediye dükkânı tişört satıyordu. Seattle Seahawks* tişörtleri. İçinde bulunduğum duruma bakıldığında, bu önemsiz bir detaydı. Ama hey, temiz bir tişörtlere ihtiyacım vardı sonuçta.

Yeni tişörtümle bekleme odasına geri döndüm ve köşedeki sandalyeye oturdum.

Bekledim.

Şu an hayatım boyunca yaşamış olduğum en lanet baş ağrısını çekiyordum. Hayır, bu doğru değildi. Şu an en lanet baş ağrısını çeken Sarah'tı, ben değil. Bunun düşüncesi bile gözlerimin dolmasına yetmişti ama gözümde biriken yaşları bastırdım. Sarah'ı donuk, mavi gözler, bağlanmış bilekler ve sayısız kanayan yarayla parçalara ayrılmış bedeninin gözümün önüne gelen hayalini kafamdan atamıyordum. Lanet olsun. Artık kesinleşmişti. Kafayı oynatıyordum.

Sarah'ın sınıfından birkaç çocuk bekleme odasına gel-

* ABD'nin Seattle şehrinde bulunan Amerikan futbolu takımı (ç.n.)

di. Beni gördüklerinde anında başıma üşüşüp durumunun nasıl olduğunu sormaya başladılar. Doktor ne dedi? Sen ne durumdasın?

Sarah'ın ve benim bilgisayarımı, onun çantasıyla cüzdanını ve benim telefonumu yanlarında getirmişlerdi. O kadar minnettardım ki ağlayabilirdim. Konu eşyalar değildi. Eşyalar umurumda bile değildi. Sanırım yalnız olmadığımı hissetmek bana iyi gelmişti. Onlara tüm içtenliğimle teşekkür edip Josh'u aramak için müsaade istedim.

Josh'un sesini duyduğumda kendimi kaybettim. Duygularıma engel olamıyordum.

"Dostum, her şey yoluna girecek," dedi. "Şimdi derin bir nefes al."

Dediğini yaptım.

"Şimdi hemen uçağa atlıyorum Jonas. Dayanmak zorundasın. Aptalca bir şey yapayım deme."

"Yapmayacağım. Acele et. Doğru düzgün düşünemiyorum Josh. Aklımdan çok çılgınca şeyler geçiyor."

"Geliyorum. Derin nefes alıp ver, kardeşim. Sakinleş."

"Tamam. Çabuk ol."

Josh, Sarah'ın annesine haber vermesi için Kat'i arayacağını söyledi.

Kahretsin. Sarah'ın annesi. Onunla tanışacağım günü böyle hayal etmemiştim. *Ah, merhaba Bayan Cruz. Sizinle tanışmak ne hoş. Üzgünüm, bugün az kalsın kızınızın ölümüne sebep oluyordum. Lanet olsun. Tüm bunlar benim hatamdı. Yine. Kahrolası bir tümörden farkım yoktu. Dokunduğum her şeyi kana buluyordum.*

Bekleme odasına döndüğümde kalbim boğazımdan çıkacak gibi oldu. Doktor orada dikilmiş, çevresine bakınıyordu. Beni gördüğünde doğruca yanıma geldi. Ama

sanki üzerime inme inmişti. Nefes alamıyordum. Elimi göğsüme götürdüm. Hiçbir şey düşünemiyordum. Onu kaybedemezdim. Eğer onu kaybedersem, hayatta kalamazdım. Ölürsa, derin nefes alıp verme alıştırmaları beni kurtaramazdı.

Doktorun dudakları kımıldıyordu. Kelimeler ağzından dökülüyordu.

Üzgün olduğunu söylüyordu. Hem de çok üzgün. Ama yapabilecekleri bir şey yoktu. O ölmüştü. Ama hayır, bekle. Söylediği şey bu değildi. Bu, ondan söylemesini *beklediğim* şeydi. Eğer kulaklarım doğru duyuyorsa ve tamamen aklımı oynatmadıysam, keçileri tam anlamıyla kaçırıp ağzından çıkan sözleri kendi isteklerim doğrultusunda hayal etmiyorsam, doktor, Sarah'ın kısa süre içinde iyileşeceğini söylüyordu. Kulaklarıma inanamıyordum. Halüsinasyon görüyor olabilir miydim? Başka bir psikotik kriz geçirme ihtimalim var mıydı?

“... Ve gece boyunca hayati değerleri sabit kalırsa, yarın taburcu edebiliriz,” diyordu doktor.

Duyduklarıma inanamıyordum. Yerlere yayılmış kanın hiç bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim. “Yarın mı?” diye sordum inanamaz halde. “Ama çok fazla kan vardı.” Dizlerimin bağı çözülmüştü.

Doktor kolumdan tutup beni bir sandalyeye oturttu. “Su ister misiniz?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Ama çok fazla kan vardı.” Hâlâ bunun bir hayal olup olmadığından emin değildim.

“Evet, çok kan kaybetti. Bıçak boyun arterini sıyrıp geçmiş. Nefesini tuttuğunda boynunda beliren damar,” Bana göstermek için boynundaki bir noktayı işaret etti. “Boyun arteri kesildiğinde çok fazla kan kaybı olur, gördüğünüz gibi. Eğer damara anında baskı uygulanmazsa hasta

kan kaybından ölebilir. Ama onun şansına, soluk borusu, yemek borusu ya da boyun arterine doğrudan bir darbe gelmemiş. Sadece küçük bir kesik vardı. Yoğun kanamaya rağmen yarası oldukça yüzeyseldi. Biz de dikiş atıp yarayı kapattık.”

Her an kötü haberi verecekmiş gibi hissediyordum. “Peki ya diğer yaralar?” Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi. Kendimi hazırladım.

“Görünüşe bakılırsa arkaya doğru düşüp kafasını çok sert bir şeye çarpmış...”

“Lavabo. Tuvaletteki lavabo. Kenarında çok fazla kan vardı.”

“Evet, bu da kafasının arkasındaki yaralanmayı açıklıyor. Kafatası iyi durumda. Ancak kafatası derisinde oldukça büyük bir yarık var. Hafif bir konküzyon* mevcut. Birkaç gün şiddetli baş ağrıları olacak ama durumu düzelecek. Kafasındaki yarıktan fazlasıyla kan akmış, gördüğünüz gibi. Ama yine de eğer anında baskı yapılırsa, ki yapılmış, hayati bir önem taşımıyor. Boyun arterindeki yara ve kafatasındaki yarığın birleşimiyle ortaya *Carrie*** gibi bir görüntü çıkmıştı. Ama tüm yaralarını diktüğimizden ve en kısa sürede iyileşeceğinden emin olabilirsiniz.”

“Ameliyat olması gerekiyor mu?”

Doktor gülümsedi. “Hayır. Kafa derisindeki yarığı hemen zımbaladık. Göğüs kafesini hedef alan bıçak ise ana damarlara, soluk borusuna, kalbine ya da ciğerlerine isabet etmemiş. Şansı varmış. O yarayı da diktik ve gayet iyi durumda. Eğer her şey yolunda gider de hayati bulguları sabit kalır ve enfeksiyon belirtisi görülmezse yarın taburcu

* Kafa veya yüze gelen darbelerle oluşan, travma sonrasında normal beyin fonksiyonlarının geçici olarak kaybolması durumu (ç.n.)

** Carrie: Günah Tohumu, 2013 yılı ABD yapımı doğüstü korku filmi. Filmde Carrie isimli kız kan reyan içindedir. (ç.n.)

edebiliriz. İki, üç gün sıkı bir yatak istirahati şart. Sonrasında, tahminimce bir hafta içinde, kendini yeniden eskisi gibi hissetmeye başlar.”

Sevincimden kanatlanmak üzereydim. Aynı zamanda şok olmuştum. Buna inanamıyordum. “Ambulansta kafası oldukça karışmış görünüyordu,” dedim. “Acaba...” Cümleyi tamamlamaktan çekiniyordum. “Beyni hasar görmüş olabilir mi?”

“Tomografi sonuçları normal çıktı. Kafa karışıklığı yaşadığı şok ya da konküzyon sebebi olabilir. Büyük ihtimalle ikisi de biraz etkili. Travma sonrası stres bozukluğu yaygın görülen bir durum. Şu an durumu gayet iyi. Bir polis memuru onunla konuşmak için içeri girdi.”

Hayatımın en uzun soluğunu verdim. “Onu görebilir miyim?”

“Polisle konuşması biter bitmez yanma gidebilirsiniz.”

Rahatlamanın etkisiyle hafifçe titredim. Doktor bana bakıp gülümsedi.

“Merak etmeyin, iyileşecek.” dedi omzumu sıkarak.

“Teşekkürler, Doktor.” Yerime oturup başımı ellerimin arasına alarak beynimin içinde uçuşan düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Zihnim, ahırdan dışarı dörtnele koşan bir at gibiydi. Ve bebeğimin iyi olduğunu gözlerimle görünceye dek ahıra geri döneceği filan yoktu.

BÖLÜM 5

Jonas

“Bayan Westbrook, Jonas tuvalete gitse olur mu?” diye sordu Josh elini kaldırarak.

Yaptığım tek şey Josh’a biraz komik bir bakış atmak oluyordu ve o ne istediğimi anında anlıyordu. Josh uzun süredir benim yerime konuşur olmuştu. Beynimin içine girmiş gibiydi.

“Jonas *lavaboya gidebilir mi, lütfen?*” diye düzeltti Bayan Westbrook onu.

“Jonas *lavaboya gidebilir mi, lütfen?*” diye tekrar etti Josh.

Bayan Westbrook bana baktı. “Jonas, lavaboya mı gitmek istiyorsun?”

Başımı aşağı yukarı salladım.

Bayan Westbrook’un neden Josh benim adıma her konuştuğunda bir de bana sorması gerektiğini anlamıyordum. Josh ne istediğimi her seferinde biliyordu. Umurum-

da değildi gerçi. Bayan Westbrook benimle konuştuğunda hoşuma gidiyordu. O tatlı biriydi. Çok, çok tatlı hem de. Siyah saçları acayip parlaktı. Keşke dokunabilseydim. Sıra arkadaşımızla konuştuğumuzda bizi uyarsa bile, sınıfla konuştuğu zaman gülümsüyor oluşu hoşuma gidiyordu. Tabii ki de *beni* hiçbir zaman sınıf arkadaşım ile konuşuyorum diye uyarmamıştı. Yedi yaşındayken, en son anneme “Seni seviyorum, anneciğim.” dediğimden beri konuşmuyordum. Mariela’yla İspanyolca konuşmam sayılmazdı çünkü İspanyolca gerçek bile değildi.

Lavabodan döndüğümde sınıftakiler matematik alıştırmaları yapıyorlardı. O alıştırmaı çoktan bitirmiştım. Aslında tüm kitabı bitirmiştım. Sırada doğru yöneldim ama Bayan Westbrook beni yanma çağırırdı.

“Jonas,” dedi yumuşak sesiyle. Koyu renkli gözleri parılıyordu. Bayan Westbrook dünyadaki en tatlı gözlerle sahipti. Çikolataya benziyordu ve ne zaman gülümsese ışıldıyordu. “Her öğleden sonra bana bir saat kadar yardım edecek bir yardımcıya ihtiyacım var. Ertesi günün hazırlığını yapmama yardım edecek biri. Benim yardımcım olmak ister misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Üzerinde düşünmeme bile gerek yoktu.

Bayan Westbrook bana o parlak gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. O kadar tatlıydı ki neredeyse beni de gülümsetecekti. “Harika,” dedi. “Dadın bugün seni almaya geldiğinde onunla da konuşacağım. Sen benimle burada kalırken o da her gün Josh’u almaya gelebilir.”

Yeniden başımla onayladım. Çok heyecanlanmıştım.

Okul çıkışı Bayan Westbrook, fikrini Bayan Jefferson’a anlattı. Gerçekten benim yardımımı ihtiyacı varmış gibi konuşuyordu. Ona büyük bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Bu konuda ne düşündüğünü anlamaya çalışarak Bayan Jefferson'un yüzüne baktım. Ama bir şey çıkaramadım. Midemin altı üstüne gelmişti. Bunu yapmayı gerçekten istiyordum.

"Sorun şu ki," dedi Bayan Jefferson. "Josh ve Jonas'ın okuldan sonra haftada iki kez doktor randevusu var." Sesi ni alçalttı. "Terapistle."

Bu son sözle Josh bana bakarak gözlerini devirdi. Ama Bayan Westbrook'a yardım etme konusunda o kadar heyecanlıydım ki şu an dikkatimi Josh'a veremiyordum. Yine de onun ne demek istediğini biliyordum. Dr. Silverman'le görüşmekten ben de nefret ediyordum. Çoğunlukla. Tek yaptığımız o aptal boyama kitabını çeşitli duygularımızı ifade eden renklere boyamaktı. Ya da *Hadi Duygularımız Üzerine Konuşalım* isimli salak kitabı okuyorduk. "Konuşmak, duyguların dışavurumudur," diyordu sayfalarından birinde. "Duygularımız üzerine konuşmak kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar," yazıyordu bir başka sayfada. "Biri biziyle aynı şeyleri hissetmeyebilir. Bunda bir sorun yoktur," diye açıklıyordu bir diğer sayfa. "Konuşmak, bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi göstermez." Josh'u en çok güldüren bu son cümle olmuştu. "*Konuşmak, bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi göstermez.*" derdi sürekli. "*Bu da demek oluyor ki senin kahrolası, aptal suratına yumruğu indireceğim.*"

Ne zaman Dr. Silverman'ı görsek benim adıma tüm konuşmaları Josh yapıyordu. Hem benim hem de kendi için. Dr. Silverman'a hemen hemen her şeyi anlatırdı. Kahvaltıda ne yediğini, büyüyünce beysbol oyuncusu olmayı ne kadar çok istediğini, dün gece gördüğü rüyayı... Bazen annem hakkında bile konuştuğu oluyordu. Onu ne kadar özlediğini ve yıldızlarla bulutlar yerine burada olmasını ne kadar çok istediğini. Josh annem hakkında

konuştığında her defasında ağlardı. Ama ben ağlamıyordum. Josh neyden bahsederse bahsetsin, annemle ilgili bile olsa, sadece orada oturup aptal boyama kitabını boyayarak *Hadi Duygularımız Üzerine Konuşalım*'ı inceliyordum.

Tek bir şey olmasa Dr. Silverman'den nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Daima en güzel müziği çalıyordu. Zihnimin bulutlarda süzülmesini ya da hız trenine binmesini sağlayan türden bir müzik. Dr. Silverman'ın müziği bazen, kısa bir süreliğine de olsa, içimdeki üzüntüyü unutturuyordu.

Dr. Silverman, ne zaman içimde çok fazla duygu yoğunluğu olduğunu hissetsem müzik dinlememi söylemişti. “Müzik, duygularının kanatlanıp gitmesi için açık bir pencere olabilir,” demişti bana bir keresinde. Ve bunu söylediğinde tüylerim diken diken olmuştu. *Müzik, duygularının kanatlanıp gitmesi için açık bir pencere olabilir.* Bana şu ana kadar söylediği en anlamlı şey buydu. O günden beri ne zaman içimde kafamı duvara vurma isteği uyansa, müzik dinliyordum. Müzik sakinleşmemi ve doğru düzgün düşünebilmemi sağlıyordu. O yüzden, çoğunlukla Dr. Silverman'ın ofisinden nefret etsem de, *tam anlamıyla* nefret ettiğim söylenemezdi.

Dr. Silverman'ı her ziyaretimizin ardından Josh bana, “Eğer istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin Jonas. Eğer istersen sonsuza kadar falan senin yerine konuşabilirim,” derdi. Ama dün, birdenbire, Josh tıpkı herkesin yaptığı gibi beni konuşturmaya çalışmıştı. “Eğer konuşursan, sadece birazcık, belki babam bizi Dr. Silverman'ın yanına göndermekten vazgeçer. Hadi ama, Jonas. Sadece bir şeyler uydur. Her seferinde ben yapıyorum.”

İlk başta Josh beni konuşturmaya çalıştığı için ona kızmıştım. Ama bugün onun kendini nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Müziğe ihtiyaç duyan o değildi ne de olsa.

Bunun üzerine daha çok düşündükçe Josh'un haklı olduğunu daha çok anlıyordum. Eğer bir şeyler söylersem, birkaç kelime de olsa, artık Dr. Silverman'e gitmemize gerek kalmayacaktı. Ama Josh'un anlamadığı şey, kimsenin anlamadığı şey, bir daha asla konuşmayacak oluşumdu. Çünkü konuşmak kurallara aykırıydı. Ve hoşuma gitse de gitmese de bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Bayan Westbrook, eğer ona yardım edersem bunun çok büyük bir iyilik olacağını Bayan Jefferson'a fısıldamaya devam ediyordu. Kafam patlayacaktı sanki. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki. Bayan Jefferson sonunda başıyla onayladı. "Pekala, sanırım bir şans vermekten zarar gelmez."

Eve vardığımızda Bayan Jefferson, Bayan Westbrook'la olan konuşmasını babama anlattı. Babam ise şaşırtıcı bir şekilde bana izin verdi. "Josh'un zaten Dr. Silverman'e ihtiyacı yok artık," dedi. "Ve sanırım Jonas da bunu bir denemek için terapist randevusuna birkaç hafta gitmese olur. Ama eğer işe yaramazsa, Jonas, Dr. Silverman'in yanına... Ya da canı cehenneme, belki onu yeniden rehabilitasyon merkezine yollarım."

Babam, Bayan Westbrook'a yardım edebileceğimi söylediğinde "Yaşasın!" diye bağırmak istedim. Ama tabii ki de böyle bir şey yapmadım. Her gün Bayan Westbrook'un yanında olacağım için o kadar heyecanlıydım ki babamın rehabilitasyon merkeziyle ilgili söylediği şeyde bile korkudan ödüm patlamadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Josh bir trambolinmiş gibi yatağına atladı ve kendisinin ne kadar şanslı, benim

ise ne kadar aptal olduğumu söyleyip güldü. “Sen Bayan Westbrook’un yanında oturup dururken Bayan Jefferson beni her gün dondurma yemeye götürecek. Mankafa.”

Josh’a arkamı dönüp Bayan Westbrook’un ne kadar tatlı olduğunu ve gözlerinin bana gülümsediğinde nasıl parıldadığını düşünerek kendi kendime gülümsedim. Sallak Josh bana istediği kadar gülebilirdi. Haftanın herhangi bir gününde dondurma yemektense Bayan Westbrook’la bir saat geçirmeyi tercih ederdim.

BÖLÜM 6

Jonas

Sarah'ın hasta odasına girdiğimde polis dışarı çıktı. Bir yaprak gibi titriyordum. Gözlerimin içine bakabilecek miydi? Ya da beni bir daha yanında istemeyecek miydi?

Nefes almakta zorlanarak kapısının önünde durdum. Gerçek olamayacak kadar küçük görünüyordu. Bir savaş gazisi gibi kafasına bandaj sarılmıştı. Bir diğeri de boy-nundaydı. Hastane önlüğü giyiyordu. Ama alt kısmının da bandajlı olduğuna emindim. Tanrım, çok solgun görünüyordu. Yine de şükürler olsun ki lavabonun zemininde olduğu kadar solgun değildi. Yerde o şekilde yatarken nasıl görüldüğünü bir daha asla düşünmek istemiyordum. Aniden gelen duygu selini bastırmak için dudağımı ısırdım.

Bilekliği gitmişti. Kesip atmış olmalılardı. Bir an için, çıplak bileğindeki sembolik anlam az kalsın kendimi kaybetmeme sebep olacaktı. Ama dayandım. Artık kahrolası bir canavardım. Eskisi gibi zayıf değildim.

“Bastır, Seahawks,” dedi yumuşak sesiyle. Ses tonu pürüzlüydü.

Anlamamıştım.

“Seahawks fanatikliğini göstermek için ilginç bir zaman dilimi.”

Aşağı baktım. Ah, evet. Yeni tişörtüm. Bu kadın şu an bandajlı, yaralı ve ölümden dönmüştü. Ama yine de canıma okuyacak enerjisi vardı. Tanrım, onu seviyordum. Aynı anda hem gülüp hem ağlayarak yatağının kenarına sokuldum. Canını acıtmaktan korkarak, temkinli bir şekilde ona sarıldım.

Daha önce hiç kanlı zeminin diğer tarafında olmamıştım. Genelde, kırmızıya bulanmış zemin bir insanın hayatının ve benim akıl sağlığımın sonu anlamına geliyordu. Eğer kanlı zemin hikayesi alışılmışın dışında bir sonla biterse buna nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum bile.

“Çok özür dilerim Sarah,” dedim onun değerli dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak. “Çok özür dilerim bebeğim.”

“Ben özür dilerim,” diye mırıldandı dudaklarıma.

Onu yeniden öptüm. “Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok, seni koca aptal.”

“Jonas,” dedi.

“Seni kaybettiğimi sandım,” dedim yüzünün her bir tarafını öperek. “Aman Tanrım, bebeğim. Seni kaybettiğimi sandım.”

“Jonas,” dedi neredeyse duyulamayan bir sesle.

“Hepsi benim hatam. Çok, çok özür dilerim. Her şeyi batırdım.”

“Sen benim hayatımı kurtardın,” diye fısıldadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“*Sen benim hayatımı kurtardın,*” dedi yeniden. Sesi cılız bir fısıltıdan ibaretti.

Ne? Lavaboya tek başına gitmesine izin veren bendim. Neyden bahsediyordu? Kafamda sayısız soru işareti vardı ama tek bir tanesini bile sormaya fırsat bulamadan Sarah’ın annesi hıçkırıklar ve gözyaşları içinde aniden odaya dalarak Sarah’ı bir hortum misali sarıp histerik iç çekişleriyle onu İspanyolca söz yağmuruna tutmaya başladı.

“İngilizce, anne,” diye fısıldadı Sarah. “Jonas burada.”

İspanyolca’yı gayet iyi anlayabiliyordum aslında. Ama Bayan Cruz o kadar hızlı konuşuyordu ki ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Jonas,” dedi Bayan Cruz olanca kuvvetiyle bana sarılarak.

Bayan Cruz’un kızına zarar gelmesine engel olamadığım için o kadar çok utanıyordum ki, onun gözlerinin içine bile bakamıyordum.

“Sarah bana seni anlattı Jonas.” Bayan Cruz yanağını okşadı. “Yaptığın bağış için çok teşekkürler. Bu sabah elim geçti. Şimdiye kadar aldığımız en fazla bağışın on katı. Sana teşekkür etmek için Sarah’tan numaranı alayım diye onu aradım, ama ulaşamadım...” Bayan Cruz, Sarah’a dönerek bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Sarah gözlerini kısarak bana baktı. Annesinin hayır kurumuna bağış yaptığımı ilk kez duyuyordu.

Bayan Cruz, gözlerinde Sarah’ı azarlayan bir ifadeyle ona doğru eğildi. “*Qué paso mi hijita?*”*

“İngilizce, anne,” dedi Sarah yumuşak sesiyle. “Okulun lavabosunda adamın teki bıçakla saldırdı.”

* “Ne oldu, benim küçük kızım?” (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kırıp Arsivi - <https://rantey.org>

Bayan Cruz acı dolu iç çekişini bastırdı. “Kim? Neden?”

“Adamı tanımıyorum. Sadece cüzdanımın içinde ne varsa onu istiyordu. Dış görünüşünü polise tarif ettim. Onu yakalayacaklarına eminim. Endişelenme.”

Sarah olup biteni polise de mi böyle aktarmıştı yani? Kafasının içinde neler dönüyordu? Ona baktım fakat bakışlarını çevirdi.

“Gece burada kalıyorum,” dedi Bayan Cruz. Sarah’ın yatağının yanına bir sandalye çekti ve kendini Sarah’ın bitkin bedeninin üzerine bıraktı. “Sarah,” dedi duygularının yoğunluğu altında ezilirken. “*Mi hijita.*”

Sarah’ın yanında oturup kendini onun bedeninin üzerine bırakan ben olmak istiyordum. Ama görünen o ki bir annenin sevgisi, bir sevgiliden baskın geliyordu. Özellikle de her şeyi batırıp kız arkadaşına zarar gelmesine sebep olan bir sevgiliyse bu.

“İhtiyacınız olan bir şey var mı?” diye sordum. “Bayan Cruz? Size yiyecek bir şeyler getireyim mi? Ya da içecek?”

Bayan Cruz cevap vermedi. Başını Sarah’ın karnına koymuş, iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

Evet, o kahrolası duyguyu çok iyi biliyordum.

Hasta odasının bir köşesinde, sandalyenin üzerinde gözlerimi açtım. Ne zaman uyuyakalmıştım? Çok çılgınca bir rüya görmüştüm. Bayan Westbrook’la ilgili bir rüya. Bu da neydi şimdi? Bayan Westbrook’u muhtemelen on beş yıldır düşünmemiştim.

Tıbbi cihazların klik ve bip sesleri dışında oda sessizdi. Annesi onun üzerine yayılmış haldeyken, Sarah derin bir uykudaydı. Odanın diğer tarafındaki bir sandalyede ise

Kat uyuyordu. Onun geldiğini görmemiştim. Bir hemşire Sarah'ın serum torbasını değiştiriyordu. Birkaç dakika boyunca onun kalp atışlarını gösteren monitöre baktım. Nabzının sabit ve güçlü olduğundan emin olmak istiyordum. Ardından gözlerimi kapadım.

Başımı birden yukarı kaldırdım. Ne kadar zamandır uyuyordum? Lanet olsun. Bu saçmasapan rüyalar beni rahat bırakmıyordu. Aklımı kaybediyor olabilir miydim?

Sarah'ın annesi uyanıktı. O uyumaya devam ederken, kızının elini tutuyordu. Kat gitmişti. Ayağa kalkıp parmak uçlarımda yürüyerek Sarah'ın yanına gidip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Kalbim ağırlaşmıştı. Üzerinde yirmi kiloluk bir kaya parçası var gibiydi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Sarah, dudaklarım ondan uzaklaşırken.

Onu uyandırmak istememiştim ama sesini duyunca rahatladım. “Özür dilemesi gereken benim.”

“Hayatımı kurtardın,” diye fısıldadı. Gözlerini kapattı ve bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzüldü.

Sarah'ın neden bunu söyleyip durduğunu bilmiyordum. Yalnızca ağrı kesiciler yüzünden böyle dediğini varsayabilirdim çünkü onun başına gelenler yalnızca benim kahrolası hatamdı.

BÖLÜM 7

Jonas

Okul çıkışı Bayan Westbrook'a yardım edeceğim ilk günde, yapmamı istediği işleri anlatmak dışında benimle pek konuşmadı. Tahtayı silecek, köşelerin bile tamamen temizlendiğinden emin olacaktım. Sonrasında kurşun kalemelerini açacak, hepsini aynı uzunluğa getirecek, daha sonra da otuz yapraklık alıştırma kâğıtlarını zımbalayıp her yapraktaki her bir köşenin aynı yere denk geldiğinden emin olacaktım.

Bayan Westbrook harika bir iş çıkardığımı ve “detaylara oldukça dikkat ettiğimi” söylüyordu. Daha önce kimse bana böyle dememişti. Ona bakıp gülümsedim, azıcık, sonra o da bana kocaman gülümsedi. Az kalsın gülüyordum. Az kalsın.

İkinci gün, ilkinin aynısıydı. Bana yeniden güzel bir şeyler söylemesi umuduyla “detaylara daha çok dikkat ediyor oluşum” dışında. Ve söyledi de.

“Jonas, mükemmel bir iş çıkarıyorsun,” dedi Bayan

Westbrook. “Herkes bir işi *iyi* yapabilir. Ama çok az özel insan işini *mükemmel* yapacak kadar önemser. Bu *mükemmellik için sana teşekkür ediyorum.*”

İçim birden sıcaklık ve hevesle dolmuştu. O şimdiye kadar gördüğüm en tatlı hanımdı ve bana güzel davrandığında bu hoşuma gidiyordu.

Üçüncü gün yapmam gereken her şeyi o kadar iyi öğrenmiştim ki hepsini normalde olduğunun yarısı kadar bir sürede bitirdim. Bayan Westbrook bana yapacak daha çok iş vermişti bile. Ve bugün, oleey, ek işimi yaparken Bayan Westbrook benimle konuşmaya başlamıştı. Bana parmağındaki minik elmas yüzüğü gösteriyordu. Elmas o kadar küçüktü ki bir kum tanesine benziyordu. Bu yüzüğü daha önce de onun parmağında görmüştüm ama güzel gözüksün diye taktığını düşünüyordum.

Bayan Westbrook bana birkaç hafta içinde soyadının Bayan Santorini olacağını, Donanma’dan birisiyle evleneceğini söyledi. Bana Donanma’daki askerlerin bizim ülkemizi ve özgürlüğümüzü korumak için nasıl savaştığını anlattı. Bay Santorini gibi insanlar bizim için savaşmasaydı Amerika’da yaptığımız işlerin hiçbirini yapamayacağımızı açıkladı. Söylediği her şeyi dikkatle dinledim. Yumuşak ses tonunu seviyordum. Hem güzel de kokuyordu. Özellikle boynu hoşuma gidiyordu. Küçük, altın bir haç takıyordu ve gözlerimi alamıyordum. Boynundan, haçtan değil. Ama boynuna o kadar çok bakmamam gerektiği için haça bakıyormuş gibi yaptım.

Dördüncü gün, işime başlamadan Bayan Westbrook beni sıralardan birine oturttu. “Senin için küçük bir hediyem var,” dedi. Ardından önüme devasa bir kurabiye koydu. “Dün gece senin için pişirdim.”

İçinde M&M* olan çikolatalı, kocaman bir kurabiye-ydi bu. Hayatımda gördüğüm en büyük kurabiye-ydi. M&M'ler kalp şeklindeydi.

Bir sebepten ötürü, bu kalp şekline bakınca alt dudak-ğımın titremeye başladığını hissettim.

Bayan Westbrook uzun bir süre konuşmadı. "Hadi Jonas," dedi sonunda. "Tadına bak hadi."

Küçük bir ısırık aldım. Yediğim en güzel kurabiye-ydi.

"Jonas," dedi yumuşak sesiyle. "Eğer konuşmak iste-miyorsan, sorun değil. Ama bazen sınıfta kendimi yalnız hissediyorum. Az biraz sohbet etsem hiç fena olmazdı. Belki de benimle konuşabilirsin? İstemediğin sürece sını-fin dışında konuşmak zorunda değilsin. Diğer çocuklar buradayken de konuşmayabilirsin. Ama okul çıkışı sadece ikimiz olduğumuzda, bu belki de bizim küçük kozamız olabilir. Sadece ikimiz için yapılmış bir koza. Yalnızca be-nimle konuşabileceğin, sihirli bir yer."

Son bir aydır tırtılların nasıl kelebeğe dönüştüğünü öğreniyorduk. Hatta büyük bir kutunun içine asılmış bir sürü kozamız bile vardı. Her an içinden kelebek çıkması için bekliyorduk. Tırtılların içinde özel bir tür sihir oldu-ğunu öğrenmiştik ama bu sihrin işe yaraması için kozanın içine girmesi gerekiyordu.

Belki Bayan Westbrook'la sadece ikimiz için yapılmış özel kozamızda konuşmak bir başka kural istisnası olabi-lirdi? Tıpkı Mariela'yla İspanyolca konuşmanın kuralı boz-maması gibi. Belki, Bayan Westbrook'la sihirli kozamızın içinde konuşsam bile, gerçek dünyada ağzımdan çıkan son geçerli sözler yine de "Seni seviyorum, anneciğim." olur-du?

"Evlendikten sonra size Bayan Westbrook demeye de-

* Renkli, küçük düğmeler şeklinde çikolata markası (ç.n.)

vam edebilir miyim?” diye sordum. Sekiz yaşına girdiğinden beri bunlar ağızından çıkan ilk kelimelerdi. Annem uzun zaman önce gittiğinden beri. Sesimin nasıl çıktığını bile unutmuştum. Bu ses artık bana ait değilmiş gibi geliyordu.

Bayan Westbrook’un yüzünde oldukça şaşkın bir ifade vardı. Boğazını temizledi. “Tabii ki de devam edebilirsin Jonas. Bu beni çok mutlu eder.”

Sonraki hafta boyunca tatlı Bayan Westbrook’la her gün sohbet ettim. Ona, bazen kendimi iyi hissettiren müzikleri dışında Dr. Silverman’i görmekten ne kadar çok nefret ettiğimi anlatıyordum. Bazen kendimi üzgün hissettiğimde, Josh’un sırf beni güldürebilmek için kendi suratına tokat attığından ve bunun daima işe yaradığından bahsediyordum. Yunan mitolojisi üzerine yeni okuduğum bir kitabı ve kitapta Yunan tanrı ve tanrıçalarına On İki Olimposlu dendiğini, hepsinin de Olimpos Dağı’nda yaşadığını anlatıyordum. Ve son olarak, Bayan Westbrook’un özel yardımcısı olduğum onuncu günde, ona bir gün dünyadaki en yüksek dağa tırmanacağımı söyledim.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Bu çok heyecan verici.”

“Evet, Everest Dağı,” dedim, tahtanın en uç kısmına yetişebilmek için bir taburenin üzerinde dikilirken. “Çünkü o en yüksek olanı. Onun zirvesine tırmanacağım ve ellerimi havaya kaldırıp bulutlardaki anneme dokunacağım. O da eğilip beni yanına alacak. Sonra hamakta yaptığımız gibi pofuduk bulutlardan birinde uzanacağız. Ben de hep yaptığım gibi onun başını ovalayıp acısını geçireceğim.”

Ben tahtayı silip durmadan konuşurken Bayan Westbrook masasında oturuyordu. Ona baktığımda ağladığını gördüm. Hemen tabureden inip silgiyi bir kenara koyarak onun yanına gittim ve parmaklarımla yanaklarındaki yaş-

ları sildim. Bayan Westbrook gözlerini kurulayıp bana gülümsedi. Ardından onun kucağına kıvrılıp yatmak isteyeceğim bir şey yaptı. Avucuyla yanağıma dokundu. Annem ve Mariela da hep böyle yapardı ve bu en çok sevdiğim şeydi.

Annem gittiğinden beri birçok büyük insan bana sarılmış, kafamı okşamış ya da omzumu sıkmişti. Ama tek bir tanesi bile yanağıma dokunmadı. Annem gittiğinden beri birçok kez o ve Mariela'nın yanağıma dokunduğu rüyalar görüyordum. Ama her uyandığımda yalnız oluyordum ve kendi yanağıma dokunuyordum. Ama bunu bir başkasının yapması gibi hissettirmiyordu. Özellikle de Bayan Westbrook gibi tatlı birinin.

Gözlerimi kapattım ve elini kıpırdatmayacağından emin olmak için elimi onunkinin üzerine koydum. Teni yumuşaktı.

“Sen çok özel küçük bir çocuksun,” dedi Bayan Westbrook. “Umarım bir gün benim de senin gibi küçük bir oğlum olur.”

Bayan Jefferson ve Josh beni almaya geldiğinde, bir sebepten ötürü, kuralı bozmadan Josh'a bir kereliğine merhaba diyebilirim diye düşündüm. Yani, Josh resmen benim bir başka bedende vücut bulmuş halimdi. O yüzden kendi kendimle konuşmak kuralı bozmazdı, değil mi?

“Merhaba, Josh.” dedim.

Bu iki küçük kelimeyi söylediğimde Josh gerçekten mutlu olmuşa benziyordu. Bayan Jefferson'la dondurma yemekten bile daha mutluydu hatta. Birkaç dakika sonra arabanın arka koltuğunda oturuyorken Josh bağıra çağıra radyodaki şarkıya eşlik etmeye başladı. Yeniden konuştum.

“Kapa çeneni Josh. O kadar yüksek sesle söylüyorsun ki lanet müziği duyamıyorum.”

Ön koltuktaki Bayan Jefferson'ın şok olmuş gibi bir hali vardı.

“Siktir git, Jonas. Asıl *sen* kapa çeneni,” diye karşılık verdi Josh. Ama sonra iki eliyle birden ağzını kapadı. “Yani, öyle demek istemedim. Kapama çeneni, Jonas. Konuşmaya devam et sen.”

O kadar uzun süre konuşmadıktan sonra Josh'un çenemi kapamamı söylemesi ikimizi de güldürdü. Hem de çok. Ya da belki de kötü bir çocuk olup babam gibi küfürler savurduğumuz için gülüyorduk.

“Seni koca aptal,” dedim.

“Aptal olan sensin. Ne tür bir moron koca bir yıl boyunca konuşmaz? Tanrım.”

Bayan Westbrook, Bayan Santorini olduktan kısa bir süre sonra sınıfa, Bay Santorini'nin Donanma'da görev yapması sebebiyle San Diego'ya taşınacağını söyledi. Tüm çocuklar onun gidişine üzülmüyor gibiydi. Ama benim hissettiğim üzüntüden öte bir şeydi. İçten içe ölüyor gibiydim.

Bayan Westbrook matematik kitabımızın elli dördüncü sayfasındaki alıştırmayı çözmemizi söyledi. Ardından beni masasına çağırdı.

“Jonas, tatlım, San Diego'da hava hep güneşli olur. Umarım beni ziyaret etmeye gelirsin.”

Onu nasıl ziyaret etmeye gelecektim ki? Ben sadece bir çocuktum. Arabam ya da uçağım filan yoktu. Onun tatlı, kahverengi gözlerinden bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Yoksa ağlayacaktım.

“Ve ben de her fırsat bulduğumda buraya, Seattle'a seni ziyarete geleceğim,” Gözleri dolmuştu. “Söz veriyorum.”

Bayan Westbrook'un bana söz vermemesi gerektiğini düşünüyordum. Herkes beni terk ediyordu. Ve asla geri dönmüyorlardı. Keşke bana doğruyu söyleseydi. Herkes gibi o da beni terk ediyordu ve onu bir daha asla göremeyecektim. Burada durmuş onun güzel yüzüne bakıyorken bile büyük, siyah bir çarşafın gökyüzünden süzülüp tüm vücudumu sardığını hissettim.

"Sizden hoşlanıyorum, Bayan Westbrook," dedim gözyaşlarımı savuşturmaya çalışarak. Bu onunla sınıfta diğer çocuklar varken ilk konuşmamdı. Ayrıca sihirli kozamızın dışında da yaptığım ilk konuşmaydı. Ama kendime engel olamıyordum. Gitmeden önce ona nasıl hissettiğimi anlatmak zorundaydım. Aslında, keşke Bayan Westbrook'a, ona olan gerçek duygularımı anlatacak o iki kelimeyi söyleyebilseydim. Ama bu kelimeleri annem dışında birine söylemek kuralı bozuyordu.

Bayan Westbrook'un gözlerinin kenarı kırıktı. "Ben de senden hoşlanıyorum, tatlım. Bir gün seni ziyaret etmeye mutlaka geleceğim Jonas. Söz veriyorum."

BÖLÜM 8

Jonas

Gözlerimi açtım. Güneş ışığı Sarah'ın hasta odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Bir hemşire onun tansiyonunu kontrol etmek için yatağının yanında dikiliyordu.

“İyi görünüyor,” dedi hemşire. “Herhangi bir enfeksiyon belirtisi de yok. Doktor bugün eve gidip gidemeyeceğine karar verecek.”

Telefonum Josh'tan gelen bir mesajla titredi. Uçak Seattle'a iniş yapmıştı. Washington Üniversitesi Tıp Merkezi'nde olup olmadığımızı sordu. Ona hastaneye gelmemesini, eve gitmesini ve mümkünse yolda durup Saltines*, Gatorade**, Jello*** ve tavuklu erişte çorbası gibi hasta insan yiyecekleri almasını söyledim. Ah, bir de Oreo. Sarah Oreo'lara bayılıyordu.

Cevap yazdı. *Tamamdır.*

* İnce, kare ve tuzlu bir kraker (ç.n.)

** Enerji veren, çeşitli vitaminler içeren bir tür sporcu içeceği (ç.n.)

*** Bir jelibon markası (ç.n.)

“Ben arabayla götürebilirim,” dedim. “Neye ihtiyacınız olursa yardım edebilirim.”

“Annem halleder,” dedi Sarah. “Ben sadece ağrı kesicilerimi alıp uyuyacağım. Sen de bu vakti aksayan işlerini yetiştirmek için kullanabilirsin. Başına dert olmayacağım sonunda,” Sırıttı, ama bunda gülünecek bir şey yoktu. “İyi olacağım.”

Konuşamıyordum.

“Sanırım biraz annemle vakit geçirmeye ihtiyacım var,” dedi Sarah yumuşak sesiyle. Sesinde özür dileyen bir ton vardı. Ama özür dilemesine gerek yoktu. Onu tamamen anlıyordum. Elimi sürdüğüm her şey kana bulanıyordu. Kanlı çarşaflar, kanlı halılar, kanlı duvarlar, kanlı banyo fayansları... Sarah haklıydı. Kendi iyiliği için mümkün olduğunca benden uzak durmalıydı.

Hemşire, Sarah’ı hastanenin önüne götürmek için onu tekerlekli sandalyeye yerleştirdi.

“Yürüyebilirim,” diye itiraz etti Sarah.

“Standart prosedür,” diye cevap verdi hemşire.

Hastanenin önüne geldiğimizde Bayan Cruz otoparktan arabasını getirmek için Sarah’ı bana emanet etti.

Sarah sessizdi. Ben de öyleydim. Söylemek istediğim çok şey vardı. Ama burası yeri ve zamanı değildi. Belki de söylemek için asla uygun bir zaman olmayacaktı. Belki de buraya kadardı. Sarah açık bir şekilde benimle arasına mesafe koymak istiyordu. Bu mesafenin sonsuza dek uzamamasını umuyordum.

Kalbim, göğüs kafesimin içine katılmış çimento gibiydi. “Annenin evini koruması için korumalardan oluşan bir ekip kiralayacağım,” dedim. “Oraya savunmasız halde gitmene izin veremem.”

“Hayır, artık güvendeyim. En azından bir süre,” diye cevap verdi Sarah. “Canlı halimin onların daha çok işine yarayacağını düşünüyorlar.”

Bu da ne demek oluyordu?

Sarah güçlükle yutkundu. “Jonas, sana söylemem gereken bir şey var,” Duraksadı. Görünen o ki cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ama Sarah bir şey diyemeden Bayan Cruz arabasıyla yanımıza geldi.

Sarah endişeli gözlerle bana bakıyordu. Lanet olsun, en son bu şekilde Belize’ye uçuşumuz olduğu esnada bakmıştı ve Kulüp hakkındaki gerçeği söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Arabanın kapısını açıp büyük bir dikkatle Sarah’ı koltuğa yerleştirdim. Kalbim ağrıyor, acıyor, kırılıyor ve bin bir parçaya ayrılıyordu. Tam anlamıyla ölüyor olabilirdim. Fiziksel olarak ölmek bundan daha kötü hissettiriyor olamazdı.

Kapıyı kapatmadan önce ona doğru eğildim. “Gitmene izin veremem...” demek istiyordu beynim. “Oraya savunmasız gitmene izin veremem,” Ama ağzım cümleyi tamamlamayı başaramadı. *Gitmene izin veremem.* Evet, özetle bunu demek istiyordum.

“Sadece birkaç günlüğüne,” dedi Sarah. “Annem kızıyla ilgilenmeye ihtiyaç duyuyor. Ve benim de ona ihtiyacım var. Zaten tüm gün uyuyor olacağım,” Gözyaşlarını bastırarak başını iki yana salladı. “Şu an kendimde değilim Jonas. Çok yorgunum. Canım yanıyor,” Çekinerek gözlemin içine baktı. “Endişelenme, bebeğim. Seni arayacağım. Söz veriyorum. Sadece birkaç günlüğüne... Annemle vakit geçirmeye ihtiyacım var.”

Anlamışım gibi başımla onayladım. Ama aslında anlamıyordum. Eğer beni sonsuza dek terk ediyorsa, gerçek-

leştirmeyeceği sözler vermek yerine bana doğruca gerçeği söylemesini dilerdim. Eğer bana geri dönmeyecekse vaat vermemesini isterdim.

“Güvende olacağından emin misin?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum. Peşimden gelmeleri için bir sebep yok. Bir sebepten ötürü beni öldürmemeyi tercih ettiler. Sana sonra anlatırım. Söz veriyorum.”

“Yine de emin olmak için annenin evine korumalar göndereceğim.”

“Hayır, yapma Jonas. Annem kafayı yer. Yalnızca bana güven. Ve konuyu kapatalım.”

Şaşkına dönmüştüm. Onu öldürmeye çalışmışlardı ve az kalsın başarıyorlardı. Benim ise konuyu kapatmam mı gerekiyordu? Neler dönüyordu burada?”

“*Lista?*” diye sordu Bayan Cruz.

“*Si, Mama.*”

“Kıyafetlerini eve getiririm. Ya da neye ihtiyacın olursa,” dedim çekinerek. Neler olduğunu anlamıyordum. Bu ikimiz için bir son mu demekti?

“Annemin evinde bir sürü eski kıyafetim var. Gerek yok.”

Nutkum tutulmuştu. Ona bir çanta hazırlayıp getirmemi bile istemiyor muydu?

“Ben seni ararım,” dedi Sarah. Ama beynimin duyduğu şey: “*Beni arama. Ben seni arayacağım,*” oldu.

Kapıyı kapattım. Araba gözden uzaklaşırken arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Görüş alanımın dışına çıkınca ya dek arabayı izledim. Ardından parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip gözyaşlarımı yutkundum.

BÖLÜM 9

Jonas

Yedinci sınıftaki neredeyse herkes bugünün aptal alış-tırması üzerinde çalışmakta zorlanıyordu. Bayan Dinsdale sınıfın geri kalanı bize yetişirken, ben de dâhil olmak üzere önceden bitirenlere istediğimiz şeyi okuyabileceğimizi söyledi. Dağ tırmanışı üzerine bir kitap okuyordum ve kitapta Everest Dağı'na ayrılan bütün bir bölüm vardı. Sanırım Everest Dağı'na tırmanmak zor bir işti. Birçok insan bunu yapmaya çalışırken ölüyordu. Çocukların tırmanmasına izin vermiyorlardı. O yüzden galiba büyüdüğümde buna hazır olmak için kayalara, ağaçlara ve halatlara tırmanıp odamda durmadan mekik ve şınav çekmem gerekecekti. Ah, bir de Bellevue'de yeni açılan bir *kapalı* tırmanma duvarından haberim olmuştu. Vay canına, kapalı alanda kaya tırmanışı yapmak kulağa o kadar süper geliyordu ki bunu düşünmekten geceleri uyuyamıyordum bile. Belki babam şoförün bu hafta sonu Josh'la beni oraya götürmesine izin verirdi.

Sınıfın kapısı açıldı ve aman Tanrım. Gözlerime inanamadım. Bayan Westbrook içeri girdi. Rüyada gibiydim. Dört yıl önce onu hatırladığımdan bile daha güzeldi. Vay canına.

Dürüst olmak gerekirse şu ana kadar Bayan Westbrook'un tam olarak nasıl güzüktüğünü hatırlamıyordum bile. Kafamda bazı geceler yataktayken düşünmekten hoşlandığım hayal meyal bir görüntüsü vardı sadece. Ama kapıdan içeri girdiği anda her bir anı beynime, kalbime ve vücuduma dönüş yaptı. Özellikle de vücuduma.

Vay canına, Bayan Westbrook hiç olmadığı kadar tatlıydı. Tatlıdan bile daha tatlı. Aslında, o güzeldi. Saçları daha parlaktı ve hatırladığımdan daha koyuydu. Bundan çok hoşlanmıştım. Dudakları da hatırladığımdan daha dolgundu. Tanrım, Bayan Westbrook'un dudaklarını öpmeyi çok isterdim. Bunu yaptığımı düşünürken bile bacak aramda bir kıpırdanma hissettim. Yanına gitmeli miydim? Ya da ona el mi sallamalıydım? Bunun yerine kılımı bile kıpırdatmadım. Belki bu sadece bir tesadüftü. Belki de buraya beni görmeye gelmemiştii. Evet, beni unuttuğundan yüzde yüz emindim.

Bayan Westbrook odaya göz gezdirdi ve bakışları üzerimde kilitlendi. Ardından bana gülümsedi. Yüce İsa aşkına, bana gülümsüyordu. Bundan emindim. El salladım ve o da bana el salladı. Aman Tanrım.

Bayan Westbrook hafifçe yana döndüğünde, lanet olsun, bir bebeği olacağını açıkça görebiliyordum. İçeri ilk girdiğinde sanırım güzel yüzüne bakmakla ve onu dudaklarından öptüğümü hayal etmekle o kadar meşguldüm ki hamile karnını fark etmemiştim. Vay canına. Tatlı Bayan Westbrook geri gelmişti ve bir bebeği olacaktı. Buna inanamıyordum.

“Jonas,” dedi Bayan Dinsdale. “Bir ziyaretçin var. Ne-den ikiniz dışarı çıkıp biraz vakit geçirmiyorsunuz? Acele etmene gerek yok.”

Dışarı bir banka oturduğumuzda Bayan Westbrook bana sarılıp beni başımın üstünden öptü. “Jonas! Kocaman olmuşsun! Şu haline bir bak.”

Gülümsemekten yanaklarım acımişti. Tüm vücudu-mu tatlı bir ürperti kaplamıştı. “Geri geldiniz.”

“Tabii ki de geri geldim. Seni görmek için. “ Göz kırptı. “Verdiğim sözden asla dönmem.”

Burada olduğuna inanamıyordum. Tenimde bir elekt-riklenme olduğunu hissedebiliyordum. Keşke yıllar önce bir kez yaptığı gibi bir daha yanağıma dokunsa. Ya da az önce yaptığı gibi bir kez daha başımın üstünden öpse. Ya da daha güzeli, dudaklarımdan öpse... Ondan bir öpücük alabilmek için her şeyimi verirdim. Ama dil ve geri kalan her şeyin dâhil olduğu gerçek bir öpücük. Aman Tanrım. Bunun düşüncesi bile her yerimin karıncalanmasına yol açıyordu. Ama özellikle bacak aramın.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca konuştuk. Bana oku-lum, erkek kardeşim ve hangi sporu yaptığım hakkında sorular sordu. San Diego’nun umduğu kadar güneşli ve güzel olduğunu, orada üçüncü sınıfların öğretmeni oldu-ğunu ve Bay Santorini’yle birlikte birkaç ay içinde doğa-cak bebekleri için ne kadar heyecanlı ve mutlu olduğunu anlattı.

“Ah,” dedi birden, karnına dokunarak. “Bebek tekme-ledi. Dokunmak ister misin?”

Bundan emin değildim. Onun karnına dokunma dü-şüncesi bile beni çılgına çeviriyordu. Ama cevap verme-mi beklememişti bile. Elimi tutup şişkin karnının üzerine koydu ve iki saniye sonra içeriden bir şey elime çarptı.

“Aman Tanrım,” dedim gülerek. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

“Oğlum olacak,” dedi bana kocaman gülümseyerek.

“Vay canına. Bu çok güzel, Bayan Westbrook.”

“Ona ne isim koyacağımı biliyor musun?”

Omuz silktilim. Ben nereden bilecektim bunu?

“Jonas,” dedi.

Uzun, garip bir sessizlik oldu. Birazdan söyleyeceği şeyi dikkatle dinlemem için mi benim adımla söylüyordu? Ya da “Çocuğuma Jonas ismini vereceğim.” mi demek istiyordu? Eğer bebeğe Jonas ismini koyacağını söylemek istiyorsa, bu oldukça ilginç bir tesadüftü. Josh gibi yaygın bir isim değildi sonuçta.

Bayan Westbrook gözlerini devirip iç çekti. “Bebeğe senin ismini veriyorum Jonas.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

Gülümsedi. “Çünkü büyüdüğünde tıpkı senin gibi olmasını istiyorum. Tatlı, akıllı ve nazık.”

En son ne zaman kalbimin bu kadar hızlı çarptığını hatırlamıyordum bile.

O gün akşam yemeğinde babam ve Josh’a Bayan Westbrook’un sürpriz ziyaretini ve bebeğine benim ismini vereceğini anlattım. Konuşurken mutluluktan havalara uçuyordum. Ama sözümü bitirdiğim anda, ağzımdan çıkan her kahrolası kelime için pişman oldum. Babam sürekli içiyordu, hem de çok, ve ona lanet olası herhangi bir şey söylemek için asla uygun bir zaman olmuyordu. Özellikle de benim için önemli olan bir şey söylemek istiyorsam.

Babamın bana kendimi bok gibi hissettirecek kaba

cevabını beklerken dişlerimi gıcırdattım. Uzun süre beklememe gerek kalmamıştı.

“Bebeğinin büyüdüğünde senin gibi mi olmasını istiyormuş?” dedi. Ardından içkisinden koca bir yudum aldı. “Anlaşılan hayat boyu süren kahrolası bir ızdırap ve acı istiyormuş.”

Josh bana empati dolu bir bakış attı. Boş ver onu, hıyarın teki, anlamına gelen bir bakış. Ama onu boş vermeyi söylemek, bunu yapmaktan daha kolaydı.

“Eğer dileği gerçekleşir de çocuk senin gibi biri olup çıkarsa,” diye devam etti babam. “O zaman Bay Santorini’nin onu terk edişine kendini hazırlasa iyi eder.” Kahkaha atıp içkisinden bir yudum daha aldı. “Söyleyeceklerim bu kadar.”

BÖLÜM 10

Sarah

Jonas en başından beri haklıydı. Ukraynalı John Travolta beni gerçekten de güpegündüz takip ediyordu. Ama yakışıklılıktan ortalığı ateşe veren muhteşem erkek arkadaşımın yüzde yüz emin olduğunu söylediği bir şeye inanmaktansa, onun aşırı korumacı ve fazla hassas, belki birazcık da keçileri kaçırmış gibi davrandığını düşündüğüm bir senaryoyu tercih etmiştim. Yazıklar olsun bana.

Şimdiyse, benim açıkça görülen sağduyu eksikliğim ve Jonas'a güvenme konusundaki beceriksizliğim yüzünden yalnızca hatırı sayılır miktarda kan dökmekle kalmamış, aynı zamanda hayatımın aşkını cehennemin içine atmıştım. Ona çocukluğunun en korkulu rüyasını yaşatmış, bununla da kalmayıp onu da tehlikeye sokmuştum. Yüce Tanrım, ne yaptım ben böyle? Kulüp'e Jonas'tan daha fazla para alabileceğime dair söz verdim. Ve birkaç diğer adamdan daha. Ama bekle, dahası da var! Tüm bunlar yeterince

kötü değilmış gibi, o piç kurularına Jonas'ın parasını verdim. Ve bu çok büyük miktarda bir paraydı.

Tabii ki de Jonas paranın önemli olmadığını söyleyecekti. Beni güvende tutmak pahasına ne kadar gerekiyorsa ödemeye hazırdı. Ama o para bana ait değildi. Tüm bu olay tam bir rezaletti. Ya da Jonas'ın da diyeceği gibi tamamıyla boka batmıştım.

Yataktan sürünerek çıkıp pencerenin perdelerini açtım ve sokağa göz attım. Evet. Hâlâ oradalar. Arabanın içinde oturan iki tane adam. Dört saattir orada dikiliyorlardı. Komodinden telefonumu alıp Jonas'a mesaj attım. "Lütfen annemin evinin önünde bekleyen iki adamı senin gönderdiğini söyle. Yoksa korkudan altıma yapacağım."

"Evet. Endişelendirdiğim için özür dilerim. Haber vermem gerekirdi. Ben gönderdim."

Ona korumaların gereksiz olduğunu, verdiği çek sayesinde beni öldürmeye-gelecekler kısmında hareket edebilmem için bana biraz da olsa yer açıldığını söylemek üzereydim. Ama Ukraynalı Travolta'yla dün aramda yaşanan çatışma Jonas'a yüz yüze anlatmak istediğim bir şeydi. "Teşekkürler," yazdım. "Benimle hep çok güzel ilgilendin."

"Rica ederim bebeğim. Seni çok özledim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir uçurtma kadar uçmuş gibi. Ağrı kesiciler, bıçaklanmayı harika bir avantaja dönüştürebiliyor."

Uzun bir duraksama oldu. "Seni çok özledim," yazdı sonunda.

"Ben de seni çok özledim."

Belki de sadece dört saattir birbirimizden ayrı kalmıştık ama ben şimdiden kendimi fiziksel olarak Jonas'tan uzaklaşmış hissediyordum. "Umarım beni anlıyorsundur,"

yazdım. “Annemin beni iyileştirmek için bana bakmasına ihtiyacı var.” *Bu bir tür anne-kız şeyi*, diye eklemek üzereydim ama sonra Jonas’ın annesini hatırlayıp bundan vazgeçtim.

Ayrıca gerçeği söylemek gerekirse annemin benimle ilgilenme isteği beni birkaç günlüğüne burada tutan tek neden değildi. İşin aslı kendimle biraz baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Kendimi toplamalı, ne yapacağıma ve ne söyleyeceğime karar vermeliydim. Çok yorulmuştum. Utanç duyuyordum. Suçluluk duygusundan kıvranıyordum. Hem fiziksel hem duygusal açıdan acı içindeydim. Ve en önemlisi, Jonas’ı neye bulaştırdığıma inanamıyordum. Tüm bunlar ona inanmadığım için olmuştu. Bu sabah arabaya binerken onun gözlerine zar zor bakabilmiştim. Kendimi çok suçlu hissediyordum.

“Biliyorum,” yazdı Jonas. “Çok üzgünüm,” diye ekledi.

Neden bunu söyleyip duruyordu? Ona bir özür borcu olan *bendim*. Eğer ona inancım sağlam olsaydı, onun içgüdülerine güvenseydim ve benim peşime düşeceklerini söylediğinde ona inansaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Jonas’a yaptığım bu saygısızlığın mazereti olamazdı.

“Özür dileyecek bir şeyin yok Jonas. Her şeyi batıran benim. Hem de fena halde.”

“Seni şimdi arayabilir miyim? Konuşmamız lazım. Sesini duymak istiyorum.”

Bu konuşmaya henüz hazır değildim. Kendimi nasıl hissettiğimi açıklayabilir miyim emin olamıyordum. Üstelik birden uyku bastırmıştı. “Az önce ağrı kesici içtim,” yazdım. “Çok uykum var. Sonra konuşsak olur mu?”

Bir süre daha yazmadı. “Nasıl istersen,” diye cevapladı sonunda. “Konuşmak istersen buradayım.”

“Teşekkürler. Sonra konuşuruz,” Bir dakika sonra, “Delilik,” diye ekledim. Çok yorgundum, vicdan azabından ölüyordum, uyku sersemi ve acı içindeydim. Ama hiçbir şey, en kuvvetli ağrı kesiciler bile hissettiğim suçluluk duygusu, pişmanlık ve duygusal yorgunluğu üzerimden almaya yetmiyordu. Birkaç bıçak yarası ya da kafa darbesi bile Jonas Faraday’ı tüm kalbimle sevdiğim gerçeğini değiştiremezdi.

“Delilik,” diye cevapladı hemen. “Çok, çok hem de.” Gözlerimi kapattım ve derin bir uykuya daldım.

BÖLÜM 11

Sarah

Doktor bana üç günlük yatak istirahatinin ardından kendimi eskisi gibi sağlıklı hissedeceğimi söylemişti. Vay canına, adam haklı çıktı. Kendimi kesinlikle eskisi gibi hissediyordum. Biraz pataklanmış versiyonumdu, evet, ama eski ben geri dönmüştü. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Dün sınıfımdan bir çocuk kaçırdığım tüm derslerin notlarını e-posta adresime gönderdiğine dair bana bir mesaj atmıştı. Sonunda bunlara göz atabilecek kadar zindeydim. Gelen kutusuna tıkladığımda yüreğim ağzıma geldi. Kulüp bir e-posta göndermişti.

Sayın Sarah Cruz,

Görünüşe bakılırsa aramızda talihsiz bir iletişimsizlik meydana geldi. Sebep olduğumuz rahatsızlıktan ötürü özür dileriz. Konu hakkında etraflıca bilgi sahibi olduğumuzdan ve geçmiş aramıza atarak önümüze bakacağımızdan emin olabilirsiniz.

Tarafımıza yapmış olduğunuz güncel teklifle ilgilendiği-

mizi ve önerdiğiniz şekilde organizasyonumuza yapacağınız değerli bağışlarınızı beklemekte olduğumuzu bildiririz. Yine de, pay etme sizin istediğiniz şekilde yarı yarıya değil, bizim kârımıza yüzde yetmiş otuz yapılacaktır. Bu, tartışmaya kapalı ve müşteri teminini biz sağlayacağımız için de oldukça adil bir koşuldur.

Daha fazla detayı birkaç gün içerisinde Dropbox hesabından göndereceğiz. Ama öncelikle, kadın çalışanımıza bahsettiğiniz raporu herhangi bir yetkiliye göndermediğinizi acilen doğrulamalısınız. Böyle bir raporun üçüncü şahıslarla paylaşılması, bahsettiğiniz kurumlar da dâhil olmak üzere, tabii ki de aramızdaki dostane iş ortaklığını imkansız hale getirmektedir.

En içten dileklerimizle,

Kulüp

Sinirimden ekrandaki yazıyı zar zor okumuştum. Aşğılık herifler! Az kalsın kan kaybından ölüyor oluşumu “talihsiz bir iletişimsizlik” olarak mı tanımlıyorlardı yani? Cidden mi? Tanrım, bu konuyu oturup sakince konuşmamıza ne dersiniz pislikler? *Konuşmak, bu konuda anlaşmazlığa düşeceğimizi göstermez. Sadece birazdan seni bıçaklayacağımı gösterir.* Jonas burada olsaydı buna bir kahkaha atardı. Ya da atmazdı. Jonas’ın ne yapacağı hiçbir zaman belli olmuyordu.

Jonas. Tanrım, onu özlemiştim. Annemin evinde geçirdiğim üç gün sonsuzluk gibi gelmişti. İlaçlarla kafayı bulmuş olmama rağmen. Kendimi bir kol ya da bacağı özlüyor gibi hissediyordum. Hayır, daha doğrusu, kalbimi özlüyordum. Daha önce başka birine karşı Jonas’a beslediğim duyguların hiçbirini beslememiştim. Şu an ona *fiziksel* olarak ihtiyaç duyuyordum.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş. Gelen mesajla telefonum titredi.

“Merhaba bebeğim,” yazıyordu.

“Merhaba sevgilim,” diye cevapladım. “Ben de seni düşünüyordum.”

Geçtiğimiz üç gün içinde birkaç kez mesajlaşıp konuşmuştuk. Ama hepsi çok kısa sürmüştü. Her seferinde onu özlediğimi ve görmek için sabırsızlandığımı söylemiştim. O da her defasında niye olduğunu bilmediğim bir sebepten ötürü özür dilemişti.

“Bir şeylerle meşgul oluyor musun?” diye sordum.

“Evet, dün Josh’la tırmanmaya gittik. Tırman ve Fethet için çalışma planı hazırlıyorum. Dikkatimi vermekte zorlanıyorum. Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim,” yazdım. Bunu ona neden yapıyordum? Kendime?

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, annem benimle çok güzel ilgileniyor,” Duraksadım. Hattın diğer ucundan onun kalp kırıklığını hissedebiliyordum. Yalnızca benimle birlikte olmak istemişti. Öyle olduğunu biliyordum.

“Seni sonra arasam olur mu?” yazdım. “Biraz işim var da.”

“Tabii.”

Mesajla da olsa bu tek kelimedeki gerginliği sezmiştim.

“Arayacağına söz veriyor musun?”

“Söz.”

Onun işkence çekişini *hissediyordum*. Bu acının sebebinin ben olduğumu da biliyordum. Lanet olsun. Aslında

kendi kendime de acı ektiriyordum. Ama ona hislerimi nasıl anlatacağıma dair en ufak fikrim yoktu. Kendimi suçlu ve utanç içinde hissediyordum. Ve kesinlikle depresif. Sevdiğim adama cehennemi yaşatmıştım. Onu çok korkunç ve devasa bir belaya bulaştırmıştım. Şimdiyse tüm bunları tek başıma düzeltmem gerekiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. Bir yanımda kafamı kuma sokup tüm bunların sona ermesini beklemeyi diliyordu.

Annem bir kâse sıcak çorba ve uzun bir bardakta buzlu suyla odama geldi. Yanıma yaklaşırken dizüstü bilgisayarımı kapattım.

“orba çok sıcak. Biraz soğumasını bekle,” dedi İspanyolca.

“Peki, teşekkürler.” dedim ona gülümseyerek.

“Antibiyotik saatin geldi,” dedi saatine bakarak. “Eğer istersen bir tane ağrı kesici daha içebilirsin.”

“Hayır,” dedim. “Sanırım daha fazla ağrı kesici istemiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet, artık daha iyiyim. O ilaçlar durmadan uykumu getiriyor.”

“Vücudun uyurken iyileşecek,” dedi annem. Ardından saçımı okşadı. “Bugün çok daha iyi görünüyorsun.”

“Çok daha iyi hissediyorum.”

“Okul işlerini mi hallediyordun?” diye sordu.

“Hayır, e-postalarımı bakıyordum.”

“Fazla yorma kendini bebeğim. Dinlenmen gerek.”

“Son üç gündür o kadar çok dinlendim ki anne, kafayı yemek üzereyim.”

“Yanında durmamı ister misin? Film izleyebiliriz.”

Ah, annemi çok seviyordum. O dünyadaki en iyi anneydi. Ve tüm bu olaylar onun için korkunç bir kabus olmalıydı. Babamın ona yaşattıklarından bile daha beter. Yine de, aman Tanrım, burada onunla kalmaya devam edersem aklımı oynatacaktım. Annem beni aşırı sevgisiyle boğmak üzereydi. Ya da belki de sadece Jonas'ı istiyordum.

“Evet, harika olur,” dedim. “Bilgisayarımdaki işleri bitirmem için bana yirmi dakika ver. Sonra da izleyeceğimiz filmi seçeriz.”

“Tamam canım. Kendini çok yorma. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi,” Yanağımdan öptü ve odadan çıktı.

Yeniden dizüstü bilgisayarımı açtım. Bu piç kurullarına ne halt yazacaktım şimdi? Kendimi zayıf gösteremedim, orası kesindi. Plan yapabilmem için daha fazla vakte ihtiyacım vardı. Ellerimi klavyenin üzerine koydum.

“İlgili kişiye,” yazdım dudağımı ısırarak.

Telefonum gelen bir çağrıyla titremeye başladı. Georgia. Vay canına. Dünkü telefon konuşmamızdan sonra beni bu kadar çabuk aramasına şaşırmıştım. “Selam Georgia,” dedim. Bana bu kadar hızlı geri dönüş yapmasını hiç beklemiyordum. “Nasılsın?”

“Harikayım,” dedi. “Asıl sen nasılsın? Bugün daha iyisindir umarım?”

“Çok daha iyiyim. Her geçen gün acı biraz daha azalıyor.”

Rahatlayarak iç çekti. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Bu arada, benden istediğin bilgiyi elde ettim,” Sesi heyecanlı geliyordu. “Çok kolay oldu.”

Dün Georgia'yı aradığımda, sözde Belize'den bah-

setmek için, benim için postane işleriyle ilgili azıcık bilgi toplamasının mümkün olup olmadığını sormuştum. Nedenini sorduğunda ona gerçeğin biraz sulandırılmış halini anlattım. Ama kısmen de olsa doğruyu söylemiştim. Ona bir zamanlar internet üzerinden randevulaşma servisi için çalıştığımı ve yakın geçmişte yapmış oldukları yasal olmayan bir işlemden haberdar olduğumu ve okulda uğradığım saldırının bu keşfimle ilgili olup olmadığından endişelendiğimi anlattım. “O yüzden haklı mıyım diye biraz araştırma yapmaya karar verdim,” demiştim ona.

Tabii ki de Georgia bana yardımcı olmayı kabul etmişti. Yine de anlaşılır bir şekilde endişelendiği belliydi.

“Pekala, bulabildiklerim şunlar,” dedi Georgia. “Las Vegas bölgesinin postane ofislerine kayıtlı on iki adet Oksana var. Las Vegas, Henderson, Winchester vs. Postaneye imza atan bütün Oksana’ların soyadlarını ve adreslerini buldum.”

“Sana çok şey borçluyum Georgia. Teşekkür ederim. Bana listeyi e-posta ile gönderebilir misin?”

“Tabii ki,” dedi. “Ama hey, belki de tüm bu olanlardan sonra polise gitmelisin?”

“Hastanede polise ifade verdim,” Bu doğrudu. “Saldırının rastgele yapıldığını, bir kasıt olmadığını düşünüyorlar,” Bu da doğrudu çünkü onları buna ben inandırmıştım. “Bu bilginin araştırmama bir katkısı olacağını umuyorum,” Bu da doğrudu. Ama kime ve ne tür bir araştırmaya katkısı olacağından emin değildim.

“Pekala, yalnızca dikkatli ol,” dedi Georgia.

Georgia’ya en içten teşekkürlerimi ilettikten sonra ona dikkatli olacağıma dair güvence verdim. Birbirimize hoşça kal dedikten sonra oturup kısa bir süre durumu gözden geçirdim. *On iki* Oksana? Doğru olanını nasıl bulacaktım?

Her bir Oksana'nın kapısını çalıp "Selam! Beni öldürmeye çalışan Oksana sen misin?" diye mi soracaktım?

Görünüşe bakılırsa şu an yapılması en zor şey zaman kazanmaktı. Başka ne yapabilirdim ki? Bir sonraki adımın ne olacağına karar vermek için vakte ihtiyacım vardı ve onlara verdiğim para beni sonsuza dek güvende tutmayacaktı. Dizüstü bilgisayarımı açıp bana gönderdikleri e-postaya cevap yazmaya devam ettim.

"Talihsiz iletişimsizliğimizin' sebep olduğu herhangi bir rahatsızlıktan ötürü içtenlikli özürlerimi sunarım. Lavabonun zemininde kendi kan gölümün içinde yatarken ölümün eşliğinden dönmek benim açımdan da oldukça rahatsız ediciydi. Sorunuzun cevabına gelecek olursak, raporumu henüz kimseye göstermedim. Ama daha önceden birkaç kuruma otomatik gönderim ayarladığım için bunu durdurmak Herkül gücünde efor sarf etmeme sebep oldu. Şansıma bu sefer son dakikada durdurmayı başardım. Ama bir dahakine bunun hızlı ve geniş çapta yayılmasına engel olamayabilirim. Ya da belki de denemem bile. O yüzden bir dahaki sefer olmasa iyi olur."

Bir süre durup son cümleyi silmeyi düşündüm. Çok cüretkar olmuştu. Ah, canı cehenneme. Büyük risk demek, büyük ödül demekti. Tıpkı Jonas'ın söylediği gibi.

Yazmaya devam ettim.

"İş teklifimle ilgilendiğiniz için teşekkürler. Anlaşmamızdaki detaylara son noktayı koymayı ben de dört gözle bekliyorum. Yarı yarıya bölüşme fikrinden vazgeçmem mümkün değil. Evet, müşteri teminini siz sağlıyorsunuz. Ama onlara o parayı ödeyecek olan benim. Siz atları su kaplarına yönlendirebilirsiniz. Ama onlara litrelerce suyu ben içiriyor olacağım. Aslında son zamanlarda atlara su içirme konusunda eş benzeri bulunmayan bir yeteneğe sahip olduğumu keşfettim. Yarı

yarıya. İster beğenin, ister beğenmeyin. Ama tavsiye vermemi isterseniz, eğer beğenmeyecekseniz raporum doğrudan üçüncü şahısların eline geçecek. İkinci bir şansınız olmaksızın. Daha fazla işgüzarlıkla uğraşamam.”

“Sizin sayenizde yakın zamanda ziyaret ettiğim acil servis doktorları, bu arada şu talihsiz iletişimsizliğimizin beni az kalsın kan kaybından öldürdüğünden bahsetmiş miydim, sağlığımı geri kazanmam için iki hafta yatak istirahati yapmamı söylediler. Sağlığım düzeldiğinde ve yeniden yürümeye başladığımda haber veririm. Sizi temin ederim ki en az sizin kadar ben de bu yeni girişimin başarılı olmasını istiyorum. Bu konuda müttefik olduğumuza şüphem yok. Ama sonuçta ben de bir insanım. Ve bedenimdeki bıçak yarasının izleriyle kafama atılan dikişlerin pek de seksi olduğunu söyleyemeyeceğim.”

En iyi dileklerimle,

Sadık Kayıt Asistanınız, Sarah Cruz.

Not: Bu arada, son zamanlarda yaşadığımız şu “talihsiz iletişimsizliği” polise sıradan bir saldırı olarak anlattım. Kahrolası bir aptal değilim.

Fikrimi değiştirmeden önce göndere bastım.

*Hay anasını. Ne yapıyordum ben böyle? Kafayı yemiş olmalıydım. James Bond falan değildim sonuçta. Süper kahraman da değildim. Benden olsa olsa anca Yüce Orgazma olurdu ama yine de ben aynı bendim işte. Et ve kemikten bir kadın. Ve kan, vücudumun da son zamanlarda fazlasıyla gösterdiği kadarıyla... Ne halt yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Lanet olsun. Yardıma ihtiyacım vardı. **Jona’s a ihtiyacım vardı.***

Belki de pes edip FBI’ı aramalıydım? Eğer bu, hukuk diplomamı alırken ahlak değerlendirmesinden kalacağım anlamına geliyorsa bununla yaşamak zorundaydım. Ama

hukuk kariyerimden vazgeçmek istemiyordum. Yaşlar gözlerime doldu. Bu noktaya gelebilmek için çok çalışmıştım. Annem bana bel bağlamış durumdaydı. Bu durumda annemin yardımlarına bel bağlayan sayısız kadının sorumluluğu da benim üzerimde oluyordu. Onları hayal kırıklığına uğratabazdım. Bunun üstesinden gelmek zorundaydım.

Gözlerimi sildim.

Jona'sa ihtiyacım var.

Karnım ağrımaya başlamıştı.

Jona'sa ihtiyacım var.

Jonas. Jonas, Jonas, Jonas. Aman Tanrım, Jonas. Kalbim, bedenim ve ruhum onu arzuluyordu. Annem arabayla hastaneden uzaklaşırken çok üzgün görünüyordu. O an arabadan fırlayıp kendimi onun kollarına atmak istemişim. Ama yapamadım. Sadece gözlerimi kapatıp araba uzaklaşırken ağladım. Bir şey yapamayacak kadar yorgun, acı içinde, kafası karışık ve kaygılıydım.

Jona'sa ihtiyacım var.

Kalbim tüm şiddetiyle çarpmaya başladı. Onu özlüyordum. Bir dakika daha ondan ayrı kalamazdım. Onun sarhoş edici varlığının etkisinde kalmadan kendime kim olduğumu hatırlatabilmek için zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Ona olan bağımlılığımınla savaşmak ve benliğimi yeniden kazanmak, derslerimin üstesinden gelmek, bu işi çözmek ve dikkat dağıtıcı herhangi bir şey olmadan vücudumun iyileşmesine zaman tanımak için... Kısa bir süreliğine bu deliliğe bir ara vermeye ihtiyacım olduğunu sanmışım. Ama yanılmışım. Ah Tanrım, hem de fena halde yanılmışım. Ona ihtiyacım vardı. Benim tatlı Jona'sım. Tüm kalbim ve benliğimle sevdiğim erkek... Her ne pahasına olursa olsun.

Telefonu elime alıp onu aradım. Anında açtı.

“Bebeğim,” dedi yumuşak sesiyle. Soluğu kesilmiş gibiydi. Sanki ekranda adımı görünce nefessiz kalmış gibi.

Ses tonunu duyunca hepten kendimi kaybettim. “Jonas,” dedim ağlamaklı bir halde.

“Sorun ne, Sarah? Anlat bana,” Acı dolu bir nefes verdi. “Her ne olursa olsun, üstesinden gelebiliriz,” Sesi telefon hattının ucundan yanıma atlamak istermiş gibi geliyordu.

“Buraya gelip beni al Jonas. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Lütfen. Beni evime götür.”

BÖLÜM 12

Sarah

“Yürüeyilirim,” dedim. Ama Jonas her zamanki gibi bu söylediğimi de göz ardı etti. Beni arabasından çıkararak evine, doğruca yatak odasına taşıdı ve porselen bir bebekmişim gibi itinaayla beyaz çarşaflarının üzerine yatırdı.

“Evine hoş geldin,” dedi yumuşak ses tonuyla. Gözlerinde zafer kıvılcımları parıldıyordu. Bir tutam da gurur ve sevinç karışımı vardı.

Ona bakıp gülümsedim. “Yuvada olmak güzel.”

“Tekrar söyle.”

“Yuva.”

“Burayı bir daha terk etmeni yasaklıyorum,” dedi. “Pencere ve kapılara parmaklık taktıracığım.”

“Burada olmaktan o kadar mutluyum ki az önce yaptığın tüyler ürpertici açıklamadan bile korkmadım.”

Yanıma uzandı ve bana döndü. “Çok güzelsin,” dedi parmağıyla hafifçe kaşımı okşarken. “Seni çok özledim,” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Beni bir daha bırakıp gitme.”

“Gitmeyeceğim.”

“Hiçbir zaman.”

“Tamam.”

“Asla.”

“Dersimi aldım. Senden ayrı kalmak fiziksel olarak da acı vericiydi. Ya da bekle, belki de acı bıçak yarısından geliyordur,” Gülümsedim. Ama Jonas gülümsemiyordu. Sanırım bunun şakasını yapmak için henüz erkendi.

“Ben...” Sözüünün devamını getiremedi. Söylemek üzere olduğu şeyi geri yutmuştu. “Seni yerde öyle yatarken görünce... Öldüğünü sandım.”

“Ah, Jonas. Çok özür dilerim,” Bunun onu nasıl etkilediğini hayal dahi edemiyordum.

Beni nazıkçe öptü. “Seni kaybettiğimi sandım,” Kollarını bana doladı ve yüzümün her bir kısmını öptü. Vücudumu saran kasları çok sıkıydı.

Gözlerimi kapattım. Parmaklarım şişkin kol kaslarının üzerindeydi. “Özür dilerim.”

“Özür dileme,” diye mırıldandı. “Özür dilemesi gereken benim,” İç çekti. “Sarah, benim söylemem gereken...”

“Jonas bekle. Beni dinle.”

Geri çekilip bana baktı. Bekliyordu.

“Konuşacak yığınla şeyimiz olduğunu biliyorum. Bir yığın hem de. Ama hiç susmaksızın konuşmaya başlamadan önce senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Canın her ne istiyorsa benim güzel, minik bebeğim. Ne arzu edersen,” Yanağımı okşadı.

Duraksadım. Bu büyük bir sözdü. Vay canına. Az önce kalbimin göğüs kafesimden fırlamasına yol açmıştı. Boğazımı temizledim.

“Söylemen yeterli bebeğim,” dedi yanağımdan öpe-
rek. “Her ne istersen, senindir. Ben de seninim. Dile ben-
den ne dilersen,” Burnumun ucunu öptü.

Şu an beni inanılmaz şımartıyordu. Tahrik ediyor ol-
masından bahsetmiyorum bile. Konuşmakta güçlük çeki-
yordum.

“Söyle hadi,” dedi.

“Tüm uf olmuş yerlerimi öpmeni istiyorum.”

Gülümsedi. “Uf olmuş yerlerin mi?”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Bu saçma kelime-
nin onun ağzından çıktığını görmek çok tatlıydı. “Evet,
tüm uf olmuş yerlerime *besito** kondurarak onları iyileştir-
meni istiyorum.”

“*Besito?*” diye tekrar etti. Jonas onunla İspanyolca ko-
nuşmama her zaman bayılıyordu.

“Hı-hı. Küçük öpücükler. Uf olmuş yerlerime.”

“Uf olmuş yerlerine *besito* istiyorsun, öyle mi?”

“Hı-hı.”

Dudağını ısırdı. “Sen nasıl arzu edersen, benim güzel
bebeğim. Benim Muhteşem Sarah’ım,” Yanakları kızar-
mıştı.

Bu üç gün birbirimizden ayrı kalarak nasıl hayatta
kalmayı başarmıştık? Neden ondan uzaklaşma ihtiyacı his-
setmiştim ki? Neden kendimle baş başa kalmak istediğimi
bile hatırlamıyordum.

* İsp. Öpücük (ç.n.)

Oturur konuma geçip kollarımı havaya kaldırdım ve Jonas tişörtümü çıkardı.

“Ah,” dedi görünüşümden irkilerek.

Aşağı doğru kendime bakıp omuz silktim. Göğüs kafesimdeki yara üç gün önce olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Ama Jonas’ın vücudumun iyileşmek için gösterdiği çabayı takdir etmediğini görebiliyordum. Tek gördüğü şu an sahip olduğum yaralardı.

Vücudumu öpmesi için onu davet ederek arkama uzandım. “Göründüğü kadar kötü hissettirmiyor, emin olabilirsiniz.”

Gövdeme doğru eğildi ve yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. “Burası mı uf olmuş?”

Tüm bedenim ürpermişti. “Evet, orası.”

Parmak ucunu dikişlerimin ve yaramı çevreleyen siyah, mavi ve sarımsı derinin üzerinde gezdirdi. “Acıtıyor mu?”

“Çok değil.”

Yaramı tekrardan öptü ve dokunuşuyla hayata dönen tenimi tatlı bir ürperti sardı. Dudakları göğüs kafesimdeki yaradan yukarı çıkarak ensemdeki dikişlere ilerledi.

“Burası da mı uf olmuş?”

“Hı-hı.” Titredim. Onu arzulamaya başlamıştım.

“Öptüğümde acıtıyor muyum?” diye sordu.

“Hayır, çok güzel hissettiriyor,” dedim. “Senin besitoların beni iyileştiriyor.”

“Başının arkasını görebilir miyim?” diye sordu.

Yeniden oturur konuma gelerek başımı çevirdim. Saçlarımı yana kaydırды ve soluğu kesildi.

“Frankenstein canavarına mı dönmüşüm?” diye sordum. Endişelenmiştim. Aslında oradaki yaraya henüz bakmamıştım.

“Lanet olsun. Seni zımbalayarak parçalarını bir araya getirmişler Sarah,” Ağzından şefkat dolu bir inleme çıktı. “Üzerinde zımba tabancası kullanmışlar gibi görünüyor.”

Yastığımın üzerine yatmaya niyetlenerek çabucak arkama yaslandım. “Orayı öpmek zorunda değilsin. Sadist değilim.”

Geri çekilmemi önlemek için elini omzuma koydu. “Hey, otur oturduğun yerde Frankenstein. Tüm uf olmuş yerlerini öpmek istiyorum. Özellikle de orayı.”

Duraksadım. Kalbim hızla atıyordu. Başımdaki yarının neye benzediğini bilmiyordum ama fazlasıyla tiksindirici görünüyor olmalıydı. “Sorun değil. Seni iğrendirmek istemiyorum.”

“Beni iğrendirmiyorsun,” dedi omuzlarımdan tutup beni arkama döndürerek. “Senin her bir parçanı seviyorum, Sarah Cruz. İğrenç olan kısımları bile.”

Anında dönüp ona baktım. Az önce her bir parçamı *sevdiğini* mi söylemişti?

Bakışları, bakışlarımla buluştu. “Hadi,” dedi gözlerindeki arzu dolu ifadeyle. “Sana her bir parçanı ne kadar çok sevdiğimi göstereyim.”

Nutkum tutulmuştu.

Başımı önüme çevirdi, saçlarımı kenara çekti ve kafatasımın altındaki zımbalanarak dikiş atılmış yaraya dudaklarını hafifçe bastırdı. “Hoşuna gidiyor mu?”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Hı-hı...” Yaralı derimin üzerinde dudaklarının sıcaklığını hissetmek beni konuşamayacak kadar çok tahrik ediyordu.

Yumuşak dudakları ensemden aşağı doğru, çıplak omuzlarıma kadar indi. Kollarıyla bedenimi sarmıştı ve elleri göğüslerimin üzerindeydi.

Bir an için arkamda arzuyla titrediğini hissettim. Benim de ondan farkım yoktu. Sırtımın üzerine uzandım ve hemen sertleşmiş göğüs uçlarımı emmeye başladı. Ardından boynumu, kulağımı, dudaklarımı... Eliyle yüzümü okşarken dili ağzımın içine girmişti.

Aman Tanrım, alev almıştım. Lavaboda hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeden önce, artık öleceğimden emin olduğumda ne düşünmüştüm? Jonas'ı sevdiğimi. Beynimin o an üretebileceği en savunmasız, ham ve hayati düşüncelerin arasında Jonas'a olan sevgim sarsılmazdı.

"Sarah," dedi nefes nefese beni öperken. "Seni kaybedeceğimi sandım," Duygu selinde boğuluyordu. "Sarah," dedi yeniden.

"Seviş benimle."

Teredditle geri çekildi.

"Doktor üç günden sonra seks yapabileceğimi söyledi," diye ona güvence verdim. Pekala, teknik olarak doktora ne zaman yeniden seks yapabileceğimi sormamıştım. Ama Dr. Sarah buradaydı ve bir sorun olmayacağını söylüyordu. Kendimi sağlığıma kavuşmuş hissediyordum ve onu içimde istiyordum. Ona ne kadar mümkün olabilecekse o kadar fazla temas etmek istiyordum. Tanrı aşkına, adam az önce benim her bir parçamı sevdiğini söylemişti ve içim birdenbire bunu kanıtlaması için arzuyla dolup taşmıştı.

Yüzüme dokundu. "Canını yakmak istemiyorum."

"Ağırdan alabilirsin."

“Emin misin?”

“Eminim,” Pijamamın altını çıkardım. Onu arzulu-yordum.

O da üstünü çıkardı ve üzerime uzandı. Ereksiyonu, sıcacık ve pürüzsüz teni bedenimi okşuyordu. Ben ise tit-riyordum.

Bir süre öylece durarak gözlerimin içine baktı. “Seni yerde öyle yatarken görünce...” dedi. Devamını getirme-di.

“Özür dilerim,” dedim. “Bu senin için çok korkunç olmalı.”

“Öldüğünü sandım.”

“Ben çok üzgünüm, Jonas.”

Oldukça uzun bir süre duraksadı. Bakışlarındaki bir şey nefesimin kesilmesine sebep oluyordu.

Derin bir nefes aldı. “Seni seviyorum, Sarah.”

Nefesim o an durmuştu. Onu doğru duyduğumdan emin değildim.

“Seni çok seviyorum,” dedi. Gözleri dolmuştu.

Ağlamaya başladım.

“Seni seviyorum,” dedi bir kez daha yumuşacık sesiyle, gözyaşlarını silerek. Ardından beni öptü.

Bu noktada benim de ona seni seviyorum demem gerektiğini biliyordum. Ama konuşamıyordum bile. Kulak-larıma inanamamıştım. Sarhoş gibiydim. Büyülenmişim. Öpüşüne tutkuyla karşılık verip bacaklarımı ona doladım. İçimi doldurmasını istiyordum. İçime girdiğinde ikimiz de zevkten inledik.

“Seni seviyorum,” dedi boğuk sesiyle.

Konuşmak için ağızımı atımd ama hiçbir şey söyleyemiyordum.

“Canını yakıyor muyum?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

İçimde gidip gelirken dudaklarımdan öptü. Elleriyle sırtımı ve kalçamı okşuyordu. Bedenlerimiz birlikte ritim tutmaya başladığında haz, sevgi ve saf mutluluktan başka hiçbir şey hissetmez oldum. Yaralı vücudumun hissedebileceğı tüm acılar yerini zevke bırakmıştı. Kendimi sevinçten sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

“Seni seviyorum,” dedi vücudu arzuyla sözcüklerine vurgu yaparken.

“Ah, Jonas.” Nefesim kesilmişti. “Ben de seni seviyorum.”

“Ah, Tanrım,” diye inledi titreyerek. Dudakları yeniden dudaklarımla buluştu. Ardından kulağıma fısıldadı. “Seni seviyorum bebeğim.”

İnledim ve arzuyla vücudumu onunkine bastırdım. Bu iki kelimeyi duymanın kendimi bu kadar harika hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Seni seviyorum Jonas,” dedim inleyerek. Zevkten kıvranıyordum. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Göğsü hızla inip kalkarken içimden ıktı. “Senin her bir parçanı seviyorum, Sarah Cruz.” Beni kibarca arkama yatırıp her yerimi öpmeye başladı. Başımın üstünden boynumdaki yaraya, göğüslerimden belime ve göğüs kafesimdeki dikişlere, kalçalarıma, kasıklarım, bacaklarıma, kollarıma, parmaklarıma ve ayaklarıma kadar her yerimi öptü. Ardından yavaşça yukarı çıkarak bacak arama ulaştı. Sıcak, ıslak diliyle klitorisimi nazıkçe emmeye başladığın-

da kendimi kaybetmek üzereydim. Başımı arkaya atıyor, çarşafa asılıyor ve titriyordum. Çılgılık atmakla gözyaşlarına boğulmak arasında bir yerdeydim. Ya da dikişlerim şarapnel parçaları gibi aynı anda patlayarak dört bir yana savrulacaktı. Bir yerden patlak vermek zorundaydım çünkü içimde büyümekte olan bu kadar baskıya daha fazla dayanamazdım.

Boğuk bir ses çıkardım. Daha fazla tutamayacaktım. Kaldıramayacağım kadar fazla zevk alıyordum. *Beni seviyordu.* Beni baştan aşağı sevgisiyle sarıp sarmaladığını ve rüya âlemine taşıdığını hissedebiliyordum. Ama bu, herhangi bir rüyadan çok daha güzeldi. Jonas'ın hayaletler halinde parçalara ayrıldığı rüyadan bile. *Beni seviyordu.* Ve ben de onu seviyordum.

Islak dili klitorisimden ayrıldığında itiraz etmek için bağırmaya yeltendim ama her zamanki gibi beni göz ardı etti. Yukarı, yüzüme doğru ilerleyerek her yerimi öpmeye devam ediyordu. Sonunda ağzıma ulaştı ve dudaklarımı sertçe emmeye başladı. Bir yandan da penisini zonklamakta olan klitorisime bastırıyordu. Beni tutkuyla öpüyor, o sırada da penisini vücudumdaki en hassas noktaya sürtüyordu. Ah Tanrım, tüm bunları yaparken bir de kulağıma fısıldıyordu.

“Seni seviyorum Sarah Cruz.” Sesi ve bana sürtünmesi beni çıldırtma noktasına getiriyordu. “Seni çok seviyorum bebeğim.” Sesi boğuktu ve beni sarhoş ediyordu. “Seni tüm kalbimle seviyorum.”

Sonunda adını haykırdım ve bedenim kendini bırakarak titremeye başladı. Orgazm dalgaları içimde kabarıırken penisini içime soktu. Kısa bir süre sonra o da kendini bıraktı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı yeniden, bedeni son bir kez daha titrerken.

“Seni seviyorum Jonas,” dedim tüylerim diken diken olmuş halde.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan öylece uzandık.

Hay anasını, bu tam anlamıyla nefisti. Sarf ettiğim efor yüzünden dikişli yaralarım bile isyan etmeye başlamıştı. İyileşmekte olan birkaç bıçak yarasını çok da umursamıyordum. Bir ağrı kesici içince geçiverirdi, Tanrı aşkına. Az önce hayatımı değiştiren, dünyamı sarsan, kalbimi ve ruhumu başka bir boyuta taşıyan saf ekstazi halini tecrübe etmiştim. Yüce Tanrım, bu güzel adam beni seviyordu. Ve ben de onu seviyordum. *Sonunda bunu gerçek anlamda birbirimize söyledik.* Aman Tanrım.

Jonas yanağımdan öperek arkasına yaslandı ve mutlu bir halde iç geçirdi. “İnsanoğlunun sınırlarını aşması...” dedi bana göz kamaştırıcı gülümsemesiyle bakarak. Şu anki hali, saf mutluluğun resmiydi adeta. Daha önce bu kadar içten ve neşeyle gülümsediğini hiç görmemiştim. Ruhundaki karanlık ve ağır bir parça kalkmış ve onu bu yükten kurtarmış gibiydi. Tüy gibi hafıftı artık. Şu ana dek gördüğüm en güzel yaratık bu olmalıydı. Ah, benim tatlı Jonas’ım. Onu tüm kalbimle seviyordum. Ve o da beni seviyordu.

BÖLÜM 13

Sarah

Jonas ve ben onun balkonunda oturmuş şehre yukarıdan bakıyorduk. Ben şarap içiyordum, o da bira. Sonunda üç gündür kaçındığım konuşmayı yapacak cesareti toplayabilmiş ve ona Ukraynalı John Travolta ile lavaboda yaşadığım boğuşmayı en ince detayına kadar anlatıp bir de Kulüp'le yaptığım e-posta yazışmalarını göstermiştim. Ağzımdan çıkan her kelimeyi büyük bir dikkatle, nefes bile almadan dinliyordu.

“İnanılmaz zekisin,” dedi konuşmam bitince. “Tanrı’ya şükürler olsun ki çantanda o çek vardı.”

“Tanrı’ya değil,” diye karşı çıktım. “*Sana şükürler olsun.* Çantamdaki çek senin sayende oradaydı Jonas. Hayatımı kurtardın.”

Bu basit ama su götürmez gerçeği kabul etmeye isteksiz halde başını iki yana salladı.

“Öyle, Jonas. Beni dinle. Benim hayatımı iki şey kurtardı. Oksana’nın ismini biliyor oluşum ve o çekin yanı-

da olması. Bu ikisi için de teşekkür etmem gereken sensin. Gördün mü? Benim hayatımı kurtardın işte.”

Jonas birasından bir yudum alıp dediklerim üzerine kısa bir süre düşündü. Beyninin içinde dönmekte olan çarkların sesini neredeyse duyabiliyordum.

“Hey, belki de çek üzerindeki ödemeyi iptal edebilirsin,” dedim. “Bunu neden şimdiye dek düşünemedim bilmiyorum.”

“Hayatta olmaz. O çeki bozdurmalarını *istiyoruz*. Bu şekilde onları hedefe yönlendirmiş olacağız. Planlasak bu kadar başarılı olamazdı,” Bira şişesini şarap kadehimle tokuşturdu. “Bu dâhiyane bir fikirdi Sarah Cruz.”

“Anlamıyorum.”

“Çeki bozdurduklarında bunu hangi bankadan yaptıklarını öğrenmiş olacağız. Bu bilgiyi onları bulmak için kullanabiliriz.”

“Ah, vay canına,” dedim. “Bunu hiç düşünmemiştim.” Dudağımı büzdüm. “Ama çeki bozdurduklarını varsayalım. Benim ismim alıcı kişi olarak gözükecek, unutma.”

Alaycı bir ses çıkardı. “Beş para etmeyen herhangi bir suçlu bile çekin üzerindeki alıcı ismiyle oynayabilir.”

“Gerçekten mi? Tanrım, bu korkutucu. Küresel bir suç örgütü tarafından işe alınmış bir kız olarak organize suçlar hakkında pek bilgim yok.”

“Sarah.”

“Efendim?”

Gözleri nemlenmiş halde bana bakıyordu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Tek yaptığım biraz zaman kazanmaya çalışmak oldu. Onlara vadettiğim bu kadar çok parayı ulaştıramazsam ne olacağından endişeleniyorum.”

Verdiğim sözleri düşündüm. “Yalancının teki olduğumu anlamaları ne kadar zaman alır acaba? Lavaboda yarım bıraktıkları işi tamamlamaya karar vermeleri ne kadar sürer?” Midemin altı üstüne gelmişti.

“Bunun için endişelenme bebeğim. Onlar bizi çözmeden önce biz onları çözeceğiz.” Elini bacağıma koydu. Serin akşam havasında avuç içi sıcacık gelmişti. “Sen sadece beni elinde tuttuğunu onlara inandırmaya devam et. Tıpkı lavaboda yaptığın gibi. Onlara yazdığın e-postada söylediğin gibi. Onların açgözlülüğünü onlara karşı kullanacağız ve akla gelebilecek her şekilde onların canına okuyacağız.”

“Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim Jonas,” dedim. “Keşke seni buna bulaştırmadan kendimi kurtarmanın bir yolunu bulabilseydim.”

“Sen ciddi misin? Orada harika iş çıkardın. Tam olarak yapılması gereken şeyi yaptın.” Yeniden duygulanarak güçlükle yutkundum. “Hayatta kalmak için her ne yaptıysan, bundan memnunum.”

Şarap kadehimi yere koyup kucağına kıvrıldım.

Bira şişesini elinden bıraktı ve kollarıyla beni sarak burnunu benimkine sürttü. “Bana söylemek istediğin diğer korkunç şey ne peki bebeğim?” diye sordu. Bu konuşmanın başında Jonas’a ona anlatmam gereken pek de harika sayılmayan beş şey olduğunu söylemiştim. “Her ne olursa olsun, üzülmeyeceğimden emin olabilirsin.”

Bunu görecektik. Ona şu ana kadar korkunç listemdeki beş maddeden yalnızca ikisini anlatmıştım. Birincisi, Jonas’ın iki yüz elli bin dolarlık çekini kötü adamlara verişimdi. İkincisi de onlara Jonas’ı dolandırıp ondan daha çok para koparabileceğimi söyleyişimdi. Şimdiye kadar fena gitmiyordum. Benim işlerin üstesinden mükemmel

bir şekilde geldiğimi düşünüyordu. Ama şimdi üç, dört ve beşinci maddelere gelmişti sıra.

“Madde üç,” dedim. “Las Vegas bölgesindeki postaneleri kullanan on iki adet Oksana’nın olduğu bir listem var. Ayrıca her bir Oksana’nın adresi de elimde.”

Ağzı açık kalmıştı. “Vay canına, bu harika. Buna neden üzüle...” Yüzü birden karardı. “Sarah, bu bilgiyi nasıl elde ettin?”

Derin bir nefes aldım. “Georgia’dan yardım istedim.”

Yüzü kırmızıya dönmüştü ve sanki beni üzerinden atmak istermiş gibi vücudu titredi.

Ayağa kalktım. Yanaklarım birden kızarmıştı.

“Buna Georgia’yı bulaştırmayı nasıl düşünebilirsin?” Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak elini saçından geçirdi. Tanrım, çok kızmıştı. “Bu çok... Bunu yaptığına inanamıyorum.” Daha fazlasını söylemek için kendini zor tutuyor gibi bir hali vardı.

Bu maddeden hiç hoşlanmayacağını biliyordum ama sadece gözlerini devirir geçer diye düşünmüştüm. Bana bu kadar *kızacağını* tahmin etmemiştim.

Dişlerini sıkmıştı. “Georgia ve Trey’in buna bulaşmasını istemiyorum. Aklından ne geçiyordu ki?” Sesinde kontrollü bir öfke tonu vardı.

Aklından ne mi geçiyordu? Pekala, kısaca bu aşağılık heriflerin izini bulmak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktım. Onların geri dönüp yarım bıraktıkları işi bitirmelerini bekleyecek halim yoktu. Georgia ve Trey’i tehlikeye attığımı hiç düşünmemiştim aksi halde Georgia’dan yardım istemeyi aklımdan bile geçirmezdim, Tanrı aşkına.

Öfkemin yüzümden okunduğuna emindim.

Jonas ayağa kalktı. “Tanrım. Onu aradığında ne söyledin peki?”

Ona Georgia’ya dediklerimin aynısını söyledim. Ses tonum gergin ve alçaktı.

Bir süre sessizliğini korudu. Balkonun korkuluğuna yaslanmış, şehri izliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Yüce Efendimizin vereceği hükümle beni lütuflandırmasını bekledim. Kötü adamları gerçekten de yakalamak istiyor muydu, istemiyor muydu? Çünkü ben istiyordum ve tek yapmaya çalıştığım da buydu, Tanrı aşkına. Somurtarak sandalyeme geri oturdum ve şarap kadehini elime aldım. Kan beynime çıkmıştı.

Bana doğru döndü ve arkasını korkuluğa yasladı. “Haddinden fazla meraklısın, bunu biliyor muydun?”

Dudaklarımın titremesine engel olmaya çalışıyordum. Başımı aşağı yukarı salladım. Evet, meraklıyım. Bu huyumun farkındaydım. Eğer bu yönümden hoşlanmıyorsa, uzun ve işkenceli bir yolculuğa hazır olmalıydı.

“Kendine engel olamıyorsun, değil mi?”

Yeniden başımla onayladım. Bu doğrudu. Ne olmuş yani? Ben hep böyleydim. Bu değiştirebileceğim bir şey değildi. Eğer olduğum kişiyle bir sorunu varsa, sahip olduğum karakterle, doğal halimle, belki de aramızdaki ilişki yürümeyecekti. Benim ne yapmamı istiyordu ki? Oturup onların geri gelmesini ve yarım bıraktıkları işi biti...

“Gel buraya,” dedi sıcacık bir sesle. Kollarını bana açmıştı.

Yerimden kımıldamadım. Yanaklarım alev almıştı. Kendi kendime aşırı heyecan ve telaş yapmışım ve sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Benden ne yap-

mamı bekliyordu ki? Oturup zaman öldürmemi mi? Bu hiç de benim tarzım değildi.

Bana doğru yürüdü ve beni sandalyemden kaldırdı. Tam tamına üç saniye boyunca direndim. Ardından göğsünün sıcaklığı içinde eriyip kayboldum.

“Şu andan itibaren biz artık bir takımız,” Başımın üstünü öptü. “Daha fazla Meraklı Sarah’ın tek başına ortalıkta koşturarak dünyayı fethetmesini istemiyorum. Anlaştık mı?”

Cevap vermedim. Bu soğuk gecede bana doladığı kollarının sıcaklığının keyfini sürmekle meşguldüm.

“Bu konuda kararları birlikte vereceğiz. Bu benim için de geçerli. Bir elin nesi var iki buçuk elin sesi var.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “İki *buçuk* el mi? Buçuk Josh mu oluyor?”

Güldü. “Hayır. Ama bunu söylediğini ona ileteceğim. Sana fazladan bir buçuk ekliyorum çünkü inanılmaz zekisin.”

Boynuna sokuldum. Çok güzel kokuyordu. “Özür dilirim Jonas.”

Ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. “Ne yapacağım ben seninle böyle bebeğim? Söylesene.”

Dudaklarımı büzdüm. “Öpebilirsin?” Umut dolu bir bakış atarak kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Gülümsedi ve beni öptü.

“Pekala, listede başka neler var?” diye sordu. Büyük bir özgüvenle onu üzmemeye imkan olmadığını söylediği birkaç dakika öncesine kıyasla şu an çok daha endişeli görünüyordu.

İç çektim. “Ukraynalı Travolta’yı gördüğün konusunda sana inanmadım. Fazla korumacı ve aşırı hassas dav-

randığını düşündüm. Hatta belki de paranoyakça. Aptalın tekiyim. Sana inanmalıyım.”

Uzun bir süre bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı fakat sonra yeniden düşüncelere daldı. “Anlıyorum,” dedi sonunda. “Sorun değil.”

Daha fazlasını bekliyordum. Ama anlaşılan bununla yetinmeliydim.

Omuz silkti. “Başka neler var?”

Bununla işimiz bitmiş miydi yani? Çünkü eğer öyleyse, bu durumun nasıl çözüme kavuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Hmm. Son ama bir o kadar da önemli olarak, tüm bunların *seni* nasıl etkilediği hakkında konuşmamız bence çok önemli.”

Dişlerini sıkıyordu ama cevap vermedi.

“Kendimi berbat hissediyorum.” Gözlerim birden yaşlarla dolmuştu. “Seni bir başka kanlı travmanın içine daha sürükledim. Sana yapmak istediğim en son şeydi bu. Beni öyle görmem işkencenin de ötesinde bir şey olmuştur. Tüm bu olanlar annenin başına gelen her şeyi sana yeniden yaşatmış olmalı. Çok, çok üzgünüm...”

“Üzgün olan *benim*.” Sesinde katıksız bir acı vardı. Sandalyesine geri oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. “Seni koruyacağıma söz verip o lavaboya tek başına gitmene izin veren benim. Savunmasız, bir başına... Ben de o sırada sınıfta oturmuş kahrolası müziği dinliyordum...” Devamını getiremedi. Konuştukça daha fazla duyulanıyordu.

“Müzik mi dinliyordun? Sana yaptığım çalma listesini mi?”

Durdu ve bana baktı. Düşünceleri bölünmüştü.

Kucağına oturup kollarımı boynuna doladım. “O şar-

kılarda sana göndermeye çalıştığım süper gizli şifreyi çözebildin mi?” Gülümsedim. Ama o somurtuyordu.

Bir anda gerçek, tepeme balyoz gibi inmişti. Tam olarak içinde bulunduğumuz şu an, geçtiğimiz üç gündür kaçındığım şeydi. Kendimi Jonas’tan uzaklaştırmak ve kendime biraz yer açmak istememe sebep olan şey. İşte *buydu*. Bunu yapmak istemiyordum. Jonas’ın bu olayı kendi kahrolası hatası olarak göreceği içime doğmuştu. Çünkü bu, en sevdiği insanı ne kadar korumak istese de çaresizce başarısız olduğunu gösteren bir başka örnekti. Bana yapılan saldırıyı annesinin cinayetinin korkunçluğuyla bir araya getireceğini ve bu iki olayı birleştirerek ayrılmaz bir suçluluk duygusu topuna dönüştüreceğini biliyordum. Ve görünen o ki bununla baş edememiştim. Onun kendinden nefret ederek bir başka kısır döngüye sürükleneceğini izleyecek duygusal cesarete sahip olamamıştım.

Bu güzel adam annesinin ölümü için yirmi üç kahrolası yıl boyunca kendini suçlamıştı. Bana yapılan saldırı için bir yirmi üç yıl *daha* mı kendini suçlayacaktı? Eğer öyleyse, bunun bedeli ruhuna mı mal olacaktı? Ve benim ruhuma? Ve ilişkimize? Ben şefkatli bir insandım. Ama kahrolası bir aziz de değildim. Bununla baş etmek istemiyordum. Bu çok boktan bir durumdu ve bunun için zamanım ya da sabrım yoktu.

“Beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum,” dedi yüzünü elleriyle kapatarak.

Jonas’ın kucağından inip balkon korkuluğuna doğru ilerledim. Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu. “Jonas,” diye söze başladım. Adrenalin damarlarıma akın etmişti. “Hayır.”

Bana baktı. Kollarını kendi etrafında kavuşturmuştu.

Derin bir nefes aldım. “Hayır, hayır, hayır. Hayatın

boyunca annenin ölümü için kendini suçladın. *Ve bu senin hatan değildi.* Babanın canı cehenneme Jonas. Bu senin kahrolası hatan değildi. *Hayır.*”

Şaşırmış görünüyordu. Benden söylememi beklediği şey bu değildi.

“Eğer sen ve benim savaşmak için bir şansımız olacaksa, bana olan şey yüzünden annenin ölümünde yaptığın gibi kendini suçlayamazsın. Seni uyarıyorum ve ciddiylim. Yine kendini suçlarsan bu seni zehirleyecek. Beni zehirleyecek. Ardından *ikimizi* de zehirleyecek.”

Artık şok olmuş gibi görünüyordu. Ve incinmiş. Ama iş işten geçmişti. Ağzımı açmıştım bir kere.

“Benim hayatımı kurtardın Jonas. Bunu o kalın, eziyet gören kafana sok. Sen benim kahramanımsın, bebeğim. Benim kurtarıcım. Gerçek olan bu. Ama bu aynı zamanda benim de *seçtiğim* bir gerçek. Anlamıyor musun? Hayatımı kurtaran adamla birlikte olmayı *seçiyorum*. Kendi hatası olmadığı halde sonsuza dek başka bir *korkunç kazayı* geri almaya çalışan adamı değil. Kendine ettiğin bu eziyetten, kendini suçlamaktan vazgeç artık. *Mea culpa**, kahrolası. Bu peri masalında, bizim peri masalımızda, beyaz atına binen, herkesin canına okuyan, her türlü bilgiyi elde eden ve beni kimsenin sevmediği kadar çok seven adam sensin, Jonas Faraday. Eğer yapmadığın bir şey yüzünden sonsuza dek benden af dileyeceksen aramızdaki ilişki benim açım-dan yürümecek.”

Jonas güçlükle yutkundu.

“Bu suçluluk duygusu hakkında konuşmakta ısrar ediyorsan, öyle olsun. Hadi konuşalım. Sadece *bir kereliğine.*”

* Yapılan hatayı kabullenme anlamına gelen Latince bir söz (ç.n.)

Konuşmak için ağzını açtı ama işaret parmağımı ona doğrultarak onu susturdum.

“Burada suçlanacak biri varsa o da benim. Kuralları çiğneyen ve en başında seninle iletişime geçen *benim*. Seni ve yazılım mühendisini gizlice gözetleyip Stacy’nin parçaları birleştirerek beni ele vermesine sebep olan *benim*. Mükemmel ve duyarlı erkek arkadaşımın *paranoyak* olduğunu hatta belki de halüsinasyon gördüğünü düşünüyorum diye benimle birlikte lavaboya kadar gelmesini istemeyen *benim*.”

Son söylediğim şey onu ürkütmüştü. *Evet Jonas, az önce senin tam bir kaçık olduğunu söyledim.*

“Ve tüm bunların sorumlusu benim. Kendimden utanmalıyım Jonas. *Kendimden utanmalıyım*. Bana tamamen güvenmediğini, benim için şeleden aşağı kendini atmadığını söyleyerek seni zor durumda bırakan benim. Ardından yaptığım şey ise arkamı dönüp sana güvenmek oldu.”

Bana sanki ağlayacakmış gibi bakıyordu.

“Ama tüm bunlara rağmen kendimi affediyorum Jonas. Ve umarım sen de öyle yaparsın. Çünkü diğer türlü bu beni için için yiyecek ve ilişkimizi lanetleyecek.” Yüzündeki ifade kalbimi acıtıyordu ama kendimi çoktan kaptırmıştım. “Jonas, yedi yaşındayken kendini suçlayıp durmanı ve babanın hayatın boyunca sana zarar vermiş olmasını anlıyorum. Ama söz konusu sen ve ben olduğumuzda, yetişkin bireyler olarak ileriye bakmamız gerekiyor. Kendine bu şekilde eziyet etme alışkanlığına bir son vermezsen bunun sonu iyi bir yere varmayacak. Bundan emin olabilirsin.” Duraksadım. “Başımıza gelen her şeyde kendini suçlayan bir adamla birlikte olmayacağım. Yani,

Tanrı kompleksine sahip olduğunu biliyorum ama bu alışkanlığın olayı bambaşka boyutlara taşıyor.”

Gözlerini kırıştırdı.

“Daha fazla kendini suçlamak yok, Jonas. Daha fazla ‘beni nasıl affedebileceğini bilmiyorum’ saçmalığı yok. Suçluluk duygusu olmadan önümüze bakmalıyız yoksa ilerleyemeyiz.” Çenemi ona doğru yukarı kaldırdım. “Çünkü ben bunu yapmaya hazırım, bebeğim. Birkaç kış tekmelemek istiyorum.”

Göğsü benim çeneme uyumlu olarak yukarı kalkmıştı. Gözleri alev alevdi.

“Tabii kafamdaki şu zımbalı dikişlerden kurtulur kurtulmaz.”

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Pekala, ne düşünüyorsun bebeğim? Seçimini yap. Var mısın yok musun?”

Gözlerinde ateşli bir ifadeyle sandalyesinden kalkıp şişkin kollarını bana doladı. Anında birbirimize yumulmamız, altımızdakileri çıkarmamız ve damarlarımızdan geçen ani elektrik akımıyla kendimizde geçmemiz tek bir öpücüğe bakmıştı. Tereddüt bile etmeden beni balkon korkuluğuna döndürüp arkama geçerek hedefi bulmak için parmaklarını içime sokması, ardından kulağıma beni sevdiğini fısıldayarak aletiyle içime girmesi bir olmuştu. Aman. Tanrım. Cennette gibiydim.

Yanılıyor olabilirdim. Tamamen yanlışı yol üzerinde de olabilirim. Ama şu an arkamda duran bu adamın cevabının evet olduğundan adım gibi emindim. Hem de ne evet.

BÖLÜM 14

Sarah

Yatağımın yanından gelen ses beni ani bir şokla uyanırdı. Karanlık odaya gözlerimi kısarak bakıp etrafımdaki şekil ve renkleri ayırt etmeye çalıştım. Gözlerim karanlığa giderek alışıyordu. Yüreğim ağzıma gelmişti. Aman Tanrım. *Pulp Fiction*'daki John Travolta odanın diğer köşesinde dikiliyordu. Elinde büyük bir bıçak vardı. Göz göze geldiğimizde sırttı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkaramadım. Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle yavaşça bana doğru ilerledi. Elindeki bıçak parıltıyordu.

Sesim sonunda geri geldi. "Oksana!" diye bağırdım.

Başını iki yana salladı. "Bu kez değil, sürtük." Bıçağı yukarı doğru başının üstüne kaldırdı. Ardından gözlerinde buz gibi bir ifadeyle kalbime sapladı.

Ciğerlerim patlayıncaya kadar çığlık atıp yerimden doğruldum. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Şşş," dedi Jonas titreyen bedenime sarılarak. "Geçti."

Beni saran kollarından kurtulmak için çırpındım. Boynumdaki yara yanıyordu.

“Rüya gördün Sarah. Sadece bir rüyaydı. Geçti.”

Gözyaşlarına boğularak kendimi onun kollarının arasına attım. Tüm vücudum deli gibi titriyordu.

Beni kendine çekti.

Ağlamamı durdurmaya çalışarak hıçkırdım.

“Sadece kötü bir kabustu,” dedi. “Şşş...”

Yağmur çatıya hafifçe vurmaya başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

“Ben yanıdayım,” dedi Jonas. “Buradayım bebeğim. Sadece kötü bir kabustu. Artık güvendesin.”

Vücudu sıcacıktı. Beni kendine daha fazla yaklaştırdı ve ıslak yanaklarımı öptü. Titrememe engel olamıyordum.

“Vegas’a gitmemiz gerek,” dedim birden titreyen sesimle. “Birkaç kötü adam kıcı tekmeleme vakti geldi. Bir şeyler yapmak *zorundayım*.”

Yüzümden bir tutam saçı çekti ve yeniden yanağımdan öptü.

“Yarın başımdaki dikişleri aldıracağım. Sonra da gideceğiz,” dedim.

Uzun bir süre duraksadı. Pencere camını dövmekte olan yağmur aramızdaki sessizliği dolduruyordu. “Peki ya derslerin ne olacak?” diye sordu sonunda.

“Finaller beş hafta sonra başlıyor,” dedim iç çekerek. “Derslerden çok geri kaldım. Ne yaparsam yapayım istediğim başarıyı yakalayamayacağım,” Sesimdeki hayal kırıklığını duyabildiğinden emindim. “Ama bardağın dolu tarafından bakacak olursak, tüm yıl o kadar çok çalıştım ki yarın finallere girip derslerin hepsinden geçebilirim,” Derin bir nefes aldım. Hâlâ sakinleşmeye çalışıyordum.

“Sanırım sevsem de sevmesem de vasat bir not ortalaması benim için yeterli olacak.”

Jonas iç çekti. “O bursa ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun seninle ilgileneceğim.”

Boynuna sokuldum. “Biliyorum. Teşekkürler,” Onu sevdiğimi bir kez daha söylemeyi çok istiyordum. Ama dilimi ısırardım. Bu iki küçük kelimeyi şimdiye dek birbirimize sadece seks esnasında söylemiştik. Bu yüzden onu fazla zorlamak istemiyordum. Bunun onun için büyük bir adım olduğunu, bu sebeple de kendi üç küçük kelimemle yetinmem gerektiğini biliyordum. “Benim tatlı Jonas’ım,” dedim usulca.

Bana sımsıkı sarıldı. “Bunun üstesinden gelecek gücü topladığına emin misin?”

“Evet, eminim. Birkaç kış tekmeleme vakti geldi.”

“Peki, o zaman,” Sesli bir soluk verdi. “Gidip birkaç kötü adam kışı tekmeleyelim. Sabah Josh’u arayıp hacker arkadaşını da yanına katarak bizimle Sin City’de* buluşmasını söyleyeceğim.”

“Josh’a neden ihtiyacımız olsun ki?”

“Josh ve ben ortak bir beyin paylaşıyoruz. Ayrıca partimize hacker arkadaşını da dahil edecek. Ve bizim bir hacker’a ihtiyacımız var.”

Doğru söylüyordu. Dün kötü adamların Henderson’daki küçük bir bankada Jonas’ın iki yüz elli bin dolarlık çekini bozdurduklarını öğrenmiştik. Las Vegas’ın dışında bulunan küçük bir kasabadaydı. Jonas hemen hacker’a bankanın ana sistemini araştırmasını söylemişti. Eğer turnayı gözünden vurursak, eğer postaneden aldığım

* Günah şehri anlamına geliyor. Aynı zamanda Las Vegas’ın takma adıdır. (ç.n.)

listedeki Oksana'ların birinin bu bankada bir hesabı varsa, kış tekmeleme işine resmen girmiş olacaktık.

"Pekala, kulağa hoş geliyor. Ben de Kat'i arayayım ve *Ocean's Eleven** çetesi gibi onların kışına yapışalım."

"Kat'e neden ihtiyacımız olsun ki?"

"Kat herhangi bir durumda daima kullanışlı oluyor. Görürsün bak. Neden ya da nasıl bilemeyebiliriz ama o kıza ihtiyacımız olacak."

"Ama neden Kat'i buna bulaştıralım ki? Kat'in Kulüp hakkında en ufak bir fikrinin dahi olmadığına Stacy'yi ikna ettiğimden eminim. Ve çok yüksek ihtimalle Stacy bunu Kulüp'teki emir komuta zincirine taşımıştır. Artık Kat'i kötü adamların radarından uzaklaştırsak iyi olacak."

"Hayır, anlamıyorsun. Kat senin dişi versiyonun bebeğim. O gözlerini kırıştırdığında insanlar onun ayaklarına kapanıyor. Bu kullanmak için iyi bir silah. Ayrıca, hadi ama, bir Las Vegas soygunu gerçekleştirmek istiyorsak güzel görünümlü insanlara ihtiyacımız olacak. *Ocean's Eleven*'i izlemedin mi?"

Öfkeli bir soluk verdi. "Kat'i buna karıştırmamalıyız."

"Ona ihtiyacım var Jonas. Nasıl ki senin Joshie-Woshie'ne ihtiyacın varsa, benim de Kitty Kat'ime ihtiyacım var."

İç çekti. "Peki, öyle olsun. Josh, Hacker, Kat." Alaycı bir bakışla gözlerini devirdi. "Son dakikada Vegas'a uçmak için başka kimlere ihtiyacımız var, patron? George Clooney? Brad Pitt? Matt Damon?"

"Evet, lütfen. Üçü birden olsun. Ah, bir de Don Cheadle. O adamı seviyorum. Bir de Ben Affleck'e ne dersin? Matt Damon'a arkadaşlık etmesi açısından. Eğer sen ve

* 11 kişilik bir ekibin toplanıp plan yaparak kumarhane soygunu gerçekleştirmesini konu alan, 2001 yapımı film (ç.n.)

ben en yakınlarımızı yanımıza alacaksak Matt'e haksızlık etmemek lazım."

"Ah, ne kadar da tatlısın," dedi Jonas.

"Evet, öyleyim. Oldukça cömedim," Omuz silktim. "Doğam böyle."

Güldü. "Dünyayı fethetme planları yaparken bile beni güldürebiliyorsun."

İç çektim. "Bazen gülmek, ağlamaktan kaçınmanın en iyi yoludur."

Bana yeniden sımsıkı sarıldı. "Ağlamak için bir sebep yok bebeğim," dedi usulca. "Bunun üstesinden geleceğiz. Sen ve ben. Ya da sen, ben ve Clooney."

Ben de ona sarıldım. "Ve Brad Pitt."

"Ve Matt bir de Ben."

"Ve Don Cheadle," dedim. "Ve Joshie-Woshie, Kitty Kat ve Hacker adam."

"Acayip uyumsuz bir ekip olduk," dedi Jonas.

"Ve inanılmaz güzel görünümlü."

"Önümüze kimse geçemez."

Bir dakika boyunca yağmurun çatıya vurmasını dinledik.

"Tanrım, Vegas'tan nefret ediyorum," diye inledi Jonas.

"Neden?"

"*Neden mi?*" Ona sanki Ebola virüsünden neden nefret ettiğini sormuşum gibi bakıyordu bana. "Kalabalıklar. Neon ışıklar. Sigara dumanı. Nereye gitsen karşına çıkan gece kulübü müzikleri. *Dans etmek.*" Son saydığı aralarında en iğrenciymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bir grup akılsız zombinin zar zor kazandıkları parayı umutsuzca bir şey-

ler hissedebilmek için bir hiç uğruna havaya saçmasından bahsetmiyorum bile. Kısacık bir an için bunu arzuluyorlar ve sonra ceplerinde kira masraflarını karşılayacak kahrolası paraları olmadan hayatlarındaki acı gerçekliğe sert bir düşüş yapıyorlar.” Öfkeyle homurdandı. “O lanet yere dair her şeyden nefret ediyorum.”

Tüm bunları, kısa bir an için umutsuzca bir şeyler hissedebilmek uğruna zar zor kazandığı iki yüz elli bin dolarını havaya saçan bir adam mı söylüyordu? Tanrı biliyor ki bu adamı seviyordum. Ama bazen kendi benliğinin farkında olamayışı beni delirtiyordu. Yine de bugün tam bir azize modunda olduğum için bu küçük çelişkiden bahsetmekten kendimi alıkoydum. “Ben de gelmiş burada Vegas’ın eğlenceli olabileceğini söylüyorum,” dedim. “Ne kadar da aptalım.”

“Daha önce hiç Las Vegas’a gitmedin mi?”

“Hayır.”

Buna şaşırmıştı.

“Herkes senin gibi her yere gidemiyor, Bay Para Tomarı.”

“Ama Las Vegas ‘ah tabii ki de oraya gittim’ tarzda bir yer. Belize, evet, anlıyorum ama Vegas? Herkesin Vegas’a gitmişliği vardır.”

“Görünüşe bakılırsa yok.”

“Hmm,” İç çekti. “Pekala o zaman,” Yanağıma bir öpücük kondurdu. “O halde acıya katlanıp bebeğime cehennemde güzel vakit nasıl geçirilirmiş göstereceğim sanırım, değil mi?”

“İşte ruh budur. Çünkü bir kız küresel bir suç örgütünün işini bitirmekle meşgul diye bu onun o sırada güzel vakit geçiremeyeceği anlamına gelmiyor.”

“Anlaştık o zaman. Yarın karman çorman ama güzel görünümlü ekibimizi toplayıp bu aşağılıkların kıcı nasıl tekmelenir onu çözeceğiz.”

“Kahrolası harika bir plana benziyor,” dedim.

Boynumdan öptü. “Ama her şeyden önce, yarın sabah kafandaki şu dikişlerden kurtulalım.”

“Evet, mümkünse. Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Gerçi dikişlerin üzerinde baya seksi durduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Kalçamda kabaran ereksiyonunu hissetmeye başlamıştım. “İğrenç. Ahlaksızsın, Jonas.”

Kulağımı hafifçe ısırdı. “Sana dair her şey seksi. İğrenç olan şeyler bile.”

“Ne iğrenci? Bende iğrenç bir şey yok.”

“Tabii ki de var. Dikişler... Ve dikişler... Liste bu şekilde uzayıp gidiyor,” Beni yeniden öptü. “Ve dikişler...” Eli kalça kıvrımımın üzerindeydi. “Ve dikişler...” Uzanıp kalçamı avuçladı. “Yarın şu dikişler çıkmadan önce Frankenstein’in kışından bir lokma daha almama ne dersin?”

“Ruh hastası,” dedim gülerek. “Bu özelliğini seviyorum.”

BÖLÜM 15

Jonas

Sarah, Las Vegas'taki otel odamızın içinde koşturuyor, küçük çığlıklar atıyor ve yerinde zıplıyordu.

“Şunu gördün mü?” diye bağırdı. “Şu manzaraya baksana! Vay canına!” Avazı çıktığı kadar bağırarak Iggy Azalea'nın *Fancy* şarkısını söylemeye başladı.

Yanımda duran komi ile birbirimize bakarak gülümsedik. “Buraya bırakmamı ister misiniz, efendim?” diye sordu bavullarımızı işaret ederek.

“Bu yer benim evimden üç kat daha büyük!” diye bağıırıyordu Sarah etrafta koşturup gülerek. “Rüya gibi.”

“Bırakabilirsin,” dedim adama. “Teşekkürler.”

“Jonas!” diye çığlık attı Sarah odanın iç kısımlarında, derinlerde bir yerlerden. “Buraya gelsene.”

Komiye bahşişini verdim.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi dişlerini göstererek

gölümseyip. “Sizin için bir şampanya şişesi açmamı ister misiniz efendim?”

“Hayır, ben hallederim.”

“Kolaylığınız açısından çatı katı süit odanızın kontrol panel kullanımını tarif etmemi ister misiniz? Ya da genel olarak otelin servisleri hakkında bilgi vermemi?”

“Hayır, teşekkürler. Biz hallederiz.”

“Nasıl arzu ederseniz efendim. İyi tatiller.”

“Jonas Faraday!” diye bağırdı Sarah. “Kıçını kaldırıp buraya gel.”

Tanrım, bu kadını seviyordum.

Sarah’ın banyodan gelen sesini takip ettim. Küçük bir jakuzi boyutundaki küvetin içine giysileriyle oturmuş, Cheshire kedisi gibi sırtıyordu. “Buna inanabiliyor musun?” dedi. “Bu kadar büyük bir küvete kim ihtiyaç duyar ki?”

Yüzümdeki haylaz gülümsemeyi bastıramamıştım.

“Ah,” dedi. Onun da yüz ifadesi en az benimki kadar şehvete bürünmüştü. “Sanırım biz ihtiyaç duyacağız.” Gözleri parıldıyordu. “Yani, seni uyarmam gerek, bu şehir zaten içindeki kötü kızı açığa çıkarmış durumda. Bunu hissedebiliyorum.”

“Ah, öyle mi? İçindeki kötü kızı seviyorum.”

“O da seni seviyor,” dedi. Sırıttım. “Evet, zeyilname me bir maddenin daha ekleneceğini hissediyorum.”

“Kol ve bacaklarıma herhangi bir şey bağlanmasın da ne olursa olsun.”

“Dersimi aldım ben, endişelenme.”

Ben de boş küvetin içine girdim ve Sarah kucağıma

oturdu. Ardından beni öpmeye başladı. “Saçmasapan şekilde daha şimdiden güzel vakit geçiriyorum.”

“Havaalanından otel odamıza geldik ve üzerimizdeki giysilerle boş bir küvetin içine oturduk.”

“Evet, çok eğlenceli değil mi?”

Güldüm. “Öyle.”

Beni yeniden öptü. “Hey, belki de herkes gelmeden önce biraz eğlence ve oyun için zamanımız vardır?”

“Ah, evet çokça zamanımız var,” dedim onu öperek.

“Neden bu şeyi doldurup kim nefesini daha uzun süre tutabilecek diye bakmıyoruz?”

“Pek de hayalini kurduğum tarzda bir eğlence ve oyun olmadı bu.”

“Suyun altında nefesimi tutarken sana ne yapmayı planladığımı bilmemen gerekiyor ama.”

Aletim hayata dönmüştü. “Gerçek bir nefes tutma yarışması o halde. Şampanya ister misin?”

“Şampanyaya asla hayır demem, bilirsin.”

“Hemen getiriyorum,” Küvetten çıktım. Ereksiyonum kot pantolonumu zorluyordu. Hey, belki de Las Vegas o kadar da kötü değildir.

“Kendimi çok seksi hissediyorum, bebeğim!” diye seslendi Sarah arkamdan. “O kadar azdım ki bana şampanyamı getir ben de sana içimdeki kötü kızı göstereyim.”

Lanet olsun. Şampanya şişesini rekor sayılabilecek kadar kısa bir sürede patlatıp iki kadeh kaptım.

Tam bu sırada kapı çalındı. “Hey!”

Hayır, lütfen Tanrım. Henüz değil. Şimdi olmaz.

“Vegas, bebek!” Kapının arkasından bağırان Kat’ın sesiydi.

Lanet olsun.

Sarah küvetten fırlayıp koşarak kapıyı açtı.

“Vay canına!” diye bağırdı Kat. İki kız birbirine sarılıp piyangoda büyük ikramiyeyi tutturmuş gibi çılgılık atmaya başladılar.

Şu an Sarah’la küvete giremeyecek oluşumdan ötürü hissettiğim hayal kırıklığına rağmen güldüm. İkisi de çok sevimli görünüyordu.

“Vay canına, Jonas. Kendini gerçekten aşmışsın,” dedi Kat, Sarah’la olan kucaklaşmasından sıyrılarak. “Bahse varım bu odada daha önce rock yıldızları ve Prens Harry de kalmıştır. Özellikle de buraya çıkan şu özel asansör varken. Harika bir şey.”

“Sin City’ye daha önce hiç gelmediğini öğrenince benim değerli bebeğime fazladan güzel vakit geçirtmek istedim.”

“Benim değerli bebeğim” dediğimi duyan Kat ve Sarah birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Asıl ben Kat’in yanında böyle bir şey söylediğim için şok olmuştum. Nasıl ağzımdan kaçmıştı ki?

“Ah, Jonas,” dedi Sarah şefkat dolu bir ses tonuyla, yanakları pembeleşerek. “Çok tatlısın.”

Benim yanaklarım ise kıpkırmızı olmuştu.

“Bir de odam için teşekkür ederim Jonas,” dedi Kat.

“Otele girişin sorunsuz gerçekleşti mi?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Sarah’ın yüzü ışıldadı ve ben de ona arzu dolu bir bakışla karşılık verdim. Şu an Kat’le sohbet etmek istemiyordum. Sarah’la yalnız kalmak ve sualtı nefes tutma yarışmasında ona dersini vermek istiyordum.

“Şu manzaranın güzelliğini gördün mü?” diye çılgılık

attı Kat, Sarah'm elinden tutarak. Odanın öbür ucundaki zeminden tavana kadar uzanan pencerelere koşturdular. "Gece The Strip'i* görünceye kadar bekle," dedi Kat. "Işıklar aklını başından alacak." İç çekti. "Tanrım, Vegas'ı seviyorum."

Buna neden hiç şaşırmamıştım acaba?

"The Strip'i filmlerde görmüştüm. Ama gerçekte çok daha havalı görüldüğüne eminim," dedi Sarah.

"Ah, şampanya," dedi Kat, bar kısmındaki şişeyi görünce.

"Sana bir kadeh getireyim." Sarah'a acı dolu bir bakış attım ve o da güldü. Tanrım, ızdırabımı eğlenceli bulduğuna memnundum.

Odanın kapısı bu kez daha şiddetli bir şekilde tıklatıldı. "Aç şu kapıyı, seni canavar!"

Yanında hippie kılıklı-inek görünümlü-keşisakallı bir adam dikilen Josh'u görmek için kapıyı açtım. Kardeş kucaklaşması yaptıktan sonra hippie herif kendini Hennessey olarak tanıttı. Soyadı mı yoksa adı mı emin değildim çünkü daha fazlasını söylememişti.

"Ama bana Henn derler," dedi elini uzatarak.

"Ya da Kahrolası Dâhi," diye ekledi Josh.

"Onu bir tek sen söylüyorsun Josh."

"E öylesin ama."

"Sarah'ı benim için bulan dâhi sen misin?" diye sordum.

"O ben oluyorum," dedi Henn.

"O zaman benim için de kahrolası bir dâhisin."

* Uluslararası üne kavuşmuş, içinde birçok lüks otel ve kumarhane barındıran, görkemli bir mimari yapı ve ışıklandırmaya sahip, Las Vegas'ın merkezi olarak görülen yaklaşık 7 km'lik alan (ç.n.)

Sarah ve Kat neşeyle aramıza katıldılar.

“Hey, Kısa-Çizgili-Parti-Kızı,” dedi Josh parıldayan gözlerle Kat’e dönerek.

“Hey, Playboy. Bir adet Playboy ve bir adet Parti Kızı’nın Vegas’ta yollarının kesişmesi çok çılgınca, öyle değil mi?” İkisi de bir kahkaha patlattı. “Seni yeniden görmek güzel.” Josh ona hevesle sarıldı. Kat de onun yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. İkisi açısından da oldukça samimi bir selamlaşma olmuştu bu. Hmm. İlginç.

Kat kendini Henn’e tanıttığında adam dilini yutmuş gibiydi. Bilgisayarlar konusunda kahrolası bir dâhi olabiliyordu ama görünen o ki konu güzel kadınlar olduğunda ondan çok da bir şey beklememek lazımdı.

Hanımlar şampanya kadehlerini yeniden doldurduğunda ve beyler de birer bira şişesi kaptığında hepimiz oturma bölümündeki siyah deriden rahat koltuğa kurulduk.

“Bu yere harcama yapmana gerçekten şaşırdım kardeşim,” dedi Josh mekanın ihtişamına bir göz atarak. “Hiç senin tarzın değil.”

“Neyin benim tarzım olup olmadığını söylemeyi keser misin? Anlaşılan nasıl biri olduğum konusunda hiçbir fikrin yok.”

Josh güldü. “Bence de yok.”

Hacker dizüstü bilgisayarını açtı. “Pekala, millet. Bana anlattığınız Oksana olayıyla ilgili gelişmeler var.”

“Harika,” dedim ellerimi ovuşturarak. Bebeğimle Süaltı Oral Seks Olimpiyatları’na katılmanın yanı sıra bu aşâğılık heriflerin canına okumak kadar fazla istediğim bir şey yoktu. Piç kuruları az kalsın benim bebeğimi elimden alıyorlardı. Bu da demek oluyor ki az kalsın beni de öldü-

rüyordlardı. O yüzden yalnızca onların icabına bakmak istemiyordum. Aynı zamanda onların kanını da istiyordum.

Hepimiz Henn'in bilgisayarının başında toplandık.

"Çekin bozdurulduğu Henderson'daki bankayı hacklemeyi başardım. Kolay oldu aslında. Bankaların güvenlik ağlarının ne kadar zayıf olduğuna sürekli şaşıyorum. O yüzden size paranızı daima bir döşek altında tutmanızı önereceğim, millet. Her neyse. Bankanın ana sistemine girmeyi başardım ve etrafta şöyle bir dolandım. Banka hesabının sahibiyle bana vermiş olduğunuz Oksana listesindeki isimleri karşılaştırdım ve bingo! Tam ismini buldum."

Sarah bir ıslık çaldı.

"Oksana'mızın tam adı Oksana Belenko. Kulağa Olimpik buz patencisi gibi geliyor, değil mi? Henderson'daki bankada bir hesabı ve Henderson'da da bir posta kodu var."

"Gördün mü? Kahrolası bir dâhi," dedi Josh.

"Onun bizim kızımız olduğuna emin misin?" diye sordu Sarah.

"Evet, o. Postaneye verdiği adresi kontrol ettim ve tam bir saçmalık çıktı. Ama Nevada eyaletine kayıtlı, limitet şirket sahibi bir Oksana Belenko var ve son yirmi yıldır Nevada'da birkaç yasal genelev işletiyor. Ve genelevlerin işletme ruhsatındaki adresle limitet şirket dosyasındaki adres birbiriyle uyuyor."

"Bu onaylı bir adres elde ettiğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Sarah.

"Evet."

"Vay canına," dedi Sarah. Duraksadı. Beyninin içindeki çarklar dönmeye başlamıştı. "Demek ki Oksana kız-

ları Kulüp için temin ediyor.” Dönüp Josh’a baktı. “Ya da senin deyişinle Mickey Mouse’lu hız treni.”

Hem Sarah hem de Kat bir kahkaha patlattı. Ama Josh’un öfkeden tüyleri kabarmıştı. “O bir *benzetmeydi*,” dedi.

“Biliyoruz, Joshie. Biliyoruz,” dedi Sarah ona göz kırparak. “Ama yine de komik.”

Elimi Sarah’ın bacağına koydum. Ne yaparsa yapsın beni tahrik ediyordu. Özellikle de birilerinin canına okuduğunda.

“Evet, Oksana sanırım kahrolası bunak bir genelev patroniçesi,” dedi Henn. “Muhtemelen teknolojik işlerin arkasındaki beyin o değil.”

“Büyük ihtimalle o işlerle ilgilenen biriyle iş ortağı,” dedim.

“Kesinlikle,” diye onayladı Henn. “O kişi her kimse, kadın ya da erkek, ne halt yaptığını çok iyi biliyor. Çünkü bu adamları kazara bulmak mümkün değil.”

Hmm. O zaman Josh nasıl Kulüp’ün varlığından haberdar olmuştu? O zamanlar bana tek söylediği şey profesyonel sporcu olan bir arkadaşının ona bunu anlattığıydı. Ama Josh’a detayları hiç sormamıştım. Rainier Dağı’na tırmanışımız sırasında, *yaptığım en lüks harcama* deyip duruyordu.

“Tüm bunlara rağmen,” diye devam etti Henn, bira-sından bir yudum alarak. “Vitrinleri sadece göstermelik. Asıl olayları Derin Ağ’da* gizli. Orası da oldukça korkunç bir yer.”

* İnternetin çıktığı ilk tarihlerden itibaren arama motorlarının indeksleyemediği verilerin bulunduğu bilgileri içeren binlerce linkten oluşan bir sistemdir. Arama linki verilmeyen veya arama motorları tarafından bulunamayan bütün siteler Derin Ağ’a dâhildir. (ç.n.)

“Derin Ağ ne ki?” diye sordu Kat.

Henn ona dişlerini göstererek gülümsedi.

“Aptalca bir soru mu sordum?” Kat’in yanakları kızarmıştı.

“Hayır, hayır. Hiç de aptalca değildi. Tüm gün bilgisayar manyaklarıyla takılmaya o kadar alışmışım ki normal insanların bu tür şeyleri bilmediğini bazen unutuyorum,” Yeniden ona gülümsedi. “Ne anlama geldiğini bilmemene sevindim. Bu senin hayata uyum sağlamış, mutlu bir insan olduğunu gösteriyor.”

Kat güldü. “Öyleyim gerçekten.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Henn. “Mutluluk bir insanı fazlasıyla çekici kılabilir.”

“Teşekkürler,” dedi Kat yanakları pembeleşerek.

Josh boğazını temizledi. “Pekala, çocuklar, Henn Derin Ağ’ın derinliklerine inmeden önce, birer shot Patron* içmeye ne dersiniz? Vegas’tayız sonuçta.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Kat yüzü aydınlanarak. “Barda Patron var mı?”

“Elbette,” dedim. “Özellikle getirttim. İkiz kardeşimi iyi tanıyorum.”

Josh içecekleri doldurmak için barın arka kısmına yürüdü ve Kat de hızla yanına giderek ona katıldı.

“Sana yardım edeyim, Playboy.”

“Vay, teşekkürler Parti Kızı.”

Sarah’ın kulağına eğildim. “Bu ikisinin düzüşmesi için bahisler neler?”

Sarah gülüşünü bastırdı. “En fazla kırk sekiz saat veriyorum.”

* Yüksek kalite bir tekila markası (ç.n.)

BÖLÜM 16

Jonas

“Derin Ağ,” diye söze başladı Henn, koltuğa yaslanıp *Masterpiece Theatre* dizisine ev sahipliği yapıyormuş gibi geçisakalını sıvazlayarak. “Orası kahrolası korkunç bir yer, beyler,” Kat’e bakarak başını aşağı yukarı salladı. “Ve de tatlı hanımlar.”

Derin Ağ’ı bir yerlerden duymuştum ve Josh’un da duyduğuna emindim. Ama pratikte bununla hiçbir tecrübe yaşamamıştım. Bu konuda bir şeyler biliyor mu diye Sarah’a baktığımda onun da başını “hiçbir fikrim yok” şeklinde salladığını gördüm.

“Bugün derse *Yüzey Ağı* ile başlayalım,” diye devam etti Henn, dört dörtlük bir hippi anaokulu öğretmeni edasıyla yavaşça konuşarak.

“Yüzey Ağı,” diye tekrarladı Sarah usulca, tapınma ayinine gelmiş bir üye gibi.

“Evet çocuğum, aferin,” dedi Henn birden Sarah’ın ayın liderine dönüşerek.

Sarah ve Henn birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Yüzey Ağı hepimizin bildiği ve sevdiği normal internet. Siri’ye film gösterim saatlerini ya da Google’a bir suşi restoranını sorduğumuzda karşımıza çıkan şeyler işte. Ama internet, Yüzey Ağı’ndan çok, çok daha fazlası,” Henn’in yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti.

“Beni korkutuyorsun Henn,” dedi Kat.

“Korkmalısın da zaten. Gerçek internet, yani *tüm* olaydan bahsediyorum, sonsuz, derin bir okyanustur. Yüzey Ağı ise onun sadece yüzeyinde kalan kısmı. Onun aşagısında kalan karanlık sular Derin Ağ’a dâhildir.”

“Hay anasını,” dedi Kat. “Bunu nasıl daha önce hiç duymadım acaba? Sarah, sen duymuş muydun?”

Sarah başını iki yana salladı.

“İlk duyduğunda kulağa biraz korkutucu geliyor, değil mi?” dedi Henn.

“Kesinlikle,” diye onu onayladı Kat. “Cildimde trilyonlarca görünmez mikrobun olduğunu öğrendiğim zamanı hatırlatıyor,” Tüyleri diken diken olmuştu.

Josh inledi. “Lütfen şu ciltteki mikrop olayından bahsetme. Bunun düşüncesi beni her seferinde ürkütmüştür.”

Playboy ve Parti Kızı içten bir kahkaha paylaştı.

Sarah kulağıma eğildi. “Şunu yirmi dört saat yapalım, en fazla.”

Sırıttım.

“Peki, eğer sıradan arama motorları Derin Ağ’daki bilgileri elde edemiyorsa, o halde orada ne olduğunu nasıl bilebiliriz?” diye sordu Henn kendi kendine. “Uzun la-

fin kısası, tam olarak ne aradığını bilmelisin. *Tam olarak.* Benim gibi dürüst adamlar dışında Derin Ağ'ın etrafında yalnızca hükümetler ve suçlular dolanır. 'Suçlular'dan kastım ise cihatçılar, uyuşturucu tüccarları ve kahrolası insan kaçakçılarıdır."

"Sen kendini suçlu olarak görmüyor musun?" diye sordu Kat. Ses tonu yargılayıcı değil, meraklıydı.

"Hiç de bile. Ben bir suçlu değilim. Benim hacker olma amacım interneti daha güvenli bir yer haline getirmek, kardeşim," dedi Henn. "Ben yalnızca daha iyi bir amaç uğruna ya da bir yasanın zaman aşımına uğradığını düşündüğüm takdirde yasaları çiğnerim." Duraksadı. "Ya da kullanışsız bir yasaysa. Veya aptalca." Güldü. "Yani, evet. Hmm. Şimdi düşündüm de galiba sürekli yasaları çiğniyorum," Yeniden güldü. "Ama bir suçlu değilim. İyi adamlardanım."

Sarah'a baktım. Henn'in kanun tanımazlığından hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aslında bundan eğleniyor gibiydi. Sanırım ikimiz de Henn'in vahşi batı mantığından ötürü dehşete kapılmamıştık. Sarah'ı bulabilmem için Washington Üniversitesini hacklediğini ve bunun yasadışı olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Müşterilerim onların özel problemlerini çözmek için bana ödeme yaparlar," diye devam etti Henn. "Ben de onlara yardım ederim. Arkamda asla iz bırakmam, hiçbir şey almam, kimseye zarar vermem. Tabii arkamda iz bırakmam, bir şeyler almam ya da zarar vermem için bana ödeme yapılmadıysa." Henn sırttı. "Ama bu tür şeyleri yalnızca iyi adamlarla çalıştığımdan emin olduğum zaman yapıyorum."

Sarah, Henn'in bahsettiği iyi adamlardan biri olduğumu ima etmek için kolumu sıktı.

“Mesela,” diye devam etti Henn. “Oksana’ya bakmak için bankanın sistemine girdiğimde güvenliği sağlanmamış birçok hesap olduğunu keşfettim. Eğer isteseydim milyonlarca dolar yürütebilirdim. Çocuk oyuncagıydı. Ama bunu asla yapmam. Neden? Çünkü ben hırsız değilim.”

Josh gülümsedi ve onu onaylamak için başını aşağı yukarı salladı. Henn’e sonuna kadar güvendiği belli oluyordu.

“Ama hırsızlar için çalışabilirsin,” dedi Sarah. “Bunu hiç düşündün mü?”

“Peh. Eğer müşterim beni bir şey almam için kirala-dıysa, bu daima iyi bir amaç uğruna olmalı. Dediğim gibi, yalnızca iyi adamlar için çalışıyorum.”

“Ama çalıştığın kişilerin iyi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum. Bu adama benim için yaptığı şeyden ötürü minnettardım. Ondan Sarah’ı bulmasını istemem hayatımda verdiğim en iyi karardı. Ama bu garip herifi Kulüp’ün icabına bakmak için kiralamak bambaşka bir şeydi. Hayatımın en önemli görevi için dar kesim kot pantolon giyen bir adama güvenmek çılgınlık olabilir miydi? “Herkes kendi amacının iyi bir şey uğruna olduğunu düşünür,” diye devam ettim. “Mesela savaş kavramı.”

“Evet, tabii ki de,” Henn yan gözle Kat’e bakarak sanki süper bir espri yapmak üzereymiş gibi ona gülümsedi. “Şimdi size iyi adamla kötü adamı birbirinden nasıl ayırdığımı anlatayım. Çok sağlam bir yöntem.” Doğruca Sarah’a baktı. “Sarah, sen iyi biri misin yoksa kötü mü?”

“İyi biriyim,” dedi Sarah.

“Oldu bitti işte.”

Sarah bunu çok mantıklı bulmuş gibi omuz silkti. “Oldu bitti.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Ama kim kendisinin kötü olduğunu söyler ki zaten? Kim kendisinin kötü biri olduğunu *düşünür*? İnsanlar kendi davranışlarını doğrulamak konusunda mükemmeldirler. İnan bana, bunu biliyorum.”

“Evet, doğru,” dedi Henn bunu kabul ederek. “Ama iyi biri olduğunu söyleyen herkese *inanmıyorum*. Aslında bunu çok nadiren yaparım. Eğer onlara *inanırsam*, burada Bayan Cruz’a inandığım gibi, o zaman benim için yeterince iyidirler.”

“Ah, o zaman bana inanıyor musun Henn?” diye sordu Sarah.

“İnanıyorum. Kesin olarak hem de.”

“Çok tatlısın. Teşekkür ederim.”

“Ne demek.”

Omuz silktim. Bu mantığa karşı çıkmak oldukça zordu aslında. Eğer kendi iş felsefemin iyice özüne inseydim sanırım ben de aynı şekilde hareket ederdim. Gerçekten de şu an bu adama güvenmekten başka çarem var mıydı ki? Eğer Josh güveniyorsa, sanırım ben de güvenecektim. *Kesin olarak.*

“Bazen bu çok kolay oluyor,” diye devam etti Henn. “Josh’tan iş geldiğinde mesela. O zaman sorgusuz sualsiz, Amerikan tarzı bir doğruluk ve adalet uğruna çalıştığımı biliyorum. Çünkü bir insan ahlaki pusulasını Josh’a yöneltebilir. O *daima* iyi adamlardan biri olmuştur. Baştan aşağı.”

“Teşekkürler adamım,” dedi Josh.

“Sadece gerçekleri söylüyorum.”

“Bak sen şu işe,” dedi Kat. Gözlerindeki arzu dolu ifade çok belirgindi. “Bizim Playboy iyiliksever çıktı. Mickey Mouse’lu hız trenlerine rağmen hem de.”

Sarah'ın kulağına eğildim. "On altı saat, maksimum."

Sarah sırıttı. "Kesin olarak hem de," diye fısıldadı.

"Peki o zaman, Henn," dedim deli sürüsüne çobanlık etme ihtiyacı duyarak. "Kulüp, Derin Ağ'da bulunuyorsa onları nasıl bulup icabına bakacağız?" Bu aşağılık heriflerin işini bitirmek için yerimde duramıyordum.

"Bir haritaya ihtiyacımız var," dedi Henn. "Onların yerini bulmak için nokta atışı yapmamızı sağlayacak detaylı bir harita. Bunu elde ettiğimiz zaman onları hackleyip derin bir dalış yapabilirim."

Elimi Sarah'ın çıplak bacağına koydum. Bu gece jakuzide onunla derin bir dalış yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu haritayı nasıl bulacağız?" diye sordu Sarah. Elini benimkinin üzerine koyarak elimi sıktı.

"İşe şu arkadaşımızla başlayacağız. Sıradışı hanım pezevenk, Oksana Belenko. Bu işin teknoloji kısmında kiminle birlikte çalışıyorsa, bir iletişim ağı olması gerek. Ya da sadece ana sisteme kişisel olarak giriş yapıyordur. Her iki türlü de Oksana beni onlara yönlendirecektir. Öyle ya da böyle."

"Biz nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Sarah.

"Oksana'nın kişisel e-posta adresini bulabilirsiniz. Ya da onunla doğrudan bağlantılı herhangi bir şey."

Sarah bana bir mea culpa bakışı attı. The Pine Box'ta Sarah benim büyük stratejime müdahale etmeden önce Stacy'den almak üzere olduğum bilgi buydu.

"Elimizde e-posta adresi yok," dedi Sarah. "Benim yüzümden. Bayan Dediği Dedik." Uysalca gülümsedi. Yüzündeki çekingen ifade beni güldürmüştü.

"Yine de ihtiyacımız olan şey bu," dedi Henn.

“Oksana’ya onun bilgisayarına erişimimi sağlayacak bir yazılım göndereceğim. Ayrıca ona güzel bir tuş kaydedici de yollayacağım. Ama bunu yapabilmek için onun e-posta hesabına giriş yapması gerek.”

“Tuş kaydedici ne?” diye sordum.

“Klavyede bastığı her tuşu görebilmemi sağlayan bir yazılım. Tüm şifrelerini ele geçirmek için kolay bir yöntem.”

Şeytani bir hareketle ellerimi ovuşturdum. “Mükemmel.”

“Yani üç şey yapman gerek,” Doğruca Sarah’a baktı. “Öncelikle, e-posta adresini bul. İkincisi, ona bir e-posta yolla. Ve üçüncüsü, o e-postayı açmasını sağla. Tercihen sen onun yanındaiken. Böylece hiçbir şeyi şansa bırakmamış olacağız. Tüm bunları yapabileceğinden emin misin?”

“Tabii ki de eminim,” dedi Sarah. “Jonas’ı dolandırdığımı düşünüyorlar. Tek yapmam gereken onu bulup bu dolandırıcılıktaki payımı kararlaştırmak için bir görüşme ayarlamak.”

“Hayatta olmaz,” dedim muhtemelen olması gereken- den daha yüksek bir sesle.

Sarah şok olmuş halde ağzını açtı. “Jonas, olur. Onunla buluşup, payımı konuşurken ona detayları hatırlaması için bir e-posta yollayacağım. Oldu bitti.”

“Hayatta olmaz,” dedim yeniden. Bu kez ses tonumu kontrol altına almıştım. “Oksana ya da Kulüp’ten başka biriyle tek başına buluşmayacaksın.”

“Jonas, bir sorun olma...”

“Ben de seninle geliyorum.”

Gözlerini devirdi. “Seni *kandırdığımı* sanıyorlar, unuttun mu? Eğer seni dolandırıyorsam ne demeye yanımda getireyim?”

“Bilmiyorum. O koca beynini çalıştırıp onları inandıracak bir şeyler bul işte.”

Öfkeyle iç çekti.

“Bu konu tartışmaya kapalı Sarah. Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız.”

Çileden çıkmış halde ofladı. “Neden onunla görüşmen için seni yanımda getireyim? Bu çok mantıksız.”

Düşünürken dudaklarımı büzdüm. Aklıma bir şey gelmiyordu.

Oda sessizdi. Görünüşe bakılırsa herkes aynı sorun üzerine kafa yoruyordu.

“Seni *kandırdığımı* sanıyorlar,” dedi Sarah usulca, dışından düşünüyormuş gibi. “Neden seni yanımda getireyim ki?”

“Bilmiyorum. Ama bu konu tartışmaya kapalı.”

“Bir defa söyleyince de seni anlayabiliyorum, Yüce Efendimiz.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir süre sonra şampanya kadehini alıp sallanarak odanın öbür ucundaki yerden tavana uzanan pencereye yürümeye başladı. Biz konuşurken güneş batmıştı ve The Strip’in çılgınca görünen neon ışıkları aşağı bakıldığında göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturunuyordu.

“Vay canına,” dedi Sarah, ışıkların ihtişamına bakarak. “Bu çok güzel.”

Odadaki herkes içkisini eline alarak manzaraya bakmak için ayağa kalkıp onun yanına gitti.

Kolumu Sarah’a doladım ve bana yaslandı.

“Hadi fotoğraf çekelim Sarah,” dedi Kat. İkisi de arka

plandaki ikonik ışıklar parıldarken özçekim için Kat'ın telefonundaki kadrage gülümsediler. "Bir de sen ve Jonas," diye emredip ikimizi yan yana getirmek için kolumuzdan tutup sürükleli.

Kat fotoğrafımızı çekerken Sarah ve ben birbirimize sarıldık. Bu bana kendimi çok normal hissettirmişti. Hoşuma gitmişti.

Kat fotoğrafımıza baktı. "İkiniz harika görünüyorsunuz," dedi bana, yarım ağız gülümseyerek. "*Gerçekten* harika."

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Sarah'ın vahşi koruyucusu az önce benim en iyi arkadaşına değer biri olduğumu mu söylemişti?

"Fotoğrafları herhangi bir yerde paylaşma Kat," diye uyardı Henn. "Kötü adamların onların çöplüğünde dolandığımızı öğrenmelerini istemeyiz."

"Paylaşmayacağım, endişen olmasın. Sadece en iyi arkadaşım ile Vegas'a gelişimize dair bir hatıra fotoğrafı." Kat birden duygusallaşarak Sarah'a sarıldı. "Sana bir şey olmadı için Tanrı'ya şükürler olsun. Çok korkmuştum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Sarah, Kat'ın sarı saçlarının arasına sokularak.

"Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Ben iyiyim. Sadece hafif bir sıyrıktı, Kitty Kat."

Büyülenmiş halde onları izliyordum. Aralarındaki bağ çok samimi, doğal ve kendiliğinden gelişmiş bir şeydi. Garip bir şekilde kıskançlık duyuyordum. Sarah'a sarılıp ona olan sevgisini bu kadar kolay ve açık bir şekilde dile getiren kişi ben olmak istiyordum.

Sarah birden başını yukarı kaldırdı. Nefesi kesilmişti. “Buldum,” dedi.

“Neyi buldun?” diye sordu Kat.

Sarah, Kat’ten ayrıldı. “Onların açgözlülüğünü onlara karşı kullanacağız.”

“İşte benim kızım,” dedim. “Bir şeyler bulacağını biliyordum.”

Sarah yanıma gelip bana sarıldı. “Bu işe yarayacak.”

“Tabii ki de işe yarayacak,” dedim. “Biz durdurulamaz bir ekibiz.” Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Henn saatine baktı. “Pekala, planınızı kararlaştırın ve yarın ilk iş olarak uygulamaya koyalım. Ben tüm gece yazılım üzerine çalışıyor olacağım. Onlara yollayacağımız şeyin çelik gibi sağlam olmasını istiyordum.” Dizüstü bilgisayarını eline aldı. Çalışmaya koyulacağı için heyecanlandığı belliydi.

Sarah ve ben birbirimize baktık. İçinde bulunduğu-muz durum çok tehlikeliydi.

“Pekala,” dedi Kat ellerini kalçasına koyarak. “Henn havalı bir virüs yaratmakla meşgulken, sanırım geri kalanımız Las Vegas’ta yapacak bir şeyler bulmalı. Hmm.” İşaret parmağını şakağına götürerek çok ciddi bir şey üzerine düşünüyormuş gibi yaptı. “Las Vegas’ta ne halt yapabiliriz acaba?”

Benim düşündüğümü düşünüyor olması umuduyla Sarah’a baktım. Bu gece dörtlü takılmakla ilgilenmiyor olmasını diliyordum. Ama yanılmışıttım. Sarah’a şöyle bir baktığımda bile dışarı çıkma fikrinden fazlasıyla etkilendiğini anlayabiliyordum.

“Kumar oynamayı sever misin Kat?” diye sordu Josh.

“Bayılırım.”

“Hangi oyun?”

“Yirmibir.”

“Sıkıcı,” dedi Josh.

“Ne dedin sen?”

“Asıl eğlence Barbut’ta.”

“Hiç oynamadım,” dedi Kat. “Kulağa karışık bir şey gibi geliyor.”

“Hayır, çok kolay. Bin dolarla sana nasıl oynandığını öğretirim.”

Kat’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Senin paranı almayacağım. Sen oynarken ben izlerim.”

“Hayır, benim için zar atman gerekiyor, Parti Kızı. Sende hem acemi şanssı hem de kız şanssı olacak. Ayrıca sadece bahis oynadığın zaman zar atmaya izin verirler.”

“Tamam o zaman kendi paramla bahis oynarım.”

“Kat,” diye lafa karıştım. “Erkek kardeşimin seni eğlendirmek için para harcamasına izin ver. Josh Faraday’ın alın teriyle kazandığı parayı eğlence için akılsızca saçmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur.”

“Bana böyle mi yardımcı oluyorsun kardeşim?”

Güldüm.

“Bana bir iyilik yapmış olacaksın Kat. Zarları acemi şansına sahip birinin atması, her Barbut oyuncusunun hayalidir. Çok heyecanlı oluyor hem.” Gülümsedi. “Ve ben heyecana bayılırım.” Buradan bile Josh’un son söylediği cümlede gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

Kat sırtıttı. “Tamam o zaman, Playboy. Ben varım. Beni şu ‘heyecan’ olayıyla tavladın. Ama hep birlikte çıkıyoruz, değil mi?” Onay almak için Sarah’a baktı.

“Tabii ki de,” dedi Sarah.

Lanet olsun. Bu gece için programının Sualtı Rumba'sıyla dolu olduğunu söylemesini bekliyordum. Sarah'ın dikkatini üzerime çekmek için boğazımı temizledim. Bana tek bir bakış attığında dışarı çıkmak istemediğimi anında anlamış olacaktı.

Ama Sarah'ın yüzündeki ifadeyle eriyip bittim. Tanrım, o kadar tatlıydı ki. Ortamlara akmak için çoktan hazırды. Aklımdan ne geçiyordu ki? Sarah benimle kahrolası bir otel odasında herhangi bir zamanda seks yapabiliirdi. Kafayı sıyırıp bebeğime Cehennemin Yedinci Çemberi'nde* bir güzel vakit geçirtmeliydim.

"Bu iki güzel hanımı akşam yemeği için nereye götürmeliyiz?" diye sordum Josh'a.

"Her daim mükemmel yeri biliyor oluşum ne garip."

"Tabii ki de biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Siz hanımlar Faraday kardeşlerle dışarıda bir gece geçirmeye dayanabilecek misiniz?"

İkisi de karşılık olarak heyecanla çığlık attılar. Sarah kollarını boynuma doladı. "Teşekkürler Jonas."

"Ne demek," dedim yumuşak bir sesle, boynunu öpeerek. "Bebeğime cehennemde bir güzel vakit geçirteceğim. Çünkü o bunu hak ediyor."

"Sonra buraya geri dönüp cennette, yani jakuzide daha da güzel vakit geçireceğiz. Sadece sen ve ben."

Ah, bu kadını ne çok seviyordum.

"Henn, akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?" diye seslendi Josh, odanın karşısındaki Henn'e. "Hey, Henn?"

Henn bilgisayarın üzerinden ona baktı.

* Dante Alighieri tarafından 14. yüzyılın ikinci yarısında yazılan İlahi Komedya eserinde betimlenen, iç içe dokuz çembere bölünmüş cehennem tasvirlerinden yedincisi (ç.n.)

“Yemekte bize katılmak ister misin dostum?”

“Ah, Josh,” dedi Henn başını iki yana sallayarak. “Sana kaç kere söylemem gerek? Benimle istediğin kadar şarap içip yemek yiyebilirsin. Ama beni yatağa atmayı asla başaramayacaksın.”

BÖLÜM 17

Jonas

Tamam, kabul. Güzel vakit geçiriyordum. *Las Vegas'ta*. Bu bir kıyamet alameti olmalıydı. Sanırım Sarah yanımda olduğu sürece herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde, cehennemde bile eğlenebilirdim. Josh'un seçtiği restoran harikaydı. Sarah yemeğini tarif etmek için en az on kez "inanılmaz" kelimesini kullanmıştı. Yemekten sonra Cirque Du Soleil* gösterisine rastlamıştık ve muhteşemdi. Gösteri esnasında ne zaman Sarah'a baksam kalbimi eriten neredeyse çocuksu bir neşeyle yüzünün aydınlandığını görüyordum. *Demek ki mutluluk böyle bir şeymiş*, diye düşündüm.

Gösteriden sonra kızlar birlikte lavaboya gittiğinde Josh'u Henn konusunda sıkıştırma fırsatı buldum.

"Adamı ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordum. "Ona güvenebileceğimizden emin misin?"

* Güneş'in Sirki anlamına gelen, Kanada merkezli bir sanat topluluğu. 1984 yılında kuruldu ve şimdiye dek doksan milyondan fazla kişi izledi. (ç.n.)

“Yüzde yüz eminim.”

“Burada çok boktan bir şeye bulaşmışız gibi hissediyorum,” dedim. “Onun *tamamen* güvenilir olduğuna emin misin?”

“Jonas, eminim. Onu üniversiteden beri tanıyorum. Benim kardeşim gibidir.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Henn onun “kardeşi gibi” miydi? Josh gerçek bir kardeşe sahipken ne demeye onun *kardeşi gibi* olan bir *arkadaşa* ihtiyacı olsundu ki? Ve eğer bu kadar yakınlarsa niye daha önce Henn’den hiç haberim olmamıştı?

“Okula ilk gittiğimde Henn’in çok ihtiyacı olduğu sırada onu kanatlarımın altına aldım gibi bir şey oldu,” dedi Josh. “İlk başlarda bu arkadaşlıkta lider rolü bendeydi. Ama sonradan onun *bana* bağlandığından daha çok bağlandım *ona*.” Omuz silkti.

Midem tersine döndü. Tam olarak hangi zaman diliminden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Babam kendini öldürdükten hemen sonra. *Cinnet*’ten sonra. Josh ilk yıl için UCLA’ya* gitmişti. Ben ise geride kalmış, okula gitmeyi bir yıl ertelemiştim. Aklımı uçsuz bucaksız bir karanlıktan kurtarmaya uğraşıyordum.

“O zamanlarda sırtımı dayayacak birine ihtiyacım vardı,” diye ekledi Josh. “Ve Henn işte o adamdı.”

“Anlıyorum,” dedim. Ama bu kendimi delicesine suçlu hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben ona destek olamamışken Henn’in Josh’un yanında olmasını kıskanmıştım. Henn, Josh için bir kardeş gibiydi. Lanet olsun bana. Josh’un benim dışımda birine ihtiyaç duyması fikri beni şaşırtmıştı. Aslında şimdi düşününce, buna hiç de şaşırmamalıyım. Josh birdenbire

* Kaliforniya, Los Angeles Üniversitesi (ç.n.)

kendini hem babasız hem de kardeşsiz bulunca tabii ki de ona destek olacak birine ihtiyaç duymuştu. Tabii ki de.

Ama peki ya *Cinnet*'ten sonra? O zaman da Josh, Henn'e bağlanmaya devam mı etmişti? Sanırım tüm zayıflıklarına, kusurlarına ve boka batmışlığına rağmen benim Josh'a güvendiğim gibi onun da bana güvendiğini varsaymıştım. Ama bilmeliydim. İnsan kırık bacaklara sahip birine sırtını dayayamazdı. İkisi birden devrilirdi. İçimde yükselişe geçmekle beni tehdit eden duygularım yüzünden aşağı baktım.

"Hey," dedi Josh yumuşak bir sesle. "Ben sana da sırtımı yasladım, kardeşim. Tahmin ettiğinden de fazla. Benim adamım sensin."

Başımı kaldırıp ona baktım. Şimdi düşününce, onun benden destek aldığı tek bir zaman bile aklıma gelmiyordu. Tek hatırlayabildiğim ona çok fazla ihtiyacım olduğunda koşarak onun bana yardıma gelmesiydi.

"Ve hâlâ sana yaslanıyorum, her an," dedi Josh. "Her daim."

"Ne zaman ihtiyacın olursa, biliyorsun," dedim. "Ben yanıdayım. Her zaman."

"Biliyorum. Ve sana ihtiyacım var. Sen benim beynimin yarısısın, bunu biliyorsun. Daha iyi çalışan yarısı. Aptal herifin teki gibi davrandığın zamanlar hariç."

"Artık güçlüyüm," dedim. "Artık bana bakmana gerek yok. Ben de *sana* bakabilirim artık. Çünkü güçlüyüm."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Josh. "Canavar gibisin, adamım."

"Sen de öylesin."

Birden Sarah'ın hasta odasında beklerken Josh'un bana gönderdiği mesajı hatırladım. *Seni seviyorum, dos-*

tum, yazmıştı. Ben de *teşekkürler* diye cevap yazmıştım, her zamanki gibi duygusal açıdan öküze bağlamış halimle.

“Mesajın için teşekkürler,” dedim. “Sarah hastanedeyken gönderdiğin.”

Hangisi olduğunu biliyordu. Başını aşağı yukarı salladı.

Dudaklarımı büzdüm. “Benim için anlamı çok büyük.”

Kısa bir sessizlik oldu. İkimiz de ne yapacağımızı bilememiştik.

Belki de daha fazlasını söylemeliydim. Ama elimden bu kadarı geliyordu.

Josh bana sıırtmaya çalıştı ama yapamadı. Gözleri dolmuştu.

Lanet olsun. Çok garip bir durumdaydık. Yüzüme bir tokat attım ve Josh şaşkınlıkla güldü. İlk tokadı atan hiçbir zaman ben olmazdım. Asla.

“Artık iyi miyiz, seni aşagılık herif?” dedim.

Josh güldü. “Evet, iyiyiz, seni canavar.”

Sarah’ın kahkahasını duydum. Arkama baktığımda Sarah ve Kat’in gürültüyle konuşarak bize yaklaştıklarını gördüm. İkisinin de yüzünde kocaman gülümsemeler vardı.

“Hey,” dedim Josh’a, kızlar yanımıza gelmeden önce. “Eğer Henn senin kardeşinse, benim de kardeşimdir. Bunca zaman senin yanında olmasına sevindim.”

BÖLÜM 18

Jonas

Son bir saattir, Playboy ve Parti Kızı, Barbut masasında köşeyi dönmüştü. Josh haklıydı. Kat zarları onun için attığı sürece kaybedemezdi. Saçma denecek kadar uzun bir süre boyunca Sarah ve ben izledik, güldük, eğlendik ve belki de gerekenden çok daha fazla bahis oynadık. Ama kazansak da kaybetsek de zihnim hangi zarların atıldığına uzun süre odaklanamıyordu.

Sarah, “Buradan çıkmak ister misin?” diye kulağıma fısıldadığında tüylerim baştan aşağı tatlı bir şekilde ürperdi.

“Aklımı okudun bebeğim,” diye karşılık verdim ve elimdeki bütün çip paraları Kat’ın önündeki devasa yığına iterek Sarah’ın elinden tuttum. “Sonra görüşürüz çocuklar,” dedim omzumun üstünden Josh ve Kat’e seslenerek. “Hadi gidelim, bebeğim.” Aletim büyük bir beklentiyle çoktan taş kesilmişti.

Ama görünüşe bakılırsa Sarah pek de aklımı okuma-

mişti. Benim gibi o da su sporları yapmak için otel odasına gitmeyi sabırsızlıkla beklemiyordu. Bunun yerine, ilk dövmesini yaptırmak için kumarhanenin diğer ucundaki dövme salonuna gitmek istiyordu.

Sarah dövme sanatçısının masasına oturarak ona tam olarak ne istediğini anlattı. Aklım başımdan gitmiş ve deli gibi tahrik olmuş halde onu izliyordum. Tek düşünebildiğim onun tadına bakmak, onu boşaltmak ve ardından jakuzide onun aklını başından almaktı.

“Kolay iş,” dedi adam. “Tam olarak nereye yapmamı istediğini göster.”

Arkasına yaslandı ve tereddüt bile etmeden elbisesini yukarı doğru sıyrarak leopar desenli G-stringini açığa çıkardı. Vay canına, görünüşe bakılırsa bu gece tevazu, Sarah’tan yana değildi. Veya sadece azıcıkdan biraz daha fazla sarhoştur belki de. Ya da sonunda ne kadar seksi olduğunu kendisi de kabullenmiştir. Bunu kimin gördüğü de umurumda değildi çünkü bu kadının çekiciliği zaten su götürmez bir gerçektir. Dövme sanatçısına baktığımda üzerinde çalışacağı bronz tenli tuvali onun da fazlasıyla takdir ettiğini gördüm.

Ne halt yapıyordu bu şimdi? Mini minnacık külotunun lastiğini çekiştirerek beni ileri doğru atılıp onu durdurmam için teşvik ediyordu. Gerçekten *o kadar* sarhoş olabilir miydi? Ama her şeyini ortaya çıkarmadan önce kendi kendine durdu.

Normalde külotunun ön kısmıyla kaplı olan bronz tenli küçük bölgeyi işaret etti. “Tam burası,” dedi parmağının ucuyla üzerine dokunarak.

Daha fazla dayanamadım. Eğildim ve ben de gösterdiği yere dokundum. Dokunuşumla gözle görülür şekilde

titredi. Ah Tanrım, hâlâ daha burada ne işimiz vardı? Bir an önce jakuziye gitmeliydik.

“Bundan emin misin, bebeğim?” diye sordum. Parmak uçlarımin altındaki teninin yumuşaklığı aletimin taş gibi olmasına yol açıyordu.

“Tabii ki eminim,” diye cevap verdi. “Külöt ya da bikini giydiğimde dövmenin üstü kapanacak. Sadece çınl- çıplak olduğumda görülebilecek. Bu da demek oluyor ki benden başka kimse göremez. Ve senden başka.”

Kalp atışlarımin hızlanmıştı.

Dudaklarını yaladı. “Bu dövmeyi görecekt olan tek erkek sensin, Jonas.”

Göğsüm sıkışmıştı. Başımla onayladım.

Yavaşça göz kırpıp sıırttı. “Sadece sen.”

“Sonsuza dek mi?” diye sordum.

Vay canına. Az önce ağzımdan çıkan şeye inanamıyordum. Ama canı cehenneme. Ağzımdan çıkmıştı bir kere ve artık geri alamazdım. *Sonsuza dek*. Evet. Ondan istediğim tam olarak buydu.

Yanakları pembenin tatlı bir tonuna büründü. Utangaç bir tavırla omuz silkip dudaklarını yaladı.

“Onu gören tek erkeğin ben olmasını istiyorum,” dedim kısık sesle. Başımla dövme sanatçısını işaret ettiğim. “Bu adam dışında.”

Güçlölkle yutkundu ve başını aşağı yukarı salladı.

Vücutum alev almıştı. Keşke bu antlaşmamızı şu an, tam olarak bu dövme masasının üzerinde hayata geçirebilseydim. Ama bunun mümkün olmadığı açıktı. Vegas gibi ahlaksız bir şehirde bile. O yüzden ben de yapabileceğim bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona sahipmişim gibi onu öptüm. Öpüşmemiz tut-

ku dolu ve leziz bir şekilde tahrik ediciydi. Ondan uzaklaşacak iradeyi kendimde bulamıyordum. Kafamın içinde dövme adamının oturmuş bizi beklediğini biliyordum ama bu durum bedenimin umurunda değildi. Bu kadın uyuşturucu gibi bağımlılık yapıyordu. Ve ben şu an uyuşturucumu istiyordum.

Sarah'ın yukarı sıyrılmış elbisesini bacaklarından aşağı doğru indirerek önemli bir mesaj vermiş oldum. *Bebeğimin iç çamaşırını sadece ben görebilirim, aşağılık herif.* Ardından kollarımla onu sardım. *Bana ait.*

“Üzgünüm dostum,” dedim dövme çocuğa. “Dövmeyi başka bir zaman gelip yaptırırız.” Kollarımın arasındaki Sarah'a baktım. “Bu Tanrı'nın cezası şehirden gitmeden önce sana istediğin dövmeyi yaptırırım. Söz veriyorum bebeğim. Ama şu an seni odamıza, doğruca jakuziye götürüyorum.” Dövme çocuğun bir sonraki söyleyeceği şeyi duymaması için Sarah'ın kulağına eğildim. “Sonra da o yarı haşlanmış leziz etinle kendime bir güzel ziyafet çekeceğim.”

Yüzü alev alev yanmaya başlamıştı.

Cüzdanımı çıkarmak için cebime uzandım ama onu kollarımda tutarken bunu yapmak oldukça zordu. “Bana bir iyilik yapıp bu nazık adama ödemesini yap bebeğim. Verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü.”

Cüzdanımı alıp adama iki yüz dolar verdi. Bin dolar da verse şu an umurumda olmazdı. Bu yerden defolup jakuzideki sıcak suyun altında bebeğimin güzel, tatlı bal bade minin tadına bakmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar ödemeye hazırdım.

Onu yeniden öptüm. “İnanılmaz güzelsin,” dedim.

Arzu duymaya başlamıştı bile.

Bebeğim kollarımdayken hızla dövme salonundan çı-

kıp kumarhanenin gürültülü kalabalığını aşarak lobinin diğer ucundaki asansör kapısına yöneldim. Dar koridorlar, kumar makineleri ve insan yığını onu kollarımda taşımayı imkansız hale getirdiğinde kucağımdan atladı ve kumar masaları, kokteyl garsonları ve taç takmış sarhoş, bekar kadınların arasından birlikte geçtik. Aletim arzuyla zonkluyordu. Şu an görev başında olan bir adamdım. Bacaklarım hızını alamıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Gürültünün içinde Sarah'ın yarı sarhoş kahkahasını duydum. Ahıra dörtünale koşan bir at gibiydim. Kimse beni tatlı, küçük midillimin tadına bakmaktan alıkoymazdı.

Ama bacaklarım aniden hızını kesti. Olduğum yerde donakalmıştım. Bu da neydi şimdi? Görünüşe bakılırsa bacaklarım başına buyruk bir iradeye sahipti çünkü onlara dur komutu vermediğime emindim. Yukarı baktım.

Bir düğün şapelinin önünde duruyorduk. Elvis temalı bir şapeldi. Vegas'a yakışır bir absürtlük. Ama aynı zamanda bona fide* bir düğün şapeliydi.

Kalbim göğüs kafesimden çıkmak üzere gibi hissediyordum. Sarah bir şey söylemiyordu. Ben de.

Lanet olsun. Durmamalıydım. Bacaklarım neden durmuştu ki? Onlara bunu yapmalarını ben söylememiştim. Yoksa söylemiş miydim? Beni ele geçirmişlerdi. Kahretsin. Sarah'ın sessizliği gittikçe daha ağır bir şekilde üstüme çöküyordu. Onun da nefes alış verişlerinin hızlandığını duyabiliyordum. Neden burada durmuştum ki?

Çünkü bu kızla evlenmek istiyorum.

Ne?

Bu kızla evlenmek istiyorum.

Aman Tanrım. Sarah'la evlenmek istiyordum. Onun benim, sadece benim olmasını ve başka kimsenin ona do-

* Latince hakiki (ç.n.)

kunmamasını istiyordum. *Sonsuza dek*. Onun karım olmasını istiyordum.

Ama bu mümkün değildi.

Sarah'a içimdeki geçilemez çorak araziye, ondan şimdiye dek bir şekilde gizlemeyi başardığım boka batmışlık kalesini göstermeden ondan bana sonsuza kadar bağlılık yemini etmesini asla isteyemezdim. Ona öncelikle Cinnet hakkında her şeyi anlatmadan, ki bu kesinlikle yapmak isteyeceğim bir şey değildi, beni sonsuza dek sevmesini bekleyemezdim.

Bir şey demeden, onun elinden tutup düğün şapelinin arkamda bırakarak yeniden yürümeye başladım. Hızlandıkça onun vücudundaki gerilimi de hissedebiliyordum. Fakat sonra yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı.

Çatı katına çıkan özel asansörle birlikte sağ tarafta, dıştaki asansörün kapısını gördüm. Ve sola keskin bir dönüş yaptım.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu mücevher tezgahının arkasındaki kadın.

"Evet, lütfen. Bir çift bileklik bakıyoruz."

Sarah yanımda dikilirken elimden tuttu.

"Belize'deki bilekliğin her yeri kan olmuştu," diye fısıldadım kulağına. "Çıkarmak zorunda kaldım."

Başıyla onayladı. Kocaman kahverengi gözleri içimi eritiyordu. "Benimkini de hastanede çıkarmışlar," dedi yumuşak sesiyle. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Bunlar hoşunuza gidebilir," dedi tezgahın kadın, üzerine bilekliklerin dizildiği iki adet tablayı önümüze koyarak. "Buradakiler erkekler için ve buradakiler de kadınlar için."

Erkekler için olan tabladan basit, platin bir bileklik

seçtim. İçlerinden en sade olanı buydu. “Üzerine yazı kazıtabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette,” dedi kadın.

“Sarah,” dedim, bilekliği ona geri vererek. “S-A-R-A-H.”

“Çok hoş.” Kaşları yukarı kalkmış halde Sarah’a bakıyordu. “Peki, ya sizinki, bayan?”

Sarah tablaya göz attı. Kendim için seçtiğim sade bilekliğe kıyasla onun seçenekleri çok da detaylıydı. Üzerleri elmaslar, süslü kıvrımlar ve renkli taşlarla bezeliydi.

“Hoşuna giden bir şey buldun mu bebeğim?” diye sordum.

Sarah benim sade, platin bilekliğimin kadın versiyonunu seçti.

“Hayır, bebeğim. Güzel bir şeyler seç. Elmaslı bir şeyler. Ne istersen onu alabilirsin.”

İçlerinden en sade olanını seçip kadına uzattı. “Jonas. J-O-N-A-S.”

“Hayır,” dedim. “Bebeğim, beni dinle. Üzerinde elmaslar olanı seç.” Tabladan bir tanesini elime aldım. Üzerindeki elmaslarla ışıldıyordu ve kenarları işlemeliydi. “Bu çok güzel. Ya da şuna ne dersin?” Yine üzerinde göz kamaştırıcı elmasların olduğu bir tenis bilekliği seçtim. “Bu muhteşem görünüyor.”

Tezgahtar kadın benim bilekliğimi ve Sarah’ın ona uzattığı bilekliği tezgaha koyarak karar vermemizi beklemeye başladı.

“Seninkiyle eşleşen bir şey istiyorum,” dedi Sarah kısaca.

“Evet, ama...”

“Jonas beni dinle.” Sesindeki ton tartışmaya yer bırak-

mayan türdendi. Birbiriyle uyuşan bileklikleri aldı ve ikisini yan yana tutarak yukarı kaldırdı. “Ben Jonas Faraday Kulübü’nün tek üyesiyim. Sen de Sarah Cruz Klubü’nün tek üyesisin. Benim için önemli olan tek şey bu. Kahrolası elmaslar değil. Bilekliklerimiz kusursuz bir şekilde birbiriyle uyumlu olmalı çünkü *biz* kusursuz bir şekilde birbirimizle uyumlu bir çiftiz.” Çenesini bana doğru yukarı kaldırdı. “Nokta.”

BÖLÜM 19

Sarah

Jonas'ın şampanyamızla jakuziye dönmesini beklerken, yükselen suyla çıplak bedenimin yandığını hissediyordum. Parmak ucumu yeni bilekliğime işlenen yazının üzerinde gezdirdim. Jonas. Islanmaması için bir kenara koymalıydım belki de ama yeni bilekliğimi hiç çıkarmak istemiyordum. Hiçbir zaman.

Çıldırılmış halde arzuyla kıvranıyordum. Tek isteğim bu muhteşem adama hayatının oral seksini yaşatmaktı. Tabii ki onunla sevişmek de istiyordum. Ve onu öpmek. Ve ona dokunmak. Ve onu içimde hissetmek istiyordum. Ve tabii ki de sihirli kelimelerin aslını kullanarak onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Görünüşe bakılırsa bu kutsal kelimeleri yalnızca seviştığımız esnada söylemeye iznimiz vardı. Ama yine de önceliğim oral seksten yanaydı. Onu ağzıma alıp ona zevk vererek önünü doğru düzgün göremez oluncaya kadar aklını başından alacaktım. Jonas beni

tatmin ettiğinde bundan inanılmaz zevk alıyordu. Pekala, ben de onu tatmin ederken inanılmaz zevk aldığımı keşfetmiştim.

Yakın zamana dek bu yönümü ben de bilmiyordum. Ve başka bir adama oral seks yapmaya hiç bu kadar hevesli olmamıştım. Ama Jonas'layken onu ağzıma aldığımda eğer zihnimi özgür bırakıp kendime dokunursam, onu emiyor olmak beni çok fazla tahrik ediyordu. Neredeyse orgazm olma noktasına geliyordum. Onu hem gerçek hem de mecazi olarak insafıma bırakmaktan hoşlanıyordum.

Dövme salonunda bana “sonsuz dek” dediğinde dizlerimin üstüne çöküp aletin hepsini ağzıma almak istemiştim. Ama terbiyeli bir kız olduğumdan, kenar mahalle orospusu değil, umuma açık alanda oral seks yapmak seçeneklerim arasında yoktu. Vegas kadar sapkın bir şehirde bile. Ardından şu düğün şapelinin önünde durup, hay anasını, o anda beni saf ekstazi boyutuna taşımıştı. Kulağına “insanoğlunun sınırlarını aşması” diye fısıldamak istedim ama sesimi çıkaramamıştım. İçten içe Jonas'ın benimle birlikte sonsuzluğa yemin ettiğini ve benim de aynısını yapmamı istediğini biliyordum. Yaptım da zaten. Gözlerimi kapattım ve içimden, “Seninle sonsuz bir hayata söz veriyorum Jonas.” diye düşündüm. Bu an Belize'deki öpüşmemiz kadar büyüleyiciydi. Hatta daha fazla.

Bilekliğime dokunup gözlerimi kapattım.

Aşkımızı gerçek ve sonsuz yapmak için geleneksel düğün kıyafetlerini giyip aile ve arkadaşlarımızın önünde dikilmemize gerek yoktu. Bir parça kağıda ihtiyacımız yoktu. Bugün, bizim düğün günümüzdü. Bu benim için yeterliydi.

Sıcak su sabit hızla etrafımda yükselirken beni rahatlatıyor ve gittikçe daha fazla azdırıyordu. Sırtımı fokur-

dayarak akan sıcak suyun altına götürdüm. “Ah,” diye iç geçirdim. “Hadi ama sevgilim,” diye öteki odadaki Jonas’ı çağırdım. “Seni bekliyorum.”

“Şişeyi açıyorum bebeğim,” diye seslendi.

Jonas’ı evlenilecek tipte bir erkek olmadığı için suçlamıyordum çünkü açıkçası ben de evlenilecek türde bir kadındım değilim. Yani, cidden, evlilik hakkında ne biliyordum ki? Pek de iyi şeyler olduğu söylenemezdi. Evliliğe dair tek bildiğim adamın kadına vurduğu, bazen yumruklarıyla, bazen kemeriyle onu kamçılادığı, bazen de botlarıyla onu tekmelediğiydi. Adamın bazen durduk yere kadına bağırıp çağırdığını da biliyordum. Ona güzel şeyler söylediler. “Orospu” ya da “kaltak” gibi mesela.

Adamın ertesi gün elinde çiçeklerle gelip karısından özür dileyeceğini, bundan sonra değişeceğini söyleyeceğini, alkolü bırakmaya yemin edeceğini de biliyordum. Kadının da mutluluk ve rahatlamayla ağlardı ve her şey yaklaşık altı hafta kadar sorunsuz giderdi. Ardından kadın kaçınılmaz olarak ağzından yanlış bir söz kaçırır ya da ona yanlış bir şekilde bakar, adam da bir bira içer, ardından bir tane ve bir tane daha ve her şey yeni baştan başlardı. Sadece bu kez, eğer kadının şansı yaver giderse bir dört hafta daha sorunsuz geçerdi. Şansı yaver gitmezse de bir hafta.

Evlilik hakkında başka ne biliyordum ki? Dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun geceleri korkarak elinde bir dünya haritasıyla dolabın içinde geçirdiğini ya da işler gerçekten kötüye gitmişse yatağında uzanıp polisler yakalamadan babasını kendi elleriyle öldürmenin yollarını aradığını biliyordum mesela. Kızın onun yaş gününden hemen sonra kötü geçen bir gecede, annesinin ölesiye dayak yediğini gördüğü bir gecede, kızın sekiz tane uyku hapını beş para etmez babasının birasına katıp uykuya dalmasını

beklediği sıradaydı. Uyuduğundaysa küçük kız tüm gücünü kullanarak tükenmiş annesini evden dışarı, sadece birkaç sokak ötedeki eski, köhne bir kulübeye sürüklemişti. Burası küçük kızın iki hafta boyunca yiyecek ve içecek depoladığı kulübeydi. Burada kız, annesine her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Ta ki üç günün sonunda annesi ayağa kalkmayı başarıp gözlerinde daha önce görülmemiş bir parıltıyla kızına bakmaya başlayana dek. “No más. De hoy en adelante, renazco,”* demişti annesi.

Su seviyesi nihayet omuzlarıma ulaşmıştı. Musluğu çevirip gürüldeyerek akan suyu kapattım. “Jakuzi doldu bebeğim,” diye seslendim Jonas’a. “Seks zamanı, koca oğlan!”

“Geliyorum bebeğim.” İçerideki odadan seslenmişti.

Yani, evet, Jonas evlenilecek türden bir erkek değildi. Ve bununla bir sorunum yoktu. Çünkü ben de kesinlikle evlenilecek türde bir kız değildim. Kendimi Jonas Faraday’a adamak için evlenmeye ihtiyacım yoktu. Bunu zaten yapıyordum. Ve o da kendini bana adıyordu. *Sonsuza dek.*

İşte geldi. Benim tatlı Jonas’ım. İki adet şampanya kadehi ve önündeki devasa kazıkla banyoya giriş yapmıştı. Yüce Tanrım, bu adamı çıplak görmekten asla bıkmıyordum. Şampanya kadehini bana uzatırken gülümsedi. Kadehi alıp büyük bir açgözlülükle şampanyayı son damlasına kadar içtim.

“Yavaş ol bebeğim. Bu kaliteli türden.”

“Buraya gel, Jonas P. Faraday,” dedim yılanbalığı gibi kıvrılarak. O kadar çok tahrik olmuştum ki nefes almakta bile güçlük çekiyordum.

* İsp. Bugünden itibaren, artık yeniden doğdum. (ç.n.)

Jonas muhteşem vücudunu yavaşça sıcak suya soktu. Yüzü heyecandan parıltıyordu.

“Şampanyayı gerçekten çok seviyorsun, değil mi?”

“Nedenini bilmek ister misin?”

“Söyle bakalım.”

Onu kendime çekip ihtişamlı ereksiyonunu avucumun içine aldım. “Çünkü kötü kızı açığa çıkarıyor. İçimdeki *kötü* kızı.”

“İçindeki kötü kızı seviyorum.”

“O da seni seviyor.” Dudaklarımı yaladım. “Hem de çok.”

Bunu söyledikten sonra vücudumu yavaşça, ağırdan alarak, Jonas’ı mümkün olduğunca fazla sabırsızlandırarak, aşağı kaydurdım ve sonunda, derin bir nefes alarak, Jonas’ın heyecan dolu yüzüne bakıp göz kırparak suya daldım.

BÖLÜM 20

Sarah

“Hâlâ berabere bittiği konusunda ısrar edeceğim,” dedi Jonas.

“Ah, lütfen ama. Ben kazandım.”

“Bence şu bir sonraki yol tıkalı,” dedi Jonas, telefonundaki Google haritasına bakarak.

“Lanet olsun, burası çok sıcak,” dedim.

“Vegas’a hoş geldin.”

“Henderson, aslında,” diye düzelttim onu.

“Henderson, Vegas, fark etmez. Her iki türlü de cehennemden daha sıcak. Ayrıca sen kazanmadın,” dedi Jonas. “Aşağıda nefesimi tutarken geçen tüm dakikaları topladığında kesinlikle ben kazanmış oluyorum. Kabul et.”

“Evet, ama bu kadar uzun sürmesinin tek sebebi aşağıda işleri benim kadar etkili bir şekilde halledememiş olman. Bu *kazandığını* göstermez.”

Güldü. “Tanrım. Bu sadece erkekle kadın arasındaki

psikolojik farktan kaynaklanıyor. Benim becerilerimin bir yansıması değil. Ve uzun sürmesi biraz da içtiğin şampanyayla alakalı. Alkol sinir uçlarını uyuşturur.”

“Bahaneler, bahaneler.”

“Bahane değil. Ama yine de başardım, değil mi?”

“Evet, kesinlikle. Bunun için minnettarım.”

“Beni ergenlik çağındaki bir oğlandan daha kısa sürede boşaltmış olman kazandığın anlamına gelmiyor. Yarışmanın amacı kimin nefesini daha uzun süre tutacağıydı, kimin işi daha hızlı bir şekilde bitireceği değil,” dedi Jonas.

“Hayır, yarışmayı değiştirdim. Kim daha *etkiliyse* o kazanmış oluyor.”

Yeniden güldü. “Bunu bana söylememiştin. Çok hilekarsın.”

“Ben nefes almak için sadece bir kez yüzeye çıktım. Ama sen dört kez falan. O yüzden ben kazandım.”

Dün geceyi hatırlayarak inledi. “Tanrım, dün gece çok ateşliydin. Çok ama çok yeteneklisin, bunu biliyor muydun Sarah Cruz? Sen bir tanrıça ve ilham perisisin. Lanet olsun.”

Omuz silktim. “Benim için bir zevkti.”

“Yine de yarışmanın kurallarını son anda tek başına değiştiremezsin. Hiçbir zaman kimin en hızlı olduğu konusunda yarışmadık ve bunu sen de biliyorsun.”

“En *etkili*.”

“O zaman bu çok saçma. Bu durumda senin karşında benim hiçbir şansım yoktu. Daha dudakların aletime dokunmadan boşalmak üzereydim zaten.”

“Bahane.”

“Bahane değil. Gerçekler.”

“Yoksa zavallı bir eziğe mi dönüşmeye başlıyorsun Jonas?”

“Hayır! Çok mutlu bir zavallı eziğim.”

“Bekle, geldik mi?” Sokağın karşı tarafındaki ne idüğü belirsiz bir binayı işaret ettim.

Jonas adrese bir daha baktı. “Evet, burası olmalı. Lanet olsun, çok sıcak. İnsanlar bu sığağa nasıl dayanıyor? Tanrım.”

Sokağın karşısına geçip binanın yakınındaki bir içki dükkanına varıncaya dek yürümeye devam ettik. Dükkanın köşesinden binayı dikizlemeye başladık. Panjurlarla kaplı pencereleriyle yetmişlerden kalma bir mimariye sahipti. Bir masör ya da emlakçının kiralayacağı türden bir yerdi. Oldukça sıradandı. “Küresel suç örgütü” diye bas bas bağırıyordu.

“Beklediğim gibi çıkmadı,” dedim.

“Ne bekliyordun ki?”

“*Die Hard*’dan* fırlama bir şey bekliyordum sanırım. İçinde özel tasarım takım elbiseli ve küpeli kötü adamların bulunduğu, dışı aynalı pencereler ve çelikle kaplı yüksek bir bina.”

Jonas güldü. “Oldukça özgün bir tanım. Tüm bunları Ukraynalı Travolta’yı kiralayan aşağılık heriflerden mi bekliyordun?”

“Evet, John Travolta’nın *Pulp Fiction*’daki patronu gibi. Adamın çok şık bir görünümü vardı, değil mi?”

“Marsellus Wallace.”

“Ne?”

“*Pulp Fiction*’da Travolta’nın patronunun adı buydu.

* Türkçe’ye “Zor Ölüm” olarak çevrilen, 1988 ABD yapımı gerilim aksiyon filmi (ç.n.)

Marsellus Wallace. John Travolta'nın filmdeki adı da Vincent Vega'ydı."

Ona boş gözlerle baktım.

"Ve Uma Thurman da Mia Wallace'dı. *Pulp Fiction*'ı izlediğinden emin misin? Gittikçe bundan şüphelenmeye başlıyorum da."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki de izledim. Süper film," Burnumu kırıştırdım. "Sana şimdiye kadar hiçbir şey için yalan söylemedim. Hiçbir zaman."

Bana bakarak gülümsedi. "Biliyorum. Bana sinirlendiğin zaman çok tatlı oluyorsun, farkında mısın?"

Dudaklarımı büzüp binaya bir daha baktım. Soğukkanlılığımı korumak için derin bir nefes aldım.

"Arkadaşımız Oksana Belenko ile tanışmaya hazır mısın?" diye sordu Jonas.

"Evet." Soluğumu verdim. "Sanırım." Farkında olmadan bileğime dokundum. Bilekliğim orada değildi tabii ki de. Jonas ve ben bu özel iş için bilekliklerimizi takmamaya karar vermiştik.

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Sadece birden gerildim." Aniden nefesim ke-sildi. "Ya Ukraynalı Travolta içerideyse?" Bu ihtimali daha önce düşünmediğime inanamıyordum.

"O zaman planımız suya düşer çünkü piç kurusunu kendi ellerimle öldüreceğim."

Ağzım açık kalmıştı. Onun bir şeyler demesini bekledim. "Şaka yapıyorum," gibi. Ama bir şey söylemedi. "Jonas, hayır. Adam eğer içerideyse soğukkanlılığını korumanın bir yolunu bulmak zorundasın. Kimseyi öldürmeyeceğine söz ver."

"Olmaz. O piç kurusu oradaysa ölmüş demektir. Plan

olsun ya da olmasın. Eğer sana koşmanı söylersem, topuklarını kışına vura vura koşsan iyi edersin.”

Göğsüm sıkışmıştı. Birden üzerime gelmekte olan panik duygusunu hissettim. Jonas bana saldıran adamla yüz yüze gelirse neler yapabileceğini neden daha önce düşünmemiştim? Ben ne yapacaktım? Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Jonas beni dinle. Eğer plana uymayan bir şey yaparsan ikimizin de ölümüne sebep olabilirsin. Ya da daha kötüsü.”

“İkimizin de ölmesinden daha kötü ne olabilir ki?”

“Kendini öldürtmen ve benim hayatta kalmam. Ya da hapse girmen. Her iki ihtimal de daha kötü. Sensiz olmak-tansa ölmeyi tercih ederim.”

“Pekala, o zaman dua edelim de piç kurusu şu an içe-ride olmasın.” Gözlerinde keskin bir ifade vardı. Onu daha önce hiç böyle görmemişim.

Nefesim titredi. “Belki de bunu yapmamalıyız. Başka bir plan yapmalıyız belki de.”

“Bebeğim beni dinle.” Beni omuzlarımdan tuttu ve o güzel, mavi gözleriyle bana baktı. “Hayatımızın geri kalanını omzumuzun üstünden bakıp korkarak geçiremeyiz. Bunu biliyorsun. Kontrolü ele geçirmemizin vakti geldi.”

Başım la onayladım. Bu konuda tabii ki de haklıydı. Buraya gelip Oksana’yı bulma fikri bana aitti ne de olsa. Derin bir nefes daha aldım. Neden aniden korkuya kapıldığımı bilmiyordum.

“Burada oturup yeniden senin peşine düşüp düşmeyecekleri konusunda endişelenmek istemiyorum,” diye devam etti Jonas. “Bunun sürekli başıma gelmesinden bıktım. Artık kontrol bende.”

Yeniden başımla onayladım. Bunu duyduğuma sevinmiştim.

“O yüzden benimle birlikte onların canına okumaya hazır mısın, değil misin?”

“Evet, hazırım.” Silkelendim. “Sadece bir an tereddüt etmiştim. Artık hazırım.”

Elimi tutup sıktı. “Tek yapmamız gereken onların e-postayı açmalarını sağlamak. Çocuk oyuncağı.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam. Telefonun yanında mı?”

Telefonunu yukarı kaldırıp gösterdi.

“Peki, çek defterin?”

Cebine hafifçe vurdu. “Evet.” Elimden tutup beni binaya doğru yönlendirdi.

“Bekle.” Elini bırakıp bir adım geri attım.

Arkasına dönüp tereddütle bana baktı. “İyi misin?”

“İçimde kötü bir his var.”

Jonas beklentiyle beni izlemeye devam ediyordu.

“Eğer bu hissi göz ardı edersem ve ardından doğru çıkarsa kendimi yumruklarım.”

Hâlâ bekliyordu.

“Bana bir çek daha yazabilir misin? Benim adıma?”

“Ne için?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Geçen sefer senin yazdığın çek sayesinde hayatta kalmıştım. Yine aynı korumayla içeri girmeliyim diye düşündüm. Her ihtimale karşı.”

“Hangi ihtimale karşı?”

“Bilmiyorum.”

Endişeyle bana bakıyordu.

“Zorunda kalmadığım sürece kullanmayacağım. Ama A planı işe yaramazsa sanırım B planı olarak senden bir çek almalıyım.”

“Bebeğim, hayır. B planı diye bir şey olmayacak. Çünkü A planı işe yarayacak.”

“Ne zararı var ki? Eğer lazım olmazsa sonradan yırtıp atarım.” Birden damarlarıma adrenalin akın etmişti. Burada durup bunu konuşmaya devam ettikçe o çeki ihtiyacım olduğundan daha fazla emin oluyordum.

Yüzümü inceliyordu. “Seni onlarla baş başa bırakmayacağım. Bir saniye bile. Bunun farkındasın, değil mi? B planı diye bir şey yok.”

“Elbette farkındayım. Ama ya çantamı kurcalarlarsa? Orada bir çek daha bulmaları iyi olmaz mı? Böylece seni parmağımın ucunda oynattığımı onlara kanıtlamış olurum.”

“Beni zaten parmağının ucunda oynatıyorsun.” Gü-lümsedi.

Ben de gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. Lanet olsun, çok yakışıklı bir adamdı. “Geçen sefer o çek benim hayatımı kurtardı Jonas. Paranoyakça davranıyor olabilirim ama uğurlu eşyam olmadan içeri girmek istemiyorum.”

Çek defterini yavaşça cebinden çıkardı. “Bu A planını iptal etmen için bir mazeret değil. B planı olmayacak.”

“Biliyorum.” Çantamdan kalem çıkarıp ona uzattım.

“Ne kadar olsun? İki yüz elli?”

“Hayır, bu çok fazla. Yüz yeterli.”

Çeki yazıp bana uzattı. “Ama ne olursa olsun plana sadık kalacağız. Bunu yapmamın tek sebebi içgüdüleri-

ne çok fazla güveniyor oluşum.” Başımın üstünden öptü.
“Çünkü inanılmaz zekisin.”

“Teşekkür ederim. Artık daha iyi hissediyorum.” Hafifçe çantama vurdum.

Bana güven verircesine gülümsedi. “Sadece beni takip et. Dört dörtlük bir planımız var.”

“Hadi yapalım şu işi.”

“Plandan sapmak yok.”

“Tamam.”

“Sesli söyle.”

“Plandan sapmak yok. Tamam.”

“Pekala, hadi yapalım şunu.”

BÖLÜM 21

Jonas

“Oksana’ya burada olduğunuzu söyleyeceğim,” dedi odanın önünde dikilen genç bir kadın. Oldukça tetikte görünüyordu. “Size içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyiz,” dedim.

“İsimlerinizi bir daha alabilir miyim?”

“Jonas Faraday ve Sarah Cruz. Oksana Belenko’yu görmeye geldik.” Ona en çekici gülümsememle karşılık verdim ve kadının yüz ifadesi gözle görülür derecede yumuşadı.

“Pekala. Hemen geliyorum.”

Yan odaya geçip kapıyı kapattı.

Sarah ve ben birbirimize baktık. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Aradan birkaç dakika geçti. Sarah’ın elini sıktım. Bu kadar gerileceğimi tahmin etmemiştim.

Genç kadın yanında benim yaşlarımda, özel tasarım takım elbise giymiş, koyu sarı saçları arkaya doğru taranmış bir adamla içeri girdi. Sarah'ın sırtıttığını neredeyse hissedebiliyordum. *Die Hard*'daki kötü adamına kavuşmuştu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu adam, mesafesini koruyarak. Açıkça Sarah'a bakıyordu.

“Hey, selam,” dedim beceriksizce. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.” Uzun zamandır görüşmeyen arkadaşımız gibi ona elimi uzattım. “Jonas Faraday. Kulüp üyelerinden biri.” Sarah'a bakıp gülümsedim. “Kulüp'ten fazlasıyla memnun üyelerinden biri desem daha doğru olur,” diye ekledim.

Sarah da bana gülümseyerek karşılık verdi.

Adam elimi sıktı. Ama benim kadar sıcak bile değildi. Kendimi tanıştırmama karşılık kasıtlı olarak bana ismini söylememişti.

“Kızımız Sarah'ı biraz eğlenmesi için Vegas'a getirdim, bilirsin. Sonra neden sizinle iş konuşup bir taşla iki kuş vurmayayım ki diye düşündüm.”

Adam yine Sarah'a bakıyordu.

Adamın keskin bakışlarına maruz kalan Sarah'a baktım. Paniklemesinden korkuyordum. Ama o bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Adama dişlerini göstererek gülümsemi ve elini uzattı. “Sarah Cruz,” dedi. “Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum.” Bana baktı. “Seattle'da sürekli uzaktan çalıştığım için henüz yetkililerin hepsiyle tanışmadım.”

Adam arkasından bizim geldiğimiz kapıya doğru baktı. “Sadece ikiniz mi varsınız?”

“Evet,” dedi Sarah düz bir ses tonuyla. “Kesinlikle, sadece ikimiz.”

“Evet, Sarah aslında sizlere e-posta yazmamı istemişti.

Bunun daha iyi olacağını söyledi. Ama o iş konusunda benim kadar deneyimli değil.” Ona göz kırptım. “Öyle değil mi, Sarah?”

“Haklısın.”

“Pratik olarak henüz tecrübesi yok. Çok akıllıdır ama gerçek dünyayla henüz tanışmadı. Birisiyle el sıkışıp onun gözlerinin içine bakmanın, basit bir e-posta yollamaktan daha etkili olacağını bilmiyor.” Onu kendime doğru çekip kışını avuçladım. “Yine de, ne kız ama. Size söylüyorum. Tam bir bomba.”

Kaba dokunuşum altında Sarah başını arkaya atıp bir kahkaha attı. “Ah, Jonas.”

“Seattle’daki Stacy bana bir kızın vaktini satın almak istiyorsam Oksana’yla konuşmam gerektiğini söyledi. Ben de düşündüm ki, hey, sizinle dürüst bir iş yapıp doğruca buraya gelerek Sarah’ı sizden satın alabilirim.”

“Jonas,” dedi Sarah cilveli bir şekilde dizime hafifçe vurarak.

“O ne demek istediğimi anladı. Senin vaktini satın alıyorum, tatlım. Seni satın almıyorum yani.” Yeniden adama baktım. “Yani tabii kendisi satılık değilse?” Çok komik bir espri yapmışım gibi güldüm.

Sarah da aynı şekilde kahkaha atarak karşılık verdi.

“Ah, ama cidden. Bu kızın baya bir vaktini satın almak istiyorum. Gece gündüz sizlerden gelen başvuru formlarını okumakla o kadar meşgul ki bana istediğim kadar vakit ayıramıyor. Ve inanın bana, çok fazla zaman istiyorum.”

Yeniden Sarah’ı mıncıkladım ve o da kıkırdadı.

Adam tetikte görünüyordu ve konuşmuyordu. “Hemen geri dönerim.”

Kapıdan çıkıp ortadan kayboldu.

Sarah ve ben birbirimize baktık. Rollerimizi tam tamına planladığımız gibi oynuyorduk. Ama bu adam da nereden çıkmıştı? Oksana neredeydi?

Die Hard Piçi birkaç dakika sonra geri geldi. “Cep telefonu ve çantanızı Nina’ya bırakın.” İlk başta bizi karşılayan genç kadına işaret etti.

Sarah tereddüt bile etmeden çantasını kadına verdi. Ama ben hareketsiz kalmıştım.

“Bay Faraday, sizinle bu binanın sınırları içinde konuşuyor olmaktan çok mutluyuz ama güvenliğimiz adına sesimizin kaydedilme riskini göze alamayız.”

Vay anasını. Kulüp’ün e-postalarını bu herif yazıyordu. Bundan emindim çünkü tıpkı yazdığı gibi konuşuyordu.

“Ah, evet. Hiç sorun değil,” dedim telefonumu kadına uzatarak.

Die Hard Piçi elle üzerimizi aramaya başladı. Beni üstünkörü arayıp, Sarah’ın vücudunun her bir noktasına dokunduğunu fark ettim. Ona bana güvendiğinden daha mı az güveniyordu? Ya da sadece onun vücuduna dokunmanın tadını mı çıkarıyordu? Ölümcül içgüdülerimi bastırmaya çalışarak dişlerimi sıktım.

Die Hard Piçi ikimizin de temiz olduğuna karar verince bizi içerideki ofise davet etti. Ellili yaşlarının sonu ya da altmışlı yaşlarının başında, saçları platin sarısına boyalı ve gözlerine göz kalemi çekilmiş bir kadın geniş bir masanın ardında oturuyordu. Tanışma faslı kadının, arkadaşımız Oksana ve *Die Hard* Piçi’nin de onun oğlu Maksim olduğunu ortaya çıkardı. Yine de kendisine Max diye hitap edilmesini istiyordu. Sarah ve ben Oksana’nın karşısındaki sandalyelere oturduk. Bu sırada Max de masanın kenarına dayanmıştı ve Sarah’a onu yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Herkes yerini aldıktan sonra, “Sonunda seninle tanışabildiğime memnun oldum, Oksana,” dedim haddimden fazla samimi davranarak. “Şu ana kadarki Kulüp deneyimimden fazlasıyla memnun kaldım. Her şey birinci sınıf kalitedeydi.”

Max boğazını temizledi.

“Seni burada gördüğüme şaşırdım,” dedi Oksana düz bir sesle. Yoğun Ukrayna aksanına rağmen İngilizcesi mükemmeldi. “Müşterilerle yüz yüze iletişim kurmayız. Ve açık adresimizi paylaşmayız.”

“Ah, evet. O konuda üzgünüm. Sizi nerede bulabileceğimizi Seattle’daki Stacy söyledi.” Stacy’yi bu işe bulaştırdığım için yoğun bir suçluluk duygusu hissettim. Ama başka türlü Oksana’yı nasıl bulduğumuzun mantıklı bir açıklamasını yapmam mümkün değildi. “Umarım sorun olmaz. Stacy’nin başını belaya sokmak istemem. Kendisi çok tatlı biri. Aslında ilk başta Stacy’nin *vaktini* satın almayı düşünmüştüm. Kız inanılmaz seksi ve yetenekli.”

Sarah gözle görülür kıskançlığıyla oturduğu yerde kasatı kesildi.

“Ama sonra ben başka birine *bakıyorken* bile şu yanımdaki, aklımı başımdan alıp saniyesinde tüm planlarımı değiştirdi.” Sarah’a bakarak sıırttım ve o da başını aşağı yukarı salladı. “Bu kız anlaşılan baya bir kıskanç. Pek paylaşımcı sayılmaz. O yüzden Stacy ile üçlü yapmamız söz konusu bile olamazdı.” Güldüm.

Sarah kendi rolünü tam da planladığımız gibi oynayarak dişlerini sıktı.

“Bu kız ele avuca sığmıyor. Patlamaya hazır bir dinamit sanki.” Son cümleyi yüksek sesle söylemiştim.

Sarah dişlerini göstererek Oksana’ya gülümsedi ama karşılık alamadı.

“Evet, öyle,” dedi Oksana. “Sarah’ımız öyledir. Ele avuca sığmaz.” Oksana gözlerini kısarak Sarah’a baktı. Görünüşe göre onun neler çevirdiğini anlamaya çalışıyordu.

“Ah, ben çok tatlıyım, Jonas. Bunu biliyorsun,” diye mırladı Sarah.

“Bu doğru. Hem de çok tatlısın,” diye onayladım onu.

Max burada oturduğumuz süre boyunca gözlerini Sarah’tan ayırmamıştı. Eğer öbür odada yaptığı gibi ona bir daha öyle dokunursa, Tanrı şahidim olsun ki bu sefer onu ellerimle boğmaktan kendimi alıkoyamayacaktım.

“...Ve sürekli çok çalıştığımı söylüyor,” dedi Sarah. “Öyle değil mi hayatım?”

“Evet. Bu kız sürekli çalışıyor. Hep iş, iş, iş. Zavallı şey okul masraflarını ödemek zorunda. Bir de annesinin kanseriyle ilgili şu korkunç olay var. Eminim ki hepsinden haberiniz vardır...” Oksana ve oğlu bakiştılar. “Üstelik babasının yakın zamanda işten çıkarıldığını söyledi.” Yüksek sesle iç geçirdim. “Bir kız daha ne kadar yükü omuzlarında taşıyabilir? Yüce İsa. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de delinin teki okulda ona saldırdı. Sarah, bunu onlara anlatmış mıydın?”

Sarah başını iki yana salladı. “Hayır, anlatmadım hayatım. Çok mühim bir şey değildi.”

“Şaka mı yapıyorsun? Çok vahşiceydi,” dedim. “Dünyada senin gibi tatlı bir kızı incitmek isteyen ruh hastalarının olduğuna inanmak çok zor. Umarım bunu yapan her kimse kahrolası cehennemde cayır cayır yanar.” Bakışlarımı Max’e çevirdim.

“Jonas,” dedi Sarah. Sesi gergindi.

Lanet olsun. Plandan sapıyordum. Kalbim insafsızca çarpıyordu. Derin bir nefes aldım.

“Yaralandığımı duyduğuma üzüldüm Sarah,” dedi Max usulca. “İyileşmene sevindim.” Pis pis sırıttı. “Çok güzel bir şekilde.”

Boğazımı temizledim. Aşağılık herif. Yumruklarımı o kadar çok sıkıyordum ki acı vermeye başlamıştı.

“Görünüşe bakılırsa üniversitede bir dizi tecavüz vakaları yaşanıyor,” dedi Sarah düz bir sesle. “Polis bana yapılan saldırının baştan savma bir tecavüz girişimi olduğunu düşünüyor. Ya da basit bir soygun teşebbüsü. Hangisi olduğundan emin değiller. Ama her iki şekilde de artık iyiyim.” Plana sadık kalmam konusunda bana uyarıcı bir bakış attı. “İyileşme sürecinde Jonas’ın üzerime titremesi çok hoştu.”

“Evet, zavallı şey çok kötü yaralanmıştı. Bu yüzden ona özenle bakmak istedim, bilirsiniz. Üzerindeki yükü mümkün olduğunca alabilmek için. Bir kız ne kadarına dayanabilir ki sonuçta? Ama hayır, saldırıdan sonra bile işe ve okula hemen geri dönmek istedi. Okunacak çok fazla başvuru formu vardı ve kaybedecek zamanı yoktu.”

Sarah’ın ağzından ağlamaklı bir hıçkırık çıktı. Ya da öyleymiş gibi yapıyordu. Lanet olsun. Çok yetenekliydi. Rol yaptığının farkındaydım ama yine de içim acımişti.

“Hey,” dedim kibarca. “Hepsi geçti.” Elini tuttum. “Her şey iyi olacak.”

“Üzgünüm,” dedi Sarah. “Şimdi iyiyim.” Güçlkle yutkundu. “Son zamanlarda baş etmem gereken çok fazla şey vardı. Bana yardım etmek istemen benim için çok şey ifade ediyor.”

Elinin üstünü öptüm. “İstiyorum.” Oksana’ya döndüm. “Belki de bunu sana söylememeliyim ama şu kayıt asistanlığı işini bırakıp tüm vaktini bana ayırması için onun masraflarını karşılayabileceğimi Sarah’a söyleyip du-

ruyorum. Yedi yirmi dört hem de. Ama o bunun size haksızlık olacağını söylüyor. Çünkü ona güveniniz tammış.”

Oksana ve Max birbirlerine baktılar. Belize’den bu yana Sarah’a değerlendirmesi için herhangi bir başvuru formu göndermemişlerdi.

“ Bilirsiniz, komik işte. Kulüp’e kimseyle duygusal bağ kurmamak için üye oldum ama sonra lanet olsun ki şu yanımdaki kıza *bağlandım*.” Elimi Sarah’ın bacağına koydum. “Hiçbir erkek ona karşı koyamaz. Ona bir baksanıza. Muhteşem. Ama iş iştir. Bunu biliyorum. Bu yüzden buradayım.”

“Sizin için tam olarak ne yapabiliriz Bay Faraday?” diye sordu Max.

“Belki bir aylığına da olsa Sarah’ın tüm vaktini satın almak için sizi ikna edebilirim diye düşündüm. Ne zaman onunla zaman geçirmek ya da bir yerlere uçmak istesem sizin başvuru formlarını okumak için kapıdan çıkıp duruyor. Fatura ve masraflarını ödeyememekten endişeleniyor. O yüzden ben de işinin başında olmayacağından ödemelerini yapmak için onu ikna edebilirim diye düşündüm. Böylece bana zaman ayırabilir.”

“İşimden ayırlamam Jonas,” dedi Sarah çenesini yukarı kaldırarak. “Bana bağlı olan çok fazla insan var.”

“Biliyorum tatlım. Ama benim yardımımı kabul etmeyi öğrenmen gerek. Sadece sana yardım etmek istiyorum.”

“Teşekkür ederim Jonas. Çok cömertsin.”

“Sizinle uzlaşabileceğimizi düşünüyorum Bay Faraday,” dedi Oksana. “Sarah en iyi kayıt asistanlarımızdan biri ve her gün ona fazlasıyla ihtiyaç duyuyoruz. Ama tabii ki müşterilerimizin memnuniyeti de bizim için her daim önemli.”

“Harika. Başlangıç olarak onu bir aylığına satın almak istiyorum. Daha fazlası için bağlılık sözü veremem. En azından şimdilik.”

“Tam olarak bu yüzden işimden ayrılamam işte,” dedi Sarah, Oksana’ya, sanki çok yakın arkadaşlarmış gibi. “Bağlanamıyor.” Bunu söylerken bana bakıyordu. “Eğer bana bağlanamazsan, Jonas Faraday, ben de sana bağlılık gösteremem.”

Oksana’nın gözleri parıldadı. Sarah’ın sözde taktiğini takdir ettiği çok açıktı.

Gözlerimi devirdim. “Bu kız çetin ceviz. Dürüst olacağım. Tüm enerjimi ona vermek zorunda kalıyorum.” Sarah’a gülümsedim ve o da karşılık verdi. “Açıkçası, Kulüp’teki istediğim herhangi kıızı alabilirim. Ya da dünyadaki herhangi bir kıızı, doğrusunu söylemek gerekirse. Ama özellikle bu kıza doyamıyor gibiyim. Bu çok çılgınca. O tam bir... Tanrım. O tam bir bomba.”

Sarah sırtıttı. “Ben yalnızca dürüstüm, hepsi bu kadar. Neysem oyum. İster beğenirsin ister beğenmezsin.”

“Evet, bunu söyleyip duruyor. Ben de her seferinde bu söylediğini yutuyorum.” Tam bir azgın boğaymışım gibi güldüm. “Ama işinden asla ayrılmayacak ve eğer ona tamamen sahip olmak istiyorsam onun zamanını satın alabilmem için size doğrudan ödeme yapmam gerektiği konusunda ısrar edip duracak. Ve buna saygım sonsuz. Bu kız gerçekten sözünün eri. Çok da dobra. Her zaman demişimdir konu iş oldu mu dürüst olup saygınlığını korumalısın.”

Sarah omuz silkti. “Sizleri asla ortada bırakmam.” Sarah yeniden duygu seline kapılmış gibi davranarak başını hüznle aşağı eğdi. Bir süre sessizliğini korudu. “Üzgü-

nüm. Yine annemle babam aklıma geldi de. İkisinin de omzunda çok fazla yük var.”

Lanet olsun. Eğer bu gösteri de Sarah’ın onların kıymetlisi olduğu konusunda piç kurularını ikna etmezse, başka ne eder bilemiyordum. Şu kıza bir Oscar verin, Tanrı aşkına.

“Sen endişelenme Sarah,” dedim yan gözle Oksana’ya bakarak. Evet, Sarah’ın dediklerini bir güzel yutuyordu. “Sana sonuna kadar yardımcı olacağım tatlım. Söz veriyorum. Ama her şeyin bir sırası var. Bu güzel kıızı bir aylığına alıkoymamın bedeli ne kadar olacak? Ona *sahip olmak* istiyorum. Yedi yirmi dört.” Dudaklarımı yaladım.

“Ah, Jonas,” dedi Sarah. “Çok tatlısın.”

“Yedi yirmi dört mü?” dedi Oksana tavana bakarak. Görünüşe göre kafasında bir şeyler hesaplıyordu. “Günlük üç bin yeterli.”

“Aylık doksan bin?” dedim inanamaz halde. “Bu çok fazla.”

Sarah tüylerini kabartarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu sana *fazla* mı geldi, Jonas Faraday? Benimle geçecek bir *ay*, yedi yirmi dört. Ne zaman ve nerede istersen? Bence bu oldukça *düşük* bir ücret.”

Savunmaya geçerek ellerimi yukarı kaldırdım. Hiçbir şeyden-memnun-olmayan kız arkadaşımın gönlünü alma-ya çalışıyordum. Ama o öfkeyle başını çevirdi.

Oksana gülümsedi. Ah evet, Sarah’ı seviyordu. “Sarah’a fazlasıyla güveniyoruz. Bu yüzden işiyle çok meşgul. O bizim en parlak yıldızımız. Onun Kulüp’teki kızlardan biri olmadığını biliyorsunuz, değil mi? O bizim ekibimizin çok özel bir üyesi. Normalde ona asla sahip olamazdın çünkü satılık değil. Böyle birinin ederi çok daha pahalı oluyor.”

“Evet, bunun farkındayım. Bu arada ona ulaşabilmek adına Kulüp’ün kurallarını çiğnediğim için üzgünüm. Ama buna karşı koyamadım.” Dişlerini göstererek gülümsedim. “Sarah çok baştan çıkarıcıydı.”

Sarah beni onaylamak için başını aşağı yukarı salladı. *Tam üstüne bastın.*

“Bakalım teklifinizi doğru anlamış mıyım,” diye devam etti Oksana. “Onun işini elinde tutmasını istiyorsunuz. Bir ay boyunca çalışmasa da işi garanti altında olacak. Ve bu süreçte çalışmasa da komple bir ayın ödemesini yapmamızı istiyorsunuz? Ücretli izne ayrılmak gibi yani?”

“Kesinlikle.”

“Bu da demek oluyor ki geçici süreliğine onun yerini alacak bir kayıt asistanı daha işe almamız gerekecek. Ve bu kişiyi eğitmemiz gerekecek. Tüm bunlar bizi çok büyük sıkıntıya sokacak. Burada kâr amaçlı bir organizasyon işletiyoruz. Bunun farkındasınız, değil mi? Burası bir hayır kurumu değil.”

Üzerinde düşünüyormuşum gibi sessizliğimi korudum.

Sarah yalvaran gözlerle bana bakıyordu. “Peki ya senin için maaş kesintisini kabul edersem, Jonas? Çünkü önümüzdeki ay sana her an, gece ve gündüz vakit ayırabilmeyi çok istiyorum.” Kirpiklerini kırpıştırdı.

“Senden maaş kesintisini kabul etmeni bekleyemem Sarah,” dedim. “Asla. Paraya ihtiyacın var.” İç geçirdim. “Keşke sana doğrudan ödeme yapmama izin versen. Bu şekilde daha kolay olmaz mı?”

“Seksen bin olsun,” dedi Oksana birden. “Ama tek bir kuruş eksik olmayacak. Son teklifim bu.”

“Ah, teşekkürler Oksana,” dedi Sarah neşeyle. “Gör-

dün mü Jonas? Oksana seninle çalışmaya istekli. Artık anlaşmaya varacak mısın?” Sandalyeden kalkıp dudaklarımı kulağına dayadım. “Emin ol buna degecek hayatım,” diye fısıldadı.

Rol yaptığının farkındaydım ama yine de beni tahrik ediyordu. Başımı çevirip onu dudaklarından öptüm. Elini saçlarımdan geçirdi. Lanet olsun, numara yapıyorken bile aklımı başımdan alıyordu.

“Sana karşı koyamadığımı biliyorsun,” dedim usulca. Çek defterimi çıkardım. “Seksen bin o zaman. Kulüp adına mı yazayım?” diye sordum.

“Alıcı kısmını biz doldururuz,” diye cevap verdi Max.

Çeki yazıp Oksana’ya verdim. Sarah’a baktım. “Artık resmileşti. Sana sahip oldum. Yedi yirmi dört. Artık benimsin.”

Sarah’ın gözleri alev aldı. “Bir ay boyunca.”

“Sarah’ı da kurallarınızı çiğnemeye teşvik ettiğim için tekrardan özür dilerim. Ona karşı koyamıyorum. Bana yazdığı e-postayı okuyan hiçbir erkek ona karşı koyamaz zaten. Ardından onun ne kadar kıskanç olabileceğini de öğrendim. Tanrım, bu çok fazlaydı.” Parmağımı Sarah’ın kolunda gezdiriyordum. “Ele avuca sığmıyor bu kız. Küçük, tatlı şey.”

Sarah bana bakarak şeytanice gülümsedi. “Cömertliğin için teşekkür ederim Jonas. Bence cömertlik bir erkeği çekici kılan en önemli özelliklerden biri. Çok hoşuma gidiyor.”

Oksana ve Max’e döndüm. “İtiraf etmek gerekirse bu şimdiye dek yaptığım en iyi harcama. Bunun bir parçası olduğum için çok memnunum. Aslında Kulüp’ün ne kadar harika bir yer olduğundan da tüm arkadaşlarıma bahsediyorum. Bazı iş adamlarıyla uluslararası finansal bir

toplantıdaydım ve bir gece içtiğimiz Scotch'un* ardından en az yirmi adama her şeyi anlatmış olmalıyım. Ve her biri, istisnasız hepsi katılmak istedi. Ama bu adamları bilirsiniz, yüksek standartta kaliteye alışkındırlar. Her bir detaya dikkat ederler.”

“Onlara harika bir deneyim yaşatacağımızdan emin olabilirsiniz,” dedi Oksana.

“Hatta bunlardan bazılarının yanında ben fakir bile kalıyorum.” Güldüm. “Ağza alınmayacak kadar fazla paradan bahsediyorum. Onlarla kişisel olarak iletişime geçip geçemeyeceğinizi size soracağımı söyledim. Bir tür özel muamele. Soruların cevaplanması, üyelik işlemleri, üye olmanın getirilerinin anlatılması ve kendilerine krallar gibi davranılacağının teminatının verilmesi açısından. Diğer herkes gibi üye olmak istemiyorlar. İyinin de iyisini alacaklarına dair güvence istiyorlar. Bu adamlar romantizmi umursamaz, bilirsiniz. Onların tek istediği üstün kalite *hizmet*.”

Oksana, Max'e baktı. Görünüşe göre onay almak istiyordu.

“Üstün kalite hizmet vereceğimizden emin olabilirsiniz,” dedi Max. “Onlara başvuru formunun linkini vermeniz yeterli. Üyelik işlemlerini her zamanki protokole uygun olarak başlatırız.”

“Neden size onların iletişim bilgilerini e-posta olarak göndermiyorum? Böylece onlara hızlı bir geri dönüş yapabilirsiniz. Bahse varım onları daha pahalı olan bir yıllık özel üyeliğe ikna edebilirsiniz. Hatta belki de sadece bu adamlar için Kulüp'ün içinde ayrı bir özel üyelik kulübü oluşturabilirsiniz. Cidden. Benim servetim bunlardan bazılarının yanında az bile kalıyor.” Güldüm. “Odadan

* İskoç viskisi (ç.n.)

telefonumu getirebilerseniz iletişim bilgilerine ulaşıp size e-posta yoluyla gönderebilirim.”

“Hayır,” dedi Max katı bir şekilde. “Telefon konuşmaları yapmıyoruz ve yeni üye peşinde değiliz. Bunun istisnası yok. Eğer üye olmak istiyorlarsa bunu uygun yollardan yapacaklar. Diğer herkes gibi. Bu protokolü ben kendim tasarladım. Bunu banka işlemlerine dâhil olan herkesin güvenlik ve gizliliğini en üst düzeyde tutmak için yapıyoruz. Arkadaşlarınızın anlayış göstereceğine eminim.”

Ah, demek internet sitesini de bu aşağılık herif tasarlamıştı? Kızları annesi tedarik ediyor ve geri kalan her şeyle de o mu ilgileniyordu?

“Bunu kabul edeceklerinden emin değilim,” diye ısrar ettim.

“Jonas lütfen,” dedi Sarah katı bir sesle. “Lütfen Max’ın sana anlattığına saygı duy. Ne kadar paraya sahip olursa olsunlar arkadaşlarından Kulüp’ün gizlilik ilkesine aykırı gelecek bir şey yapmalarını isteyemezsin. Unutma, gizlilik diğer tüm çalışanlar gibi beni de koruma altına alıyor.”

Sarah’a baktım. Bu planın bir parçası değildi. Ne saçmıyordu? Plan Kulüp’e katılmak isteyen zengin arkadaşlarımla iletişim bilgilerini içeren kahrolası e-postayı onlara göndermek üzerineydi. Neden Max’ten yana taraf tutuyordu?

“Seninle bir konu hakkında dürüst olabilir miyim Jonas?” dedi Sarah, sanki kendi aralarında bir espri paylaşıyormuş gibi Max’e bakarak.

“Tabii ki,” Kalbim çok hızlı atıyordu. Ne yaptığını sanıyordu ki?

“Kulüp için çalıştığım ortaya çıkarsa hukuk lisansım için etik onayından geçemeyebilirim O yüzden Kulüp’ün

gizlilik ilkesini korumak için uyguladığı protokol benim açımdan gerçekten önemli. Çünkü bu aynı zamanda beni de korumuş oluyor. Yani, o adamları ne kadar iyi tanıyor-sun ki? Onların tamamen güvenilir olduğuna emin misin?”

Nutkum tutulmuştu.

Sarah, Max’e cesur bir bakış attı. Max de ona gözle-rinde yükselen ateşle karşılık verdi. Sarah’a öyle bakarken benim tek yapabildiğim odayı arşınlayıp aşağılık herifin yakasına yapışarak onun boynunu kırmaktan kendimi alı-koymaktı.

“Sarah mükemmel bir noktaya değindi,” dedi Max. “Teşekkürler Sarah.”

“Elbette. Burada hepimizin amacı Kulüp’ü korumak. Özellikle de benim.” Bana tatlı bir bakış attı. “Tabii bir de üyelerimizin mahremiyetini korumak.” Tüm cazibesiyle dişlerini göstererek gülümsedi.

Ne halt yaptığını sanıyordu? *Kahrolası planımız bu değil.*

“Katılıyorum,” dedi Max. “Bay Faraday, neden bize arkadaşlarınızın isimlerini vermiyorsunuz? Böylece bize uygun yollardan başvuru yaptıklarında onlar için hazır oluruz.” Oksana’nın masasından bir not defteri aldı. “Sizi temin ederim, onlara hayatlarındaki en harika deneyimi yaşatacağız.”

“Tabii ki,” dedim tamamen rahatlamış halde. Görü-nüşe göre Sarah’ın az önceki çılgınlığının bir amacı varmış. Bu aşağılığın güvenini kazanmaya çalışıyormuş. İyi fikir. “Evet, elbette. İsimler telefonumda. Telefonumu verirseniz size e-posta atabilirim.”

“Hayır, sadece isimleri söyleyin. Sözlü olarak.” Kale-mini not defterinin üzerine hizaladı.

“Jonas, listeyi bana daha sonra verirsin. Ben de isimleri onlara ulaştırırım,” dedi Sarah.

Yine nutkum tutulmuştu işte. Ne halt yaptığını sanıyordu? *Kahrolası plan bu değil.*

“Harika,” dedi Max. “Teşekkürler Sarah.”

Sarah bana baktı. “Hey, Jonas, Max ve Oksana’yla özel olarak konuşmam için bana beş dakika verir misin?”

Ne? Bir nanosaniye bile olsa onu bu pisliklerle başa bırakmayacağım konusunda anlaşmıştık. Ne halt yaptığını sanıyordu?

“Sadece beş dakika,” dedi canlı bir ses tonuyla. “Ona bir üye hakkında bilgi vermem gerekiyor. Değerlendirdiğim son başvuru formundaki üye. Ve bu bilgi gizli tutulmalı tabii ki. Önümüzdeki bir ay boyunca bu zamanımı harcadığım son iş olacak, söz veriyorum. Bu kapıdan çıkıp gittiğimizde bir daha iş olmayacak.” Göz kırptı.

Konuşamıyordum. Bu düpedüz delilikti. Benden istediği asla gerçekleşmeyecekti.

“Sadece beş dakika hayatım,” dedi.

Yerimden kıpırdamadım. Hayatta olmaz. *Hayatta olmaz.*

“Bay Faraday, müsaade edecek misiniz?” dedi Max ayağa kalkıp kapıyı işaret ederek. “Kısa bir süreliğine. Nina size bir fincan kahve getirecektir.” Lobiye çıkan kapıyı ardına kadar açtı.

Sarah’a baktım. Lanet olsun bana. Bu olamazdı. Asla.

“Teşekkürler Jonas,” dedi Sarah. “Kısacık sürecek. Söz veriyorum.”

Ayakta durmaları için bacaklarımı zorluyordum. Saati baktım. “Beş dakika.” Bakışlarım donuk ve sertti. “Süre tutuyorum.”

“Harika, teşekkürler. Hemen gelirim.”

BÖLÜM 22

Sarah

Jonas kapıyı kapatır kapatmaz yüzümü Oksana ve Max'e döndüm. Bakışlarım bir bıçak kadar keskindi. "Yarı yarıya ya da hiç," dedim dümdüz bir sesle, dişlerimi sıkarak. "Açıkça gördüğünüz üzere bu adamı parmağımın ucunda oynatıyorum. Bana doyamıyor. Bir bağımlı gibi. Artık annemin kanser olduğuna ve babamın da işini kaybettiğine dair acıklı hikayemi de onunla paylaştığıma göre bana çuvalla para dökmeye hazır. Yarı yarıya ya da ben yokum."

Max pis pis sırtıyordu.

"Altmışa kırk," dedi Oksana. "Son teklifim."

Sandalyemde arkama oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Onu parmağımın ucunda oynatıyorum diyorum size."

Oksana'nın yüzü bir duvar kadar ifadesizdi. "Altmışa kırk," dedi. "İster al ister alma."

Eğer kabul etmezsem ne yapacağını merak ediyordum. “Bu seferki için yarı yarıya. Diğer adamlara altmışa kırk olur,” dedim. “Faraday’layken artık size ihtiyacım bile yok. Bu adamın tüm parasını alabilirim ve sizin ruhunuz duymaz. Sizi de bu işe dâhil etmemin sebebi ileride de diğer adamlar üzerinde birlikte çalışmak.”

Oksana ve Max birbirlerine baktılar.

“Bu adamın tüm parasını alacaksın ve bizim ruhumuz duymayacak öyle mi?” dedi Max kendi kendine gülerek. “Bu kadar basit olacağını mı sanıyorsun?” Ses tonu tehditkardı.

“Şşş, Maksim. *Dobre*,” dedi Oksana. “Peki, Sarah. Faraday üzerinde fazlasıyla yol kat ettiğin belli. Bu yüzden onu yarı yarıya, diğer herkesi de altmışa kırk yapacağız.”

“Tamam,” dedim. “Güzel. Anlaşmaya vardığımıza göre bana bu sabah yeni bir çek yazdığını duymak sizi mutlu edecektir. Bu seferki yüz bin dolar.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Max.

Gözlerimi devirdim. “*Kumarda* oynamak için ‘eğlence parasıydı.’” Güldüm. “Onu parmağımın ucunda oynatıyorum diyorum size.”

Oksana fazlasıyla etkilenmiş benziyordu. “Çek yanında mı?”

“Evet, çantamda.” Odanın dışını işaret ettim.

Oksana başıyla Max’e işaret etti ve o da çantamı getirmeye gitti.

“Önümüzdeki ay Faraday’dan koparabildiğimi koparacağım. Ama sonrasında daha çok müşteri istiyorum,” dedim Oksana’ya, Max gittiğinde. “Aslında bundan keyif almaya başladım.”

“Ah, gücü sen de keşfettin demek.” Oksana bir kah-

kaha attı. “Her zaman derim, bir kadının ağzı ve vajinası olduğu sürece istediğini elde edememesi onun kendi kahrolası hatasıdır.”

Mide bulantıma rağmen gülümsedim. “Doğru söze ne denir. Adamın bana nasıl davrandığına baktığında sanırsın ki daha önce hiç seks yapmamış.”

İkimiz de kısık sesli bir kahkaha atmamıza rağmen ona güremek için kendimi zor tutuyordum. Ne kaltak ama.

Max çantamla birlikte odaya girdi. Ama arkasından kapıyı kapatırken Jonas’ın kapının ardındaki kaygılı sesini duyabiliyordum. “Onun zamanını satın aldım,” dedi. “İçeri geliyorum.”

“Beş dakika daha,” diye kestirip attı Max. Kapıyı çarp-tı ve kilitledi. Odayı arşınlarken çantamı karıştırıyordu. İçinden çeki çıkarıp Oksana’nın görmesi için yukarı kaldırdı.

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi Oksana.

“Önümüzdeki hafta annemin sağlığı daha da kötüye gidecek,” dedim. “Babam ise evi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Beş yüz bin dolar değerinde.”

Oksana hevesle başını aşağı yukarı salladı. “Güzel.”

Max, Jonas’ın boşalttığı yere oturarak yüzüme doğru eğildi. Eli bacağımlı sıkıca tutuyordu. Dokunuşuyla ürperdim.

“Faraday senin şu küçük sorununu çözdü mü?”

Cevap vermedim.

Max daha da yaklaşıp fısıltıyla konuşmaya başladı. “Ona e-postanda yazdığın küçük sorununu çözdü mü? Everest Dağı diye adlandırmıştın hatırladığım kadarıyla?”

Dudaklarını yaladı. “Çünkü eğer çözemediyse, ben beş dakikada halledeceğimden eminim.”

Max’ın suratından hızla uzaklaştım. “Ona sadece duymak istediği şeyi söyledim. Hepsi bu. Onun karşı koyamayacağını bildiğim tek şey.”

Max güldü. Yüz ifadesi bana inanmadığını açıkça gösteriyordu. “Çok ama çok ikna ediciydi.”

“Maksim, *nemaye*,” dedi Oksana. “Çok akıllıca, Sarah.”

Yüzümü buruşturdum. Şu an aklımda tek bir düşünce vardı. Oksana’ya herhangi bir e-postayı açtırmak. Her ne pahasına olursa olsun.

“O yüzden şu saçmalığı bırakalım,” dedim. “Aramızdaki ‘talihsiz iletişimsizliği’ affetmeye hazırım. Ama ödemelerimin yirmi dört saat içinde yapılmasını istiyorum. Her seferinde. Yoksa çeker giderim. Ve inanın bana, sizi de gittiğim yere sürüklerim.”

“Bizi bir yere sürüklediğin falan yok,” dedi Max.

Dudaklarımı sımsıkı kapattım.

“Kendin söyledin. Bizim için çalıştığın ortaya çıkarsa hukuk lisansın için etik onayı alamayacaksın. Bunu riske atmazsın.”

Büyük sırrımı ona söylediğim için kendime kızarak kaşlarımı çattım. “Belki de hukuk lisansımı umursamıyorumdur,” dedim korkunç bir yalancı olduğumu ortaya çıkarmak için elimden geleni yapıyormuşum gibi.

Max sıırıttı. “Ah, tabii ki de umursuyorsun. Senin üzerine araştırmamı yaptım. Hukuk lisansından daha fazla umursadığın bir şey olmadığından kesinlikle eminim. Bu yüzden de bizi kimseye ihbar edemezsin.”

Dışlerimi gıcırdattım.

“Sana da tam olarak bu yüzden güvenebiliriz, Bayan Cruz. Ortak çıkarlarımız var. Ve bu iyi bir şey.”

“Beni fazla kızdırırsanız o raporu gönderirim. Hukuk kariyerime ne olacağını umursamadan.”

Söylediklerimi yutmadığını belli eder şekilde gülümsemi.

“Peki,” dedim çileden çıkmış halde teslim olarak. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama bir daha Ukraynalı John Travolta’yı bana zarar vermesi için gönderirseniz bu iş yatar.”

“Ukraynalı John Travolta mı?” Max yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

“Evet. *Pulp Fiction*’daki John Travolta gibi. Sadece Ukraynalı olanı.”

Max oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. “Ona böyle dediğini Yuri’ye anlatacağım.” Annesine Ukraynaca bir şeyler söyledi ve o da güldü. Max elini havaya salladı. “Sana zarar vermeyeceğiz Sarah. Değerini bize kanıtladın. Bize aptal olmadığını söylüyorsun. Biz de aptal değiliz.”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Eğlenceli bir yazarsın bu arada. Tam bir bomba, aptal erkek arkadaşının söylediği gibi.”

“Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim? Arkamdan bir tetikçi daha göndermeyeceğini?”

Gözlerine sert bir ifade hâkim oldu. “Çünkü güvendesin diyorsam, güvendesindir. Eğer ölmeni isteseydim, ölürdün.”

Tüylerim diken diken oldu. Beni ölümle tehdit eden adamdan yalnızca on santim uzaktaydım.

“Ama iyi haberlerim var. Ölmeni istemiyorum.” Kolu-

ma dokundu ve ürperdim. “Talihsiz iletişimsizliğimizden ötürü fazla zor durumda kalmadığını umuyorum.”

“Ah, hayır. Hiç de bile. Vücudumda o kadar da kana ihtiyaç yoktu ne de olsa,” dedim alaycı bir sesle.

“Yaralar ne kadar kötü?” diye sordu Oksana. “Eğer çok kötüyse sana görev veremem.” Sesine ticari bir işletmecisi tonu hâkimdi.

Kapı sert bir şekilde tıklandı. “Vakit doldu,” dedi Jonas yüksek sesle. Kapıyı açmak için zorluyordu ama kilitliydi. “Sarah? Vakit doldu. Hadi.”

Max kapıya işaret etti. “Konuş onunla.”

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Jonas paniklemiş gibi görünüyordu. Ya da kızgın belki de?

“Her şey yolunda hayatım,” dedim neşeyle, başımı kapıdan dışarı uzatarak. “İşimiz bitmek üzere. Sadece beş dakikaya daha ihtiyacımız var. Ardından bitiyor. Bir ay boyunca seninim.”

Öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Buraya gel,” dedim canlı bir ses tonuyla.

Bana bir şeyler fısıldamak için yüzüme doğru eğildiğinde onu öptüm.

“Sarah,” dedi benden uzaklaşarak. Gözlerinde deliye dönmüş gibi bir ifade vardı. “Oradan hemen çıkıyorsun.”

“Evet, birkaç dakika daha,” dedim yüksek sesle. “Ondan sonra tamamen senin hizmetindeyim hayatım.”

“Sarah şimdi,” diye fısıldadı öfkeyle. “*Hemen şimdi.*”

“Hayır,” diye karşılık verdim fısıldayarak. “Bana güvenmen gerek.”

Kapıyı onun suratına kapatmak zorunda kaldığımda yüzünden öfke akıyordu. Arkamı dönüp kapının kilitlen-

diğinden emin oldum. “Yaralarım şaşırtıcı derecede çabuk iyileşiyor,” dedim yeniden yerime oturarak. “İlginiz için teşekkürler. Boynumdaki yara bile sayılmaz.” Görüntüsüne iyice bakabilmeleri için başımı eğdim.

“Evet, çok kötü değil,” dedi Oksana bana hak vererek.

“Göğüs kafesimdeki de o kadar kötü sayılmaz. Zamanla daha iyi olacak.”

“Görelim,” dedi Oksana. “Kendim görmem lazım.”

“Aslında Kulüp’te küçük bir geleneğimiz var,” dedi Max. Ses tonu birden şehvete bürünmüştü. “Kızları göreve göndermeden önce her birini kendim deniyorum. Yüksek kalite anlayışımıza uygun mu diye emin olmak için.” Annesine baktı ve Ukraynaca bir şeyler söyledi.

Midemin altı üstüne çıkmıştı. Aniden panik olarak kapıya baktım. Lanet olsun.

“Çok uzun sürmez,” dedi Max. “Beş dakika.” Sayıyı eliyle göstererek ayağa kalktı.

Lanet olsun. Beni hemen şimdi banyoda becermeyi mi düşünüyordu?

“Maksim,” dedi Oksana onu azarlayarak. “*Ne zaraz.*”

Boğazıma bir yumru oturmuştu. “Faraday kapının ardında beni bekliyor,” dedim öksürerek. “Ve şimdiden içerde neler olduğunu merak etmeye başladı. Onu gördün. Çıldırmak üzere. Yeterli zamanımız yok.”

“Maksim, *nemaye,*” dedi Oksana sert bir sesle. “*Ne s’ohodni.*”

Maksim annesine kaşlarını çatarak yüksek sesle iç geçirdi. “Peki, bugün olmazsa o zaman yarın Las Vegas’tan gitmeden önce olur.”

Gülümsemeye çalıştım ama bu girişimimde başarısız olduğumdan yüzde doksan dokuz emindim. Buradan çık-

mam gerekiyordu. Paniklemeye başlamıştım. Ama lanet olsun ki Oksana'ya kahrolası bir e-postayı açtırmam gerekiyordu.

“Ondan bir saatliğine falan ne zaman kurtulabilirsin? Bu işi doğru düzgün becermek istiyorum,” dedi Max göz kırparak. “Yarın?”

“Bilmiyorum. Benden sürekli ilgi bekliyor. Fazla yoğun bir ilgi anlayışı var.”

“Haber verdiğin an gelirim.”

“Ah, ne kadar da tatlı. Beni becermek için beni bıçaklamaya ara mı vereceksin?” Beynim delicesine çalışıyordu. Oksana'ya e-posta göndermek için bir mazeret bulmalıydım. Zamanım tükeniyordu.

Max kahkaha attı. “Küçük bir baş belasısın. Senden neden hoşlandığını anlıyorum. Bu çok eğlenceli olacak.”

“Maksim, *tysha*,” dedi Oksana sert bir sesle. “Sarah, gitmeden önce yara izlerini görmem gerek. Müşterilerin nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilmeden seni göreve gönderemem. Müşterilerimizin özel tercihlerine göre kızları gruplandırabilmek için fotoğraflardan oluşan kişisel bir katalog yapıyorum.”

Düşün, Sarah, düşün.

“Faraday kapının hemen ardında beni bekliyor,” dedim. “Şu an burada sizin için çırlıçıplak kalamam. Onu gördünüz. Şüpheleniyor. Her an yeniden kapıyı çalabilir.”

“Pekala, ya şimdi vücudunu görürüm ya da anlaşma iptal.”

Aniden kafamda şimşek çaktı. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

“Tamam,” dedim ikna olarak. “Banyoya gidip çıplak bir fotoğrafımı çekeceğim. Sadece sizin kişisel katalogunuz için. Telefonumu verin. Ama şimdiden uyarayım, sadece

boynumdan aşağı ve iç çamaşırlarım üzerimdeyken çekeceğim fotoğrafı.”

Max gülümsedi. “İnternette herhangi bir fotoğraf alma ihtimalin var.”

Çileden çıkmış halde ellerimi yukarı kaldırdım. “Bunu nasıl yapayım? Fotoğrafta sizin banyonuzda olacağım. Ve *bunları* giyiyor olacağım.” Çabucak eteğimi yukarı sıyırıp kırmızı g-stringimi gösterdim.

İç çamaşırlarıma kısa bir bakışın ardından Max’in yüzü Noel ağacı gibi aydınlandı.

“Fotoğrafi şimdi çekip size e-posta ile gönderirim. Emin olmanız için siz fotoğrafı açarken yanınızda olurum.” Oksana’nın masasından üzerinde kedi çizimleri olan bir kahve kupası aldım. “Hey, fotoğrafa bu kedili kupayı da dâhil ederim. Elimde kedili kupa tutup kırmızı g-string giyerken sizin banyonuzda çekilmiş bir fotoğrafa çok da iyi Photoshop uygulayamam, değil mi?”

“*Pravda*,” dedi Oksana tatmin olmuş halde. “Maksim?”

Max bir an şüpheyle baktı. Ardından başıyla onayladı.

Elimi uzattım. “Telefonumu alabilir miyim, lütfen?”

Max çantamı karıştırdı, telefonumu çıkardı ve uzun bir süre onu incelemeye başladı.

“Ses kaydı almıyor,” dedim. Telefonu ondan aldım ve ağzıma götürdüm. “Ben Sarah Cruz ve Kulüp için çalışıyorum. İlk günden beri Jonas Faraday’ı parası için dolandırıyorum ve yüksek fiyatlı fahişelik üzerine harika kariyerime ilk adımımı atmak üzereyim.” Max’e gülümsedim. “Kayıt altına almıyor.”

Bana sırtıarak karşılık verdi. “Banyoya ben de geleceğim.”

“Maksim, *bud’laska*,” diye tısladı Oksana.

Bunun “hayır” anlamına gelmesi için içimden Tanrı’ya yalvardım. Öğrenmeye kalmadan elimde kedili kupayla çabucak banyoya gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Yalnız kaldığım an dizlerim titremeye başladı. Toparlanabilmek için musluk tezgahına tutundum. “Lanet olsun,” diye fısıldadım nefes nefese. “Topla kendini, Cruz.”

Askılı elbisemi yukarı sıyırıp elimde kupayla çabucak boynumun aşağısının fotoğrafını çektim. Ardından neredeyse çıplak vücudumun fotoğrafına baktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yaptığım çok yanlış gibi geliyordu. Hiç doğru değildi. O halde neden bunun işe yarayacağından emindim?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi sallayıp soluk verdim. En kötü ne olabilirdi ki? Bu fotoğrafla bana şantaj mı yapacaklardı? Porno sitesine mi koyacaklardı? Fotoğrafa bir kez daha baktım. Üstüz kadınlarla dolu bir porno sitesinde yayınlandığını hayal etmeye çalıştım. Dünyanın sonu değildi sonuçta. Yüzüm gözükmüyordu. Göğüslerime ya da vücuduma bakarak fotoğraftakinin ben olduğumu çıkaramazlardı. Göğüs kafesimdeki yara izi dışında sanırım. Teorik olarak birisi o yara iziyle benim aramda bir bağlantı kurabilirdi. Ama bundan emin olamazdı. Mecbur kalırsam fotoğrafın bana ait olduğunu inkâr edebilirdim. Yara izini oraya Photoshop ile eklediklerini söyleyebilirdim.

Kulağa çok kötü bir fikir gibi geliyordu. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Jonas’tan gelen bir e-postayı açmaya-cakları kesindi. Bir sebepten ötürü ona tam olarak güvenmiyorlardı. Ama bana güveniyorlardı.

Evet. A planı resmi olarak suya düştü. Şimdi ya sıra B planında ya da yenilgiyi kabullenmekte. *Ve yenilgiyi ka-*

bullenmeyi reddediyorum. Fotoğrafi Henn'in bana verdiği e-posta şablonuna gömdüm. Elbisemi aşağı indirdim ve banyodan çıktım.

"Yeniden kayıt yapmadığıma emin olmak ister misiniz?" dedim titreyen ellerimle telefonumu Max'e doğru sallayarak.

"Özel olarak ilgi çekici bir şeyler söylemeyeceğim nasıl olsa," dedi sırtarak.

"Güzel." Telefonumun ekranına baktım. "E-posta adresin ne, Oksana?"

Adresi titreyen ellerimle Henn'in şablonuna yazdım.

"Max, fotoğrafı senin de istediğini varsayıyorum?" Yüzündeki ifade cevabının evet olduğuna dair şüpheye yer bırakmıyordu. "E-posta adresin ne?"

Onunkini de çabucak aynı yere yazdım ve gönder butonuna bastım. *Aman. Tanrım.* Az kalsın nefessiz kalıyordum. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim.

"Pekala, gönderdim," dedim sakın gözükmeye çalışarak. Ama zar zor nefes alıyordum. "Neden ikiniz de e-postayı alıp almadığınızı kontrol etmiyorsunuz?"

Oksana bilgisayarından giriş yapıp e-posta hesabını açarken zaman sanki donmuş gibiydi.

"Yüksek kalite standartlarınıza uyuyor muyum?" diye sordum. Sesim ve dizlerim aynı anda titriyordu.

"Ah, evet. Oldukça güzel," dedi Oksana fotoğrafa bakarak.

Aman Tanrım. E-postamı açmıştı. *E-postamı açtı!*

"Baharatlı seven müşterilerimizin favorisi olacaksın," diye devam etti Oksana. "Yara izinde sorun yok. Ameliyat olduğunu söyleyebilirsin. Apandis ameliyatı belki de. Marilyn Manroe'nun şu ünlü fotoğrafındaki gibi."

Marilyn'e yaptığı göndermeye nezaketen gülümsedim ama neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Nasıl buldun Max?" diye sordum. "Gördüğün şeyden hoşlandın mı?" Flörtöz ve çekici olmaya çalışıyordum ama araba tutmasından kusmak üzereymişim gibi görüldüğüme emindim.

Max telefonunun ekranına dokundu. *Aman Tanrım, e-postamı açıyor!* Düşüp bayılmamak için nefesimi kontrol altına almak zorunda kalmıştım.

Fotoğrafı inceledi. "Bay Faraday'ın neden sana hayranlık duyduğunu şimdi anlıyorum," dedi bana bakarak ve dudaklarını yaladı. "Yarın tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

"Alacağın keyif için bana ne kadar ödeme yapmayı düşünüyorsun?"

Alaycı bir ses çıkardı.

"Akıllı bir fahişe daima değerini bilir. Değil mi, Oksana?"

Oksana güldü. "Söz konusu Maksim ise, evet öyle. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa tabii."

"Avantamı daima alırım," dedi Max. "Ama endişen olmasın. Senin de keyif aldığından emin olacağım. Bu konuda çok düşünceliyimdir. Özellikle de seninki gibi bir sorunu olan kadınlar için."

Midem tersine dönmüştü. "Ben... Ben kaçmak için fırsat bulabilir miyim bilmiyorum." Kapıyı işaret ettim. "Faraday fazlasıyla sahiplenici..."

"Bir yolunu bulursun. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan."

Kapı sertçe çalındı.

“Sarah,” diye bağırdı Jonas. “Gitme vakti. Şimdi.” Kapıyı zorluyordu ama kilitliydi.

Aniden panik oldum. Bu odadan çıkıp gitmem gerekiyordu.

“Sarah!” diye bağırdı. “Vakit doldu!”

“Geliyorum,” diye seslendim sesimi hafif ve neşeli tutmak için sınırlarımı zorlayarak. Oksana ve Max’e fısıldadım. “Fazlasıyla sahiplenici.”

Jonas kapıyı açmaya çalışarak bir kez daha zorladı.

Gitmek için arkamı döndüm ama Max kolumu menene gibi kavradı.

“Bir düşünsene. Eğer Yuri emrim üzerine seni öldürmüş olsaydı büyük bir şöleni kaçırmış olacaktım.” Haber vermeden yüzüme yumulup beni dudaklarımdan öptü ve dilini boğazıma kadar soktu. İğrenerek geri çekildiğimde kolumu büktü. “Sanırım her şeyde bir hayır var.” Bir köpekbalığı edasıyla gülümsedi. “Telefon numaramı sana mesaj atacağım. *Yarın* aramanı bekliyor olacağım.”

BÖLÜM 23

Sarah

Küçük bir tüyo. Eğer Jonas P. Faraday ile herhangi bir şekilde ilişkide olmayı planlıyorsanız, özellikle de tek eşli, romantik bir ilişki, sakın, tekrar ediyorum, sakın, benim yaptığımı yapmayın. Hay anasını, Kat'ın de hep söylediği gibi. Sonuçları hiç de iyi olmuyor.

Jonas ve ben kötü adamların duyma menzilinden çıktığımız an, daha arabaya bile varmadan bana günümü gösterdi. Sadece kızgın olduğunu söylemek komik sayılacak derecede hafif kalırdı. Bana bağırdığını ve vücudumda birkaç yeni delik açtığını söylemek de yeterli değildi. İlk defa Jonas'ın peygamber sabrına sahip kardeşi dışında öfkesini direkt olarak bana doğrulttuğunda bu öfkenin neye benzediğini görmüş bulundum. Ve bunun hiç de hoş olmadığını söylemeliyim.

Jonas böğürürken tabii ki de hüngür hüngür ağlamaya başladım ama onun öfkesi ağlamama sebep olan tek şey değildi. Birçok karmaşık duygunun üstüme gelmiş olması

büyük ihtimalle gözyaşlarımın akmasındaki en büyük etkendi. Rahatlama, kızgınlık, kaygı, haklı olarak gücenme, pişmanlık ve utanç duygusunu aynı anda hissetmiştim ama dürüst olmak gerekirse en çok Oksana ve Max'e Henn'in virüslü e-postasını açtırmayı başardığım için saf bir mutluluk ve gurur hissediyordum. Ve Jonas'ın benim vahşice tuttuğumu koparışımı takdir edip alkışlayamayacak kadar çok kaygı ve öfkesine gömülmüş olmasına sinirlenmiştim.

Jonas'ın sözlü saldırısı durulup sonunda yeniden mantıklı konuşmaya başladığında, odadan çıktığı andan itibaren o odanın içinde Max ve Oksana'yla neler olduğuna dair her bir detayı tek tek anlatmamı istedi. Ve ben de dediğini yaptım. Yani, hemen hemen. Max'in iğrenç avantalebinden ya da dudaklarıma bıraktığı tiksindirici öpücükten bahsetmedim. Bu iki berbat olaydan bahsetmemin ne anlamı vardı ki? Jonas'ın yapacağı ilk şeyin arkasını dönmüp oraya giderek piç herifi kendi elleriyle öldürmek olacağını biliyordum. Ve onun bu sırada ölmesinden ölesiye korkuyordum. Yani, Tanrı aşkına, Max'in gerçekte ne tür bir canavar olduğunu herkesten iyi biliyordum ve Jonas'a bir şey olmasına izin veremezdim.

Yine de benden istediğini yaptım ve Jonas'a onlara gönderdiğim çıplak fotoğrafı anlattım. Ve bunu yapınca benim yakışıklı erkek arkadaşım yine balataları sıyırdı. Tepkisini anlıyordum ama vay canına, eğer o mini minnacık fotoğrafa bile bu kadar korkunç ve çılgınca tepki veriyorsa, söyleyeceğim bir sonraki şeye ne tepki verirdi merak ediyordum doğrusu. O da şu ki: "E-postayı açtılar."

İlk söylediğimde tepki vermedi. O yüzden ben de tekrar ettim. "E-postayı açtılar, Jonas. İkisi de. İşe yaradı. Başardık." Ama umursamamıştı bile. Umursamaya da niyeti yoktu. Hayır. Çünkü şu an ölesiye kızgındı ve hiçbir şey ama hiçbir şey öfkesini geçirmeye yeterli değildi.

Jonas'ın öfkesine bir noktaya kadar anlayış gösterebildirdim. Kim kız arkadaşının ölümcül bir pezevenge çıplak fotoğrafını göstermesini isterdi ki? Fakat bir noktadan sonra, ah hadi ama. Sonuç olarak bunda bu kadar büyütülecek ne vardı? Fotoğrafta yüzüm gözükmüyordu. Rastgele, çıplak bir vücut fotoğrafıydı yalnızca. Tıpkı gezegendeki diğer vücutlar gibi. Bir adet boyun, iki adet meme, bir göbek deliği, kırmızı bir g-string, bir çift bacak ve bir tane de kedili kupa. Çok da mühim değil.

Dürüst olmak gerekirse bununla gurur duyuyordum. Ne de olsa ben Yüce Orgazma'ydım ve bugün bunu kanıtlamıştım. Orgazma doğruluk ve adalet için iş üstünde olduğunda, masumları korumak için kötü adamların peşinden koştuğunda, görevini yerine getirmesi için hiçbir şey Orgazma'nın önüne geçemezdi. Ah, evet. Zafer. Orgazma'nın. Olacaktır!

Hem başka ne yapacaktım ki? Otel odasına geri dönüp "Üzgünüm, çocuklar. Elimizden geleni yaptık. Artık bir dahaki sefere," mi diyecektim? Hayatta olmaz. O ofise adımımı attığım anda hiçbir şeyin beni durdurmayacağına dair kendime söz vermiştim. Ve sözümü tuttum. Aptal bir fotoğraf çektiysem ne olmuş yani? Durumu göz önünde bulundurduğumda, bundan kötüsü de olabilirdi. Ayrıca bunun işe yaradığından bahsetmiş miydim? Çünkü, hay anasını, her ikisi de kahrolası e-postayı açmışlardı. İşte bu.

Jonas ve ben tek kelime etmeyeli tam tamına on beş dakika olmuştu. Tartışmamızdan ötürü ikimizin göğsü de inip kalkıyordu ve yüzümün hâlâ kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Jonas'a baktım. Gözleri tam karşıya odaklıydı ve boynundaki damar atıyordu. Burnumdan soluyarak arabanın yolcu koltuğundan dışarı baktım. Kafamın içinde ona bağırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Kesinlikle ilk konuşan taraf ben olmayacaktım.

Jonas kiralık arabamızı otel önüne park etti ve valenin diğer arabaların arkasından gelmesini sessizce bekledik. Bir dakika sonra Jonas cebinden telefonunu çıkararak mesaj yazmaya başladı. “Bizim gruba on dakika içinde otel odamızda buluşmasını söylüyorum,” diye mırıldandı sessizliği bozarak.

Ama cevap vermedim. Canı cehenneme. Bana o şekilde bağırdıktan sonra benden her şey yolundaymış gibi davranmamı bekleyemezdi. Valenin kapımı açmasını bile beklemeden arabadan dışarı fırlayıp arkama bakmadan sert adımlarla otele yürüdüm. Jonas’ın bana kızgın olduğunu daha çok düşündükçe ona olan öfkem daha da artıyordu.

Asansör kapısına ulaşmak için lobiden geçerken klima üzerime soğuk hava üflese de öfkemi soğutmaya yeterli değildi. Jonas’ın verdiği tepki aşırıydı. Bu kadar basit. Küçük bir öfkeyi anlayışla karşılayabilirdim. Ama patlayan bir volkan gibi lavlarını üzerime püskürtmesi? Hayır. Yapması gereken şey beni tebrik edip çok zeki olduğumu söylemesiydi. Bunu söylemesi *gerekiyordu*. Bu adamın her ne olursa olsun sakinleşip zaferimizi kutlamasını bekliyordum. Evet, bu durumda Jonas’ın eğer isterse cehenneme kadar yolu vardı.

BÖLÜM 24

Sarah

Herkes, Jonas'ın yanı sıra, beni can kulağıyla dinliyordu. İşte bu, Bay Volkan Patlaması'ndan almayı beklediğim türden bir tepkiydi. Çıplak fotoğrafım için banyoya girdiğim kısıma geldiğimde Kat küçük bir çığlık attı, ya şoktan ya da mutluluktan, hangisi olduğuna emin değilim. Oksana ve Max'in e-postayı anında açtığı kısımda herkes mest olurken Josh bir ıslık çalıp bana bir beşlik çaktı. Henn ise havayı yumruklayıp bebek virüsünün kaydettiği ilerlemeye bakmak için aceleyle bilgisayarının başına geçti.

Peki ya Jonas? Köşede oturmuş tek kelime etmeden somurtarak olup biteni izliyordu. Dürüst olmak gerekirse Jonas'a el hareketi çekesim geliyordu ama bundan kaçındım çünkü ben usturuplu bir hanımefendiydim.

“Bingo,” dedi Henn ekranına baktıktan kısa bir süre sonra. “Başardın. Sisteme girdik. Oksana'nın bilgisayarını ve

şu herifin telefonunun içindeyim. Lanet olsun Sarah. Büyük ikramiyeyi tutturduk.”

Jonas’a kibir dolu bir bakış attım ama o başını çevirdi. Cidden mi, Jonas? Bana kızgın mısın? Pekala, ben de sana kızgınlam o zaman.

“Aman Tanrım,” dedi Henn dikkatle ekrana bakarak. “Piç herif gönderdiğin e-postayı başka bir bilgisayara aktarıp fotoğrafını orada da açtı.” Güldü. “Harika.” Klavyede bir tuşa tıkladı ve yüzü anında kıpkırmızı kesildi.

Tanrım. Neden şu an Henn’in memelerimi görmüş olduğu fikrine kapılıyordum acaba? Yanaklarım pembeleşti. “Ee, Henn?”

Elinde kurabiye kavanozuyla yakalanmış bir çocuk gibi başını hemen yukarı kaldırdı. “Evet?”

“Şimdi ne olacak?”

Güçlkle yutkundü. “Yani, hmm...” Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. “Her iki bilgisayarı ve Max’in telefonunu da gözetleyip neler bulabileceğime bakacağım. Ardından bekleyip ana sisteme ve banka hesaplarına ulaşmayı umacağız. Çok fazla beklemeyeceğimizi tahmin ediyorum.”

“O fotoğrafı silebilir misin?” diye sordu Jonas gergin bir sesle. “Bulup her yerden silebilir misin?”

“Hmm, tabii sorun değil,” dedi Henn çabucak. “İstersen hemen şimdi silebilirim. Tam erişime sahibim.”

“Evet, ama fotoğrafı şimdi silersen bunu anlamazlar mı?” diye sordu Kat.

“Evet,” dedi Henn. “Eğer fotoğraf büyüğü bir şekilde ortadan kaybolursa şu Max denen herif bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle fark edecektir. Eğer sistemlerini söylediği şekilde tasarladıysa o zaman lanet olası bir baş belası demektir ve onun bizi yakalamasını istemeyiz.”

“Peki, o zaman silme. Onlara şüphelenmeleri için bir sebep vermek istemiyorum,” dedim.

“Katılıyorum,” dedi Henn.

Jonas derin bir soluk verip kollarını göğsünde birleştirdi.

“Tanrım, Sarah.” Kat güldü. “İlk meme fotoğrafından sonra şimdi de bu. Tam bir teşhircisin, değil mi?”

Çok sağol, Kat. Jonas’a kaçamak bir bakış attım. Tam da dişlerini gıcırdattığını göreceğim anda. Evet, Jonas, yalnızca anonim bir kayıt asistanından ibaret olduğum sıralarda en yakın arkadaşşıma sana gönderdiğim üstsüz fotoğraftan bahsettim. *Beni dava edebilirsin.*

Kat, Jonas’ın yüzündeki ifadeyi görünce çekindi. “Affedersin,” dedi ağızıyla bana işaret yaparak.

Omuz silkip Kat’e “Önemli değil, gidip kendini becerebilir.” bakışı attım.

“Meme fotoğrafı mı?” diye sordu Josh kaşlarını yukarı kaldırarak. “Bize bundan biraz daha bahsetsene Sarah Cruz.”

“İnternette yazıştığım çok ateşli bir adamla yaptığım küçük bir sanal seksti sadece,” dedim Jonas’a bakarak. Yüzünden hâlâ burnundan soluduğu anlaşıyordu. Gözlerimi devirdim. “Bir zamanlar espri anlayışı olan ateşli bir adam. Çok da büyük olay değil. Bugünlerde tüm çocuklar yapıyor.”

“Ve tüm politikacılar,” dedi Josh.

“Ve tüm atletler,” dedi Henn.

“Ve tüm ev hanımları,” diye ekledi Kat.

“Ve büyükanneler,” dedi Josh.

“Ve bazı rahipler de,” dedi Henn ve Jonas dışında herkes güldü.

“Sarah, e-postan için mükemmel bir yem seçtin,” dedi Kat. “Bir erkek ne kadar zeki, güçlü ya da zengin olursa olsun, tarih boyunca gelmiş geçmiş tüm erkeklerin sahip olduğu aynı zaafa sahiptir. Çıplak memeler.”

“Cidden o kadar da basit miyiz?” diye sordu Josh.

“Evet,” dedi Kat. “Cidden öylesiniz.”

“Pornonun gücünü asla küçümsemeyin,” dedi Henn.

“Akılda kalıcı bir laf,” dedi Kat. “Porno sektörü bunu afiş kampanyalarında kullanmalı.”

“Porno sektörünün pazarlama alanında sıkıntı çektiğini sanmıyorum,” dedi Henn.

Tüm bu konuşma boyunca Jonas somurtmaktan vazgeçmemişti. Boynundaki bir damar, artık kendimden emin bir şekilde şah damarı olduğunu bildiğim bir damar, atıyordu.

“Çok akıllıca bir fikir Sarah,” dedi Josh ama konuşurken kardeşine bakıyordu. “Oraya yavru bir balınayı zıpkınlamayı umarak girdin ve Moby Dick’i avlayarak geri döndün. İyi iş çıkardın.” Jonas’a bakarak kaşlarını yukarı kaldırdı. “Değil mi, kardeşim? Onunla gurur duymuyor musun?”

Jonas alaycı bir ses çıkardı.

“Çok korktum, yalan söylemeyeceğim,” dedim. “Oradayken tüm bu süre boyunca ellerim deli gibi titriyordu. Ama o virüsü bırakmadan binayı terk etmeme imkan yoktu. Ne phasına olursa olsun. Yine de çok riskliydi.”

“Tam bir belalısın Sarah,” dedi Kat.

Jonas derin bir soluk verip göğsündeki kollarını çözdü. Çenemi ona doğru kaldırdım. Ben sert bir kızdım ve bunu kabullenmesi gerekiyordu. Ona öfke kusmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

“Hey çocuklar,” dedi Henn ekrandaki bir şeye dikkat kesilerek. “Vay canına. Oksana şu an banka hesabına giriş yapıyor. Şu daha önce araştırdığımız Henderson Bankası.” Bir on saniye kadar daha ekrana baktı. “Aha! Şifresini girdi. Yakaladım seni!” Başını iki yana salladı. “Adamım, teknolojiye bayılıyorum.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?” Kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Çıkış yapması için birkaç dakika daha bekleyeceğiz. Ardından biz giriş yapıp içeriye şöyle bir bakacağız.”

“İçkileri doldurmam için mükemmel bir zamanlama gibi duruyor,” dedi Josh barı işaret ederek.

Beş dakika sonra, Josh içkilerimizi dağıttığı sırada Henn bizi ekranın başına çağırdı. “Çıkış yaptı,” dedi. “Şimdi girme sırası bizde.”

Seahawk maçı izliyormuşuz gibi hepimiz Henn’in bilgisayarının başında toplandık.

“Pekala, çeki çoktan bozdurmuş. Yüz seksen bin,” dedi Henn. “Bunun tepeni attığına eminim, değil mi Jonas?”

Jonas kendi kendine bir şeyler homurdandı.

“Ve yarısını tasarruf hesabına aktardı. Hmm...” dedi Henn kafası karışmış halde.

“Ne?” diye sordum. Tam anlamıyla nefessiz kalmıştım. Bu dayanılamayacak kadar heyecanlı bir durumdu.

“Buna rağmen Oksana’nın her iki hesabında da yalnızca yarım milyon dolar var.” Kaşlarını çatı.

“Hmm...” dedi Josh.

“Bu anca çiklet parası eder. Bunlar Oksana’nın kişisel hesapları olmalı. Kesinlikle Kulüp’ün hesabı değil.”

“Lanet olsun,” dedim. “Peki, esas parayı nasıl bulacağız?”

Jonas sallana sallana odanın öbür ucuna yürüyerek gruptan uzaklaştı. Görünen o ki yine kendi köşesine çekilerek somurtmaya devam etmek istiyordu.

“Ana hesaba giriş yapmaları için beklemekte zorundayız. Beş dakika da sürebilir, beş saat ya da beş gün de. Kim bilir? Ama eninde sonunda bizi oraya yönlendireceğine emin olabilirsiniz. Bu sırada ben de dosyalar arasında güzel bir tura çıkıp hepsini kopyalayacak ve ilginç bir şeyler bulabilecek miyim bakacağım. Ah, bir de Max’in sesli mesajlarını dinleyeceğim. Max’in telefonuna ulaşman süper oldu Sarah.”

Josh iç çekti. “Pekala, anlaşılan zavallı Henn bu gece de çalışıyor olacak.” Kat’e baktı. “Ne dersin, Kıza-Çizgili-Parti-Kızı? Benimle birlikte Sin City’yi yeniden kırmızıya boyamak ister misin?”

“Eğer sorun olmazsa Henn’e yardım etmek istiyorum aslında,” dedi Kat. “Bu olaylardan çok heyecan duyuyorum.” Bana baktı. “Bu adamların icabına bakmak için yüksek motivasyona sahibim.”

Sırıttım. En iyi arkadaş gibisi yoktu.

“Senin için sorun olur mu Henn?” diye sordu Kat. “İşini engellemiş olur muyum?”

“Hayır, bu harika olur. Ama eğer yapmak istersen. Yani, Josh ve Jonas bana bu iş için ödeme yapıyorlar. O yüzden...” Henn, Josh’a kaçamak bir bakış attı. Kat’in yardımını kabul ederek Josh’un yoluna taş koymadığından emin olmak istiyordu.

Josh bu geceki beklenmedik programdan dolayı hayal kırıklığına uğrasa bile bunu belli etmedi. “Ben de yardım edebilirim?” diye sordu.

“Evet,” dedi Henn. “Bu harika olur.”

“Pekala, o zaman. Üçümüz için odaya servis ayarlayacağım. Ardından işe koyulabiliriz.”

“Şunu dört yap. Ben de yardım etmek istiyorum,” dedim. “Bu adamları cehennemin dibine yollamaya ben de istekliyim.” Jonas’a baktım. Eğer hâlâ bana kızgınsa, bu benim sorunum değildi.

O ise birasını mükemmel dudaklarına götürdü ve uzun, seksi bir yudum aldı. Tamam, ona kızgın olabilirdim. Ama lanet olsun, şişeden böyle bira içtiğinde dudakları çok harika bir hal alıyordu. Şişenin yerinde olmak istememe yol açıyordu.

“Olmaz,” dedi Josh. “Siz ikiniz gidip dışarıda bunu kutlamalısınız.” Jonas’a imalı bir bakış attı. “Ya da içeride. Hangisini dilerseniz. Her iki şekilde de, bunu kesinlikle kutlamalısınız. Bugün büyük bir iş başardınız.”

Jonas’ın bakışları üzerimde gezindi ama başımı çevirdim. Bugün yaptığı gibi bana bağırabileceğini, ardından da hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini sanıyorsa yanlışlıyordu.

Josh bana bakarak sıırttı. “Üçümüz partiye benim odama taşıyacağız ki siz ikiniz burada keyfinize bakın.”

Jonas gözlerini bana sabitleyerek birasından uzun, ağır bir yudum daha aldı. Çenemi ona doğru kaldırıp başımı çevirdim. Eğer bugün yaşananları kaldıramıyorsa üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yoktu. Onu yalnız başına bırakmak istememiştim. A planının yolunda gitmesini istedim ama gitmemişti işte. İçgüdülerimi takip etmek ve görevi yerine getirmek için anlık bir karar vermek zorunda kalmıştım. Büyük riskler beraberinde büyük ödüller getirir. Jonas’ın mukavelat dersinde öğrettiği bu değil miydi?

Birasından son yudumu da aldıktan sonra keskin ba-

kışlarıyla gözlerini benden ayırmadan şişeyi yere koydu. Kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu ve beni izlemeye başladı. Bu kez başımı çevirmedi. O da çevirmedi. Anlaşılan bir bakışma yarışması içindeydik. Pekala, öyle olsun.

“Ne dersin bebeğim?” dedi sonunda.

Bana *bebeğim* dediğinde birden yumuşamıştım. Lanet olsun.

Dudaklarını yaladı. Gözleri bıçak keskinliğindeydi. “Bu gece küçük bir kutlamaya var mısın?”

Omuz silktim. *Yokum.*

“Bence bunu kutlamalıyız.”

Yeniden omuz silktim. *Hayır.* Ama sonsuza kadar dayanamayacağımı biliyordum. Onun bağımlısıydım sonuçta.

“Hadi ama bebeğim.” Ağzının kenarı yukarı kalktı-ğında tüm bedenimi ateş sardı. “Biraz eğlenmek istemiyor musun?”

“Olabilir,” dedim. Ama sonra ona kızgın olduğumu hatırladım ve yeniden sertleştim. “Olmaya da bilir.” Gücenmiş bir tavırla dudaklarımı büzdüm.

O da aynısını yaptı. Beni taklit ederek benimle alay ediyordu. “Peki ya lütfen dersem?”

Kat’e baktım. Çoktan yenik düştüğümün farkındaydı.

Dudağımı büzdüm. “O zaman *muhtemelen* evet, ama *büyük ihtimalle* hayır.”

“Peki n olur desem?” Dişlerini göstererek gülümsedi.

Ona direnmeye çalışarak dudaklarımı kenetledim. Tabii ki de çabalarımın nafile olduğunu biliyordum. Yine de bir denemek istemişim. Yeniden omuz silktim.

“Peki ya nolur ve istediğin her şeyi yapabiliriz, her ne olursa, söylemen yeter, desem?”

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. “Her ne olursa mı?”

“Her ne olursa.”

“Tamamen benim insafıma mı kalacaksın?”

Jonas gözlerini kısarak bana baktı ve dudağını ısırdı.

Göz ucundan Kat ve Josh’un birbirine bakarak gülümsediğini görebiliyordum.

“Pekala? İnsafıma kalacak mısın kalmayacak mısın?” diye sordum. “Kararını ver.”

“Hmm...” Jonas yavaşça bana doğru yürüdü. Kasları gergindi. “Ne desem ki şimdi?” Yanıma geldiğinde yüzümü ellerinin arasına aldı. “Diyorum ki, ben tam bir hayvanım.”

Ah, o gözler. Gerçek olamayacak kadar güzel gözler... “Hayır, değilsin. Sen lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin tekisin,” dedim yumuşak bir sesle.

Beni kibarca öptü. Dudakları soğuktu ve bira tadını alabiliyordum. Çok lezzetliydi.

“Bugün iyi iş çıkardın,” dedi ve beni yeniden öptü. Bu kez dilini yavaşça ağzıma sokmuştu.

Benim tatlı Jonas’ım.

Ona karşı koyamıyordum. “Seni endişelendirdiğim için üzgünüm,” dedim. Öyleydim de. Bugün yaptığım şeyden ötürü üzgün değildim. İş bitirici bir hamleydi ve onların icabına bakmıştım. Ama yaptığım şeyler ona işkence çektiirdiği için üzgündüm. Bugünün onun ömründen yıllar alıp götürdüğüne emindim. Tatlı dudaklarını öptüm ve ağzından uzaklaşırken alt dudağını emmeye özellikle özen gösterdim. “Bu gece ne istersem onu yapacağız ve kesinlikle hayır demeyeceksin,” diye fısıldadım.

Bir an için kaygılı göründü ama geri adım atmadım. Kulağıma yaklaştı. “Kratatlar olmaz,” diye fısıldadı usulca.

Gölümsedim. “Elbette.”

“O zaman tamam. Ne istersen onu yapabiliriz.”

BÖLÜM 25

Jonas

Şu an yapıyor olabileceğimiz bir sürü şey arasında, bu gece gidebileceğimiz bir sürü yer arasında, bebeğim bizi şehrin dışında köhne bir striptiz kulübüne götürdü. Bu da neydi böyle? Bir park alanındaki kiralık arabamızda oturmuş kulübün çatısında neon ışıklarla parlayan “Kulüp Amsterdam” tabelasına bakıyorduk. Mekan rezaletti. Ucuz, uyduruk bir striptiz kulübüydü ve kesinlikle The Strip’teki kalabalık, şık ve son moda yerlerden biri değildi. Bebeğimin büyük gece için gelmek istediği yer burası mıydı? Tanrı aşkına. Kötü kızımı çok ama çok seviyordum, inanılmaz seksi ve zekiydi. Her ne yaparsa yapsın beni öldüresiye tahrik ediyordu. Bugün yaptığı gibi bana kızdığında bile. Evet, inanılmaz ateşliydi ama aynı zamanda da bazen keçileri kaçırmış gibi davranıyordu. İşte, söyledim. Tam bir deliydi.

“Bu iğrenç yer ne böyle?” dedim. “Otel odamıza geri dönebiliriz. Yeniden nefes tutma yarışması yapmayı talep ediyorum. Üç tura ne dersin?”

“Söz sözdür,” dedi Sarah elini yukarı kaldırarak. “İşin içine kravatlar karışmadığı sürece bu gece ne istersem onu yapman gerekiyor.”

“Burayı nasıl buldun ki?”

“Google.”

“Hayır, demek istediğim, yani evet, Google.” Gözlerimi devirdim. “Vegas’taki tüm striptiz kulüpleri arasında özellikle burayı bulmak nereden *aklına geldi* diyorum? Neden bizi *buraya* getirdin?”

“Birazdan öğrenirsin.”

“Sarah Cruz’un muhteşem zarafetinde kendimi kaybetmek varken ne demeye beş para etmez bir striptizci izlemek isteyeyim?”

Güldü. “Buraya zeyilnameme bir madde eklemek için geldik. O yüzden sessiz ol.”

Ah, evet. Sarah’ın zeyilnamesi. Bu kelimeyi bana ilk söylediğinde kulağa çok seksi, heyecanlı ve gizemli gelmişti. Ama beni King Kong gibi bağladığı günden bu yana ne zaman bunu söylese hevesim biraz daha azalıyordu. Birden beni umutlandıran bir düşünceye kapıldım. “Bana striptiz mi yapacaksın?” Düşüncesi bile içimi gıdıklıyordu.

“İçeri girip bir şeyler içelim, olur mu? Biraz rahatla-sın. Sonrasında sana aklımda tam olarak ne olduğunu anlatacağım.”

Olamaz. Gözlerinde yine o çılgın parıltı vardı. Bana öyle baktığında ona karşı koyamıyordum.

Dört Scotch’un ardından kendimi i-na-nıl-maz hisse-

diyordum. Normalde Scotch içmezdim ama her şeyin canı cehenneme. Vegas'tayken bir rock grubunun üyesi gibi davranılırdı, öyle değil mi? Bu yer o kadar boktandı ki yalnızca dört Scotch'un ardından midem kaldırılabiliyordu. Son bir saattir çıplak kadınlar bizden birkaç metre ötede direklerin üzerinde dans ederken Sarah ve ben bir köşede liseliler gibi yiyişıyorduk. Onu yalamak ve içine girmek için yanıp tutuşuyordum. Beni şimdiye dek Sarah kadar tahrik eden tek bir striptizci bile gözüme çarpmamıştı. Sarah'ın memeleri ve kıcını avuçluyorken etrafımdaki meme ve kık yığınının gözlemlemek ucuz ve zarafet yoksunu bir eğlence türüydü. Bu tıpkı yılda bir kez kasaba panayırına gidip iğrenç kızarmış tavuk tıkmaya benziyordu. Acınası bir durumdu, evet ama kırk yılda bir yapınca eğlenceli olabiliyordu.

"Hemen döneceğim bebeğim" diye mırladı kıpırmızı yanaklarıyla. "Bizim için her şeyin ayarlanmış olmasını sağlayacağım. Bir yere ayrılma."

Ortadan kayboldu.

Aletim taş gibi olmuştu. Yine neyin peşindeydi? Bana küçük bir striptiz gösterisi yapmaya hazırlanıyor olabilir miydi? Bu inanılmaz ateşli olurdu. Lanet olsun. Bu kadın bambaşka bir şeydi. Sıkıcı olmadığı ise kesindi. Gözlerimi kapattım. Parmaklarımı hissedemiyordum. İşte Scotch insana bunu yapıyordu. Güldüm. Nereye kaybolmuştu bu kadın? O kadar heyecanlıydım ki yaptığı striptizin ardından tuvalette de biraz aksiyon için ısrar edebilirdim. Ya da, hey, gece boyunca liseliler gibi davranacağımıza göre belki arabanın arka koltuğunda da yapabilirdik.

Geri geldi. Elimden tuttu. "Hadi," dedi. "Benim tatlı Jonas'ım. Benimle gel." Beni kendine çekip yüzümü yala-

dı. “Aklımı kaybediyorum bebeğim.” Beni kulübün diğer ucundaki karanlık koridora sürüklüyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“The Red Light District.”* Koridorun girişinde başımızın üzerinde duran yazıya işaret etti.

Koridorun ortasında durduk ve bir güvenlik görevlisi cep telefonlarımızı elimizden aldı. Duvarda kocaman bir “Video Çekimi Yasaktır” işareti vardı. Telefonlarımızı verdikten sonra kendimizi daha da karanlık bir holde bulduk. El ele yürürken geniş, karartılmış bir camın önünde durduk. Camın ardında bangır bangır *Pour Some Sugar on Me* çalıyordu.

“Bu da ne böyle?” diye sordum.

“Bir dikiz gösterisi.** Tıpkı Amsterdam’daki gibi,” dedi.

Güldüm. “Bunun Amsterdam’dakiyle alakası yok.”

Kaşlarını çattı. “Ben nereden bileyim? Çıkıntılık yapma işte, zengin züppesi.” Camın önündeki siyah perde açılıncaya dek bölmeye bozuk para atmaya başladı. Gösterişli kırmızı ışıklarla aydınlatılmış küçük bir siyah odada çıplak bir kadın tam on saniye boyunca dans edip kendine dokunmaya başladı. Ardından perde kapandı.

Omuz silktim. “Çıplak bir kadın. Ne büyük olay. Hadi artık otel odamıza gidip hayvanlar gibi düzüşelim.”

Sarah güldü ve beni sonraki pencereye çekti. Bu-

* Amsterdam’ın dünyaca ünlü eğlence bölgesi. Burada birçok seks shop, genelev, gay bar, özel sinema, tiyatro ve çeşitli müzeler bulunur. Her yıl milyonlarca turist sadece bu mekanları görmek için bile buraya gelir. Bu bölgede video ve fotoğraf çekimi kesinlikle yasaktır. (ç.n.)

** Asıl adı “peep show” olan gösteride camın arkası gözükmez. Bir bölmeye bozuk para atılır ve perde açılır. Camın ardındaki kişi gösterisine başlar. Perdenin kapanmaması ve daha fazlasını görebilmek için bölmeye daha fazla bozuk para atılması gerekir. (ç.n.)

rada da kırmızı ıııkla yıkanan küçük, siyah bir odada dans edip kendi etrafında dönen çıplak bir kadın vardı. Bu kez camın ardında *Talk Dirty to Me* alıyordu.

“Küçük bir porno kutusu,” dedim. “Ne tatlı.”

Beni öptü. “Gördüğüm rüyayı düşünmeden edemiyorum Jonas. Ve senden rüyamı gerçekleştirmeni istiyorum.”

Boş boş ona baktım. Jonas hayaletlerinin onun her bir parçasıyla seviştiğı, her bir yanına kırmızı şarap döküldüğü ve restorandaki insanların bizi izlediğı rüyayı kastediyor olması mümkün olamazdı? Lanet olsun. *Restoranda bizi izleyen insanlar*. Aman Tanrım. Delirmiş olmalıydı. Biraz kafadan çatlak olduğunu biliyordum ve bebeğimin bu yönünü seviyordum ama bu tam anlamıyla delilikti.

“Bu gece ne istersem onu yapacağını söylemiştin.” Gülümsedi. “Bu beni deliler gibi boşaltacak.”

Haylaz bir çocuk gibi gülümsedi ve üzerinde “Sadece Görevli Personel” yazan bir kapıya çıkan karanlık koridorun sonuna doğru beni sürüklemeye başladı. Kapıyı açtığında görünüşe bakılırsa bizi orada bekleyen bir striptizciyle karşılaştık.

“Bebeğim, çok teşekkür ederim ama üçlü yapmak istemiyorum,” dedim. “Ben sadece seni istiyorum.” Birçok erkeğin karısına ya da kız arkadaşına bunu yapmak için yalvarmak zorunda olduğunu biliyordum ama bu üçlü olayını daha önce de denemiştim ve bunun beni en çok sevdiğim şeyden uzaklaştırdığını keşfetmiştim. Ayrıca Sarah’ı hiç kimseyle paylaşmak istemiyordum. Bir kadınla bile.

“Hayır, seni koca aptal,” dedi. “Kız her şeyi hazırlama yardım etmek için burada.”

“Sarah beni dinle.”

Suratımı yaladı. “Bu gece kötü kız olmak istiyorum.”

Arzuyla yanıp tutuşuyordu. “Seninle birlikte. Hadi yapalım Jonas. Bir çılgınlık yapalım. Rüyamı gerçekleştirmek istiyorum.”

“Bebeğim, bütün eğlenceli oyunlara varım ama bu gerçekten çok müstehcen bir şey.”

Gözleri ışıldadı. “Müstehcen, evet. Güzel tabir. Hadi müstehcen olalım.”

Ona hayır demek için geri çekildim. Ama yine de aletim taş gibi olmuştu. Tüm bu olaydan ötürü afallamış mıydım yoksa tahrik mi oluyordum emin değildim.

“Bizim için her şeyi ayarladım bebeğim. Biz olduğumuzu kimse bilmeyecek. Maske takıyor olacağız. Senin dövmelerini ve benim yara izlerimi saklaması için de sargı bezi var. İç çamaşırın üzerinde durabilir, sorun yok. Eğer istersen ben de külotumu çıkarmam. Sen de üzerimdekileri kenara ittirebilirsin, nasıl istersen, nasıl rahat edeceksen.” O kadar hızlı konuşuyordu ki onu zar zor takip edebiliyordum. Ya da belki de normal hızda konuşuyordu ama ben fazla sarhoştum. “Biz olduğumuzu kimse bilmeyecek Jonas,” diye devam etti. “Camın ardında istediğimizi yapabiliriz, ne istersek ve kimse biz olduğumuzu bilmeyecek. İnsanlar bizi görebilir. Görmeye de bilir. Bu sadece birilerinin bölmeye bozuk para atıp atmamasına bağlı. Ama olayın asıl tahrik edici kısmı da bu. Birilerinin bizi izliyor olma *ihtimali*.”

“İnsanların bizi düzüşürken izlemesi fikrinden neden bu kadar tahrik oluyorsun?”

“Kütüphaneyi hatırlıyor musun?” diye mırıladı. “Çok ateşli değil miydi?” Çok fazla uyarılmış olduğu için bedeni titriyordu. Kot pantolonumun üzerinden aletimi kavradı. “Maske takıyor olacağız. Kimse biz olduğumuzu bilmeyecek. Hadi Jonas. Beni istediğin gibi yalayabilirsin ve kimse bizi bilmeyecek.”

Arzuyla ürperdim. Bu tam anlamıyla sapıkça bir şeydi.

“Sarah,” diye söze başladım. Bu kadın beni daha önce kimsenin yapamadığı kadar tahrik ediyordu ama porno yıldızı olmaya da meraklı değildim.

“Sadece bu seferlik,” dedi. “Ölmeden önce yapılması gerekenler listesinde bunun da olduğunu düşün.”

“Sarah...”

“Nolur.” Yeniden yüzümü yaladı.

Tüylerim diken diken olmuştu. Lanet olsun. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ayrıca inanılmaz derecede ikna ediciydi. “O siyah odada seninle yiyişebilirim. Ama seni kesinlikle yalamam. Bazı şeyler kutsaldır.” Dürüst olmak gerekirse işler karşı koyamayacağım kadar alevlenirse onu camın ardında becerebilirdim de. Ama kesin olan bir şey varsa o da böyle iğrenç bir bok çukurunda onun üzerinde ibadet yapmayacağımdı.

Heyecanı biraz söndü. “Tamam,” dedi. Hevesini kırmış olmalıydım.

Bu çılgın kadını gerçekten anlamıyordum. Kadınların gökkuşağı, tek boynuzlu atlar ve sahilde uzun yürüyüşler istiyor olması gerekmiyor muydu? Bu da neydi böyle? Bu ilişkide cinsel açıdan mantığını konuşturan sesin ben olduğuma inanamıyordum.

“Bana bir iyilik yapıp bu nazik kadına ödemesini gerçekleştirir misin?” diye sordu Sarah. “Camlı bölmede yirmi dakika kalmamıza izin verirse ona iki yüz dolar vereceğimi söyledim.”

Parayı çıkarıp striptizciye uzattım.

“Masayı koydun, değil mi?” diye sordu Sarah.

“Evet,” diye onayladı kadın.

“Ah, bir de özellikle çalmasını istediğim şarkı var.”

“Tabii. Hangisi?”

Sarah kadının kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Daha önce hiç duymadım,” dedi kadın. “*Baby Got Back* ya da *Talk Dirty to Me* tarzı bir şey istemediğinden emin misin?”

“Hayır. Özellikle bu şarkı olmalı.”

Merakım tavan yapmıştı.

“Bir daha söyle,” dedi kadın ve Sarah eğilip yeniden kulağına fısıldadı.

“Tamam, anladım. Elimden geleni yaparım.” Yerde duran küçük bir karton kutuyu işaret etti. “İstediğin şeyler burada. Hemen dönerim.”

Sarah ağzıma yumuldu. “Çok heyecanlıyım.”

“Neden insanların bizi düzüşürken izlemesini istediğini bir daha söyle. Anlamıyorum.”

“Sanırım ben sadece... Sen inanılmaz muhteşemsin Jonas. Tüm dünyanın önünde seninle seviştiğimi düşünmek beni tahrik ediyor.”

Kısa bir süre yüzünü inceledim. “Hiçbir yere gitmediğimi biliyorsun, değil mi?”

Burnunu büzüştürdü. “Bazen böyle çılgınca şeyler yapsam bile mi?”

“O zaman bile.”

“Bazen ödünü koparıp plana bağlı kalmayıp seni kızdırsam bile mi?”

“Hemen hemen. Ama evet, o zaman bile.” Sırıttım. “Bir yere gitmiyorum.”

Sesini alçalttı. “Sorunlu olsam bile mi?” Karton kutuyu işaret etti. “Normal olmasam bile?”

“O zaman bile, bebeğim.” Onu öptüm. “Normal diye bir şey yok.”

Ne yapmayı kabul etmiştim ben böyle? İç çamaşırlarımız dışında çıplak halde, Lone Ranger* maskelerimizle ve kimliğimizi belirleyecek işaretleri kapatan beyaz sargı beziyle siyah, camlı bir odada duruyorduk.

“Banka soygununa hazırlanan azgın mumyalara benziyoruz,” dedim.

Yaptığım yorum üzerine Sarah gülme krizine girdi. O kadar çok gülmüştü ki masanın kenarına oturmak zorunda kaldı. Ben de onun yanına oturdum ve hemen omzuma yaslandı. Hâlâ karnını tutarak gülmeye devam ediyordu. Kahkahaları sönükleşmeye başladığında beni öpmek için eğilmişti ki oda birden kırmızı ışıklarla aydınlandı ve hoparlörden bangır bangır *Baby Got Back* çalmaya başladı.

“Bu da ne böyle?” diye inledi Sarah. Şarkı seçiminden rahatsız olmuşa benziyordu.

“Bence bu bizim için bir işaret,” dedim. “Sargılı kollarımı ona doğru kaldırdım. “Frankenstein, Mumya’ya karşı. Galibiyet kimin olacak?”

Sarah başını arkaya atıp bir kez daha güldü. Ama bu sefer gülmekten gözlerindeki yaşlar Lone Ranger maskesinin altındaki yanaklarına süzülmeye başlamıştı.

Hiçbir uyarı gelmeden siyah perde açıldı ve birden camdaki yansımalarımızı gördük. Bu şekilde bunun tek taraflı cam olduğunu anladık. Bizim tarafımız ayna, bizi dikizleyen herifin tarafı da camdı. Sarah garip bir şekilde maskeli yansımalarımıza el salladı. Alayla karışık camın ardındaki izleyicimizi selamlıyordu. Ardından bir kahkaha

* Türkçe’ye Maskeli Süvari olarak çevrilen ABD, 2013 yapımı Western aksiyon filmi (ç.n.)

attı. Sarah'ın kahkahası bulaşıcı olduğu için ben de ona ayak uydurdum.

Birlikte gülerken bu güzel, seksi, deli ama harika kadının vücudundaki sargı bezleriyle saçma Lone Ranger maskesinin ardından kıkırdamasını izledim. Sir Mix A Lot koca kıçlar hakkındaki şarkısını söylemeye devam ediyordu. Birden bebeğimi hiç kimseyle, hiçbir yerde paylaşmak istemediğimden kesin bir şekilde emin oldum. Özellikle de Vegas'ın dışındaki iğrenç bir barda camın arkasında bizi dikizleyen bir zavallıyla. Bu güzel kadın benim hazinemdi, onların değil. Onunla sevişirken tüm dünyanın bizi izlemesini mi istiyordu? Çok yazık. Onu iki insanın paylaşabileceği en saf hazzın doruk noktasına çıkarken izleyecek tek erkek bendim. Ve bu kahrolası dünyanın sonuna dek böyle olacaktı.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Sarah'ın elini tuttum. "Bebeğim, her şeyi yanlış anladın."

Gözlerini sildi. "Ne?"

"Gördüğün rüya. Onu yanlış yorumladın."

Boş gözlerle bana bakıyordu.

"Rüyanı gerçeğe dönüştürmen gerektiğini düşündün. Ama o rüya gerçek anlam taşımıyor, bebeğim. O bir metafor."

Hâlâ anlamamıştı.

"Rüyanın sana kendini nasıl hissettirdiğini düşün. Sana neyi arzulattığını. Rüyan gerçek anlam taşıyor, Sarah. O tüm bunlardan farklı bir şey. Yüzlerce insan bizi izlerken bu camın önünde deliler gibi düzüşebiliriz ama bu yine de içindeki arzuyu tatmin etmeyecek."

Göğüslerini kapatmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. Birden sakinleşmiş, kahkahası gitmişti.

Sir Mix A Lot kalabalıktaki erkeklere kendi kız arkadaşlarının da güzel kıçları olup olmadığını soruyordu.

“Hem de nasıl,” diye cevapladım şarkıya karşılık vererek. Sarah’ın dudağı çok tatlı bir şekilde kıvrıldı. “Bu şarkının bende leziz kıçından koca, sulu bir ısırık alma isteği uyandırdığını biliyorsun, değil mi?”

Yarım ağızla gülümsedi. Ama derin düşüncelere daldığı belliydi.

Saçlarını okşadım. “Buradan gitmek ister misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Otel odamıza döndüğümüzde bu gece için aklındaki şarkıyı çalabilirsin ve ben de kıçından bir ısırık alıp benim senin yüce efendin olduğuma yemin edinceye kadar seni beceririm. Ne dersin?”

Dalgın bir şekilde gülümsedi. “Üzgünüm.”

“Hiçbir şey için üzülmene gerek yok.” Saçını omzundan arkaya attım.

“Bugün için. Seni korkuttuğum için.”

“Evet, korkuttun.” Kaşlarımı çattım. “Ama aynı zamanda başardın.”

Omuz silkti.

Sir Mix A Lot yeterince açık olmama ihtimaline karşın bir kez daha koca kıçlara olan arzusunu dile getirdi.

“Hepsi için üzgünüm.” Siyah perdeye işaret etti.

“Üzülme. Eğlenceliydi. Yani, bize bir baksana. Tanrım. Unutulmaz bir anımız oldu.”

“Birazcık keçileri kaçırmış olabilirim.”

“Sarah, benim değerli bebeğim, çılgınlıkların için

benden hiçbir zaman özür dilemen gerekmiyor. Senin her yerini seviyorum. İçini ve dışını. Çılgın kısımlarını bile.”

Soluğu sıklaşmıştı. Beni öptü. “Seni seviyorum, Jonas.” Kollarımda titriyordu.

Siyah perde birden bir kez daha açıldı ve yeniden aynadaki maskeli yansılarımıza baktık. Gözlerimizin içinde kırmızı ışıklar parlıyordu. Perde yeniden kapandığında onu usulca öptüm.

“Otel odasına dönüp seninle orada sevişmemi ister misin?”

Başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Rahatlamış halde iç çektim.

Bir kez daha, Sir Mix A Lot heybetli kıçlara olan sonsuz bağlılığını ortaya koyuyordu.

“Beni dansa götürdükten hemen sonra.”

Ellerimi yukarı kaldırdım. “Ah, yapma ama!”

Güldü. “Şaka yapıyorum.” Göz ucuyla bana bakıp sırıttı. “Ama yolumuzun üzerindeki dövmeceye uğramak istiyorum,” dedi ve göz kırptı.

BÖLÜM 26

Sarah

“Çok güzel oldu,” dedi Jonas. Dudakları yeni dövmemden birkaç santim uzakta, sıcak nefesi tenimi yalayıp geçiyordu. “İnanılmaz seksi.” Dövmemi kibarca öptü. Yumuşak dudakları bedenimde tatlı bir ürpertiye yol açıyordu. Ardından yaladı. “Dilimin değmesi için çok mu hassas?”

“Hayır.” Zar zor konuşabiliyordum. “Tekrar yap.”

Yeniden yaladı ve tüylerim diken diken oldu.

“Tanrım, çok tahrik edici,” dedi tekrar tekrar yalayaarak. “Gömülü bir hazine gibi. Ve hazineye giden haritaya sahip tek adam benim.” Dili dövmemden aşağı kayarak klitorisimi harekete geçirdi.

“Oynatma tuşuna bas,” dedim nefes nefese. “Şarkı listesi hazırladım.” O kadar tahrik olmuşum ki kafayı yemek üzereydim.

Ardından şarkı başladı. Onunla sevişirken çalması-

nı deli gibi istediğim şarkı. İrlandalı müzisyen Hozier'in *Take Me To Church** isimli şarkısı. Bunu ilk duyduğumda aklıma hemen Jonas gelmişti. Hozier'in zeka, kırılganlık, tutku, hüznün ve erkekliğin karışımı Jonas'ın özünü o kadar mükemmel biçimde yansıtıyordu ki kendimi şarkıyı onun söylediğini düşünürken bulmuştum. Jonas bir söz yazarı olsaydı yazacağı şarkı kesinlikle bu olurdu. Yalnızca benimle ilgili değil ama başından geçen her şeyle ilgiliydi bu.

Jonas geri geldi ve yeniden dövmeme öpücükler kondurmaya başladı. Klitorisime yaklaşp beni kıvrandırıyor-
du ama birden kendini şarkıya fazla kaptırıp odaklanmış halde bana saldırmaya başladı.

"Bu ne?" diye sordu bir süre müziği dinledikten sonra.

Ona bakarak gülümsedim. Müziğin onun için ne kadar anlam ifade ettiğini biliyordum.

"Çok sevdim," dedi usulca. Bir süre gözlerini kapattı. Görünüşe bakılırsa ruhunun derinliklerine işleyen şarkıdan etkilenmişti. Ardından eğilip nazikçe bacaklarımın iç kısımlarını öpmeye başladı. Şarkı tutku dolu sona ulaştığında, *amen*, başa sardı. Jonas başını kaldırıp aç gözlerle beni inceliyordu.

"Kiliseye git bebeğim," diye fısıldadım göğsüm heyecandan inip kalkarken.

"Amen," dedi.

Çıplak vücudumu yatağın ucuna çekerek önümde diz çöktü. Kalçamı geniş omuzlarına dayadıktan sonra yüzünü bacak arama gömüp arınmaya ihtiyaç duyan günahkar bir adam gibi mihrabımda tapınmaya başladı.

Amen.

Hızlı ve şiddetli biçimde orgazm oldum. Bittiğindeyse Jonas tek kelime etmeden terli bedenimi kaldırıp odanın

* İng. Beni kiliseye götür (ç.n.)

oturma kısmına taşıdı ve beni bir masanın üzerine bıraktı. Aklında ne olduğunu ona sormadım çünkü bunun önemi yoktu. Vücuduma istediğini yapabilir, arzu ettiği her pozisyona sokabilir, istediği kadar tadını çıkarabilirdi. O bir viyolonsel uzmanıydı ve ben de efendim gelip bana hayat verene dek bir köşede hareket etmeden duran bir tahta parçasıydım.

Jonas beni masanın ucuna oturtarak ayaktaiken bacaklarımı omzuna attı. Kalçamı kuvvetli elleriyle desteklerken belimi yukarı kaldırdı. Beni kendine çekip içime girdiğinde bedenlerimizin bu yeni ve egzotik açıdan bu kadar kolay birleşmesiyle inledim.

“Buna kelebek pozisyonu deniyor,” dedi boğuk sesle. İçimde gidip gelmesi büyüleyici bir histi. “Çünkü sen benim kelebeğimsin, bebeğim.”

Vay canına. Bu çok güzel hissettiriyordu. Bu kelebek olayını Jonas’ın beni tanıştırdığı yeni seks pozisyonlarının uzun listesine ekleyebilirdik.

Jonas’ın bana gösterdiği tüm çılgınca pozisyonları seviyordum. Balerin, tahterevalli, şezlong ve geriye kalan ne varsa. “Şezlong” tam bir bombaydı. Gerçi özellikle çıplakken Jonas’la birlikte histerik bir şekilde gülme krizine girmenin en az onunla seks yapmak kadar tahrik edici, ateşli ve zevkli olduğunu keşfettiğim için bu pozisyonu pek becerememiştik. İnsanların o şekle nasıl girdikleri konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

“Kelebeğim,” diye inledi Jonas. “Benim bebeğim kahrolası bir kelebek kadar ateşli.”

Beni gözleriyle yerken bir yandan da inleyerek kalçasını sertçe çarpıyordu. İçimde oluşan baskıyı rahatlatmak için sırtımı arkaya doğru kıvrarak ona daha da yaklaştım. O ise kıcımlı avuçlayıp beni kendine çekti. Parlayan peni-

sinin içime girip çıkışını izlemek için bedenlerimizin birleştiği noktadan aşağı baktım. Bu görüntü beni her zaman tahrik ediyordu ve yepyeni dövmemin beklenmedik görüntüsüyle daha çok arzu duyuyordum.

Bu bakış açısından dövmemdeki küçük harfler tersten okunuyordu, bu üç küçük harfi düzden okuyacak yeryüzündeki tek kişi ise Jonas'tı, ama bunun bir önemi yoktu. Sadece harflerin *varlığı* bile kendimi yepyeni bir biçimde cesur, yaramaz ve seksi hissetmemi sağlıyordu. *SEP*, benim yeni onur rozetimdi. Dönüşmüş olduğum suçlara karşı savaşılan-seksi-baş belası-süper kahramanın tatlı bir kısaltması. Yeniden dövme baktım. *SEP*.

Jonas ve ben yüksek sesle inledik.

İçimdeki baskı arttı, arttı, arttı ve patlama noktasına geldi.

“Sen bir kelebeksin,” diye inledi Jonas. “Çok güzelsin.”

Vücudum titremeye başlamıştı. Sınırdaydım. Jonas'ın yerine şarkıyı söyleyen adam bilgisayarımın hoparlöründen şiirsel bir edayla bana canını vermeyi teklif ediyordu. Kafamın içinde Jonas da aynı şeyi yapıyordu. Sonunda bir iplik makarası gibi çözülmeye başladım. Yüce Orgazma geri gelmişti. Jonas'ın içime girip çıktığı her bir kas geriliyordu. Onun adını haykırdım. Ya da öyle yaptığımı düşünüyordum. İçimden sıcak bir zevk dalgası geçip giderken ağızımdan çıkan seslerin neye benzediğini kim bilebilirdi. Ardından vücudum çözüldü ve rahatladım. Bu uzun, yorucu, korkutucu ve heyecanlı gün içinde hissettiklerim bedenimin fiziksel olarak kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Jonas'ın da benimle birlikte gelmesini bekledim ama yapmadı. Bunun yerine içimden çıktı, beni masaya dümdüz yatırdı, bacaklarımı omuzlarından indirdi ve onları

tavana doğru doksan derecelik bir açıyla yukarı kaldırdı. Ayak bileklerimi çaprazlama üst üste koyarak bacaklarıma kapalı bir makas pozisyonu verdi ve inleyerek yeniden içime girdi. Vücudumda yeni bir tür zevk dalgası hayat bulurken ağızımdan bastıramadığım bir inleme çıktı. Ah Tanrım, Jonas'ın bedenimin derinliklerine ulaşmasına hiçbir güç engel olamazdı ve sımsıkı kapalı bacaklarım vücutlarımız arasında ayrı bir uyum oluşturunuyordu.

Kendini bana bastırırken inliyor, içime girip çıkarken kapalı bacaklarımı tüm gücüyle sıkıyordu. İçimde beni delirmenin eşiğine getiren bir şok dalgası meydana geldi. Neredeyse acı verici olmasına rağmen bir başka orgazma yaklaştığımı hissedebiliyordum. Bedenimdeki kasılma aralıklı dalgalar halinde vururken Jonas bacaklarımı serbest bırakıp iki yana açtı. Beni oturur pozisyona getirerek bacaklarımı beline doladı.

“Sarah,” dedi her içime girip çıkışında dudaklarımı vahşice öperken. “Sarah.” Kelime boğazından boğuk bir hal alarak çıkıyordu. “Ah, bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun.”

Ona verecek başka bir şeyim kalmamıştı. Kendi ağırlığımı bile taşıyamaz hale gelmiştim. Bu yüzden içime girip çıkmaya devam ederken bana sırtımdan destek veriyordu. Nasıl bu kadar uzun süre dayanabiliyordu? Viskiden olmalıydı çünkü hay anasını, ben jöle kıvamına gelmiştim, o ise hâlâ devam ediyordu. Eriyip bitmiş, masadan süzülerek akıp giden devasa bir pelte gibi yere yapışmışım. Jonas ise hâlâ alevler içindeydi. Kulağımı ısırtıyor, boynuma öpücükler konduruyor ve tüm bunları yaparken üzerime abanmaya devam ediyordu. Bu dayanamayacağım kadar fazlaydı. Zevk ve acı birbirine karışıyordu. Vücudum bunu

daha fazla kaldıramazdı. Nasıl bu kadar uzun süre dayanabilmişti? Aman Tanrım, daha fazla yapamazdım. Artık bitmesi için onu kışkırtmam gerekiyordu.

“Seni seviyorum,” dedim. “Seni seviyorum, Jonas.” Boynunu ısırđım. “Seni seviyorum, bebeğim. Sonsuza kadar.” Vücutlarımızın birleştiiği noktaya uzandım ve onunla oynamaya başladım.

Titreyip o kadar yüksek sesle inledi ki midemde kelekler uçtu.

“Senin her bir parçanı seviyorum, bebeğim. Hem içini hem dışını,” dedim ona dokunmaya devam ederek. Göğüs ucunu ısırđım.

İnlemesi işkenceli bir hal almaya başlamıştı.

“Seni seviyorum, bebeğim. Her yerini.” Onu okşadığımda tüm vücudu kasılmaya başladı. “En karanlık, çılgın yanlarını bile. Seni her şeyinle seviyorum, Jonas.” Boynunu ısırđım. “Benden sakladığın, sevmeyeceğimi düşündüğün yanlarını bile. *Her. Şeyini. Seviyorum.*”

Vücudu şiddetle titrerken bağırmaya başladı ve ben kendimi masanın üzerine bıraktım. Bitirme çizgisini geçen maraton koşucusu gibiydim. Tamamen tükenmiştim.

Jonas da yüksek sesli bir inlemenin ardından terli kas yığını bedenini üzerime bıraktı.

“Seni seviyorum Jonas,” diye fısıldadım ve ter içinde kalmış yanağına öpücük kondurdum. “Her kısmını... Altında neyin gizlendiğinin önemi yok.”

BÖLÜM 27

Sarah

Fiziksel olarak başka bir insana bağımlı olduğunu, teni uyuşturucuymuş gibi bir erkeğin dokunuşlarını aşırı derecede arzuladığını hissetmek normal mi emin değildim. Koltukta yanma oturup dizüstü bilgisayarında çalışırken katur kutur elma yediğini fark edinceye kadar sanki film afişinden fırlama bir yıldız gibi tüm gün onun hayalini kurmak... Vücudunun onunkiyle iç içe geçmesi için yaratıldığını hissetmek, dünyada eşi benzeri olmayan, birbirini tamamlayan iki yapboz parçası gibi olduğunuzu hissetmek... Herhangi bir zamanda ve herhangi bir durumda, onun enfes dudaklarını öpmekle dünyanın en güzel çikolatasının tadına bakmak arasında bir seçim yapmam söylene, her seferinde onu öpmeyi seçeceğimden emin olmak... Ona aşırı derecede kızgın olduğum ender zamanlarda bile. Birini tüm kusurları, hataları ve içindeki karanlığa rağmen sadece affetmekle kalmayıp bunları hoşgörüyle karşılayacak kadar çok sevmek normal mi merak

ediyordum. Bunu gerçekten bilmiyordum. Ama değilse bile, o zaman normallik çok abartılıyordu.

Maraton koşulu sevişme seansımızdan sonra Jonas mağara adamı edasıyla bitkin düşmüş bedenimi omzuna atarak beni yatak odasına taşıyıp yatağa bıraktı. Güzel yüzü kendini beğenmiş bir sırıtmayla aydınlanmıştı.

“Oda servisinden bize bir şeyler söyle bebeğim,” diye emretti beni çevirip kışıma şaplak atarak.

Emrin sonunda “lütfen” yoktu. “Eğer istersen” de yoktu. Sadece talimat, kışa şaplak ve beraberinde gelen, tavana doğru yükselen keyif dolu bir ısıklık. Ardından kuyruğundaki tüylerle gurur duyan bir tavus kuşu gibi tatlı kalçasını sallayıp kasıla kasıla yürüyerek banyoya gitti.

Belki de onu yere çivileyerek tangonun iki kişiyle yapıldığını ona hatırlatmalı, bu son zaferini tek başına kazanmadığını söylemeliydim. Ama hayır. Kendi kendini tebrik eden bu havasını bozmak istemiyordum. Gerçek şu ki bu gece vücuduma büyük bir ustalıklarla el koyduktan sonra, her zaman yaptığı gibi, kendi kendine yağdırdığı tüm övgüleri sonuna kadar hak ediyordu. *Amen*.

Bu tabii ki de yüce efendimizin emrettiği üzere oda servisinden herhangi bir şey söyleyeceğim anlamına gelmiyordu. Bana yaptığı şeyden sonra kılımı bile kıpırdatacak halim kalmamıştı. Tek yapabildiğim ıslak bir erişte tanesi gibi burada uzanıp onun duşta ısıklık çalıp kendine tezahürat edişini dinlemektir. Bu sesleri dinlemekle, onu Titanic’in ucunda kollarını açmış halde “Ben dünyanın efendisiyim!” şeklinde bağırırken hayal etmek arasında hiçbir fark yoktu. Ah, Jonas.

“Amen!” diye bağırarak Hozier’in şarkısını söylemeye başladı. Jonas’ı daha önce şarkı söylerken hiç duymamıştım. Dışlerimi göstererek gülümsedim.

Ah Tanrım, yine yapıyordu. Ama bu kez sesi sağır bir opera sanatçısı gibi çıkmıştı. “A-a-a-a-m-e-e-e-n.”

Yüksek sesle güldüm. Vay canına, şarkı söylemekte gerçekten berbat. Bu konuda kesinlikle yetenek sahibi değildi. Garip bir biçimde, onun hakkındaki bu yeni keşfimden heyecan duydum. Bu onu daha çok sevmemi sağlamıştı, eğer bu mümkünse.

Komodinin üzerinden oda servisi menüsünü ve cep telefonumu aldım. Las Vegas'tayken iyi olduğumu bilmesi için her gün annemi arayacağıma söz vermiş, bugün onu hiç aramadığımı fark etmiştim. Elbette gecenin bir yarısı arayamazdım ama yarın sabah okuması için ona mesaj gönderebilirdim.

Telefonumun ekranına baktığımda nefesim kesildi.

Bilinmeyen bir numaradan, tüm vücudumu ürperten bir mesaj almıştım. “*Sıra bana geldiğinde seni ucuz bir striptiz kulübüne götürüp güzel suratını maskeyle kapatmanı istemeyeceğim. Bugün ara beni. Fazla sabırlı bir adam değilim. M.*”

Titreyerek telefonu bıraktım. Midemin altı üstüne gelmişti. Aman Tanrım. Olamaz.

Max bizi görmüş.

Bizi striptiz kulübüne kadar takip etmiş olmalıydı. Ne kadarını görmüştü? Kaygı, korku, utanç ve tiksintiyle ellerimi yüzüme götürdüm. Bu kadarı beni aşıyordu.

Jonas beline sardığı havluyla banyodan çıktı. “A-a-a-m-e-e-e-n!” Teatral biçimde elini havaya kaldırarak şarkı söylemeye devam etti. “Hey, yiyecek bir şeyler söyledin mi?” Ses tonu tek bir saniye içinde endişeyle doldu. “Sarah?”

Konuşamıyordum. Kusacak gibiydim.

Yatağın ucuna oturdu. “Ne oldu?”

Bir şey diyemediğim için telefonumu ona uzattım.

Mesajı okudu. “Kim...”

“Max. Maksim.”

“Neler oluyor burada?” Birden öfkelenmişti.

Dayanamayıp gözyaşlarına boğuldum.

“Bu nedir? Hemen anlatıyorsun.”

Bugün Max’in benden talep ettiği şeyin tüm detaylarını ona anlattım. Travolta’nın emrine itaatsizlik edip beni öldürmemesinden ne kadar memnun olduğunu, yoksa tüm eğlenceyi kaçıracağını söylediğinden bahsettim. Sonra da kapıdan dışarı çıkmadan önce Max’in dilini boğazıma soktuğunu söyledim.

Jonas saçlarını tutup deli gibi el kol hareketleri yapmaya başladı. “Neden bunları bana anlatmadın?”

Başımı iki yana salladım.

“Nasıl olur da anlatmazsın?”

“Korkmuştum.”

“Bana anlatmaya mı? *Benden* mi korktun?”

“Hayır, hayır.” Öfkeyle soluk verdim.

Jonas manyak gibi odanın içinde volta atmaya başladı. “Aşagılık herif bu gece bizi takip etmiş.”

“Oraya geri dönüp adamı öldürmenden korktum.”

Öfkeyle inledi. “Doğru düşünmüşsün. Şimdi gidip tam olarak bunu yapacağım. O herifi geberteceğim.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Jonas, hayır.”

O kadar öfkeliydi ki kendinde değil gibi görünüyordu. Tüm vücudu titriyordu. Bedenindeki her bir kas gerilmiş ve şişmişti.

Tekrardan yanıma oturdu. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Bana her şeyi anlattığından emin misin?”

“Evet.”

“Her şeyi mi?”

“Evet. Doğruyu söylüyorum.”

Derin bir soluk verdi. “Adi herif,” diye inledi. Dudakları büzülmüştü. “Seni öptü bir de?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “İğrençti.” Güçlkle yutkundum. “Ve korkunç.” Yine kendimi kaybetmişim. Yaşlar gözümünden hızla akmaya başladı. “Özür dilerim, Jonas. Bugün gerçekten çok korkunç geçti.”

Saçımı okşadı. “Bir daha benden hiçbir şey saklama. Anladın mı?” Sesinde şefkat ve öfkenin garip bir karışımı vardı.

Başımınla onayladım.

“Asla. Ne olursa olsun.”

“İlk başta sana söylemek istedim. Ama binadan çıktığımızda bana o kadar kızmıştın ki ateşe körükle gitmekten çekindim. Oraya geri dönüp onu öldürmenden korktum. Ve bunu yaparken senin de ölmenden. Bana o kadar kızmıştın ki doğru düzgün düşüncecek durumda değildin.”

İç geçirip bana sarıldı. “Sana asla kızmadım Sarah. Görmüyor musun?” Gözlerimin içine baktı. “Sana öyle bağırmasaydım. Ne yapacağımı bilemedim. Özür dilerim.” Fazla adrenalinden titriyordu. “Sana kızmadım. Bir kez daha sana bir şey olmasından korktum. Ama tam bir göt gibi davrandım.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Gerçekten de öyle davranmıştı. Ama onu anlıyordum.

“Kıyamam sana.” Beni sımsıkı sardı. “Tanrım...”

“Sana anlatmadığım için özür dilerim.”

“Bir daha benden hiçbir şey saklama. Asla.”

“Saklamam.” Başımı omzuna koydum.

Geri çekildi. “Sarah, tam olarak anladığından emin değildim. Bu konu tartışmaya kapalı. Benden bir daha hiçbir şey saklama. Asla.”

Başımla onayladım.

“Söz ver.”

“Söz. Özür dilerim.”

Bana sarılıp çıplak omzuma öpücük kondurdu. “Bugün öyle bağırdığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Bunu hak etmemiştin.”

“Sorun değil.”

“Birden aklımı kaybettim.”

“Biliyorum.”

“Benden bir daha bir şey saklama.”

“Saklamayacağım. Söz.”

“Güzel.”

“Sen de söz veriyor musun?”

Cevap vermedi.

“Benden bir şey saklamayacağına söz veriyor musun?”

Sessizliğini koruyordu.

Onu göğsünden ittirerek sarılmamıza son verdim.

“Neden söz vermiyorsun?”

“Çünkü söz veremem.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Bu sözü tutamam. Söz konusu bu aşağılık herifler olduğunda yapamam. Herhangi bir şey ya da birisiyle ilgili evet, söz veriyorum, sana daima doğruyu söyleyeceğim ve hiçbir şey saklamayacağım. Ama ne pahasına olursa olsun

seni bu aşığılık heriflerden korumak zorundayım, herhangi bir kısıtlama olmadan, bilmemen gereken şeyleri seni korumak için senden saklamak pahasına olsa da.”

BÖLÜM 28

Jonas

Henn'in gözleri kan çanağına dönmüş ve sulanmıştı. Gece boyunca gözünü bile kırpmamış gibiydi. Henn ve iki elfin Kulüp hakkında şimdiye dek neleri ortaya çıkardığını öğrenmek için hepimiz otel odasındaki masanın etrafında, bebeğimin dün gece tüm zarafetiyle kelebeğe dönüştüğü masada toplandık. Kat ve Josh dinlenmiş gibi görünmüyordu ama Henn'in aksine, ikisi de uykusunu almış olmalıydı ve eğer yanılmıyorsam, ikisi masada birbirlerine inanılmaz yakın oturuyorlardı.

"Pekala, özetleyecek olursak," diye söze başladı Henn. "Burada baya taşaklı bir işe bulaşmış durumdayız, gençler. Yani, aman Tanrım." Kocaman gülümsedi. "Bu harika bir şey."

Sarah ve ben gergin bir bekleyişle birbirimize baktık.

"Gece boyunca bu tavşan deliğini bombaladım ve girdiğim her yol beni Ukraynalı başka bir tavşanı kovalayaca-

ğım bir başka yola çıkardı. Tercüme yazılımı üzerine de bir sürü uğraştım, bu arada, insan tercümesi kadar iyi olmadı ama hiç yoktan iyi...”

“Azıcık soluklan Henn,” dedim. “Sakin ol ve baştan başla. Meth etkisinde kalmış Duracell ayıcığı gibisin.”

Henn duraksadı ve başını iki yana salladı. “Üzgünüm, dostum. Son on iki saatte üç adet dörtlü Americano shot yuvarladım üstüne iki tane de Red Bull...”

“Tanrım, Henn. Bu naneler seni öldürür.”

“Meslek hastalığı,” dedi Henn sırtarak.

“Şimdiye kadar neler öğrendiğini özetlesen yeter.”

“Evet, tamam.” Henn derin bir nefes aldı. “Dün gece bayağı bir harman kaldırdık ve altından çok çılgın şeyler çıktı.”

Devam etmesini bekledim.

Henn derin bir nefes daha aldı. “Neredeyse her şey Ukraynaca ama Rusçayla ilgili de bir sürü şey var. Ukraynaca ve Rusçanın farklı diller olduğunu biliyor muydunuz?”

Sabırımı korumaya çalışarak gözlerimi kırptırdım. “Sadece şunu söyle, Kulüp’ün sistemine girmeyi başardın mı?”

“Hayır, henüz değil. Her neredeyse, derin ağın çok ilerilerine gömülmüş. Ama yaklaşıyorum. İzini sürmek için bir sürü ekmek kırıntısı topladım. Ensesine yapışmama az kaldı, beyler. Ve tatlı hanımlar.” Kat’e tatlı tatlı gülümseyip sonradan aklına gelmiş gibi Sarah’a da nazıkçe göz kırptı.

“Henn’in bunu nasıl hallettiğini görmeliydiniz,” dedi Kat. “Tam bir tekno-Sherlock Holmes.”

“Bu adam tam bir dâhi,” diye ekledi Josh.

Neden sürekli kendimi deli sürüsüne çobanlık yapı-

yormuş gibi hissediyordum? “Şimdiye kadar neler öğrendik?” diye sordum.

“Pekala,” dedi Henn. “Operasyonların kapsamından başlayalım. Devasa. Muazzam. Kocaman. Umduğumun çok daha ötesinde. Bu sadece küçük bir genelev sahibesi ve fahişelik ağıyla ilgili değil. Başka bir fahişelik ağıyla kıyasladığımdan değil tabii. Ama beklediğimin çok daha ötesinde çıktı ve görünüşe bakılırsa fuhuş bu işin sadece küçük bir parçası.”

“Başka ne var?” diye sordu Sarah.

“Oksana işin fuhuş kısmıyla ilgilenirken Max’in başka ilgi alanları da var. Bunların başında uyuşturucu ve silah geliyor.”

Herkesin ağzı aynı anda açık kalmıştı. Lanet olsun.

“Ve onun emrinde çalışan bir sürü adamı var. Ülke çapında ama en çok Vegas, Miami ve New York.”

Sarah durmadan başını iki yana sallıyordu. Nutku tutulmuştu.

Ben de sersemlemiştim. “Ne kadar büyük bir şeyden bahsediyoruz?” diye sordum. “Dolar kapsamında.”

“Bankaya henüz ulaşım sağlayamadım ama rakamların çok büyük olacağını tahmin ediyorum.”

“Büyükten kastın ne?” dedim.

“Kayıtlarından elde ettiğim bilgiye dayanarak söyleyebilirim ki, sadece bir tahmin, yıllık yarım milyar dolar. Belki daha fazla.”

Odadaki herkes şok olmuştu.

“Peki ya üye listesi? Onda şansımız yaver gitti mi?” diye sordu Sarah.

“Henüz değil. Esas veri Kulüp’ün sisteminde bir yerlerde gizli. Oraya ulaşmaya çalışıyorum. Ama Oksana bu

değerli listesiyle kendisi ilgileniyor. Gerçek isimler kullanmıyor. Hepsi kodlar ve takma adlarla gizlenmiş ama birkaç şeyin izini sürdüm ve bu adamlardan bazılarının kimliğini saptadım. Aralarında birçok yönetici, büyük şirket kodamanları, profesyonel sporcular, Yankees’lerden birinin devasa bir anlaşma imzaladığını biliyor muydunuz, ve en az iki milletvekili var. Ve listenin üst sıralarında, çok önemli olduğunu düşündüğüm bir adam daha var ama kim olduğunu henüz çözemedim. Ama bu örneklerle baktığımızda bile Rus mafyasına, ya da sanırım Ukrayna mafyasına, para akıttıklarını öğrenirlerse şok olacak birçok üst düzey insan görebiliyoruz.”

Sarah ve ben birbirimize baktık. Onların “mafya” olduğunu hiç düşünmemiştim. Gerçekten de öyleler miydi? Lanet olsun. Mideme ağrı saplanmıştı. Masada oturmuş çılgınca dizlerimi sallıyordum ama şimdi ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım.

“Bu süper önemli adamın kimliğini bulsak iyi olur,” dedi Henn. “E-postaları iki misli şifrelenmiş ama Oksana’nın Max’e ilettiği bu süper önemli adamlardan birinin e-postasını kırmayı başardım. Adam ‘korumalarım kapının dışına yerleştirilecek’ gibi bir şeyler saçmamış. Herifin koruması mı var? Ve onları kapının dışına yerleştiriyor? Kim böyle zırvalardan bahseder ki?”

Sarah gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bana baktı. Ben de şu an onunla aynı duyguları paylaşıyordum.

“Rock yıldızı?” diye bir tahminde bulundu Sarah. “O tür adamların daima koruması olur.”

“Hayır,” dedi Henn. “Benim gördüklerim böyle değildi.”

“Evet, korumaları olan birçok rock yıldızı tanıyorum ve hiçbirisi böyle konuşmuyor,” dedi Josh. Endişeli görünüyordu.

“Üzerinde çalışmaya devam edeceğim,” dedi Henn. “Pekala, ağzınızı resmen açık bırakacak asıl olayı duymaya hazır mısınız?”

“*Dahası* da mı var?” diye sordu Sarah.

“Ah, evet. Asıl eğlenceli olan bu kısım.” Kat’e döndü. “Bu kısmı dün gece sen gittikten sonra keşfettim.”

Kat hepimize uysal bir bakış attı. “Çok uykum gelmişti.”

“Beslenmeni kafein ve nikotine dayandırmadığın zaman böyle oluyor,” dedi Henn.

Josh’a kaçamak bir bakış attım. Onun da Henn’in neyde bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Sen de mi uyumak için gittin?” diye sordum Josh’a.

“Evet, Henn’e eşlik edemedim,” dedi Josh. “Kat’in gittiği sıralarda gitmiş olmalıyım ben de.” Kat’e baktı. “Belki biraz daha geç.”

Lanet olsun. Düzüşüyorlardı. Benim gördüğümü Sarah da görüyor mu diye çabucak ona baktım. Solgun ve endişeliydi. Kat’le Josh’un seks yapmasıyla en ufak bir ilgisi yok gibiydi.

“Ne peki?” diye sordu Kat heyecanla.

“Hâlâ birkaç şeyin tercüme edilmesini bekliyorum. Dilin Ukraynaca ve Rusça olması beni yavaşlatıyor o yüzden tam olarak bitiremedim. Ama gençler, aman Tanrım, Oksana bir tür siyasal eylemci. Kadın Ukrayna’nın Ché Guevara’sı, dostum. Şu ‘Donbas’ ile ilgili Ukraynalı adamlarla sürekli iletişim halinde. Bunun ne olduğunu bilmi-

yordum. Ben de araştırdım ve bir tür Ukrayna devrimi olduğunu öğrendim.”

“Bölücüler,” dedim. Son zamanlarda sürekli haberlere çıkıyorlardı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Henn. “Bu adamlarla Ukraynaca bir sürü yazışmaları var ve Oksana bu propaganda nanesini destekliyor, ‘amaç’ olarak belledikleri şeyden söz ediyor ve kaynak ve silah ihtiyaçlarından bahsediyor. Burada ciddi silahlanmadan bahsediyorum, gençler. Çok ılgın bir şey. Ve Oksana sürekli ‘umudunu kaybetme’ tarzında saçmalıklar söylüyor.” Henn bunu Rus aksanlı bir çizgi filmi taklit eder gibi söylemişti.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Josh.

“Ne?” diye sordu Kat.

“Ukraynalı bölücülere kaynak sağlıyorlar,” dedi Josh.

“Bu da Oksana’nın Putin’e gizlice destek olduğunu gösteriyor,” diye ekledim.

Kat boş gözlerle bize baktı. “Bunu biraz asanız iyi olacak çocuklar. zgnm.”

“Tamam, bir zamanlar S.S.C.B. vardı, değil mi?” diye anlatmaya başladım. “Ardından parçalara ayrıldı ve Rusya, Ukrayna ve Baltık lkeleri olarak bölündü. Putin şimdi bunların hepsini birleştirip Rusya adı altında toplamak istiyor. Eski imparatorluğu diriltmek için. Ve bu yeni Sovyet Birliği’nin kıymetli incisini Ukrayna olarak görüyor.”

Kat başıyla onayladı. “Ve Ukrayna da bu plana uymak istemiyor?”

“Evet, hkmet istemiyor. Ama Ukrayna’nın kendi içinde bir grup var, bölücüler. Onlar hkmetten ayrılıp Putin’in yeniden birleşme planını uygulamak istiyorlar.

Yani bölücüler kendi hükümetleriyle silahlı çatışma içerisinde. Kaynağı da Rusya sağlıyor.”

Josh’a baktım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Lanet olsun. Bu insanlara para vermiştik.

Sarah da benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Utanç.

“Hay anasını,” dedi Kat usulca.

“Evet, kesinlikle,” dedi Henn. “Ağızına sağlık.”

“Bu Bay Kodaman’ın kim olduğunu bulmalıyız,” dedim birden. Midem ağzımdan çıkacak gibi hissediyordum. “Bu ağır topların kim olduğunu öğrenmeliyiz. Milletvekillerinin de bu boka bulaştığını söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” dedi Henn.

“Bu çok ama çok kötü sonuçlar doğurabilir,” dedi Josh.

“Cidden. ‘Merhaba seçmenler. Lütfen beni yeniden seçin.’” dedi Henn çıkarabildiği en iyi milletvekili sesiyle. “Sokaklara daha çok polis koydum, kütüphane yaptırdım ve asgari ücreti arttırmak için oy kullandım. Ah, *bir de* Sovyet Birliği’nin yeniden birleşmesi için Ukrayna fuhuş ve silahlanma örgütüne bir sürü para yatırdım. Bir sonraki seçimlerde bana oy vereceğinize güvenebilir miyim?”

Buna gülemiyordum bile. Lanet olsun. Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Bu kendi başımıza halledemeyeceğimiz kadar büyük bir şey,” dedi Sarah. “Bunu FBI’a devretmek zorundayız.” Gözleri kocaman açıldı. “Ya da CIA? Hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Tanrım, hukukta daha birinci sınıftayım.” Başını iki yana salladı. “Bu sanki uluslararası bir öneme sahip gibi. Ve bu abartı bile değil.”

Haklıydı. Bunda abartılı bir durum yoktu. Ve bunu yetkililere bildirmemiz gerektiği konusunda da haklıydı.

Ama bu büyüklükte bir konuyla nasıl başa çıkacağımız konusunda en az onun kadar benim de hiçbir fikrim yoktu. “Asıl soru nasıl ve ne zaman,” dedim. “Vals yaparak FBI’ya girip müsait bir özel ajanları var mı diye soramayız. ‘Selam. Las Vegas’ta Putin için silah ve para aklayan bir fuhuş çetesi var. Şimdi gidin ve onların canına okuyun, millet!’ diyemeyiz. Bizi ciddiye alsalar bile, ki bundan şüpheliyim, bunu soruşturup gerçekten eyleme geçmelerinin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Tabii böyle bir şey olursa. Eğer çok uzun sürerse Max ve Oksana’nın paranoyaklaşmış Sarah’ın sandıkları kadar değerli olmadığına karar vermeleri ne kadar zaman alır? Burada umurumda olan tek şey Sarah’ı korumak.”

Sarah çileden çıkmış halde inledi. “Bu bir kumarhane soygunu değil çocuklar. Bu işi halletmek için George Clooney’den çok daha fazlasına ihtiyacımız var.”

İç geçirdim. “Şimdiye kadar elde ettiğimiz bilgilerin ne kadarını kanıtlayabiliriz Henn?”

“Bu ‘Şeytani Para Aklama İmparatorluğu’ olayı şu an tamamen duruma bağlı çünkü henüz banka hesaplarına erişemedim. Parçaları birleştirip yaratıcılığımı kullanarak birçok şey kanıtlayabilirim ama birini bunlara acilen ikna edebilmek için karşınızda sizi gerçekten dinlemeye gönüllü ve mantıksal atılımlar yapabilecek, anlattıklarınıza uzun süre dikkatini verebilecek bir seyirciye ihtiyacınız var.”

“Bundan emin olamayız.”

“Biliyorum. Kulüp’ün ana sistemine girmeyi başardığımda elime kesin kanıt geçmiş olacak ve her şey gün gibi ortaya çıkacak. Ve buna çok yaklaştım.”

“Onlara parayı gösterebilmemiz lazım,” dedim. “Biri-
lerinin dikkatini çekebilmemizin tek yolu bu.”

“Katılıyorum,” dedi Henn. “Henüz tüm hesap ve şifrelerine erişemedim ama üzerinde çalışıyorum.”

“Bunu halletmek için ihtiyacın olan her şeyi elde etmen ne kadar zaman alır?”

“Birkaç gün daha, ardından her şey su üstüne çıkacak. Belki elime kesin kanıt geçmeyebilir ama bir şeyler yapacağım. Bunun üzerinde aylarca çalışıp hâlâ daha bilgi toplama aşamasında olabilirim. Ama açılış bombardımanı için elimizde işe yarar bir şeyler olduğu sürece iyi adamların dikkatini çabucak çekip hemen harekete geçebiliriz. Birkaç gün içinde sizi istediğiniz aşamaya getirmiş olurum.”

“Mükemmel,” dedim.

“Henn, ben artık senin yeni en yakın arkadaşınım,” dedi Sarah. “Bulduğun tüm bilgileri toplayıp bir araya getirerek dava özeti türü bir dosya hazırlayacağım. Elimizde iyi adamlara verecek bir şeyler olması lazım ki onların dikkatini hemen çekelim. Kulüp’ün şimdiye kadar işlediği tüm potansiyel suçların ana hatlarını çıkarıp, para transferi sahtekarlığı, kara para aklama, şantaj vs. her biriyle ilgili elde ettiğimiz delilleri özetleyeceğim.” Sarah’ın kafasında tilkiler dolaşmaya başlamıştı bile. “Kat.”

“Evet, efendim.”

“Her bir suçu destekleyen ayrı bir delile ihtiyacım olacak. Bunu kafadan uydurmadığımıza onları ikna edecek bir şey. Sana tam olarak ne istediğimi anlatacağım. Sen de Henn’in elde ettiği bilgilerin arasından bunları ayıklayacaksın. Benim araştırma görevlim olacaksın.”

“Bunu yapabilirim sanırım,” dedi Kat.

“Güzel,” dedim. “Josh’la ben de toplantı yapıp en iyi stratejimiz üzerine kafa yoracağız. Bunu birilerine devretmemiz gerektiği konusunda hemfikirim. Ama asıl soru

kime devredeceğimiz. Eğer yanlış ellere düşerse başımıza Kulüp'ten daha büyük belalar açabiliriz."

"Bu ne demek ki?" diye sordu Kat kocaman açılmış gözlerle.

"Kulüp'ün müşteri listesinde bu skandalın gün ışığına çıkmasını istemeyen birçok nüfuz sahibi insan var."

Herkes bunun üzerine düşünürken uzun bir sessizlik oldu. İçi solucan dolu büyük ve tehlikeli bir konserveyi açmak üzereydik.

"Her şey paraya bağlı," dedim. "Para tüm kapıları açıyor."

"Katılıyorum," dedi Josh.

"Henn, bu bizim önceliğimiz. Tamam mı?" dedim. "Paranın izini sür. Ona erişmek zorundayız."

"Anlaşıldı," dedi Henn. "Birkaç günden fazla sürmez sanırım."

"Bunu başarabiliriz," dedi Sarah ama sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Şu odadaki yeteneğe bir bakın. Kokuşmuş George Clooney, Brad Pitt ve Matt Damon'a ihtiyacımız yok."

"Evet ama keşke şu Çinli akrobat adamdan olsaydı bizde de," dedi Henn. "Adam baya iyiydi."

"Küçük kutuya tıktıkları adamdan mı bahsediyorsunuz?" dedi Kat. "Ona bayılıyorum ben."

"Evet, herif muhteşemdi," diye katıldı Henn.

"Yen. İsmi buydu değil mi?"

Henn güldü. "Evet. İyi bir hafızan var, Kat." Parmaklarıyla şakağını işaret etti. "Sende hem kafa hem de güzellik var."

"Hey, millet, derin düşüncelerinizi böldüğüm için

kusuruma bakmayın ama burada dar bir bakış açısı görüyorum,” dedi Sarah. “Yapacak çok işimiz var ve hemen işe koyulmak istiyorum.”

“Tabii ki,” dedi Kat. “Sen nasıl arzu edersen, patron.”

“Hey, Sarah,” dedi Henn. “Bir şey daha var. Bay Şeytan’ın sana attığı mesajı ne yapmak istersin?”

Sarah’ın yüzü kıpkırmızı oldu.

“Onun telefonunu görüntülüyorum, unuttun mu? ‘Fazla sabırlı bir adam değilim.’ Bu ne demek oluyor ki?”

Sarah’ın nutku tutulmuştu. Konuşamıyordu. Elini tuttum ve Max’in ondan istediği şeyi ve attığı mesajı ana hatlarıyla açıkladım. Detaya girmedim çünkü kimsenin ‘ucuz striptiz kulübü’ ve ‘maske’ hakkında bir şeyler öğrenmesine gerek yoktu. Şükürler olsun ki Henn de bunu açığa çıkarmayacak sağduyuya sahipti.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Sarah herkese. Sesi kısılmıştı. “Görmezden mi geleyim? Cevap mı vereyim?”

“Görmezden gel,” dedim. “O piç kurusuna tek kelime etmeni istemiyorum.”

“Katılıyorum,” dedi Josh. “Görmezden gel.”

“Olmaz,” dedi Kat dümdüz bir sesle. “Cevaplaman gerek. Görmezden gelmen onu kızdırır ve o adamın bize kızmasını istemeyiz. Onu sakın ve kendini güvende hisse-deceği bir konumda tutmalıyız.”

Herkes düşünceye dalmış halde ona bakıyordu.

“Bay Şeytan’ın ereksiyonu Sarah’a değil, Jonas’a kalkmış durumda.”

Yüzümü buruşturdum. “Tanrı aşkına Kat. Lütfen o şekilde söyleme.”

“Cinsel anlamda değil. Sana karşı alfa erkekliği taslıyor Jonas. Bu tamamen beta gorilinin alfayı alt etmeye

yeltenmesiyle ilgili. Kazanmak için senin elindekini almak istiyor. Bu da Jonas-ereksiyonu oluyor.”

“Tanrım, *lütfe*n şunu söylemeyi kes,” dedim.

“Ne cevap yazayım o zaman?”

“Onu senin sırtından atıp Jonas’a duyduğun sadakatle değil tamamen açgözlülükle hareket ettiğine inandırmamız lazım. Sana olan güvenini sürdürmek zorundasın. Eğer onu görmezden gelersen paranoyaklaşmaya başlayacaktır.”

Sarah bana baktı. Onu başımla onayladım. Kat’ın sözleri mantıklıydı.

Kat, Sarah’la olan sözsüz iletişimimizi görünce daha da cesaretlendi. “Ona de ki onunla buluşursan Jonas kafayı yiyecek ve kıskançlık krizi geçirecek. Jonas sen ve Bay Şeytan arasındaki bariz çekimi gördü ve seni onunla daha önce hiç buluşmadığına dair yalan söylemekle suçladı. Jonas ikinizin bir olduğunu hissederse banyoda seks yapabilmek için Max’le yalnız kalmak istediğini düşünecek. Ve Jonas’ın içinde uyanan şüpheyi bastırmanızın imkanı kalmayacak. Kıskanç Sevgili Jonas artık seni bir şahin gibi gözetliyor, onsuz hiçbir yere gitmene izin vermiyor. Jonas’ı bir kaçık gibi göstermelisin. Telefonunu sürekli kurcaladığı için Max’e mesaj atmamasını, sana devasa bir çek daha yazmasına ramak kaldığını söyle. Bu şekilde egosunu ve açgözlülüğünü de beslemiş olacaksın. Jonas-ereksiyonunu tatmin etmek için seni ne kadar istese de...”

“Tamam, Kat. Bu kadarı yeterli,” diye uyardım onu.

“Bu dolandırıcılığı sabote edecek kadar riski göze almaz. Jonas kötü adam olacak, Sarah da onu oyalayıp parasını almak için elinden geleni yapıyor gibi gözükcek.”

Herkes etkilenmiş halde tek kelime etmeden Kat’e baktı.

Kat omuz silkti. “Ne olmuş? Şu hayatta iyi bildiğim iki şey var: halkla ilişkiler ve erkekler.”

“Güzelmış,” dedi Henn gözle görülür bir hayranlıkla.

“Hey, aptal olabilirim ama sarışın değilim,” dedi Kat ve herkes güldü.

Josh ona bakarak sevgi dolu gülümsedi. “Bu konuda herkes Kat’e katılıyor mu? Çünkü ben tamamen katılıyorum.”

Herkes başıyla onayladı.

“Özellikle ben olmadan hiçbir yere gidemeyeceğin konusunda,” dedim. “Bu kısım doğru. Bensiz oraya gitmeni istemiyorum.”

“Emin ol gitmeyeceğim,” dedi Sarah. “O sürüngenin beni izlediğini bildiğime göre buradan sensiz ayrılmaya hiç niyetim yok. Yine de işe koyulup raporu hazırlamaya başlamalıyım. Bu beni çok uğraştıracak.” Sarah inanamaz halde başını iki yana salladı. “Bu çok çılgınca.”

“Tam anlamıyla delilik,” dedi Henn mutlulukla iç geçirerek. “*Müthiş* değil mi ya?”

BÖLÜM 29

Sarah

Çok uzun bir gün olmuştu. Ama aynı zamanda üret-kendi. Daha iyi olansa Henn üç farklı bilgisayarda deli gibi çalışırken Kat ve benim onu gölge gibi takip etmemizdi. Henn sonunda uykusuzluktan mahvolup kendini bırakınca Kat ve ben onun şimdiye kadar elde ettiği bilgileri öncelik sırasına göre sınıflandırmak için elimizden geleni yapmıştık. Biz çalışırken Jonas ve Josh da beyin fırtınası yapıp resmi kurumları araştırıyor, olası stratejilerin ana hatlarını çıkarmak için tablo hazırlıyorlardı.

Çocuklar ara sıra ikisinden biri gülmeye başlayınca dek atışıyor, diğeri de ona katılıyor, bazen de NFL'nin* gelmiş geçmiş en iyi oyun kurucusunun kim olduğuna dair nereden çıktığı belli olmayan hararetli bir tartışmaya girişiyorlardı. İtiraf etmem gerekirse bir noktada Kat ve ben o kadar bunaldık ki boş jakuzide kıyafetlerimizle otu-

* İng. Amerikan Ulusal Futbol Ligi (ç.n.)

rup şarap içmeye başladık. Onun dışında yoğun ve stresli bir gün geçirmiştik.

Raporumda beni çok öfkeliendiren bir kısmı yazıyor-ken odanın öbür ucunda bilgisayarının başında hararetle çalışan Jonas'a baktım. Kaşları çatılmıştı ve bir an için yanına süzülüp ona "Her şeyin canı cehenneme. Hadi Belize'ye gidelim," demek istedim. Ama bunun yerine ara verip otelin spor salonunda stres atmasını önerdim.

"Bunun için zaman yok," dedi. "Tanrı'dan gelme bir iş üzerindeyim bebeğim."

Ona aslında biraz ara vermesinin beynine iyi geleceğini söylemek üzereyken herkesin ortasında birdenbire, "Çünkü bebeğimi hayatın kendisinden bile çok seviyorum," dedi. Sonra da az önce söylediği şey hayatımın en kalpten götürücü anı değilmiş gibi bilgisayardaki işine geri döndü.

Sonunda herkes gitmişti ve beni onun yanına süzül-
mekten ya da yakışıklı sevgilime canım her ne halt isterse onu yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Jonas duş aldıktan sonra banyodan çıktı. Çıplak be-
deninin her bir kısmı kaya kadar sertti. Yatağa, yanıma sü-
züldü. Kabaca beni sırtüstü çevirdi ve üstüme çıktı. Ereksi-
yonu göbeğime baskı yapıyor, gözlerinin içi parılıyordu.
"Önce ne yapmamızı arzu edersiniz, leydim?" dedi. "Kı-
çından koca bir ısırık almama ne dersin? Ya da şu şeker-
pareleri dişlememe?" Eğildi ve göğüs ucumu hafifçe ısırdı.

"Durun biraz bayım," dedim kırpılmış bir İngiliz ak-
sanıyla ve fiziksel olarak bu ona acı veriyor gibi görünse de
duraksadı. "Bu güzel akşam vakti bu konu üzerine birkaç
fikrim var." Yatağın yan tarafına hafifçe vurdum ve Jonas
isteksizce bana itaat ederek gözlerindeki soru işaretleriyle
yanıma oturdu. "Geçen gece seni götürdüğüm striptiz ku-

lübünü bulmak için Google'a 'peep show Las Vegas' yazdığım da karşıma ne çıktı biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"The Strip'te bir zamanlar Ice-T'nin* karısının sergilediği üstsüz müzikal gösteriyle ilgili bir sürü şey."

Jonas arzu dolu gözlerle kasık bölgeme bakıyordu.

Haylazca gülümsedim. "Ardından ne çıkacağını görmek için 'peep show seks kulübü'nü arattım. Google 'peep show seks' demek istediğimi düşünmüş olmalı. Hah. Bu sayede çok ilginç şeyler okumuş bulundum." Alt dudağımı ısırardım.

Jonas'ın yüzünden bir gülümseme gölgesi geldi geçti. Ama bir şekilde heyecanını bastırmayı başarıyordu.

"Meğer The Peep Show diye bir seks pozisyonu varmış. Bundan haberdar mıydınız, bayım?"

Duraksadı. "Yani, aslında bu birçok farklı anlama gelebilir, benim güzel leydim." Dudaklarını yaladı. "Konuyu biraz daha açmanız gerekecek."

Komodinden dizüstü bilgisayarımı alıp çabucak geçen gece rastladığım üç boyutlu animasyonu buldum. İki adet animasyon insan şevkle 'peep show fellatio'** sergiliyorlardı.

Jonas'ın üzerimde uyguladığı bu kadar farklı ve bazen de şaşırtıcı oral seks pozisyonlarından sonra bunu yapmanın bu kadar çok yolu oluşuna insan gerçekten hayret ediyordu. Aslında 'peep show fellatio' pozisyonu beni şaşırtmamalıydı. Ama şaşırtmıştı işte.

Bunca zaman Jonas'ın *benim* cinsel hazzımı, başarmak için üzerinde titizlikle çalışıp zor kazandığı bir ödül olarak görmesini kabullenmiştim. Ama onun aldığı hazzı da art-

* Amerikalı repçi ve aktör (ç.n.)

** Fellatio, kadının erkeğe yaptığı oral seks (ç.n.)

tırbilmemin bir ya da birkaç yolu olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Kafamda bir ampul yanmış gibiydi. Ve bacak aramda.

Bilgisayar ekranını Jonas'a çevirdiğimde yüzü aydınlandı. "Bu," dedim ona animasyonu göstererek. "Bu sana bir şeyler çağrıştırdı mı, bayım?"

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Hem de nasıl, leydim." Sesinde bastırmaya çalıştığı bir heyecan vardı. "Bahsi geçen bu 'peep show' olayını daha önce de duymuştum." Gözleri alev alevdi. "Ama birinin bunu üzerimde uygulaması lütfuna hiçbir zaman erişemedim." Dudağını ısırdı.

Ağzım açık kalmıştı. Bunu hiç tahmin etmemiştim. Jonas'ın insanoğlunun şimdiye dek bildiği bütün seks pozisyonlarını denediğini sanıyordum. Kulaklarıma inanamıyordum. "Nasıl yani ya?" diye sordum işveli kibarlığını bir kenara bırakarak.

"Daha önce hiç yapmadım."

"Ama ben sanıyordum ki... Konu seks olunca yapılabilecek her şeyi denemişsindir diye düşünmüştüm."

Omuz silkti.

"Ben sandım ki..." Başımı iki yana salladım. Kafam karışmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Yanakları kızardı. "Rastgele tek gecelik ilişki partnerine sorabileceğim bir şey değil bu. Ve benim daha önce hiç..." İç geçirdi. "Benim daha önce hiç senin gibi bir kız arkadaşım olmadı."

Tüm bedenimi ateş sarmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Yeniden omuz silkti ama cevap vermedi.

"Kız arkadaşların daha önce hiç bunu senin için yapmak istemedi mi?"

Başını iki yana salladı.

“Burada bana baş sallamasından daha fazla içerik vermen gerekiyor, koca oğlan. Dökül bakalım.”

Derin bir soluk verdi. “Daha önce hiç olmadı işte.”

“Ama neden?”

“Neden seni yalayıp boşaltmıyorum? Sonrasında bunu konuşabiliriz.” Arzuyla gülümseyerek yeniden üstüme çıkmaya yeltendi.

Onu üzerimden ittim. “Bu çok güzel bir şey. Önce anlat, sonra güneş doğana kadar çılgın seks partisi yapacağımıza söz veriyorum.”

İç çekti. “Tam bir baş belasısın, kadın. Bunu biliyor muydun?”

“Evet.”

Gözlerini devirdi. “Bundan yaklaşık bir yıl önce şu kadınla buluştum ve orgazm taklidi yapıyorken...”

“Evet, biliyorum. Sana ikinci seferde bedel ödemen için ilham veren kadın. Aslında o hanıma en kalitelisinden bir şişe şampanya hediye edip teşekkür etmeliyim. Ne de olsa sana üstün becerilerini geliştirmen için ilham veren kadın sayesinde bunun kaymağını yiyen ben oluyorum.”

Jonas gülümsedi. “Seni yalayıp boşalttıktan sonra bu öyküyü anlatmama ne dersin?” Bacağıma uzandı.

Elini geri çektim. “Olmaz.”

Kurabiyesi elinden alınmış oğlan çocuğu gibi kaşlarını çattı.

“Hadi. Dökül bakalım.”

Kaderine boyun eğerek iç geçirdi. “O sahtekar sayesinde okuyup öğrenmeye başladım ve ilk defa bir kadını orgazma ulaştırmanın ne kadar büyük bir armağan olduğunu fark ettim. Onu becermekten çok daha çaba gerektiriyor. Ondan öncesinde ise sadece ‘Eğer ben kendimi iyi

hissediyorsam, o da hissediyordur.' diye düşünüyordum. Kadının boşalıp boşalmamasını benim kontrolüm dışında gerçekleşen riskli bir iş zannediyordum. Olabilir ya da olmayabilirdi." Gülümsedi. "Beni yanlış anlama. İçgüdülerim birçok erkeğinkinden daha gelişmiş durumda. Tam bir Neanderthal değilim yani. Ama okuyup öğrenmeye başladığım andan itibaren bunun çok daha derin bir konu olduğunu, öğrenilmesi gereken çok fazla teknik olduğunu keşfettim. Her seks yapışımında bir kadını boşaltmak istediğimi fark ettim. Yalnızca bunu *doğru* yapmam gerekiyordu."

"Tanrım, beni çok fazla azdırıyorsun Jonas."

Yüzü arzuyla ışıldadı ve aleti şaha kalktı. "O zaman seni yalayıp çığlık atırmama izin ver."

"Önce öykünü bitirmen gerekiyor." Göğsümü okşayarak onu kışkırtıyordum.

Nefes alışverişleri derinleşmişti. "İşte-sonra-bir-sürü-kadının-bacak-arasını-yalayıp-canım-istediğinde-onları-boşalttım. Bu kadar." Gülümsedi ve bana yaklaştı. Çalıştı.

Onu yeniden ittim. "Çok iğrençsin."

Güldü.

"Cidden, daha önce hiç denemediğin bir seks pozisyonu olduğunu sonunda keşfettiğim için aklımı başımdan aldın."

"Daha önce denemediğim *birçok* seks pozisyonu var. Sadece seninle denediklerim de var bir sürü."

İşte şimdi gerçekten mest olmuştum. "Ne? Bazılarında senin *ilkin* mi oldum?"

"Birçoğunda."

Bana zihinsel şok dalgası vermiş gibi gözlerimi kırptırdım. Doğrulup gözlerinin içine baktım. “Bebeğim. Sen ne diyorsun? Kafam karıştı.”

Elini yanağıma koyup beni öptü. “Benim Muhteşem Sarah’ım,” dedi çenemi tutarak. “Beni çok tahrik ediyorsun bebeğim. Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında mısın?” Yumuşak hareketlerle göğsümü okşuyordu.

Kan bacak arama akın etti. “Hayır, Jonas. Anlat.”

“Önce tadına bakmama ne dersin? Vajinan alevler içinde, söndürülmek için beni çağırıyor, kadın.”

“Olmaz.”

Yüzünü astı.

“Anlat hadi.”

İnleyerek iç çekti. “Dinimi bulmadan önce, deyim yerindeyse, birçok kez seks yaptım elbette. Kız arkadaşlar, tek gecelik ilişkiler... Her türden şey, düzüşmek, oral, üçlü. Hepsini denedim. Ama hiçbirisi asla senin gibi olmadı. Asla, bilirsin...” Gözleri parıldadı. “*Kiliseye* gitmek gibi olmadı.” Yüzü aydınlanmıştı. “Dinimi bulduktan *sonra*, okuyup, öğrenip, bildiklerimi uygulamak için kadın arayışına çıkmaya başladıktan sonra seks benim için artık bir kadını hiç olmadığı kadar şiddetle orgazma ulaştırmaktan ibaretti. Bana *teslim olmasını* sağlamaktan ibaret. *Tanrı’ya dönüşmekten ibaret.*” Son kısımda gözlerini devirdi.

“Bedel,” dedim usulca, kafamda ampul yanmış gibi. Jonas’ın sürekli bir şeylerin bedelini ödeme ihtiyacının onun hayatını tamamen ele geçirdiğini daha önce nasıl fark edememiştim? “Yaptığın her şey, seks bile bedelini ödemekle ilgili Jonas. Değersiz olduğunu kendine kanıtlayan için.”

Uzun süre bana baktı. “Evet,” dedi sonunda. “Sanırım

öyle.” Bana yine o hüzünlü gözleriyle bakıyordu. “Hah.” Uzun bir sessizlik daha oldu. “Her neyse. Seks partnerimin daima bana teslim olmasını istedim. Ama asla...” Dudaklarını büzdü. “Asla teslim olan taraf olmak istemedim.” Güçlkle yutkundu. “Sorduğun soruya gelecek olursak, bu tür konularda asla pasif konumda olmadım. Peep Show gibi şeyler konusunda. Yönlendiren taraf daima ben oldum.”

Şu an içimdeki dürtüleri güçlkle bastırabiliyordum.

“Peki ya bu geçtiğimiz yıldan öncesi? ‘Sekste mükemmelliğe ulaşmayı’ kendine görev edinmeden öncesi? Tüm bunlardan önce de kız arkadaşların vardı. Onlarla yeni şeyler denemedin mi?”

“Zaman zaman, evet. Ama senden önceki kız arkadaşlarım oldukça tutucuydu. Sanırım benim bir şeyleri *açığa çıkarmaktan* çok *baskılamamı* kolaylaştıracak kızları seçmiştim kendime. Evet, senden önce de kız arkadaşlarım oldu. Ama karşılığında gerçek bir *sevgili* gibi davrandığım tek kadın sensin. Kendimi *açığa çıkardığım* tek kadın...”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Peki ya tek gecelik ilişkiler? Onlarda her pozisyonu denemediğine inanamıyorsun...”

“Bir düşün. Her gece farklı bir kadını becerdiğinde ve tek amacın partnerini şiddetle boşaltmak olduğunda yeni deneyimlere daha *kapalı* oluyorsun, açık değil. Karşındaki yabancıyı orgazma ulaştırmak için bir ya da iki şansın oluyor. O yüzden kendini sürekli aynı hareketleri tekrar ederken buluyorsun, sadece başardığından emin olmak için.”

“Peki ya bizim denediğimiz tüm o pozisyonlar?”

“Çoğunu ilk kez seninle yaptım.”

Vücudum heyecanla titredi. “Kelebek?”

Bana utangaç bir bakış attı. “İlk kez seninle, benim güzel kelebeğim.”

Klitorisim Jonas onu az önce yalamış gibi hareketlendi. “Balerin?”

“O şekilde düzülmeyi bırak, başka kim o pozisyonda durabilir?”

Başım dönmeye başlamıştı. “Peki ya Belize’den döndüğümüzde yaptığımız baş aşağı altmış dokuz?”

“Sadece seninle.”

“Ama yapmadan hemen önce bunun seni çok tahrik ettiğini söylemiştin ve...”

“Genel olarak altmış dokuzdan bahsediyordum. Bunu daha önce de yaptım elbette. Ama şu çılgın akrobatik şeyi değil. Hep denemek istemiştim ama bunu senden başka kiminle yapabilirdim ki?” Heyecanla iç geçirdi. “Muhteşemdi.”

Saçma bir şekilde tahrik olmuşum. “Ah, Jonas.” Başımı iki yana salladım. “Yapılacak her şeyi daha önce yüzlerce kadınla yaptığını sanıyordum.”

Jonas başını iki yana salladı. “Onları yaladım ve boşalttım sonra da kendim boşalınca dek becerdim. Bizim yaptığımız hiçbir şeye benzemiyordu. Hep denemek istediğim şeylerin birçoğunu seninle yaptım, benim seksi küçük deney farem.”

Kendimi azgın bir kedi gibi hissediyordum. İçimde Jonas’ın bacağına sürtünmek gibi bir arzu uyanmıştı.

“Bizim yaptığımız maceracı şeyleri denemek için karşıdaki insanla rahat olman gerekir. Ortak bir güven duygusu paylaşmak gerekir.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp öptüm. Üzerime çık-

mak için bana yaklaştı ama onu yeniden ittiğimde çileden çıkmış halde inledi.

“Hadi ama bebeğim. Ölüyorum burada. Daha fazla sabrederemem,” diye mırıldandı.

“Çok yazık.” Kesik kesik nefes alıyordum. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve peep shop fellatio animasyonunu yeniden açtım. Geri tuşuna bastım. Bu site insanoğlu tarafından bilinen tüm seks pozisyonlarını içeriyordu. Detaylı anlatım, animasyonla gösterim ve mesaj panosu da vardı. Sitenin anasayfasına gittim. Sayfanın sol kısmında “yüz yüze”, “altmış dokuz” ya da “anal” şeklinde kategorilere ayrılmış bir menü bulunuyordu. Her bir kategorinin altında animasyonlu pozisyonları içeren bir alt grup daha açılıyordu. “Fellatio” linkine tıkladım ve on iki adet animasyon ekrana geldi.

“Bunlara ne dersin? Daha önce hangilerini denedin?”

Göğsü hızla inip kalkarken görüntülere baktı. “Ah, Tanrım,” dedi. “Vay canına. Şuna baksana.” Ereksiyonu harekete geçmişti. “Hayır, ben sadece, bilirsin, temel seviyede oral seks denedim ve bundan kesinlikle şikayetçi değilim. Harika bir şey. Bu mesela, ayaktayken. Ama bu da oldukça temel seviyede kalıyor. Bir de bu var, otururken.”

“Peki ya bu?” Linke tıkladım.

Başını iki yana sallayıp güldü. “Hayır.”

“Bu?”

“Hmm, hayır. Ama yapmak istemiyorum. Seni ezebilirim.”

Görüntüye daha detaylı baktım. “Evet, katılıyorum. Bunu boşver. Hayatta kalamayabilirim. Peki ya bu? Denedin mi?”

“Hayır.”

“Pekala, sevgilim. Bugün şanslı günündesin. Bugün Oral Seks Noeli’nin On İki Günü başlıyor. Bu pozisyonların her birini tek tek deneyeceğiz. Beni ezme ihtimalin olan dışında.” Güldüm. “Hepsinin altından kalkamayabilirim.” Animasyonlardan birine bakıp yüzümü buruşturdum. “Bazıları gerçekten zor görünüyor. Lojistik açıdan insanlar bunları nasıl yapıyor anlamış değilim. Ama söz veriyorum, hepsine şans vereceğim.”

“Sarah, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bunu yapmak *istiyorum*.”

“Bebeğim, dinle. Sana oral seks yaptığımda karşılık beklemiyorum. Sadece çok hoşuma gidiyorsun. Tadına bakmak beni boşaltıyor. Muhteşem bir tadın var. Karşılığında bir şey yapmak zorunda değilsin...”

Eğilip penisinin ucunu yaladım ve birden konuşmayı kesti.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Tadıma bakmaktan hoşlanıyor musun?”

Derin bir nefes aldı. “En sevdiğim şey.”

“Ben de seni emerken aynı şekilde hissediyorum. Beni çok tahrik ediyor. Bunun hayalini kuruyorum. Bunu arzuluyorum. Tadını seviyorum. Ağzımda bıraktığın hissi seviyorum. Saçıma asılmanı, çıkardığın sesleri seviyorum.” Onu yeniden yaladım ve inledi. “Bunu yaparken kendimi güçlü hissediyorum. Sana sahip oluyormuşum gibi.”

“Sen daha başlamadan boşalacağım.”

Aletini kavradım. “O zaman konuşmayı kesip işe koyulsak iyi olur. Listeye bak ve bana hangisinden başlamak istediğini söyle.”

Bilgisayara bakıp aceleyle sayfayı aşağı kaydırmaya başladı. Güçlkle nefes alıp veriyordu.

“Benim aldığım hazzı zaten yaptığından daha fazla arttırmam mümkün değil, sadece o güzel, leziz, iştah açıcı varlığın bile yetiyor.”

Yanaklarım kızardı. “Ama ben gerçekten yeni şeyler denemek istiyorum.”

Jonas dudağını ısırды. “Peki, tamam. Sana bir teklifim var, benim eğitim aşamasındaki minik samurayım.”

“Nedir?”

“Kısasa kısas yapacağız.”

Dikkat kesilmiş halde ona bir bakış attım.

“Bu Jonas ve Sarah’ın Kısasa Kısas Macerası olacak.”

“Sen canın hangisini isterse o fellatio şeklini yaparak canıma okuyacaksın ve ben de memnuniyetle sana naçizane değerli hediyeni vereceğim. Ardından sıra bana geldiğinde sana istediğim her haltı yapabilirim.” Heyecanla titredi.

“Şimdi yaptığımız bu değil mi zaten? Bana canının istediği her şeyi yapıyor oluşun? Bundan ne farkı var ki?”

“Şşşt. Bu artık resmiyet kazandı. Kurallar ve geri kalan her şeyle birlikte. Kısasa kısas. Sen bana istediğini yapıyorsun, karşılığında ben de canım ne isterse sana onu yapıyorum.” Dudaklarını yaladı.

“On iki gün boyunca,” diye ekledim. “Bu senin için On İki Günlük Oral Seks olacak.”

“Ve senin için de On İki Günlük Nefis Muameleler.”

“Jonas, sen bana her gün nefis muamele yapıyorsun. Bu farklı ve yeni bir şey değil ki...”

“Sadece ayak uydur be kadın. Neden benim üzerimde otorite kurup eğlencemi yok etme ihtiyacı duyuyorsun ki? Çok otoritersin.”

Gözlerimi devirdim. “Özür dilerim. Tamam.” Sayfa-
nın kenarındaki fellatio seçeneklerine yeniden tıkladım.
“Hadi açılış için bir şeyler seçelim.” ‘Kaya Matkabı’ isimli
bir animasyona tıkladım. “Pekala, bunun nasıl yapılacağı-
nı anlamış değilim. Penisini tamamen yanlış doğrultuda
ağızıma sokmuş olacağım. Bu canını yakmaz mı?”

“Bilmiyorum. Sanırım deneyip göreceğiz.” Dişlerini
göstererek gülümsedi.

“Bir de şu ‘Yılan Oynatıcısı’ var. Amuda kalkabiliyor
musun ki?”

Güldü. “Denemeye razıyım.”

“İşte beklediğim tavır bu, bebeğim. Bak ne diyeceğim.
Peep Show ile başlayalım çünkü ilk başta beni bu kadar
azdıran buydu.” Aletini kavrayıp okşamaya başladım.

Yeniden içi titremiştii.

“On İki Günlük Oral Sekse hoş geldin bebeğim,” de-
dim yumuşak sesle, onu okşayarak.

Heyecanla bağırdı.

“Seni seviyorum Jonas,” dedim.

“Seni her şeyden çok seviyorum,” diye karşılık verdi.
“Benim Muhteşem Sarah’ım.”

“Şimdi oyalanmayı kes ve yana yat. Sana istediğimi
yapabilirim.”

Ereksiyonu gerilirken ağız kulaklarına varıncaya dek
gülümseyip yana yattı.

“Tamam, güzel.” Bu özel Twister oyununun nasıl iş-
leyeceğini çözmeye çalışarak yeniden bilgisayar ekranına
baktım. “Şimdi başımı ve boynumu arkadan bacaklarının
arasından geçirmem gerek.” Kendimi doğru pozisyona
sokabildiğimde şarkıyı söylemeye başladım. “Noel’in ilk
gününde, sevgilim bana verdi, ağaç dalındaki bir çift kes-

taneyi.” Jonas saf bir neşeyle gülmeye başladı. Ben ise bacak arasından Noel şarkısının çarpıtılmış halini söylemeye devam ediyordum. “Fa la la la la la.” Ardından hevesle onu yaladım. “Mmmm. İncir pudinginden bile daha leziz.”

Jonas başını arkaya savurup kahkaha attı. “Tanrım, seni seviyorum Sarah.”

BÖLÜM 30

Jonas

Sarah kollarımda titreyip çığlık atmaya başladığında onu uyandırdım.

“Hayır!” diye bağııyordu avazı çıktığı kadar. Sesi çataallaşmıştı. “Hayır!” Çılınca titriyordu.

“Sarah, uyan. Kabus görüyorsun.” Onu sıkıca tuttum. “Sarah, kabuslarından biri daha sadece.”

Sarah nefes nefese, gözlerindeki çılgın ifadeyle titreyerek uyandı.

“Kötü bir rüya görüyordun.”

Bana sarılıp gözyaşlarına boğuldu.

“Şşş, bebeğim. Güvendesin. Ben buradayım. Sadece bir rüyaydı.” Saçlarını okşadım. “Şşş, bir şeyin yok. Yanındayım.” Biraz sakinleştikten sonra onu kendime çekip yanaklarından öptüm. “Ukraynalı Travolta mıydı yine?”

Başıyla onayladı. Güçlkle yutkundu ve soluklanmaya çalıştı. “Bu kez Max de oradaydı. Travolta bıçağı boğa-

zıma tutarken o bana tecavüz ediyordu. ‘Seni düzmeyi birtirdiğimde bu sefer öleceksin’ diyordu. Çılgılık atıp kaçmayı denedim ama kollarımı kaldıramıyordum, bacaklarım felç olmuştu ve hareket edemiyordum.”

“Bebeğim, hepsi geçti. Sadece kötü bir rüyaydı.”

Hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu.

“Güvendesin.” Onu sıkıca tuttum. Tanrı şahidim olsun ki o şerefsizleri gebertecektim.

Devam etmeden önce kendini toparladı. “Sonra...” Gözünün önüne getirirken duraksadı. “Birden babam ortaya çıktı.” Ürpermişti. “Bir an için rahatladım. Beni kurtarmaya gelmişti sanki. Ama sonra Max bana vururken babam kulağıma eğilip ‘Bedel ödemek çok ağır, değil mi?’ dedi.

Damarlarımdaki kan dondu.

Titremeye devam ediyordu. “Tanrım, yıllardır babamla ilgili kabus görmüyordum. Sanırım Kulüp’te olanlar yüzünden birtakım eski psikolojik yaralar su yüzüne çıktı.”

Kolunu okşadım. “Babanla ilgili kabuslar mı görüyordun?”

“Her zaman. Annemle ben kaçtıktan sonra bir yıl boyunca arkamdan gelip başıma çuval geçirerek beni kaçıracağı korkusuyla tetikteydim.” Derin bir nefes alıp verdi. “Şimdi de Max ve Travolta’yla ilgili aynı şey oluyor. Sürekli arkamdalarım gibi.” Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. “Beni kaçıracaklarını düşünüp duruyorum.”

Ona sımsıkı sarıldım. *O şerefsizleri geberteceğim.*

“Lanet olsun. Babamla ilgili kabuslar sona erdi sanıyordum.” Gözlerini sildi.

“Babanı korkunç şeyler yaparken gördün, değil mi?”

“Evet,” dedi usulca. “Annemi canı çıkıncaya kadar dö-verdi. Sonra da benden ona yılın babası ödülünü vermemi beklerdi.”

“Seni incitti mi hiç?” Bana babasının ona hiç el kaldırmadığını söylemişti. Ama bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordum.

“Bana asla dokunmadı. Ben onun prensesiydim.”

Derin bir soluk verdim. Bunu duyduğuma rahatlamıştım.

“Ama Jonas...”

Bekledim ama devam etmedi. “Ne oldu?” Birden gerilmiştim.

“Sana anlatmadığım bir şey var. Daha önce kimseye anlatmadım.”

Tüylerim diken diken olmuştu.

“Sana babam hakkında ne anlatmıştım? Ondan nasıl kaçtığımız konusunda?”

Bana ne anlattığını düşünmek için zamanda biraz geriye gittim. “Babanın anneni incittiğini ve on yaşındayken ikinizin kaçtığınızı anlatmıştın.”

“Evet, bu doğru.” Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “Ama hayatım boyunca tuttuğum bir sır var. Herkesten sakladığım.” Yüzüme dokundu. “Ama artık aramızda büyük ya da küçük, sırlar olmasını istemiyorum.”

Tüm bedenim ürpermişti. Benim sırlarımdan mı bahsediyordu yoksa kendininkilerden mi? Kalbim hızla atmaya başladı. Josh ona benimle ilgili her şeyi anlatmış mıydı? Bunu mu ima ediyordu?

“Sana annemle birlikte babamdan *kaçtığımızı* söyledimde bu doğrudur. Ona sürekli vuruyordu.” Duraksadı.

“Sonra annemi bilincini kaybedinceye kadar dövdüğü o korkunç gece geldi. Kanlı bir et parçası gibi yerde yatıyordu. O kadar kötü durumdaydı ki öldüğünü sanmıştım.”

Nefesimi tuttum. Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sana annemle birlikte babamdan *kaçtığımızı söylediğimde*, annemin beni alıp götürdüğü izlenimini vermeye çalıştım. Artık sabrının tükendiğine ve beni de yanına alarak ondan kaçtığına inanmanı istedim.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Benim de kafamda canlandırdığım senaryo bu yöndeydi.

“Bu benim kendime anlattığım bir hikâye sadece. Olanları böyle hatırlamak istediğim için. Ama böyle olmadı.”

Kalbim durmak üzereydi.

“Gerçek şu ki ben yaptım.”

Kafam karışmış halde ona baktım.

“Annemi öldüresiye dövdü. Gerçekten öldüğünü sanmıştım. Hayatta olduğunu fark edince o kadar rahatladım ki ‘Buraya kadar. Bir dahaki sefere onu öldürmesine izin vermeyeceğim. Bir dahaki sefer olmasına izin vermeyeceğim’ diye düşündüm.” Titrek bir soluk verdi. “Babamı ilaçla uyuttum ve annemi bizi bulamayacağı bir yere götürdüm. Bana karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştü.”

Kafam iyice karışmıştı. Bunu yaptığında henüz *on yaşında* değil miydi?

“Haftalarca birkaç sokak ötedeki alet edevat kulübesinde erzak depolamıştım. Bir gün oraya kaçma düşüncesiyle sanırım. Ama gerçek anlamda bir planım yoktu. Sonra o gece yaşandı. Ben de babamın birasına uyku ilaçlarından birini kattım, Tylenol tarzı şeylerden. O uykuya

daldığında annemi kulübeye sürükledim. Gıkımız çıkmadan birkaç gün orada kaldık. Annem gücünü toplayıncaya kadar. Sonra bir gün ayağa kalktı, gözlerimin içine baktı ve ‘Bugünden itibaren, yeniden doğdum’ dedi. Bu kadardı. Kararını vermişti.”

“Peki sen kaç yaşındaydın?”

“On.”

Kafamda birçok düşünce uçuşmaya başladı. Sarah’ın büyük oranda tam bir baş belası olduğunu biliyordum. Ama bu durum onun doğuştan böyle olduğunu gösteriyordu. Tanrım.

“Çok uzun bir süre babamı kazara öldürmüş olmamdan korktum. Ona çok fazla uyku ilacı vermiş olabilirdim. Polisin kapımıza dayanıp beni tutukladığına dair bir sürü kabus görüyordum. Annem sonunda boşanma davası açtığında onun hayatta olduğunu öğrendim. Ama sonra da intikam için benim peşimden geleceğinden korkarak kabus görmeye başladım.”

“Kabuslar ne zaman sona erdi?”

“Babam yeniden evlenip yeni karısından bir oğlu olduğunda. Ondan bir daha asla haber almadık.” İç geçirip gözlerini sildi. “O zaman kendimi yavaş yavaş güvende hissetmeye başladım.”

“Vay canına, Sarah. Küçük bir kız için çok fazla stres yaşamışsın.”

Şaşırmış halde bana baktı. “Dedi gördüğüm en hüznüzlü gözlere sahip oğlan.” Yanağıma dokundu.

Kızarmıştım. Konuyu kendime çevirmek gibi bir amacım yoktu.

İç çekti. “Onu ilaçla nasıl uyuttuğumu daha önce kimseye anlatmadım. Anneme bile. Kendi köşesine öyle

bir çekilmişti ki o gece neler olduğunu bana asla sormadı. Sonradan babama bu kadar uzun süre katlandığı için utanç duyduğundan, o gece olanlar ya da onun hakkında asla konuşmak istemediğini düşündüm. Kadınlara yardım edip içlerinde bulundukları kötü durumda onlara yol göstermeye hayatını adadığında cesaretini toplayıp o adamı terk edenin kendisi değil de on yaşındaki kızı olduğuna dair utanç verici gerçeği açığa çıkarmak istemedim. Ama annem sonrasında çok cesur bir kadına dönüştü.”

“Sen de çok cesurmuşsun, Sarah. Vay canına.”

“Hayır.”

“Evet, öyle.”

“Ben daha çok *kararlıydım*. Cesaret bir şeyin korkunç olduğunu bile bile yine de onu yapmak değil midir? Bu daha çok hiçbir şeyin beni durduramayacağıyla ilgiliydi. Ama hep korku içindeydim. Sadece gözümü karartıp yapılması gerekeni yaptım.”

Gülümsedim. “Senin ‘kararlılığına’ daha önce bir ya da iki kez şahit oldum sanırım.”

Ağzı utangaç bir tebessümle büzüldü. Eğilip beni öptü. “Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım.”

“Utanacak hiçbir şeyin yok. Bununla gurur duymalısın.”

“Gurur duymuyorum. Yani, yaptığım şeyden pişman değilim. Eğer yapmasaydım annem bir dahaki sefere sağ çıkamayabilirdi. Ama bu öykü benim ölümcül derecede boka batmış olduğumu kanıtlamıyor mu?” Gülümsedi. “Ya da birazcık kafayı yemiş olduğumu?”

Benim de birazcık kafayı yemiş olduğumu mu vurgulamaya çalışıyordu? Josh ona benden mi bahsetmişti? Bunu mu ima ediyordu?

“Babamı ilaçla uyutup annemi ondan almama rağ-men beni yine de seviyor musun?” Dişlerini göstererek gülümsedi.

Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Birden paniğe kapılmıştım. Hakkımda ne biliyordu? Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Beni pt. “Vay canına. Sana bunu anlatmak kendimi çok iyi hissettirdi.” Eli ıplak gğşm kşamaya başladı. “Kendimi sana inanılmaz yakın hissediyorum Jonas.” Dudaklarını boynuma bastırdı ve yeniden gülümsedi. “Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım.” Dudaklarımı pt. Tahrik olmaya başladığı belliydi.

Ama benim dikkatim dağılmıştı. Bana sırlarını anlattığına göre benim de ona anlatmam gerekiyor muydu? Eğer şu an şu dakika her şeyi anlatmazsam, ona yalan mı söylemiş olacaktım? Dolaylı yoldan bunu mu demeye çalışıyordu? Lanet olsun.

Eliyle kol kasımı kşamaya başladı. Çıplak vücudunu benimkine bastırıyordu ve aletim uyanmaya başlamıştı.

şu an her şeyi açığa kavuşturmazsam, The Pine Box’ta Stacy ile gizlice buluşup Sarah’tan bunu saklamış olmamdan ne farkı kalacaktı? “Sırlar bir ilişkide karanlık boşluklar yaratır,” demişti. “Taraflardan biri sır sakladığında diğeri o karanlık boşlukları korku ve şüpheyile doldurur.” Stacy konusunda sessiz kalışımın aramızda karanlık bir boşluk yarattığını söylemişti. Bu bana güveninin sarsılması için geçerli bir sebepti. Lanet olsun. şu anki sessizliğim de başka bir karanlık boşluk mu yaratacaktı?

Aletimi kşamaya başladı ve her zamanki gibi ereksiyonum bir şampiyon gibi ona karşılık verdi.

Nrml bir adam sırlarını hemen şimdi işşa ederdi. şu an itirafta bulunmak için tam zamanıydı. Sarah az önce

bana derin, karanlık sırrını anlatmıştı ve bunun kendisini bana daha yakın hissettirdiğini itiraf etmişti. Kalbim hızla atmaya başladı. Sessiz kalmak yalan söylemekle eş değer değil miydi? Evet, öyleydi. Bundan öncesinde değildi belki ama artık bir şeyler değişmişti. Bunu hissedebiliyordum. Karşılık vermek zorundaydım. Sarah'ın buna ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu. Ve normal bir adam sevdiği kadın için bunu yapardı.

“Kendimi sana çok yakın hissediyorum,” diye mırıldandı. “Seni içimde istiyorum.”

Beni arzuyla öpmeye başladı ama ona karşılık vermedim. Korkudan felç olmuştum. Ona yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Ona her şeyi ama her şeyi, yalnızca Kulüp'le ilgili bazı konular dışında, anlatacağıma söz vermiştim. Ama bunun Kulüp'le bir alakası yoktu. Lanet olsun.

Aletimi tutup asılmaya başladı. Onunla sevişmem için beni davet ediyordu. “Hadi, Jonas.”

“Sarah, bekle.”

Bana bakarken aramızda garip bir sessizlik oldu. Gözleri kocaman açılmıştı. Ellerini gevşetti.

“Sana söylemem gereken bir şey var. Birkaç şey, aslında. Benim hakkımda bilmen gereken şeyler.”

BÖLÜM 31

Sarah

Son bir saattir Jonas ve ben yatakta pijamalarımızla oturmuş, annesinin ölümünden sonra olanları konuşuyorduk. Adam bana daha önce hiç yapmadığı kadar içini döküyordu ve bu anın bozulmasını istemiyordum.

Jonas bana çok sevdiği Mariela'yı anlattığında sonrasında onu hiç arayıp aramadığını sordum. Üzgün gözlerle başını iki yana salladı. "Soyadını bile bilmiyorum. Çok küçüktüm. O benim için sadece Mariela'ydı. Benim Mariela'm." Sesindeki acı gözle görülür derecedeydi. "Yüzünü bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım kahverengi gözleri ve güzel, esmer teni." İç geçirdi. "Ve söylediği İspanyolca şarkılar."

Sırıtmamı bastırmaya çalışıyordum. Jonas'ın annesi dışında sevdiği ilk kadın İspanyolca konuşan, güzel, esmer tenli, kahverengi gözlü bir Latin miydi? Hmm. Birine benziyor sanki.

Annesinin ölümünden sonra ağzından çıkan son keli-

melerin ‘Seni seviyorum, anneciğim’ olmasını istediği için bir yıl boyunca hiç konuşmadığını anlattığında yüreğim parçalandı. Bu muhteşem, duygu dolu, şairane adamın o değerli kelimeleri *benim için* bir kez daha sarf ettiğini öğrenince gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Öğretmeni Bayan Westbrook’un onun acı dolu sessizliğine ne kadar muhteşem ve nazik bir yolla çare olduğunu, taze yaşamının en yalnız noktasında ona kendini nasıl sevdiğini hissettirdiğini, bu zavallı, acı çeken çocuk bir parça nezakete bu kadar muhtaçken onu bu yönden nasıl beslediğini, çocuğuna onun ismini vererek sevginin en saf halini ona nasıl gösterdiğini anlattığında kalbimin parçalarına ayrılarak bu zavallı adama tanık olduğundan daha fazla kan sıçrattığını düşündüm. Görünüşe bakılırsa Jonas’ın tatlılığına âşık olan tek kadın ben değildim. Annesi, Mariela ve Bayan Westbrook da vardı.

“Ah, Jonas. Benim zavallı bebeğim,” dedim ona sarılmaya yeltenerek.

Elini havaya kaldırdı. “Hayır. Daha anlatmam gereken şeye gelmedim.” Yüzünden endişe dalgası geldi geçti. “Anlattığım her şey şimdi söyleyeceğime zemin hazırlamak içindi. Sana söylemek üzere olduğum şeyi anlaman için bir özet.”

Arkama yaslanıp ağzımı kapattım. Bana onu bu kadar endişelendirecek kadar ne anlatacak olabilirdi?

Derin bir nefes alıp o hüzünlü gözleriyle bana baktı. “İlk başlarda, konuşmadığım için babam beni evden yolladı. Bir hastaneye. Şey, akıl hastanesine. Adına ‘çocuk tedavi merkezi’ diyorlardı.”

Yedi yaşında mı? Zavallı küçük adam annesini *ve* dadısını kaybettikten hemen sonra? Bu bir çocuğa yapılacak en zalimce şeylerden biriydi.

“Ama konuşmayacaktım. Doktorların benden istediği hiçbir şeyi yapmayacaktım. İyileşmek istemiyordum. Ben sadece annemle birlikte olabilmek için ölmeyi istiyordum. Konuşmamama rağmen beni sonunda bıraktıklarında babamın beni çok özlediğini, bu yüzden eve çağırdığını düşünmüştüm. Ama sonra gördüm ki babam çökmüştü ve beni eve getirmesinin sebebi de Josh’un durmadan yalvarıp ağlamasıydı.” Kederle gülümsedi.

Bu olayda zavallı Josh’u unutup duruyordum. Yüce Tanrım. Onun için de çok zor olmalıydı.

“Sonrasında, yıllarca babamın beni yeniden tedavi merkezine gönderme ihtimalinin olduğunu biliyordum. Eğer yapmam gerektiği üzere konuşmazsam ya da Tanrı korusun, ağlarsam. Ya da yeterince ‘erkek’ olmazsam, bu her ne anlama geliyorsa. Bu korku hep başıma bela oldu. Yanlış bir şey söylemek ya da yapmak... Babam bunun sebebini benim ‘deli’ oluşuma ve ‘kahrolası doktorların beni düzeltmesine’ ihtiyacım olduğuna bağlıyordu.”

“Ama bazen elimde olmuyordu. Onun kurallarına itaat edemiyordum. Belki yataktan bir hafta boyunca çıkmayacak kadar kendimi üzgün hissediyordum. Ya da bazı günler onun hakkımdaki düşüncelerini umursamıyordum. Bazen kendimi kaybedip ona bağırırmaya başlıyordum. Bu onun için çok büyük bir problem olmaya başlamıştı.”

“Her neyse, yıllarca o kahrolası yere girdim çıktım. Sürekli. Uzun bir süre okula gidiyor, bir ya da iki arkadaş ediniyordum. Kendimi yeniden normal hissetmeye başlıyordum. Sonra birden, durduk yere oraya geri gönderiliyordum. Büyüdükçe tüm bu duruma daha çok sinirlenmeye başladım. Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih edecek haldeydim. Ergenlik çağında özellikle şunu

düşündüğümü hatırlıyorum: ‘Oraya gitmektense onu öldürürüm daha iyi.’” Güçlkle yutkundu.

Kalbim bir an için durmuştu.

“Benden nefret ediyordu.” Elini saçından geçirdi. “En basit haliyle beni hor görüyordu.” Gözleri dolmuştu. “Yıllarca o koca evde babam, Josh ve ben yaşadık. Sadece üçümüz.”

Gözlerimi yaşlar doldurmuştu. Jonas gençliğinde ihtiyacı olan sevgiyi nereden bulmuştu? Josh vardı elbette ama başka? İçinde gördüğüm tüm bu iyilik ve nezaketi korumayı nasıl başarmıştı?

“Tüm bu süre boyunca, Tanrı şahidim olsun ki çılgınca davranan babamdı, ben değil. Durmadan zil zurna sarhoş dolaşan oydu, ben değil. Fahişelerle düzüşen, onları evimize getiren, ‘kız arkadaşlarına’ Bentley, Bugatti, Porsche, helikopter ve mücevher satın alıp parayı su gibi harcayan oydu.” Başını iki yana salladı. “Sürekli bağırıp duran oydu, ben değil.” Bir an için aklını kaçırmışçasına gözleri ampul gibi parladı. “Kulüp’ten çıktığımızda sana bağırdığım için özür dilerim, Sarah.” Gözlerini sildi. “Bunu yapmamalıydım. Seni kaybetme düşüncesinden o kadar korkmuştum ki sinirimi senden çıkardım.” Başını yeniden iki yana salladı. “Belki de kahrolası bir deliyimdir. Bilmiyorum.”

Jonas’ın yanına süzülerek ona sarıldım. “Sorun değil. Tepkini anlıyorum.”

Burnunu boynuma sürttü. “Sana bağırmanın mazreti olamaz. Asla. Sen gördüğüm en nazık, en şefkatli insansın. Bunu hak etmiyorsun. Özellikle de aşağılık bir babaya sahipken. Lütfen, beni affet.”

“Affettim tabii ki de.”

“Lütfen baban gibi biri olduğumu düşünme.”

Bu düşünceye gülesim gelmişti. Jonas birçok yönden tam bir canavardı. Fiziksel olarak göz korkutucu, ürkütücü, çalkantılı, ilkel, daha önce kimsede görmediğim kadar cinselliğe düşkün... Ama saçımın teline zarar vereceğini saniyenin binde biri kadar sürede bile düşünmezdim.

“Anlıyorum,” dedim. Dudaklarından öptüm ve tüm bedenim karşı konulmaz bir arzuyla alev aldı. Yüce Tanrım, onunla sevişmek istiyordum. Yüzünün her yerini öptüm. Çılgınca bir zonklama bacak aramı ele geçirmişti. Bir anda sanki bedenimi delirten bir kaşıntı sarmıştı ve kaşıyabilecek tek kişi de Jonas’tı. Ona duyduğum açlıkla vücudumu onunkine bastırdım.

O da benimle aynı duyguları paylaşıyor olacak ki inledi. Elini sırtıma götürüp pijamamın askısını aşağı indirdi. Fakat ardından geri çekilerek elini saçından geçirdi.

“Daha anlatmadım,” dedi. Sesi gergindi. “Sarah, dinle. Şimdi her şeyi anlatmazsam, bir daha hiç yapamam.” Dişlerini sıkıyordu. “Sana söylemem gerek.” Gözlerinde saf bir acı ifadesi vardı.

Onu acısından öperek iyileştirmek istiyordum. Onu içimde hissetmek, kendini iyi hissetmesini sağlamak ve çektiği acıları alarak bu süreçte ben de kendimi iyi hissetmek istiyordum. Ama bunun yerine başımla onayladım ve derin bir nefes aldım. “Bana her şeyi anlatabilirsin.” Yatağın bana ayrılan kısmına geri döndüm ve ona bakarak beklemeye başladım.

İşte yine oradaydı, yüzünde. *Korku*. Gerçekten mi? Bu çocuk gerçekten de söyleyeceği şeyin beni kaçıracağını mı düşünüyordu? Bu dünyada onu sevmeme son verdirtebilecek bir şeylerin olduğunu mu sanıyordu?

“Josh ve ben buna Cinnet diyoruz,” dedi ve az önce iğrenç bir küfür etmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Beklemeye devam ettim.

“On yedi yaşındaydım. Babam her zamanki gibi Seahawks maçına bilet almıştı ama kendini iyi hissetmediğini söyleyip biletleri Josh’a verdi. Josh’un maça davet edileceği yüzlerce arkadaşı olurdu hep. Ve babam evde kalıp onunla birlikte televizyonda maç izlememi söyleyerek bana hayatımın şokunu yaşattı. ‘Josh arkadaşlarıyla gitsin,’ dedi. ‘Sen ve ben evde kalıp unutulmaz bir anı yaşayacağız.’” Jonas başını iki yana sallayıp alaycı bir ses çıkardı. “O kadar aptaldım ki. Onunla evde kalacağım için *heyecan* duymuştum. ‘Vay canına, *benimle* birlikte vakit geçirmek istiyor. Sadece *ben*? Josh olmadan?’ diye düşünmüştüm. ‘Bu harika olur baba.’ Bana yeni bir başlangıç teklif ettiği için sersemlemiş haldeydim.”

Devamında neyin geleceğini biliyordum. Gözlerim dolmaya başladı.

“Mutfaktaydım. Maç başlamadan önce hindi burger yapıyordum. Tanrım, tam bir aptalım. Kahrolası tabakları *süsleyordum*.” Acı dolu bir kahkaha attı. “Şu yemek programlarında gördüğüm şekilde.”

Dudağımı ısırdım. Bunu anlatarak içinde tuttuğu şeyi dışarı çıkarmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama böyle bir şeyi dinlemeye dayanabileceğimden emin değildim.

“Üst kattaki silah seslerini duyduğumda anladım. O zaman anladım. İkimiz için hazırladığım tabaklara baktığımı hatırlıyorum. *Süslediğim* tabaklar. Ve yüksek sesle güldüğümü. O zaman beni salak yerine koyduğunu anladım.” Gözlerini ovuşturdu. “Mutfaktan çıkıp gitmeliydim. Doğruca çıkıp arkama bile bakmamalıydim. Ama bacaklarım merdivenleri tırmanırken engel olamadım. Tanı da bunu yapmamı istediği gibi.”

Yatak odasının penceresinden dışarı baktı. O kadar

uzun süredir konuşuyorduk ki güneş The Strip'in üzerinden doğuyordu. Yüz hatları her zamanki gibi çok güzeldi. Ama yorgun görünüyordu. Bitkin bile diyebilirdim. Dudaklarını yaladı. Her zamanki gibi şehvet dolu dudaklar... Söyleyecek bir şeyler düşünmek için kendimi zorladım ama yapamadım. Tek düşünebildiğim onun ne kadar güzel olduğuydu. Ve yaşadığı şeyler için ne kadar üzüntü duyduğum.

"Müzik açabilir miyiz?" diye sordu birden. "Biraz müzik dinlemeye ihtiyacım var."

"Tabii. Ne istersin?"

"Herhangi bir şey. Sen seç." Ama sonra hemen ekledi. "*Everybody Hurts** gibi saçmalıklar açıp dokunaklı bir atmosfer yaratmadığın sürece."

Güldüm. "Tamam. R.E.M. yok."

"Ve Tanrı aşkına, Nine Inch Nails'ten Hurt de olmasın."

"Tamam. Hem dokunaklı olmak isteseydim o şarkının Johnny Cash versiyonunu açardım."

"Ah, işkence. Harika bir şarkı."

"Biliyorum. Beni her seferinde ağlatıyor."

"Beni de. Sesi çok dokunaklı."

"Bir de *Tears in Heaven*** var. Tam bir gözyaşı bombası."

"Lütfen, olmaz. Sadece beni rahatlatacak bir arka fon müziği yeterli."

"Tamam, tamam anladım. Endişenme, bebeğim." Kalkıp bilgisayarına yürüdüm. "Bir adet Love Shack*** geliyor."

* Herkes Can Yakar (ç.n.)

** Cennetteki Gözyaşları (ç.n.)

*** Aşk Kulübesi (ç.n.)

BÖLÜM 32

Jonas

“Bu ne? “diye sordum.

“*My Favourite Book*,”* dedi.

“Kim söylüyor?”

“Stars. Kanadalı indie pop grubu.”

“Bunları nerelerden buluyorsun böyle?”

Omuz silkti. “Bilmem. Dinle işte.”

Gözlerimi kapattım ve müziğin içimden akıp gitmesine izin verdim. Sade, akıcı bir aşk şarkısıydı. Yatıştırıcı. Seksi. Eğlenceli. Tıpkı Sarah gibi.

“Güzelmış,” dedim. Şarkı beni rahatlatıyordu. Karmaşık düşüncelerim bir araya gelip kendilerini toplamaya başlamıştı. “Teşekkürler.”

Bana doğru usulca gözlerini kırptırdı. Doğaüstü güçleri ve uzun kirpikleriyle yatağın öbür ucundan yanaklarımı okşuyor gibiydi. Tanrım, çok güzeldi. Ani bir endişe

* En Sevdiğim Kitap (ç.n.)

dalgası damarlarıma akın etti. Ya Cinnet'i öğrenmek onun için her şeyi değiştirirse?

Teselliyi onun sıcacık, kahverengi gözlerinde buluyordum. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Gözleri beni temkini elden bırakıp sırlarımı ona anlatmaya davet ediyordu.

"Tamam," dedim usulca, kendimi yapmak üzere olduğum şeye hazırlayarak. "Cinnet."

Başıyla onayladı. Buna hazırды.

Lanet olsun. İşte geliyor. Derin bir nefes aldım. "Çalışma odasına girmiştim. Odanın, kafasını kapağı olmayan devasa bir mikserle sıkıştırmış gibi bir hali vardı.

Sarah yüzünü buruşturdu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Bu şekilde ona postaneyi tarif ediyor bile olabilirdim. *Elli Yedinci Caddeden sola dönüyorsun, ardından Yedinci Northwest Bulvarı'ndan sağa sapıyorsun, sokağın sağında göreceksin.*

"Annemin gelinliğini çalışma masasının yanındaki portmantoya asmıştı," diye devam ettim. "Düğün fotoğrafları her yana saçılmıştı. Kan ve beyin parçacıkları her yere sıçramıştı." Boğazımı temizledim. Kahretsin. Tüm bunları Sarah'a anlattığıma inanamıyordum. "Sonradan öğrendim ki o gün onların yirminci evlilik yıl dönümümüştü."

Dudağını ısırdı.

"Üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf çalışma masasının üzerinde duruyordu. Onu açmamın akıl sağlığımı sonsuza dek benden alıp götüreceğini biliyordum. Ama kendime engel olamadım. Ne yazdığını zaten biliyordum ama yine de öğrenmek zorundaydım." İç geçirdim. "Sanırım insan sadece belli bir yere kadar çılgınlığından kaçabiliyor. Ve ben artık kaçmaktan çok yorulmuşum."

Anlayışla kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi.

“*Dokunduğun her şeyi kana buluyorsun. Zarfın içinde bu yazıyordu.*” Acı acı güldüm. “Başka hiçbir şey yoktu. Sadece son kez, tek bir ‘siktir’ çekiş. Özür yok. Son bir baba tavsiyesi ya da pişmanlık belirtisi veya oğluyla gurur duyduğunu ya da onu sevdiğini belirten hiçbir şey yok.” Son cümleyi söylerken bile kendimle dalga geçtim. “Zavallı Josh’a veda bile etmemişti. Yaptıkları arasında bu büyük ihtimalle en affedilmez şeydi. Josh’a yaptığı şey, neşelenmesi için onu bir başka Seahawks maçına gönderirken diğer ebeveyninin de evde kalıp ölmesi...”

Sarah’ın ağzından acı dolu hafif bir inilti çıktı.

Devam etmeden önce kendimi toplamak için duraksadım. Ama bir sonraki kısımda ağlamak üzere olduğum için değil, hatta aksine, sonrasında olanlar beni manyakça bir gülme krizine sokuyordu. “İnanılmaz bir araba koleksiyonu vardı,” dedim. “McLaren, Lamborghini, klasik bir Bugatti, birkaç Porsche, bir çift Bentley, hatta bir Lotus. Tanrım, arabalara bayılırdı.” Başımı iki yana salladım. “Kulübeden birkaç benzin bidonu alıp son damlasına kadar arabaların üzerine döktüm. En sevdiği, kıymetlisi, klasik bir gümüş gri Porsche 959 dışında.”

Ona tedbirli bir bakış attım. Yüzü ifadesizdi ama gözlerinin içi parlıyordu. Hayal görüyor da olabilirdim ama neredeyse sırtışını bastırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Porsche’a bindim, *dokunmama* bile izin vermediği o arabaya. Bu benim için oldukça tatmin ediciydi. Patinaj çekerken dikiz aynasından görünen ateşin manzarası muhteşemdi. Benim için çok özeldi.”

Sarah başıyla onayladı. Beden dili açık, rahat ve inanılmazdı. Hatta belki eğleniyor bile olabilirdi? Ama kesinlikle korkudan çılgına dönmüş gibi değildi. Şu ana kadar

her şey iyi gitmişti. Ama eminim bir sonraki kısmı sindirebilmesi çok kolay olmayacaktı.

“İlk başta gülüyordum ama sonra gözyaşlarıma zar zor hâkim olabildim. Kahrolası bir enkaza dönmüştüm. Tamamen kendimden geçmiş durumdaydım. Park halindeki arabalara yandan vuruyor, kaldırımların üzerinden geçiyor, otobanda yüz kilometrenin üzerine çıkıyordum. Cehennemden fırlamış bir yarasa gibiydim. Birini öldürmemiş olmam tam bir mucizeydi. Hâlâ daha birine çarparak onu yaralamış ya da öldürmüş olabileceğimi düşünerek kendime eziyet ederim. Ya bir çocuğun annesini öldürseydim? O zaman benim annemi öldüren şerefsizden farkım kalmazdı.”

Beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

“Otobandayken polis arabası peşime takıldı ve ben, ‘*Demek öyle, sıkıysa yakalayın beni piç herifler!*’ modundaydım. Kendimi kaybetmiş halde histerik bir şekilde kahkahalar atıyordum. Polisler uyuşturucunun etkisinde olduğumu filan düşünmüşlerdir. Tanrı şahidim olsun ki tam bir psikolojik vakaydım. Ardından peşime diğer polis arabaları da takıldı. Sonunda kırımın dibinde polis arabalarından oluşan koca bir ordu birikmişti. Ve sürekli *beni öldürün, beni öldürün, beni öldürün*, diye düşünmeye başladığımı hatırlıyorum.” Ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Bu kahrolası eziyete artık birinin son vermesini istiyordum.”

Dudağını ısırıldı. Önceden gördüğüm, ya da gördüğümü zannettiğim, o sırtmanın gölgesi çoktan kaybolmuştu.

“Sonra aklıma Josh geldi ve bebek gibi zırlamaya başladım. Babamın beynini havaya uçurduğu günde ona bir de bunu yaptığımı düşünmek... Tanrım, bu çok acımasızcaydı ama bunu hiç düşünmemiştim bile. Umursadığım tek şey kendi işkenceme bir son vermektir ve bunu yap-

rak Josh'a nasıl eziyet çektireceğim aklıma bile gelmemişti. Kendimi daha iyi hissedebilmek için Josh'un hayatının içine etmeye razı olduğuma inanamıyorum." İçimden gelen ağlama isteğini bastırmak için dudağımı büzdüm. "Sanırım onu sonunda özgür kılarak ona bir iyilik yaptığımı sanıyordum."

"Ah, Jonas..."

Beni çok iyi anlıyor gibi görünüyordu. Ama anlıyor muydu yoksa bana sadece acıyor muydu? Gözlerinin önünde, sevdiği ve saydığı erkek arkadaştan acınası bir zavallıya mı dönüşüyordum?

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu. "Şu an burada oturabildiğine göre polislerle intihar etme girişiminin sonuca ulaşmadığını varsayıyorum?"

"Denemediğimden değil aslında. Montlake Kanalı'nın üzerindeki köprüyü biliyor musun?"

"Tabii ki. Yerleşkenin hemen yanında."

"Polisler beni kovalarken tam gaz Montlake'in üzerindeki köprüye doğru sürüyordum. Aynı anda hem ağlıyor, hem gülüyor hem de kafayı yiyordum. Tam bir kaçık gibiydim. O kadar garipti ki, fiziksel bir deneyimin de ötesindeydi. Köprü, kanaldaki gemilerin geçişi için ortadan açılmaya başladı ve polisler ellerinde silahlarıyla çevremi sardı. Ve ben... Ben bir an olsun düşünmedim. Sadece gazı körükledim."

Gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım."

"Evet."

"Güzelim Porsche'u kahrolası köprüden aşağı mı attın?"

"Evet." Elimle arabanın düşüşünü gösteren bir hareket yaptım. "Foş diye."

Yüzü korku dolu bir hal aldı. “Aman Tanrım, Jonas. Nasıl hayatta kalmayı başardın ki?”

“Eh. Sonradan anlaşıldı ki orası Seattle’da intihar edilebilecek en kötü köprü olmakla ünlüymüş. Yeterince yüksek değildi. Araba da suya düşüş hızımı kırdı.” Düşüşümü hatırlayabilmek için duraksadım ama yapamamıştım. “O sırada vücudum bana ait değildi artık. Bedenimi terk etmişim, deyim yerindeyse. Bu sanırım kafa kafaya çarpışmalarda sarhoş adamın daima hayatta kalmasına benziyor.”

“Hah,” dedi düz bir sesle, sanki ona kaplumbağaların ortalama IQ seviyesine dair birtakım lüzumsuz ve eğlence- li bilgi paylaşımında bulunmuşum gibi.

Tepkisi düşündüğüm şekilde olmamıştı. İkimiz de ağlayacağız sanıyordum. Artık iyileştigiime, tam bir canavar olduğuma, sevdiği ve tanıdığı Jonas olduğuma dair umutsuzca onu ikna etmeye çalışırken hayal etmişim kendimi. Ama Sarah ağlamanın yanına bile yanaşmış gibi durmuyordu. Mariela ve Bayan Westbrook’tan bahsederken olduğu gibi değildi. Anlattıklarımın garip bir şekilde büyülenmişti. Ve anlayışla karşılıyordu elbette, ama herhangi bir duygusallık belirtisi yoktu.

“Uzun lafın kısası,” diye devam ettim. “Ölmedim. Bunu bile doğru dürüst becerememiştim. Aslında şaşırtıcı bir şekilde, yaralanmamıştım bile. Birkaç kırık kaburga. Bir beyin sarsıntısı o kadar. Enkazdan kurtarıldığımda o kadar sorun çıkardım ve saldırgandım ki beni intihar girişimi ihtimaline karşın gözetimde tutmak için ıslahevine koydular. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Sadece kahrolası King Kong gibi beni bağladıklarını hatırlıyorum.”

“Oradan nasıl çıktın?”

“William amcamın avukatları halletti. Şartlı tahliye,

verdiğim zararı karşılama ve on sekizime kadar zorunlu psikiyatrik tedavi ile çıkmayı başardım. Sanırım aynı gün babamın intiharı ve önceki tıbbi geçmişim ‘hafifletici neden’ olarak görüldü.”

Sarah yüzümü dikkatle inceledi. Aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Duraksadım. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi duruyordu ama konuşmadı.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu sonunda ciddiyetle.

Başımla onayladım. Ağzından çıkacak bir sonraki cümleden ödüm kopuyordu. Beni terk mi edecekti? Artık bana saygı duymadığını mı söyleyecekti? Sandığı gibi bir erkek olmadığımı? “Evet,” dedim güçlkle yutkunarak.

“Cinnet dediğin bu mu?”

Yeniden başımla onayladım. Galiba nefes alamıyordum.

Yüksek sesle soluk verdi ve gülümsedi. “Büyük sırrın bu muydu? Benim çılgınlık atarak arkama bakmadan koşacağım karanlık ve korkunç sırrın?”

Yüzündeki tebessümün sebebini anlayamıyordum. Bana mı gülüyordu?

“Yani, evet.”

“Babanın havalı araba koleksiyonunu ateş verdin, asla dokunmana izin vermediği Porsche ile keyifli bir sürüşe çıktın, sonra da sana on yıldır eziyet eden acıya son vermek için umutsuz bir girişimde bulunarak arabayı köprüden aşağı attın?”

Bu şimdiye dek duyduğum en kahrolası basite indirgemeydi.

“Özetle bu kadar, değil mi?”

“Yani, evet. Ama Sarah, demek istiyorum ki, belki de beni anlamadın. Kendimi lanet olası bir akıl hastanesinde

bağlanmış halde bulmama sebep olan bir tür psikolojik çöküş yaşadım. Bence bu önemli.”

Kendine kızırıyormuş gibi başını iki yana salladı ve yatakta süzülerek yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni kravatlarla bağladığım için özür dilerim Jonas. Ben bilmiyordum...”

“Nereden bilebilirdin ki? Herhangi normal bir adam senin gibi bir seks bombası tarafından bağlanmak için yıldızları sayıyor olurdu.” Mahcubiyetle başımı aşağı eğdim. “Normal bir adam olmadığım için özür dilerim.”

Dudağıma öpücük kondurdu.

Kısa bir süre ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Mide-min altı üstüne çıkmıştı. Söyleyeceği şeyden çok korkuyordum ama beklemeye devam ettim.

Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Anlattığım şey üzerine tartışmak istiyordum. Ona artık iyi olduğumu, bana güvenebileceğini, on yedi yaşından beri büyük bir sorun yaşamadığımı, tabii Kulüp’e katılmak büyük bir sorun sayılmazsa, onu sevdiğimi ve onu asla incitmeyeceğimi söylemek istiyordum. Ama konuşmadım. Düşüncelerim iradem dışında kafamın içinde savruluyordu. Beni terk mi edecekti? Artık her şey farklı mı olacaktı? Beni hâlâ seviyor muydu?

“Ben de bana bir rahibeyi yumrukladığını ya da köpek yavrusunu uçurumdan aşağı fırlattığını filan söyleyeceksin sandım. Şu an acayıp rahatladım.”

Rahatladım mı? Kulaklarıma inanamıyordum. Belki de ona anlattığım her şeyi anlamamıştı. “Sarah, beni duyuyor musun? Park halindeki arabalara çarptım, kaldırımların üzerine sürdüm. Bir çocuğu öldürebilirdim. Ya da bir anneyi veya tatlı, yaşlıca bir kadını... Sonra da kasten arabamı kahrolası köprüden aşağı attım. Tüm bu süreçte de

ruh hastası gibi kahkahalar atıyordum. Bunların hiçbirini duymadın mı? Kaldırımda durup dondurma yiyen masum bir çocuğun ölümüne sebep olabiliyordum.”

“Ama olmadın.”

“Şansım yaver gitti.”

“Aha! İlk defa kendini şanslı olarak tanımladığını duyuyorum.” Dişlerini göstererek gülümsedi. “Az önce ne olduğunu görmedin mi? Hayat, kafanın içinde kendine anlattığın hikâyelerden ibarettir. O yüzden kendine durmadan ‘Jonas Nasıl Oldu da Akıl Hastanesine Gitti ve Tüm Ailesinin Başına Gelen Her Kahrolası Şeyden Sorumlu Tutuldu’ hikâyesi yerine konuyu ‘Jonas’ın Gerçekten Boktan Bir Günde Şansı Nasıl Yaver Gitti’ olarak değiştir.”

Ağzım açık kalmıştı. Neden bu kadar zorluk çıkarıyordu? Anlattığım şey çok korkunçtu. Neden bunu göremiyordu? “Sarah, anladığından emin değilim. Babam kendini öldürdükten sadece saatler sonra ben de kendimi öldürmeye çalıştım. Bunu Josh’a yapmayı nasıl düşünebilirdim? Bencilce. Aşâğılıkça...”

“Bence yaptığın her şey gayet anlaşılabilir. Üzücü. Kötü. Kalp kırıcı. Acımasızca. Evet, oldukça çılginca. Ama tamamen anlaşılabilir.”

Aklım resmen başımdan gitmişti. Başımı iki yana salladım. “Hayır, Sarah. ‘Anlayışlı kız arkadaşı’ olayını fazla ileri götürüyorsun.” Beni bir türlü anlamıyordu. Ben hasar görmüştüm. Değersizdim. “Bilmediğin bir şey daha var. Beni sudaki Porsche’tan çıkaran ilk adama yumruk attığımı söylemişlerdi. Tam bir öküzlük örneği.”

“Pekala, bana anlattığın tüm bu şeylerin yanında, bu bardağı taşıran son damlaydı. Üzgünüm bebeğim. Ben bu işte yokum,” dedi gülümseyerek.

“Nasıl bu kadar keyifli olabiliyorsun?”

“*Keyifli* değilim.” Bariz bir öfkeyle soluk verdi. “Doğru kelime bu değil.” dedi yan yan bakarak.

Ben de ona aynı bakışlarla karşılık verdim. Neden bir türlü anlamıyordu? Tam anlamıyla kusurlu bir umutsuz vakaydım. Korkunç. Değersiz. Eğer benimle kalmaya devam ederse nasıl bir belaya bulaşmış olacağını anlamıyor muydu? Ben normal degildim. Hatta bir noktadan sonra bunu da berbat edecektim. *Elimi sürdüğüm her şey kana bulanıyor.*

“Mutlu musun?” diye sordu.

Duraksadım. Bu bir şaşırtmacalı soru muydu?

“Yani benimle mutlu musun?”

“Ah,” Pekala, bu kolaydı. “Evet, tabii ki de. Seninle hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluyum.” Aslında mutluluk onunlayken hissettiklerimi tanımlayan doğru kelime değildi. “Mutluluğun da ötesindeyim,” dedim. “*Delicesine* mutluyum. Akıl hastalığım ya da ona benzer bir şeyim varmış gibi.” Uysalca gülümsedim.

Aynı şekilde karşılık verdi. “Ben de. Bu delilik, sen söyledin.” Sırtışına engel olmak için dudaklarını büzdü. “O zaman, içinde bulunduğum delilik halini de göz önüne alacak olursak, neden kendimi koca bir mutsuzluk yığınının içine gömeyim? Özellikle de on üç yıl önce gerçekleşmiş bir şey yüzünden? Neden mutlu olmaya devam etmeyeyim ki?”

Bu soruyla aptala dönmüştüm. Verecek bir cevap bulamadım.

“Evet?”

Kadın iyi bir noktaya değinmişti.

“Daha da önemlisi, sen de neden *delicesine* mutlu olmak dışında bir şey isteyesin ki? Mutluluğunun keyfini çıkarmak istemez misin?”

Alt dudağımın titrediğini hissettim. Belli etmemek için dudağımı ısırdım.

Yanaklarımı yeniden ellerinin arasına aldı. Tanrım, bunu yaptığında onu bir başka seviyordum. “Yakın gelecekte kendini öldürmeye çalışacağını düşünüyor musun tatlım?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Asla.”

“Tamam o zaman, güzel.” Ellerin geri çekti.

Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

Ama kafam karışmıştı. “Güzel” ile ne demek istiyordu? Tüm söyleyeceği bu muydu? “Bu kadar mı?” diye sordum. “*Güzel* yani?”

İç geçirdi. “Evet. Güzel.”

İnanamaz haldeydim.

Eğilip beni yavaşça öptü. “Jonas, başarısızlık düştüğün anlamına gelmez. Bir daha ayağa kalkamayacaksın demek değildir. Ve sen tanıdığım herkesten çok dimdik durmayı başardın. Seninle gurur duyuyorum. Ben senin zaferlerini görüyorum, başarısızlıklarını değil. Senin içindeki iyiliği görüyorum. Ve tatlılığı. Ve ruhundaki cömertliği. İçinde parıldayan güzel nezaketi... Ve bunların hepsini seviyorum. Mariela’nın yaptığı gibi. Bayan Westbrook gibi. Annen gibi.”

Son cümle gözlerimi nemlendirmişti. Gözükmemesi için gözlerimi kapattım. Buna inanamıyordum. Gerçekten de bu durumu benim için bu kadar kolay hale getirecek miydi? Bu kadar şiirsel ve güzel? Beni kahrolası bir kahramana mı dönüştürüyordu?

“Yine de bir sorum var.”

İşte geliyor. Nefesimi tutarak başımla onayladım.

“Köprüden-Kendini-Aşağı-Atan-Kaçık-Jonas’tan, Yakışıklı-Ötesi-Seksi-Jonas’a geçmeyi nasıl başardın? Nasıl değiştin? Çünkü büyülenmiş durumdayım.”

Ona anlatsam mı yoksa bu konudan tamamen kaçınsam mı diye düşünürken yanağımın içini ısırdım.

Sarah sabırsızlıkla bana bakıyordu. Sıcak, meraklı bakışları vardı.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“E herhalde.”

Bu kısımdan hoşlanmadım. Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım, Josh’a bile. Onun tek bildiği benim birtakım “tedaviler” ile ayağa kalktığımды. Bende büyük fark yaratan asıl şeyin ne olduğunu ona hiçbir zaman anlatmamıştım. Duraksadım.

“Bir tür dönüm noktası mı oldu?” diye sordu. “Bir çeşit aydınlanma filan mı yaşadın? Toparlanmana özellikle yardım eden bir şeyler?”

Bebeğimin ısrarcı olmakta üstüne yoktu. Başımla onayladım.

“Peki, ne o zaman?”

Dudağımı büzdüm.

“Hadi ama Jonas. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Soluk verdim.

“Hadi, bebeğim. Bana güven.”

BÖLÜM 33

Jonas

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Bunu ona anlatmayı gerçekten istemiyordum. Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordum. Bunun bende nasıl bir leke bıraktığının farkındaydım. Ama ona her şeyi anlatmıştım, değil mi? Şimdi duramazdım. Anlat gitsin.

“Bir sürü EKT tedavisi gördüm,” dedim usulca. “Ne olduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Elektroşok tedavisi.”

Duraksadı. “Yani beynine şok mu verdiler? Elektrikle?”

Başımınla onayladım.

“Vay canına. Bu çok acımasızca görünüyor.”

“Hayır, aslında düşündüğün gibi değil. *One Flew Over*

*the Cuckoo's Nest** gibi değil. Önce seni uyuşturuyorlar. Ben hatırlamıyorum bile. Ama bana yardımı dokundu.”

“Bunu sana *on yedi* yaşındayken mi yaptılar?”

“Evet. Sanırım EKT hiçbir şey sonuç vermediğinde başvurdıkları son nokta.”

“Ve sana yardımı dokundu?”

“Fazlasıyla. Neden bilmiyorum ama öyle oldu işte. Ayrıca yapbozun fazladan bir parçası daha var. Tedavim tamamlandıktan sonra hayatımı değiştiren bir olay daha yaşadım.”

Dikkatini tamamen bana vermişti.

“On sekizinci yaş günümde, Josh bana Platon’un *Devlet* kitabını hediye etti. Doğum günü notunda, ‘Felsefe dersi için bu işkence aletini okumaya zorlandım. Bunu okumaktansa paslı penseyle tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim. Buna bayılacaksın, kardeşim. Tadını çıkar.’ yazıyordu. Haklı da çıktı. Bayılmışımdı. Beni felsefeyle tanıştıran ve bana okuma alışkanlığı kazandıran bu kitap olmuştu. Sonrasında Locke, Descartes, Aristoteles, Heraklitos, Nietzsche, Sen, Camus, Santayana ve daha birçok filozofu da okudum. Ama sonunda, Platon’a geri döndüm. O, modern düşüncenin atasıydı. Ölümsüz ruhu tasavvur etmemde ve kendimi fethetmemde bana ilham verendi. ‘İnsanın kendini fethetmesi zaferlerin en büyüğüdür.’ Bir soluk verdim. “Bunların hepsini dinlemek istediğine emin misin?”

“Sen *deli* misin?” Sarah güldü. “Tabii ki de istiyorum. Söylediğin her kelimeyi can kulağıyla dinliyorum.”

Duraksadım.

* Guguk Kuşu, 1975 ABD yapımı dramatik film. Akıl hastası numarası yaparak güvenlik önlemleri daha az olan bir akıl hastanesine sevk edilen bir mahkûmun orada geçirdiği zamanı konu alıyor. (ç.n.)

“Hadi ama Jonas. Devam et. Bunları dinlemeye bayılıyorrum.”

Derin bir nefes aldım. “Tüm tedavilerim bitmişti. Hakkımda yapılan tüm suçlamalar reşit olmadığım için kayıtlardan silinmişti. Josh, Kaliforniya Üniversitesi’nde idi ve William amcam da babamın ölümünden sonra şirketi kurtarmaya çalışıyordu. O yüzden ben de dedim ki, *evet adamım, Platon, hadi şu işi yapalım*. Çantamı sırtlayıp Yunanistan’daki Platon’u ziyarete gittim. Dövmelerimi de orada yaptırdım bu arada. Oradan da tüm Avrupa’yı seyahate çıktım. Bir başıma, canım nereye isterse oraya gittim. Tırmandım, yürüyüş yaptım, keşfettim. Müzik dinledim, kitap okudum ve kafamı toparladım.”

“Yapma, Jonas. Tek yaptığın bu muydu? Tırmanmak, yürümek ve kitap okumak? Başka şeyler de yaptığına eminim.” Sırıttı. “Sırt çantalarıyla Avrupa’yı gezen azgın üniversiteli kızların utangaç gülümsemesi ve hüzünlü gözleriyle on sekizlik Jonas Faraday’a dibinin düştüğüne eminim.”

Gerisini Sarah’a bırakın. Gözünden hiçbir şey kaçmaz. Evet, kesinlikle haklıydı. Anlatımımın bir aktiviteyi özellikle çıkarmıştım. O gezi ilk defa kadınların yanımda tırmanan ya da barda oturan diğer adamlardan ziyade özellikle bana ilgi gösterdiğini fark etmemi sağlamıştı. Ürpertici Jonas, Gergin Jonas, Asosyal Jonas, Filozof Jonas ya da Aşağılık Jonas olmadığım sürece, ya da Tanrı esirgesin, Çılgın Bakışlı Jonas olmadığım sürece kızlar bana fazlasıyla ilgi gösteriyordu. Tabii bahsi geçen Jonas’lardan birisi gibi davranmamak için çok fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

Ve rastgele bir şekilde Çekici Jonas olmaya karar verdiğim o ender ve harika günlerden birinde, ya da Utangaç Jonas veya Sakar Jonas, bu şansı kaçıramazdım. Bu gibi

durumlarda, ki bu çok nadiren olurdu, kızları tavlama fıçıdaki ördekleri vurmaya benziyordu. Kaldığım pansiyonlardaki herhangi bir genç kadını seçebiliyordum.

“Evet,” dedim yanaklarım kızarak. “Bu gezide seks yapmaktan ne kadar çok hoşlandığımı keşfettim. Aslında bekaretimi de o sırada kaybetmiştim.” Dişlerimi göstererek gülümsememe engel olamadım. O İsveçli güzel kızla seks yapmanın tam anlamıyla mükemmel bir deneyim olduğu söylenemezdi ama bir erkek doğaya boyun eğerek sonunda aletini kullanmaya başladığı o ilk seferi hayatı boyunca unutmuyordu.

“On sekizlik Jonas’ı alkışlayıp başından aşağı konfeti yağdırmam gerektiğini düşünüyorum. Zavallı çocuk sonunda biraz özgürce eğlenmeyi hak etmişti. Sence de öyle değil mi?” dedi Sarah.

“Evet, öyle. Ve eğlendi de.”

Güldü.

Tüm bunları ona anlatırken neden bu kadar çok geri-liyordum? Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki. Beni yargılamıyordu. Kadın tam bir *nezaket* timsaliydi. Ona karşı biraz olsun inançlı olamaz mıydım?

“Yine de on sekizlik Jonas o sırada ilginç bir gerçeği keşfetmişti. Çoğu kız gizemli ve yoğun bakışlı adamlardan hoşlanmıyor.”

“Cidden mi?” Şaşırmıştı. “Bekle bir dakika. Emin misin?”

“Bu doğru. Topukları kıcına vura vura kaçıyorlar.”

Güldü. “O kızların hepsi aptalmış o halde. Bildiğim kadarıyla en iyi âşıklar gizemli ve yoğun olanlardan çıkar.” Göz kırptı.

Omuzlarım üzerindeki yük hafiflemiş gibi hissed-

yordum. “Yani, tam olarak değil. O sırada doğru düzgün sevişme olayını henüz keşfedememiştim. Uzun bir süre.” Güldüm. “O zamanlar kemiği olan çılgına dönmüş bir köpek gibiydim.”

“Bir zamanlar minik bir *köpek yavrusuydun* sonuçta.”

“Evet, devasa ereksiyonu olan bir köpek yavrusu.”

Güldü.

“Koca bir ereksiyon, koca patiler ve kahve sehparındaki içecekleri deviren koca bir kuyruk.”

“İçecekleri devirenin *kuyruğun* olduğuna emin misin, koca oğlan?”

Ben de güldüm. Tanrım, bu kadını seviyordum.

“O halde on sekiz yaşında kadın büyücüsü olma işinde pek de iyi değilmişsin,” diye devam etti Sarah.

“Pek sayılmaz. O zamanlar kadın orgazmının porno sektörü tarafından yaratılan bir mit olduğunu düşündüğüme eminim.”

Dişlerini göstererek gülümsedi.

“Josh ise, diğer yandan, kadınlarla harika geçiniyordu. Bana kıyasla, en azından. Yazın okul tatile girdiğinde Josh benimle Tayland’da buluştu ve orada dağa tırmandık. Bu harikaydı, bu arada seni oraya götürmek için sabırsızlanıyorum. Ardından on hafta boyunca birlikte seyahat ettik, tırmandık, yürüyüş yaptık, partilere katıldık, bilirsin.” Sırıttım. “Balık tutmak için.”

Sarah ne tür bir balık tutmaktan bahsettiğimi biliyordu. “Yani Josh sana kızları nasıl tavlayacağını mı öğretti?”

Bir kakhaha patlattım. “Adam resmen Obi Wan Kenobi* gibi bir şeydi. Josh gelmeden önce tekнемde bir ba-

* Star Wars serisindeki Jedi ustalarından biri. Yoda’dan sonra yaşamış en büyük usta ve savaşçıdır. (ç.n.)

şıma oturmuş balık tutmak için uyguladığım sadece tek bir stratejim vardı. O da bir seri katili andırmamaya çalışmaktı. Ve tatlı bir balığın sudan zıplayıp kucağıma gelmesi için dua etmek.”

Güldü. “Ah, Jonas.”

“Ve ara sıra, öyle bir balık çıkıp gelirdi. Şansıma. Ama ya Josh? O çocuk gerçek bir yetenek sahibiydi. Şu devrimci şeyi gerçekleştiriyordu. Gerçek bir olta ve *yem* ile balıkları teknesine çekebiliyordu.”

Sarah’ın yüzü aydınlandı. “Josh’un kullandığı yem neydi?”

“Çok ilginçti. Balıkla *konusuyordu*. Süper değil mi?”

Kahkaha attı. “Ne? Çok çılgıncaymış. Bunun üzerine bir kitap yazmalı.”

“Ah, bir de bana kızlara içki ısmarlama sanatını öğretti. Bilirsin, centilmen olmayı. Nazik davranmayı. *Gülümsemeyi*. Bunlar çok deli şeyler.”

“Eğitim halinde bir kadın büyücüsü gibiymiş.”

Güldüm. “Kesinlikle.”

Hayretler içindeydim. Kırk yıl düşünsem Sarah ve benim Cinnet üzerine bir konuşma esnasında güleceğimiz aklıma gelmezdi. Ağlayacağımızı düşünmüştüm. Ya da ona yalvaracağımı, ondan özür dileyeceğimi ya da ona artık durumumun iyi olduğuna dair güven vermek için uğraşacağımı... Ama gülmek? Asla.

“Josh’u iş üzerindeyken görecektin. Sürekli derdi ki, ‘Jonas, çeneni kapa ve tatlı görün. Senin görevin kızları buraya çekecek üzeri çiy kaplı ağ olmak, *sen parıltılı olansın*. Ve benim görevim de pusuya yatıp kızlar daha fark edmeden onları ısırarak örümcek olmak.’”

İçten bir kahkaha attı ve ben de ona eşlik ettim. Bir kez daha.

“Yani, ilk sorunun cevabı, her şeyin benim etrafımda dönmeye başladığı nokta burasıydı. Josh’un beni tırmanılacak koca kayalar ve tatlı kızlar bulmaya sürüklediği zaman. O anda hayatımda ilk kez Jonas Faraday olmanın orijinal formunu keşfetmiştim. Tabii o zamanlar görüntü loş ve bulanıktı.”

“Tayland dışında başka nerelere gittiniz?”

“Avrupa’nın büyük bir kısmını tek başıma çoktan dolaşmışım. O yüzden Josh’la birlikte Asya, Avustralya, Yeni Zelanda ve eve dönüş yolunda da biraz Orta Amerika’ya gittik. Aslında ilk defa o sırada Belize’ye gitmişim. Josh’la gezimiz esnasında.”

Belize’nin bahsi geçmesi bile Sarah’ın yüzünü aydınlatmaya yetmişti. “Belize,” dedi hayallere dalmış şekilde iç geçirerek.

İlk kez o an Belize’de, ikimiz için yapılmış kozada yumaklandığımızdan bu yana küçük tırtılının nasıl da değişim geçirdiğini tam anlamıyla fark ettim. O sırada onu sevdiğimi düşünüyordum, seviyordum da, kendi tarzımda, ama ona olan sevgim şu anki uçsuz bucaksız okyanusa kıyasla o zamanlar küçük bir havuzdan ibaretti.

“Belize sadece bir başlangıç bebeğim. Sana dünyayı gezdireceğim.”

Gözleri heyecanla parladı.

“Nereye gitmek istersen, oraya gideceğiz. Söylemen yeterli.”

Küçük bir çığlık attı. “Ah, Jonas. Teşekkür ederim.”

Tanrım, bu kadını seviyordum. Onunla konuşmaktan neden bu kadar korkmuştum ki? Şu an bunun doğru bir

karar olduğunu hissediyordum. Bu kadın beni seviyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. *Beni seviyor.*

“Peki, eve döndüğünde neler oldu?”

İyice sersemlemiştim. Odaklanamıyordum. Beni seviyordu. Her şeye rağmen. Belki de asıl her şeye rağmen beni seviyordu. Şimdiye kadar beni sevdiğini birçok kez dile getirmişti elbette. Ama ona ilk kez tam anlamıyla inanıyordum. *Beni seviyor.* Her şeyimle. Gerçek beni. Sahte olanı değil. Saçmasapan yansımamı değil. *Beni.* İyi de olsa kötü de olsa.

“Jonas, eve döndüğünde neler oldu?”

“Hmm.” Ona bakarak gülümsedim. Lanet olsun, çok güzeldi.

Tek kaşını yukarı kaldırdı. “İyi misin?”

“Evet, harikayım bebeğim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Josh üniversitedeki ikinci yılına devam etti. Ben de önce Gonzaga’ya sonra da yüksek lisans için Berkeley’e gittim. Josh ve ben sonunda havalı not ortalamalarıyla okulu bitirdiğimizde ben Seattle’daki Faraday&Sons’ın başına geçtim, o da Los Angeles’taki şubenin başına geçti. William amcam da diğer şube için New York’a taşındı. İşte o zaman şirket hayallerimizin de ötesinde kahrolası bir roket gibi uçuşa geçti.” Duraksadım. Bu konu hakkında aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. “Şimdiyse-seninle-burada-Las Vegas’tayım-ve-her-yönden-normalim-ve-içinde-olmayı-her-şeyden-çok-istiyorum. Nokta.”

Gülümsedi ama konuşmadı. Devam etmemi bekliyor gibiydi.

“Nokta,” dedim yeniden. Ellerimi ta-da der gibi havaya kaldırdım.

Güldü. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüp Sarah’ın

yüzünü aydınlatıyordu. Çok güzel görünüyordu. Uykulu, ama yine de çok güzel. Penceremizin altındaki The Strip'e göz atıp iç çektim. Bu cehennem gibi yerden nefret ediyordum. Seattle'ı özlemiştim. Yağmuru özlemiştim. Yumuşak, beyaz çarşaf larımı ve evimdeki spor salonunu ve espresso makinemi özlemiştim. Eve gidip taslağını kafamda oluşturduğum Tırman ve Fethet'i hayata geçirmek istiyordum. Her şeyden önemlisi, hem de her şeyden, Sarah'la olan hayatıma bir an önce başlamak istiyordum.

"Yeni günün şafağı," dedi Sarah pencereye doğru bakış larımı takip ederek. "Karanlık sona erdi." Yatakta yanıma süzülerek vücudunu benimkine yasladı. "Metaforlardan ne kadar hoşlandığını biliyorum bebeğim. O yüzden izin ver bu güzel gün doğumu sana ilham versin. Bugünden itibaren hayatında yalnızca gün ışığına yer olsun, daha önce karanlıkta sakladığın kuytu köşeleri doldursun."

Benim dilimden konuşuyordu. "Tam bir şairsin," dedim.

"Yalnızca seninleyken."

"Sana anlattığım her şeyden nasıl oldu da ürkmedin?"

Omuz silkti. "Bilmem."

"Ciddiyim," dedim kan yüzüme akın ederken. "Bana söylemek istediğin bir şey varsa, aklından geçen herhangi bir şey, şimdi söyle. Lütfen. Yara bandını aniden çek ve kurtulayım. Bunu kaldırabilirim."

Başını iki yana salladı. "Jonas, hadi ama. On üç yıl önce yaşanmış bir şey bu. Kendine biraz insaflı davran ve bana da güven."

"Tam bir kaçık olabileceğim konusunda endişelenmiyor musun?"

"Tam bir kaçık olduğunu zaten *biliyorum*."

Gülümsemesini bekledim ama yapmadı.

“Jonas, daha ilk günden, başvuru formunu okuduğum andan itibaren az biraz deli olduğunu biliyordum. Ama ne olmuş yani? Ben senin deliliğini seviyorum bebeğim. Böyle çok seksi oluyorsun.”

Nutkum tutulmuştu.

“Geçmişte olanlar bugününü tanımlamamalı. Olanlar seni şekillendirdi mi? Evet, tabii ki. Ama yalnızca bu kadar. Geçmişte her ne olursa olsun, sen benim tatlı Jonas’ımsın. Sen mukavelat dersinde tüm sınıfın önünde konuşma yapan Jonas’sın. Mükemmel, çekici, zeki ve karizmatik. Dokuz metrelik şelaleden atladıktan sonra beni tutan Jonas’sın. Bileğime dostluk bilekliği bağlayan tatlı, utangaç Jonas. Jonas Faraday Kulüp’e kabulüm için bana Oreolar gönderen adam. En ufak dokunuşuyla beni rüyalarımdaya bile orgazma ulaştıran, erkekliğin gerçek tanımı.”

Son cümlesi aletimi biraz kıpırdatmıştı.

Beni öptü. “Bebeğim, sen Yüce Orgazma’yı açığa çıkaran Jonas’sın.” Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve kucığıma oturdu. “Benim hayatımı kurtaran, kendimi kurtarmak için ihtiyacım olan her şeyi bana veren, ardından çıplak elleriyle gerçek anlamda kanamamı durduran adam...” Dudaklarını benimkilere sürttü. “Ve benimle birlikte birkaç kötü adamın kıcını tekmeleyecek olan adam-sın.” Dudaklarımı yaladı. “Benim gözümdeki bu imajının silinebilmesi için kedi yavrusu boğazlayan ya da küçük bir kızı tekmelemen gerekli.”

Gülümsemem yüzüme öyle bir yayılmıştı ki onu öpe-miyordum bile.

“Bu tam on üç yıl önceydi tatlım. Bırak artık peşini. *No más. De hoy en adelante, renaces.*”

Lanet olsun. İspanyolcam oldukça iyiydi ama mükemmel değildi. Çoğunu anlamıştım, sanırım, ama emin değildim.

“Bu kadarı yeter artık,” diye çevirdi aklımı okuyarak. “Bugünden itibaren yeniden doğdun.” Vücudunu erekte olmuş aletime bastırdı. “*Renaces-yeniden doğdun. Renazco-yeniden doğdum.*” Boynumu öptü.

Tüylerim diken diken olmuştu. Sarah benimle İspanyolca konuştuğunda buna bayılıyordum. “*Renazco,*” diye tekrar ettim.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. “*No más. De hoy en adelante, renaces.*”

“*No más. De hoy en adelante, renaces,*” diye tekrar ettim ama ben söyledigimde Sarah’inki kadar güzel olmuyordu.

“Doğru. Çok doğru. Yeniden doğdun bebeğim. Bugünden itibaren.”

Askısını çekiştirdim ve hemen üzerinden çıkardı. Pijama altı da çabucak beraberinde geldi. Onu takip ederek boxerımı fırlatıp attım ve kalbim hızla çarparken üzerine çıktım.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Aramızda artık karanlık boşluklar ve sırlar yok, Jonas. Farkı hissedebiliyor musun?”

Başımla onayladım. Hissedebiliyordum. Tanrım, içinde olmak istiyordum.

Dudaklarımdan öptü. “Birine tamamen güvenmek böyle hissettiriyor. Anlıyor musun?”

Başımla onayladım çünkü evet, neyden bahsettiğini anlıyordum. Ama bana kalsa bunu biraz daha farklı şekilde dile getirirdim: *Birisi tarafından sevilme böyle hissettiriyor.*

Bunun öncesinde, Sarah’ın beni tam anlamıyla sev-

mesine nasıl izin vereceğimi bilemiyordum. Bu andan önce, kendimi ne kadar çok geri çekip onu ittiğimi fark etmemiştim. Onu nasıl seveceğimi biliyordum. Ve Tanrı da biliyordu ki şaleleden kollarıma atladığı andan itibaren bu kadını tüm kalbim ve ruhumla seviyordum. Hatta belki de daha öncesinde. Ama onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesine izin vermek için şaleleden atlamaya cesaret gösterememişim. Şu ana dek.

Vücudunun sadece bana ait olan kısmına dokunmak için bacaklarının arasına uzandım. Ne kadar ıslanmış olduğunu hissettiğimde, aman Tanrım, aklım başımdan gitti. Lezzetinin tadına varmak için parmağımı ağzıma götürdüm. Bu dünyada bebeğimin ıslaklığından daha tatlı ve şu andan daha güzel bir an yoktu.

Dudaklarını öpüp klitorisine masaj yapmaya başladım. Kayganlığı aletimin zonklamasına yol açıyordu. Sarah titremeye başlamıştı. Aletim onu deli gibi arzuluyordu ama ağırdan almak için kendimi zorladım. Dünyanın vakitine sahiptik ne de olsa. Ben hiçbir yere gitmiyordum. Ve o da.

Parmağımı içine sokup G noktasına dokunduğumda birden sıçradı.

“Benim güzel bebeğim,” diye fısıldadım o büyülü noktaya bir kez daha dokunarak ve inledi. O benim kemanımdı ve yeryüzünde onun tellerini titretmekten daha büyük bir zevk yoktu. Parmaklarım yeniden klitorisini bulduğunda kıvranmaya başladı. Daha fazla bekleyemezdim. İnleyerek içine tamamen girdim ve karşılık olarak Sarah’ın ağzından uzun soluklu bir inilti çıktı.

Bu benim için yeni bir duyuydu. Yeni bir Kutsal Kâse... Sevdiğim kadınla aramızda sırlar, karanlık boşlukla ve şüpheler olmadan sevişmek... Gerçek Everest’in tepe-

sinde dikilmek bile kendimi bu kadar iyi hissettiremezdi. *Beni seviyor.* Tamamıyla. Kötü yanlarımı bile.

Bacaklarını belime doladı ve bana ayak uydurarak kalçasıyla daireler çizmeye başladı.

“İnsanoğlunun sınırlarını aşması,” diyerek inledim. Onun içine girip çıkıyordum.

“Evet,” dedi nefes nefese. “Jonas.”

Beni seviyordu. Beni aydınlatıyordu. Beni onurlandırıyor ve arındırıyordu.

İçimde bir zevk dalgası yükselmeye başladı. Beni dışarı çıkarmakla tehdit ediyordu.

“Üste geç,” dedim aniden. “Seni izlemek istiyorum.”

Tek bir manevrayla üzerime çıktı. Dudaklarını yalıyor, kendine dokunuyordu. Arkama yaslandım ve hafifçe hoplayan göğüslerinin, kıvrımlı kalçalarının, saçlarının omuzlarından aşağı düşüşünün manzarasının tadını çıkardım. Kontrolü bu kadar hızlı ve yoğun bir şekilde ele geçişiğini izlemeyi seviyordum. Öne eğilip aletimi eline alarak klitorisine sürttüğünde ya da pozisyonunu ayarlarken penisimin ucu onun ıslaklığına değdiğinde kendimden geçiyordum. Kısa zamanda bu kadar çok şey öğrenmesine, kendi kendine orgazm olmayı bu kadar zarafetle başarabilmesine şahit olmak muhteşemdi. İlk günden bu yana ne değişim ama, yüce İsa aşkına.

Kıcını kavradım ve avuçlarımın onun hareketleriyle uyum içinde olmasına izin verdim. “Kalçalarına bayılıyorum,” diye inledim daha sıkı kavrayarak. Parmaklarım açgözlü bir şekilde onun her bir kıvrımını keşfediyordu.

Elimi sırtına, oradan da göğüslerine götürdüm ve parmak ucumu öfkeli yara izinin üzerinde gezdirdim. Çabuk iyileşiyordu. Küçük dövmesine, onun cesaretinin simgesi,

baktığımda ürperdim. Tanrım, onu seviyordum. Koca bir zevk dalgası üzerimden geçti. *Bu kızla evleneceğim*, diye düşündüm. Bundan adım gibi emindim. *Bu muhteşem kızla evlenecek ve onu karım yapacağım.*

Daha fazla dayanamıyordum. Ucuna gelmiştim.

“Jonas,” dedi Sarah nefes nefese.

“Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir,” diye fısıldadım titreyen sesimle ve başını geriye attı.

O sesi çıkarmıştı. Biraz daha fazla dayanabilirsem onun orgazmını içeriden hissedebilecek şanslı erkeklerdendim.

Büyük bir teslimiyetle klitorisine dokunduğumda küçük bir çığlık attı.

“Harikasın bebeğim,” dedim onu okşayıp sınıra getirmek için elimden geleni yaparken. Boşalmasını en az onun kadar ben de arzuluyordum. “Sen Yüce Orgazma’sın bebeğim,” dedim titreyerek. “Sen benim Tanrıçam ve ilham perimsin, Sarah Cruz.” Altında dayanmaya çalışarak şiddetle sarsıldım. *Ve seninle evleneceğim.*

BÖLÜM 34

Sarah

On beş dakika önce Henn hepimize “Herkes görev başına!” yazan bir mesaj atmıştı. “Piyangoyu vurdum!” demişti. Ve tüm grup, Jonas hariç, Henn’in haberlerini duymak için otel odamızda toplanmıştı.

“Jonas bize katılacak mı?” diye sordu Henn. “Onu beklemeli miyiz?”

“Hayır, gerek yok. Bu sabah spor salonuna gitti,” dedim. “Ne zaman gelir bilmiyorum.”

Jonas bu sabah konuşmamız ve tatlı sevişme seansımızdan sonra birden yataktan fırlamış ve “spor salonuna gidip sonra da bir işi halledeceğini” söylemişti. Ama bundan fazlasını söylemedi.

“Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi Jonas?” diye sormuştum göz ucuyla onu süzerek. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

“Tabii ki de hayır,” demişti yüzündeki saf masumiyet ifadesiyle.

“Jonas, ciddiym. Bana söylemen gerek. Max’in peşinden gitmiyorsun, değil mi?”

Beni kendine çekmişti. “Hayır, onu öldürme fikri bana kahrolası bir ereksiyon bahsetse de, benim gözüm esas ödülün üzerinde bebeğim. Merak etme.” Kıcımlı kavrayıp boynumu hafifçe ısırılmıştı. “Sadece ufak bir işim var.”

Ama ikna olmamıştım.

Yüzümü ellerinin arasına almıştı. “Planın dışına çıkmayacağım.”

“Söz veriyor musun?”

“Söz.”

Büyük bir rahatlamayla iç çekmiştim. Jonas asla ama asla gerçek olmayan bir söz vermezdi.

Beni öptüğünde içim titremişti. “Döndüğümde ne işim olduğunu söyleyeceğim. Birkaç saat içinde görüşürüz, Benim Muhteşem Sarah’ım,” demiş ve anında kapıdan dışarı tüymüştü.

Şimdiyse, Kat, Josh ve ben otel odasının oturma kısmındaki deri kaplama koltukta sıralanmış, gergin bakışlarla Henn’i bekliyorduk. Henn’in ise heyecandan gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Henn heyecanlı bir soluk verdi. “Pekala.” Gösteriş yapmak için duraksadı. “Hazır mısınız?” Bu retorik bir soruydu çünkü hepimiz hazır ve nazır onu bekliyorduk.

Toplu şekilde soluk verdik.

“Onları buldum ve sisteme giriş yaptım.”

Nefesim kesilmişti.

“Aman Tanrım,” dedi Kat.

“Sen kahrolası bir dâhisin,” diye ekledi Josh.

“*Ben* kahrolası bir dâhiyim,” dedi Henn. “Kahrolası krallıklarının anahtarı artık bende. Üye listeleri, şifreler, e-postalar, kodlar. Sistemlerindeyim.”

Hepimiz gürültülü heyecanımızı dışa vurduk.

Henn tam da bize “aklımızı başımızdan alacak” bir şeyi daha söylemek üzereyken Jonas spor kıyafetleri ve terden dağılmış saçlarıyla odaya daldı. “Hey, çocuklar. Henn’in mesajını yeni aldım. Lütfen bana başardığını söyle.”

“Başardım.”

Jonas odanın bizden yana olan tarafına uçup Henn’le kucaklaştı, Josh ve Kat’e bir beşlik çaktı ve ardından bana sarılmak için üzerime abandı.

“İşini hallettin mi?”

Dişlerini göstererek gülümseyip başıyla onayladı. “Sonra gösteririm.”

Göstermek mi?

“Ne kaçırdım?” diye sordu Jonas.

“Çok bir şey değil. Mükemmel zamanlama,” dedim. “Henn de bize *aklımızı başımızdan alacak* bir şey söylemeye hazırlanıyordu.”

“Para mı?” diye sordu Jonas. “Lütfen bize parayı ele geçirdiğini söyle.”

“Parayı ele geçirdim.”

“Aman Tanrım, Henn,” dedi Kat. “Sen kahrolası bir dâhisin.” Henn’e göz alıcı gülümsemesinden bahşetti ve Henn de ona aynı şekilde karşılık verdi.

“Beş farklı bankada on iki farklı banka hesabının izini sürdüm,” diye söze başladı Henn. Dramatik bir etki olsun

diye duraksadı. “Jonas, bir sonraki kısım için yerine oturmak isteyebilirsin.”

Jonas yanıma oturup elini bacağıma koydu.

“On iki farklı banka hesabı ve *nakitleri* var. Hesapta böylece duran *nakit* paradan bahsediyorum. Ve toplayınca 554 *milyon* dolar ediyor.”

Hepimizin toplu olarak verdiği tepki otel odasının çatısını havaya uçurmaya yetecek türdendi.

“Ve bütün hesap numaralarıyla şifreleri de aldım,” dedi Henn sırtarak. “Büyük hesapların çoğunda para aktarımı yalnızca kişisel bankacılık ile yapılıyor. Ve çoğu banka bir milyonun üzerindeki aktarımları imzayla yapıyor. O yüzden gerçek paraya elimizi sürebileceğimizi sanmıyorum. Hesap numaraları ve şifreleri teslim etmenin planını yapacağız.”

Jonas’a baktım. Derin düşüncelere dalmıştı. “Tüm hesaplar ve bakiyelerinin listelendiği bir bilgisayar çıktısı alabilir misin bana?”

“Tabii ki,” dedi Henn.

“Bu inanılmaz,” dedi Josh. İnanamaz halde Kat’e baktı ve o da aynı şaşkınlıkla karşılık verdi.

“Peki ya üye listesi?” diye sordum.

“Ah, o da büyük haberin diğer kısmı,” dedi Henn. “Aklınızı başınızdan alacak kısım.”

“554 milyon dolar akli baştan alan türden değil miydi?” diye sordum.

“Hayır.” Usta bir hikâye anlatıcısı olarak yeniden duraksadı. “Az sonra söyleyeceğim şeyden yüzde yüz, su götürmez bir şekilde eminim ki üye listesinde yedi adet

Amerikan milletvekili, iki eyalet valisi, bir Kanadalı vali ve...” Trampet sesi bekliyormuş gibi yeniden duraksadı. “Kahrolası *Savunma Bakanı* var.”

Aynı anda herkesin yüzü şok ifadesiyle çarpıldı.

“Amerika’nın komple savunma departmanından sorumlu herif, kahrolası ordunun başındaki adam.”

“Ve bakanlar kurulunun koltuğunda oturuyor,” diye ekledi Jonas solgun bir suratla.

Ani bir panik duygusu her yerimi kaplamıştı. Kalbim duracak gibiydi.

Jonas elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Lanet olsun,” dedi usulca.

“Hay anasını...” diye ekledi Josh.

Bu son gelişmeyi sindirebilmek için bir süre sessizliği-mizi koruduk.

Kalbim tam anlamıyla tekliyordu. “Bu çok büyük bir *skandal* olacak,” dedim. Bunun çok açık olduğunu ve söylediğim şeyin şu an kulağa çok aptalca geldiğinin farkındaydım. Ama ağzımdan çıkanlar sadece bu kadar olabilmmişti.

Henn çılgınca başını aşağı yukarı sallıyordu. “Çok çılgınca, değil mi? *Savunma Bakanı*, Rus emperyalizmine para ve silah tedariki sağlayan bir seks kulübüne para ödüyor.” Alaycı bir ses çıkardı. “Oops.”

“Herifin politik geleceği açısından pek de iyi sayılmaz,” diye ekledi Josh.

“Ortaya çıkmasını isteyeceği bir şey değil,” dedi Jonas karanlık bir yüz ifadesiyle.

Hasır sepetteki bebek İsa aşkına. Devasa boyutlarda bir skandalı tüm dünyayla paylaşmak üzereydik. Hükümetin en üst yetkililerini kesinlikle sarsacak bir bilgi, Be-

yaz Saray'a kadar gidecek bir skandal. Savunma Bakanının düşüşüne sebep olmak gibi bir derdim yoktu. Birçok milletvekili ve validen bahsetmiyorum bile. Ya da atletler ve şirket yöneticileri ve sıradan yazılım mühendisleri... Veya Amerika Başkanına tesadüfi bir şekilde çamur atmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. Lanet olsun.

"Savunma Bakanının bu durumu ortaya çıktığında, Başkan için bir sorun olur mu merak ediyorum," dedi Kat aklımı okuyarak.

"Tabii ki de. Savunma Bakanı, Başkan'ın bakanlar kurulunda oturuyor," dedi Josh. O da çemberin bir parçası. Böyle bir adamın büyük çaplı bir fuhuş çetesine bulaşması bile başlı başına skandal. Medyanın bu küçük ayrıntıyı kurcalayıp duracağına eminim. Ama adamın dolaylı yoldan Ukraynalı bölücülere yardım yapması, işte bu Başkan da dâhil olmak üzere herkesin üzerine politik bir bomba düşürecek türden."

"Korkmaya başladım," diye mırıldandım. Jonas ve Josh'a baktım. "Siz ikiniz ne olacaksınız? Bunlar ortaya çıktığında bu sizi ne kadar kötü etkileyecek?"

İkisi birbirlerine baktılar. "Bilmiyorum," diye cevapladı Josh. Omuz silkti. "İkimiz için de aydınlatıcı bir an olmayacağı kesin."

Birden mide bulantısı hissedince aşağı baktım. Josh birazcık utanç duygusuyla baş etmek zorunda kalabiliirdi. Ama etten asıl aslan payını alacak kişi Jonas'tı. Ne de olsa Josh sadece bir aylığına üye olmuştu. Jonas ise iki yüz elli bin dolar ödeyerek açgözlülük yapıp bir yıllık üyelik almıştı. Bu skandal Jonas'ın iş dünyasındaki ününü ne şekilde yok edecekti? Hayal ettiği Tırman ve Fethet'i küresel bir marka haline getirmesini etkileyecek miydi?

Peki ya ben ne olacaktım? İki yıl içinde mezun olacak-

tım ve Washington barosu hukuk lisansım için başvurumu değerlendirecekti. Etik değerlendirmesinden geçmeyi başarabilecek miydim? Yaptığım işin gerçekte ne olduğunu bilmediğime yeminler etsem bana inanacaklar mıydı?

Jonas elimi sıktı. “Bunun da üstesinden geleceğiz. Belki de skandala sebep olmayacak bir çözüm bulabiliriz.”

Bundan şüpheliydim. “Nasıl?”

“O kısmı Josh ve bana bırak,” dedi Jonas. Onaylaması için Josh’a bakıyordu.

Josh kararlı bir şekilde başıyla onayladı ama gözlerinde güven aşılayan bir ifade yoktu.

Odadaki herkes ödü koparken bunun baş edemeyeceğimiz kadar büyük bir mesele olduğu, bu noktaya nasıl geldiğimiz ve ne halt yapacağımız konusunda uzun bir tartışma yaptıktan sonra nihayet çabuk bir strateji geliştirmiştik. Raporumu bugün, çok kısa sürede bir araya getirebildiğimiz kadar fazla delille destekleyerek Kulüp’ün birçok banka hesabı ve bakiyelerinin çıktısını da aldıktan sonra raporumu yetkili mercilere teslim etmek için Josh ve Jonas stratejimiz üzerine kafa kafaya verecek, yarın sabah ilk iş olarak da FBI’nın Las Vegas şubesine giderek Washington D.C.’deki patronuyla bir görüşme ayarlayabilmesi için her kim görevliyse onu ikna etmek adına elimizden geleni yapacaktık. Elimizden başka ne gelirdi ki? Bu tek başımıza üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyük bir olaydı ve destek olarak üç beş fiyakalı silahımız da olmadan bununla baş edemezdik. Ayrıca Kulüp’ün her an bankadaki parayı bizim ulaşamayacağımız bir yere aktarma ihtimali vardı.

Herkes işe koyulmak için ayaklandığı sırada Jonas beni kenara çekti.

“Spor salonunda çok terledim,” dedi elleri kapüşonlusunun cebindeyken. “Kısa bir duş alacağım. Katılmak ister misin? Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bana bir şey mi göstermek istiyormuş? Öyle yapacağına şüphem yoktu. Jonas’la duş alma fırsatını asla kaçırmazdım. Ama Tanrı biliyor ki duş olayı şu an değerli vaktimizi boşa harcamak anlamına geliyordu. Şu raporu bitirmediydim. Ayrıca Jonas’ın da bununla ne halt yapacağımızı bulması gerekiyordu. “Şimdilik bunu ertelemem gerek,” dedim. “Rapor bittikten sonra kutlama yaparız.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Ki bu dört gözle beklediğim bir şey,” diye ekledim. Dürüst olmak gerekirse Jonas’ın böyle bir anda duşta seks yapmayı düşünmesine şaşırmıştım. Ben de çok seviyordum, ama lütfen, yakalamamız gereken çok daha büyük bir balık vardı.

“Sarah,” Kat beni çağırıyordu. “Henn banka hesabı çıktısını aldı. Bunu raporun hangi kısmına iliştırmek istiyorsun?”

“Geliyorum hemen.” Yeniden Jonas’a baktım. Yakan-top oyununda elenen şapşal bir çocuk gibi görünüyordu. “Daha sonra bebeğim,” dedim içini rahatlatmak için. Arından Kat’in sorusunu yanıtlamak üzere odadan çıktım.

BÖLÜM 35

Sarah

Saat sabahın üçüydü ve ekibimizdeki herkes yarı ölü gibiydi. Tüm gün ve gece boyunca kendimizi otel odasına kapatmıştık ve hiç konuşmamış, yemeden içmeden kelimeliştik. Her birimiz burada yapmaya çalıştığımız şeyin ağırlığının farkındaydı. Ve hata yaparsak alacağımız risklerin. Sıkı çalışma ve harcadığımız uzun saatler meyvesini verdi çünkü sonunda rapor bitmişti. Nihayet. Ve oldukça da iyi durumdaydı.

Raporu istediğim şekle sokacak vaktim olsaydı bir üç hafta daha yazmaya devam edebilirdim ama şu noktada vakit nakitti ve yapmam gereken de buydu. Maddeleri ve kanunları ana hatlarıyla yazmış, bunu da elimizdeki kanıtlarla desteklemiştim. Hiçbir şey uydurma değildi. Hiçbir şey tahmine dayalı değildi. Ve hiçbir şey tartışmaya açık değildi. Eğer bu rapor FBI'ın dikkatini çekmezse, o zaman ne yapacağımı bilmiyordum.

Josh ve Kat “uyuyacaklarını” söyleyerek birlikte odayı

terk edip görünürde ayrı olan odalarına çekildiler – bundan pek de emin değildim. Vegas'ta kaldığımız süre boyunca ikisinin arkadaştan da öte olmaya başladığından şüpheleniyordum. Bunu yarın Kat'e sormam gerekecekti. Bugün ise görevimizi saplantı haline getirerek rapordan başka bir şey düşünemeyecek hale gelmişim.

Josh ve Kat gittikten sonra Henn beni bilgisayarının yanına çağırdı. Ondan bir parça delil daha bulabilir umuyla Kulüp'ün sistemini incelemesini istemiştim. Başvuru sürecinde kullanılan isimler ve başvuru sonrasında üye dosyalarına yazılan kodlar arasındaki bir bağlantı için.

“Bu işe yarayacak mı?” diye sordu bitkin bir halde.

Arkasında dikilip omzunun üzerinden ekrana baktım.

Ekrana açtığı görüntüyü bana açıklamıştı.

“Evet, mükemmel,” dedim. “Teşekkürler, Henn. Yalnızca her şeyin son derece net olmasını istedim. Varsayımlar ve mantık hataları olmasın diye.”

Henn başıyla onayladı.

Jonas odanın bir köşesinde sessizce oturuyor, alev alan gözleri ve gergin kaslarıyla beni izliyordu.

“Jonas, şuna bir bakmak ister misin?”

Başını iki yana salladı.

Ah, bu bakışı biliyordum. Dudağımı ısırdım. Yakışıklı erkek arkadaşım şu an ereksiyonuyla birlikte orada oturuyordu.

“Teşekkürler, Henn. Sen kahrolası bir dâhisin,” dedim.

“Öyle diyorlar,” dedi sırtarak ve ekranı kapattı. “Pekala, eğer her şey tamamsa, ben kaçır. Yatmadan önce yüz dolarlık slot makinesinde kolu çekmem gerektiğine dair içime bir his doğdu.”

“İyi şanslar,” dedim. “Saat onda görüşürüz.” O saatte hep birlikte FBI’nın Las Vegas şubesine gidecektik.

Henn kapıyı kapar kapamaz Jonas’a döndüm. “Duşta seks teklifimi şimdi sunsam kabul eder misin?”

Usulca başıyla onayladı. Lanet olsun, çok yakışıklıydı.

Yanma gittim. Bugün başardıklarımızdan ötürü heyecanlı ama bir o kadar da yorgundum. Kucağına oturdum. Ah, selam Jonas’ın ereksiyonu. Bilekliğinin üzerindeki yazıda parmaklarımı gezdirdim. Sarah.

“Ben geldim,” dedim usulca.

Gülümsedi ve o da bilekliğime dokundu. “Hoş geldin.” Yüzümü kendine çevirip arzuyla dolup taşmış halde beni öptü.

Yapılı göğsünü ve biçimli omuzlarını hissederek ellerimi uzun kollu gömleğinin üzerinde gezdirdim. Ona dokunmaktan asla bıkmayacaktım. Tam bir sanat eseri idi. Güçlü kol kaslarına, ardından da ön koluna dokundum ve parmaklarım gömleğin altındaki cildinin üzerinde farklı bir doku hissetti. Üzerinde ince kumaş tabakasının olduğu sağ kolunu bir kez daha yokladım. Evet, kumaşın altında kesinlikle farklı bir şeyler vardı.

“Burada ne var?”

“Bahsettiğim ufak çaplı iş,” dedi gülümseyerek. “Sana bunu gösterecektim.” Muhteşem göğsünü, biçimli omuzlarını, şişkin kollarını ve karın kaslarını ortaya serecek şekilde gömleğini üzerinden çıkardı. Ön kolunun üzerinde kalın, dikdörtgen bir bandaj vardı.

“Ne oldu?” diye sordum. Ama aniden kafamda şimşek çakmıştı. “Yeni dövme mi yaptırdın?”

Dişlerini göstererek gülümsedi.

Kafam biraz karışmıştı. Belize’de ona bir daha dövme

yaptırmayı düşünüp düşünmediğini sormuştum. Kutsal saydığı Platon dövmesinin üzerinden de çok uzun zaman geçmişti. Ve hayır cevabını almıştım. “Vücudumu geliştirmek güzel dövmelerle kaplamak istemiyorum,” demişti. “Sadece hayatımı değiştirecek ve sonsuza kadar bedenime kazınmasına değecek fikirlerle ilgileniyorum. Platon dışında kimin fikirleri buna değer ki?”

Pekala, büyük konuşma demişler. Hayatını değiştirecek ve sonsuza dek bedenine kazınmasına değecek şu yeni fikrin ne olduğunu merak ediyordum doğrusu.

Sağ kolundaki bandaja asıldı ve yüksek bir ah sesinden sonra bandajı çekip attı.

İyice görebilmek için kolunu yukarı kaldırdığımda nefesim kesildi. Verdiğim tepkiyi görünce onun da yüzü aydınlanmıştı. Yüksek sesle okudum ve yaşlar gözlerimi doldurmaya başladı. *No más. De hoy en adelante, renazco.* Bunlar dün gece Jonas’a söylediğim sözlerdi. Aman. Tanrım. Benim *sözlerim* onun için hayat değiştirici ve sonsuza kadar bedenine kazınmasına değecek türden miydi?

“*Renazco,*” dedi usulca, gözlerimin içine bakarak. “Yeniden doğdum, Benim Muhteşem Sarah’ım. Senin sayende.” Dilinin ucundakini söylemek için cesaretini toplamaya çalışırken kısa bir süreliğine oldukça utangaç görünüyordu. “*Mi amor siempre,*”* diye fısıldadı.

Ah, Jonas. Benim sözlerime Platon’unkiyle aynı değeri verdiğine inanamıyordum. Sonsuza dek. Kucağında dönüp bacaklarımı beline doladım. “*Mi amor siempre,*” diye fısıldadım onu usulca öperek.

Öpücüğüme tutkuyla karşılık verdi ve anında onu arzulamaya başlamıştım bile. Ama sol kolunda da bandaj vardı ve orada ne yazdığını da öğrenmeliydim tabii ki. Ba-

* İsp. Sonsuza dek aşkımdır.

caklarımın arasında hissettiğim ereksiyonu beni deli etse de onun öpücüğünden kendimi uzaklaştırmaya çalıştım.

“Peki ya diğeri?” diye sordum sol koluna işaret ederek.

Haylazca gülümsedi ve o kolundaki bandajı da çıkarmaya başladı.

Sonunda çıktığında görebilmem için kolunu yukarı kaldırdı. Gözlerime inanamıyordum. Yazı İngilizceydi ve gören herhangi biri tarafından rahatlıkla okunabilirdi.

Ama bu çok anlamsızdı. Jonas bir keresinde bana rastgele biri okuyamasın diye dövmelerini özellikle eski Yunanca yaptırdığını söylemişti. “Dövmelerim yalnızca bana ilham vermek için oradalar, herkese değil,” demişti. Görünüşe göre Jonas Faraday birçok konuda fikrini değiştirmeye başlıyordu.

Kalın İngilizce kelimeleri yüksek sesle okudum. Bu kez tüylerim diken diken olmuştu. “Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir.”

Jonas’ın bunu bana daha önce iki kez söylediğini hatırlıyordum. Ama her iki seferinde de sevişiyorduk ve bunu ona sormak yerine orgazm olmakla meşguldüm.

“Platon mu?” diye sordum parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirirken.

Başıyla onayladı. “Platon burada şair Agathon’a atıf yapıyor. Şölen isimli kitabından. Platon’un aşkın doğası, amacı ve doğuşu üzerine yazdığı uzun diyalogundan bir kesit. Özellikle *romantik aşk* üzerine.”

Dudağımı ısırdım.

“Platon’a göre romantik aşk eninde sonunda fiziksel

duyularımızda hissedilir. Ama düşünce ile. Ve çok daha mükemmel bir boyuta ulaşır: ruhun bir başka insanın içindeki güzelliği takdir etmesine.”

Kalbim duracak gibiydi.

“En sonunda, ruhlarımız güzelliğin ideal formunu aşk sayesinde tanımlar. Güzelliğin aslı.” Gözleri alev alevdi. “Bu da bizi *gerçeği* anlamaya yönlendirir.”

Sakinleşebilmek için elimi kalbimin üzerine koydum. “Ama Jonas,” Aklım başımdan gitmişti. “Bu İngilizce, eski Yunanca değil?”

Başıyla onayladı.

“İnsanların dövmelerini anlamasını istemediğini sanıyordum.”

“Bu kez istiyorum.”

Nefesimi tuttum.

“Platon bu bilge ve kutsal sözleri binlerce yıl önce yazmış olabilir. Ama Jonas Faraday onları bugün dile getiriyor.”

“Ah, Jonas,” dedim nefesim kesilmiş halde.

“Bu dövmeyle dağın en tepesine çıkıp sana olan aşkımı haykırmış oluyorum, Sarah. Herkesin bunu okuyup gerçeği bilmesini istiyorum. *Sarah Cruz’u sevdiğim gerçeğini.*”

Sanırım bayılmak üzereydim.

Yüzümü iri ellerinin arasına aldı. “Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir.” Gözlerinde ateş vardı. “Bu sen demek oluyorsun, Sarah Cruz. Sen ve ben. Sen benim güzelliğimsin. Sen benim *gerçeğimsin.*”

Kalbim çok hızlı atıyordu.

“Bizimki gibi bir başka aşk daha olmayacak. Biz anlatılagelmiş en mükemmel aşk hikâyesiyiz.”

“Sevgililer Günü saçmalığını” küçümseyen bu adamın dünyadaki en romantik erkeğe dönüştüğüne inanamıyordum. Dudağımı ısırdım.

“Biz efsaneviyiz,” dedi arzu dolu bakışlarıyla. “Aşkımız o kadar saf ve gerçek ki, biz tanrıların hayretiyiz.”

Kim bu şekilde konuşurdu ki? Tabii ki de Jonas Faraday. Tanrım, bu adamı seviyordum.

Gözlerinde o meşhur bakışı vardı. Büyük-beyaz-köpekbalığı-Jonas-ve-savunmasız-denizaslanı-Sarah bakışı. Beni tek lokmada mideye indireceğinin işareti. Beni öpmeye başladı ve aniden ikimiz de çılgına döndük. Aceleyle tişörtümü çıkartmaya çalıştı ve ona yardımcı olmak için kollarımı yukarı kaldırdım. Sutyenimi çıkarıp attı ve göğüslerim özgürlüğüne kavuştuğu anda uçlarını iştahla emmeye başladı.

“Duş,” dedim nefes nefese. Kucağında kıvranıyordum.

Beni kıcımdan kavrayıp ayağa kalktı. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayıp onu çılgın gibi öpmeye başladım. Beni yatak odasına taşıırken kendimi ona bastırıyor, saldırıyor, nefesini içime çekiyordum. Beni yatağa fırlatıp pantolonumu ve g-stringimi parçaladı. Hay anasını, g-stringimi *gerçek anlamda* parçalamıştı. Ardından deliye dönmüş hayvansı bir açlıkla yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Ağırdan alma ya da incelik gösterme yoktu. Bu an, avını parçalayan bir köpekbalığından farksızdı. Ve beni ölesiye tahrik ediyordu.

Dudaklarını yalayarak ayağa kalktığında karşımda dev Hulk Jonas vardı. Bir canavar. Şairden eser kalmamıştı. Romantizm sona ermişti. Pantolonunu ve iç çamaşı-

rını çıkardı. Karşımda duran manzara asla eskimiyordu. Ve kolumu dahi kıpırdatmadan beni oyuncak bebek gibi omuzlayıp banyoya taşıdı.

Onu öperken ellerimi saçlarına doladım. Jonas ise bir goril gibi inliyordu. Tanrım, çıkardığı bu ilkel sese bayılıyordum. Ben onu öpüp saçlarına asılırken arkamdan suyu açtı. Sıcak su sırtımdan aşağı dökülüyor, göğüslerimden akıp gidiyordu. Çaresizce aletine uzanmaya çalışıyordum ama geri çekildi.

“İzin ver,” dedim ama ıslak vücudundan aşağı kaymak için cevabını beklemedim.

“Kontrol bende,” dedi katı bir sesle.

Ama onu dinlemiyordum. Önünde eğildim ve aletini ağzıma aldım. Sıcak su başımdan aşağı boşalırken onu ıstahla emiyordum. Saçımdan bir parça yakaladı ve ağzımın içinde daire çizmeye başladı. Sanki onun acı çekmesine sebep oluyormuşum gibi inliyordu. Tanrım, bunu yapmak beni çok tahrik ediyordu. Ölüyormuş gibi ses çıkarıyordu. Ama mutluluktan tabii. Aşağı uzanıp kendime dokunmaya, Jonas’ın bana yeni dövmelelerini gösterdiğinde yüzündeki ifadeyi düşünmeye başladım.

Titriyor, inliyor ve daha önce hiç olmadığı kadar sert asılıyordu saçıma. Ama kafa derimde hissettiğim bu küçük rahatsızlıktan şikayetçi değildim. Özellikle de ona kendini bu kadar iyi hissettiriyorken. O kadar azmıştım ki zar zor nefes alıyordum. Kendime dokunmaya, onu emmeye ve Platon’un yanına benim sözlerimi yazdırdığı yeni dövmelelerini gözümün önüne getirmeye devam ettim. Bana olan aşkını İngilizce, tüm dünyanın görebilmesi için sonsuza dek derisine kazımişti.

Gözlerim birden kocaman açıldı. Rüyam. Hayalet Jonas’ların, akan şarapların, gürültücü izleyicilerin olduğu

ve Jonas'ın başını kaldırıp tüm dünyaya bana olan aşkını ilan ettiği rüya. Aman Tanrım. Rüyam *cinsel* teşhircilikle ilgili değildi. *Duygusal* teşhircilikle ilgiliydi. Jonas'ın tüm dünyanın önünde bana duygusal açıdan sahip olmak istemesiyle... Aman Tanrım, yeni dövmeleleriyle Jonas tam da bunu yapmıştı.

Tüm vücudum güçlü bir orgazmıla sarsılmaya başladı ve yüksek sesle inledim. Ağzımın her yerini kaplayan penis yüzünden sesin büyük bir kısmı bastırılmıştı tabii. Tüm bedenim titrerken çığlık attım ve onu emmeye devam etmek için elimden geleni yapmaya çalıştım fakat yapamıyordum.

Ağzımdan çıktı. "Birazdan seni becereceğim bebeğim," dedi.

Orgazm sona ermişti. Az önce ne demişti? Tatmin olmuş halde başımı ona doğru kaldırdığımda sıcak su yüzüme akmaya başladı.

"Şimdi," dedi mağara adamı tarzıyla ve beni ayağa kaldırdı. Sesi hamdı. Kontrolcüydü. "Seni becereceğim."

Kaba bir şekilde beni kendine çekti ve bacak arama dokundu. Vay canına, henüz işim bitmemişti. Hem de hiç. Hâlâ istek doluydum. Jonas beni çevirdi ve onun bu sözsüz emrine uysalca itaat ettim.

"Eğil," dedi hırıltılı sesiyle kulağıma yaklaşıp. "Eğilip bileklerini tut."

Aklımda ona itaat etmekten başka hiçbir şey yoktu. Her şeyi kontrol etme arzum tamamen kaybolmuştu. Eğildim ve bileklerimi tuttum. Hay anasını, bu pozisyondayken her yerim ortadaydı ve tamamen onun insafına kalmıştım. Bileklerime daha sıkı yapışıp sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Bir eliyle sırtımı okşarken diğeriyle bacak arama ula-

şıp klitorisimi uyarmaya başladı. Benim için bir başka orgazm daha düşündüğü açıktı ve aman Tanrım, istediğini kesinlikle alacaktı. Sıcak su sırtımdan aşağı akıp yüzümü yıkıyordu. Daha neyi bekliyordu? Bacaklarım titremeye başlamıştı ve beni sabitledi.

Parmaklarını üzerimde çok iyi kullanıyordu. Uyandırdığı his çok yoğundu. Böyle dokunmaya devam ederse bu pozisyonda daha fazla kalamayacaktım. Bu kadar çok zevk alırken dengemi sağlayamıyordum. Onu öpmek, vücudumu ona sürtmek ve kıvranmak ihtiyacı hissediyordum. Daha fazla dayanamayacaktım. Rahatlamam gerekiyordu.

Haber vermeden ıslaklığımın içine girdi. O kadar derin, yoğun ve bedenime sahip olurken o kadar insafsızdı ki çığlık attım. Ve şaşırtıcı şekilde, bir kez daha orgazm oldum.

Ben boşalırken Jonas acımadan içime girip çıkmaya devam ediyor, yüksek sesle adeta kükrüyordu. Ve bir süre sonra o da inleyerek boşaldı. Ben ise titriyordum. Tanrım, çok gürültücüyüydük. Bizi seviyordum.

Bittiğinde, sabit durmam için elini sert bir şekilde sırtıma bastırdı. Bir kez daha bana söyleneni yapıyordum. İçimden çıktı ve duş başlığını bacak arama yerleştirdi.

Klitorisime baskı yapan sıcak suyun etkisiyle tüm vücudum titremeye başladı. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki dengemi kaybederek öne doğru sendeledim ama Jonas kendinden emin bir şekilde kalçamdan tutarak beni bir kez daha olduğum yere sabitledi. Avuçlarımı küvetin zeminine koydum. Bacak aramı yıkamaya devam ediyordu. Duş jelini yumuşak hareketlerle köpürttü ve sıcak suyun büyük bir keyifle üzerimden akıp geçmesini izledi.

Bir başka orgazmın daha doruğundaydım. Aman Tanrım, ayağa kalkmam gerekiyordu. Buna daha fazla dayana-

mazdım. Kan beynime akın etmişti ve nabzım çok hızlı atıyordu. Ve bir de boğuluyordum tabii, su yüzümden aşağı akıp burnumu doldururken.

Ben ayağa kalkamadan Jonas arkamda eğildi ve iştahla yalamaya başladı. Ayrım yapmaksızın, arka taraftaki sahibi malın hepsini yalayıp yutuyordu. Ağzı ve diliyle hiçbir noktayı es geçmeden beni yiyip bitiriyordu. Hay anasını. Dilinin yasaklı bölgelerimde uyandırdığı his beni patlama noktasına getirmişti. Biraz daha zorlarsa bir kez daha boşalacaktım.

İkinci orgazmım sona erdiğinde Jonas birden beni tutup ayağa kaldırdı. Ayakta sallanıyordum. Bacaklarım işe yaramaz hale gelmişti.

“Yapamam,” diye mırıldandım. “Jonas.” Dengede durabilmek için duvara yaslanmak istedim ama Jonas beni kendine çevirdi. Kollarımı boynuna doladım ve yanağımı güçlü omzuna dayadım. Harap ve bitap haldeydim. Sıcak su buharının altında teni kaygan, sıkı ve lezzetli. Kollarıyla beni sıkıca sarmıştı. Tatmin olma duygusu üstümden akıp geçti.

Rahatlamış halde geçen birkaç dakikalık sessizliğin ardından Jonas konuşmaya başladı. “Orada dövmemi yaptırdığım sırada,” dedi usulca. “Tek düşünebildiğim şey bu raya geri gelip seninle sevişmekti.”

“Mmm,” dedim. Henüz tam olarak kendime gelememiştım.

“Seninle yavaşta, tadını çıkara çıkara sevişeceğimi ve kulağına seni sevdiğimi söyleyeceğimi hayal etmişim.”

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık.

“Sanırım stratejin altüst oldu,” dedim.

“Her zamanki gibi.”

“Bundan şikayetçi misin?”

“Hiç de bile.”

“Stratejik Jonas’tan nefret ediyorum zaten.”

“Sadece bu ana değecek bir şeyler yapmak istemiştim. Sana değecek,” dedi. “Romantik bir şeyler.”

“Jonas...” Yanağımı omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Az önce yaptığımız şey de romantikti. Sevgililer Günü saçmalığı ve çılgın maymun seksinin karışımı bir şeydi.” Gülümsedim. “Bana her zaman ikisini birden yaşıatıyorsun.”

Gözlerinin içi parladı. “Sen benim için yaratılmışsın, Sarah Cruz.”

“Sen de benim için, Jonas Faraday.” Yanağımı yeniden geniş omzuna yasladım ve beni kendine çekerken kendimden memnun halde iç çektim. “Beni bulduğun için teşekkürler.”

“Bulunulabilirliğin için teşekkürler.”

“Öyle bir kelime yok.”

“Artık var.” Yüzünde o yürek durduran tebessümle-rinden biri vardı. “Hadi kurulanalım. Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Otelin verdiği yumuşak bornozlarımıza sarınıp pofuduk yatağıma oturduk. Komodinin üzerindeki saat dör-de on iki vardı. Bu saatte ayakta ne halt ediyorduk? Bizim grupla altı saat içinde FBI’nın Las Vegas şubesine gitmek için karar almıştık. Tanrım, şimdiden tükenmiştim.

Jonas gergin görünüyordu. Ne söyleyeceğini kestirme-ye çalışıyor gibi bir hali vardı.

“Bir an önce söylemen gerek bebeğim,” dedim esneye-rek. “Ayakta uyumak üzereyim.”

İç geçirdi. “Burada işimiz bittikten sonra, seni bir geziye götürmek istiyorum. Benim için gerçekten özel.”

Birden ayıldım. “Nereye?”

“Önemi var mı?”

“Tabii ki yok,” dedim sırtarak.

“Yurtdışında. Sadece bu kadarını söyleyebilirim.”

Vay canına, içimi birden mutluluk kaplamıştı. Küçük-lüğümünden beri dünyayı gezme hayalim vardı. Babam ne zaman anneme bağarmaya başlasa, az sonra çok kötü şeylerin yaşanacağını bildiğim için elimde bir dünya haritasıyla dolabımın içine girip çok uzaklara gittiğimi hayal ederek dışarıdaki bağırışları duymazdan gelmeye çalışırdım. Bir gün çocukluk hayallerimin gerçek olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ya da davetkar dudakları, çelikten karın kasları ve hüzünlü gözleri olan bir tur rehberimin olacağı... Asla sahip olamayacağım seyahat bütçesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

“Vay canına,” dedim ağzımdan başka bir söz çıkamadığı için.

“Yani bu evet mi demek oluyor?” Gözlerinde umut parıltıları vardı.

“Ne zaman?”

“Burada işimiz biter bitmez.” Acayip heyecanlanmıştı.

“Eve gitmeden önce mi demek istiyorsun?”

“Evet. Asistanıma pasaport işini bir gecede hallettirim ve gezi için her ne ihtiyacın varsa seni alışveriş şölenine çıkarırım sonra da uçağa atlayıp gideriz.” Yüzünde her gün görülemeyecek kadar nadide bir ifade vardı. Onun için çok özel olan hediyesini isteyen, Noel Baba’nın kucağındaki çocuk gibiydi.

Jonas’la egzotik, uzak diyarlara gitmekten başka ne

isteyebilirdim ki? Ama bu şu an mümkün değildi. Burnunu öptüm. “Çok tatlısın Jonas,” dedim. “Bunu sana daha önce hiç söylemiş miydim, benim tatlı Jonas’ım?”

Birden yüzü düştü. Az sonra neyin geleceğini biliyordu.

Göz ucuyla ona baktım. “Basın açıklamanı yaptın mı? Faraday&Sons’ı bıraktığına dair?”

Başını iki yana salladı. Ortalığa tükürük topu fırlatırken yakalanan yaramaz bir ilkokul çocuğundan farksızdı.

“Amcana Tırman ve Fethet’ten bahsettin mi?”

“Hayır.” Aşağı bakıyordu.

“Önce bunları yapsan daha iyi olmaz mı?”

İç çekti. “Bir karışıklık çıkmıştı.”

“Hmm.”

“Josh’la. Sonra sen yaralandın ve hastanede...”

“Ama artık hastanede değilim. Neden hâlâ amcanla konuşmadın?”

Dudağını büzdü. “Çünkü Faraday&Sons’ı Josh da bırakmak istiyor.” Yüzünde sevinç ve özür karışımı bir ifade vardı. “O da benimle birlikte Tırman ve Fethet’le ilgilenmek istiyor.”

“Aman Tanrım, Jonas. Çok güzel. Bu seni çok mutlu etmiş olmalı.”

“Ama ikimiz de gidersek Faraday&Sons hayatta kalmaz. William amca bugünlerde yarı emekli sayılır. Gösteriyi kim devam ettirecek?”

“Ve kendini bu yüzden suçlu mu hissediyorsun? Bunun sorumlusunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başıyla onayladı.

Elini tuttum. “Hayatında yapmak istediğin şey bu mu, tatlım? Tırman ve Fethet, Josh’la birlikte?”

Başıyla onayladı.

“O zaman yapılması doğru olan da bu,” dedim. “Faraday&Sons’ın kaderinden sen sorumlu değilsin, o da değil. Şirketin başında olup olmaman sana sorulmamıştı. O şirket senin istediğin şey değil. Tırman ve Fethet’i istiyorsun. Sen kendinden ve kendi kaderinden sorumlusun. Kendi gerçeğini yaşamalısın. Daima.”

Gözlerine yumuşacık bir ifade yerleşmişti.

“Yaşayacak sadece tek bir hayatın var bebeğim. Tek. Her anın tadını çıkar. Her bir günün. Bu dünyadaki en önemli işimiz bu.”

Yüzü kızarmıştı. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Çok bilge birisin, Sarah. Akıllısın, evet ama aynı zamanda bilgesin.”

Bunu söylemesi çok hoşuma gidiyordu. “İstediğin kadar yağ çekebilirsin koca oğlan,” dedim. “Ama bir an önce işe koyulup yeni hayatına başlamadan o geziye gitmiyoruz. Gezimiz bir kaçış olmayacak, kutlama olacak. Tırman ve Fethet’in başlangıcını ve hukuk fakültesindeki ilk yılının bitişini kutlayacağız.”

Gezi için uygun gördüğüm zaman dilimini anladığında yüzü düştü. Tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Finallere sadece dört kısa hafta kaldı,” dedim. “On-dan sonra gideceğiz. Bu sırada da sen hayatını düzene sokacaksın ve ben de her gün, tüm gün, durmaksızın resmen inekleyeceğim.”

İtiraz etmek için ağzını açtı.

“Seninle çılgın maymun seksi yaptığım zamanlar dışında, tabii. Sana bunu daha önce de söylemiştim Jonas. Seninle seks yapmak fiziksel bir ihtiyaç haline geldi. Uyumak, yemek yemek ve nefes almaktan farkı yok.” Gözlerimi devirdim.

“Aklımı okudun.”

“Finaller biter bitmez geziye çıkabiliriz. Ne dersin?”

Alt dudağını dışarı çıkarıp somurtmaya başladı.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” dedim.

Somurtkanlığı gittikçe artıyordu.

“Öyle olduğumu biliyorsun.”

Omuz silkti. “Beklemekten nefret ediyorum.”

“Bu sadece bir erteleme bebeğim. Bir aycık kadar. Sabırlı olman gerek.”

“Sabır konusunda pek iyi değilim.”

Güldüm. “Cidden mi?”

İç geçirdi. “Pekala, başka şansım yok gibi görünüyor.” Omuz silkti. “Bir başka kahrolası bekleyiş daha.” Başını iki yana salladı. “Bir ay. Sen ders çalışacaksın ve ben de koca adam ayakkabılarımı giyeceğim. Bu sırada da her dakika ikimiz için yapılmış kozamıza sokulup azgın tırtıllar gibi düzüşeceğiz.”

Güldüm. “Tırtıllar düzüşüyor mu ki?”

Omuz silkti. “Artık evet.”

Yeniden güldüm.

“Ama ilk olarak,” dedi keskin bakışlarıyla. “Sen ve ben, bebeğim, Kulüp’ün canına okuyacağız.”

Kollarımı boynuna doladım. “Bundan hiç şüphelen masın sevgilim.”

BÖLÜM 36

Jonas

“Patronunuzla ciddi anlamda konuşmamız gerek,” dedim masanın karşısında oturan çaylak FBI ajanına. Lanet olsun, bu acemi herifin işimizi halletmesi için bizi birine yönlendireceği falan yoktu.

“Üzgünüm ama böyle bir şey gerçekleşmeyecek. Burada muhatabınız sadece ben oluyorum.”

“Ben Jonas Faraday’ım,” dedim tam bir aptal gibi görünerek. “Bu da kardeşim, Josh. Seattle, Los Angeles ve New York’taki Faraday&Sons şirketinin sahipleriyiz. Buranın sorumlusuyla konuşmamız gerek.”

Çocuk omuz silkti. “Şu an sizinle konuşmak için müsait olan bir tek ben varım, bayım. Üzgünüm.” Ama üzgün filan değildi.

Sarah’a baktım. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Öyle olmakta haklıydı da. Eğer raporu bu çaylağın masasının üzerindeki dosya yığınlarının arasına karışırsa bu iş hallolmazdı. Acilen harekete geçilmesine ihtiyacımız var-

dı. Bu da demek oluyordu ki FBI’da bu adamdan daha çok yaptırım gücü olacak birisinin dikkatini çekmemiz gerek.

“Ne kadar süredir ajanlık yapıyorsunuz?” diye sordu Kat.

Çocuğun bakışları Kat’e kaydığında davranışları gözle görülür şekilde yumuşadı. Ah evet, Kat’in istisnai bir çekiciliğe sahip olduğunu unutup duruyordum. Benim için o yalnızca Kat’ti. Sarah’ın en yakın arkadaşı, Altın Kalpli Parti Kızı. Ama bu adam gibilerinin tepkilerine şahit olmak bana onun tam bir afet olduğunu hatırlatıyordu.

“Dört ay,” dedi çocuk.

“Filmlerde olduğu gibi eğitim için Quantico’ya gittin mi?”

“Evet.”

“Vay canına. Güzelmiş. Peki, buradaki görevin ne? FBI hakkında bildiğim tek şey *Kuzuların Sessizliği*’nde gördüklerim.” Kat’in onunla konuşma şekli birlikte barda oturup içkilerini yudumlarken birbirlerini tanımaya çalışan bir çifti andırıyordu.

Çocuk Kat’in ona yağ çekmeye çalıştığını biliyor olmalıydı. Ama yine de yüzündeki gülümseme bunu umursamadığını gösteriyordu. “Yeni ajanların ilk yılda çoğunlukla sabıka kaydı sorgulamaları yapmaları gerekir. Ve tabii ki sizin gibi güzel insanlar Las Vegas sokaklarından buraya yüzyılın suçunu ihbar etmek için geldiğinde konuşacağı şanslı kişi ben oluyorum.”

“Herkes bir yerden başlamalı,” dedi Kat kusursuz dişlerini ona göstererek. Masaya doğru eğildi. “Sorun şu ki, Ajan Sheffield, bugün Las Vegas sokaklarından buraya gerçekten de yüzyılın suçunu ihbar etmek için geldim.”

Çocuk içten bir kahkaha attı.

Tanrım, az önce Kitty Kat kendine koca bir balık yakalamıştı.

Kat'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Ciddiyim, dalga geçmiyorum. Buraya yüzyılın suçunu ihbar etmeye geldim."

Çocuk iç geçirdi. "Adın ne?"

"Katherine Morgan. Ama bana Kat diyebilirsin." Bunu sanki ona özel bir kıyak geçiyormuş gibi söyledi. Sanki dünyanın geri kalanı ona Kat diye hitap etmiyormuş gibi.

Özel Ajan Sheffield'in yüzü ciddileşti. "Kat," diye tekrarladı. "Bak ne diyeceğim. Bana raporunuzu verin ve ben de iki hafta içinde onu derinlemesine inceleyeceğime söz vereyim. Hatta belki de bir hafta içinde. Ve eğer bir şeyler görürsem bunu soruşturmaya başlayacağım."

Konuşmaya yeltendim ama Sarah elini bacağıma götürdü.

"Teşekkürler, Özel Ajan Sheffield," dedi Kat gülümseyerek. "Minnettar olurum. İsmin ne?"

"Eric."

"Özel Ajan Eric." Sarı saçlarını omzunun arkasına attı. "Sorun şu ki, bu acil bir durum." Bu kez masaya iyice yaslandı. Göğüsleri boynuna kadar çıkmıştı. "Yemin ederim bu senin gibi bir ajan için kariyer yaptıracak türden bir vaka."

Yeniden Sarah'a baktım. Sırıtişını bastırmaya çalışıyordu. Daha önce de bir ya da iki kez Kat'ın cazibesine şahit olduğunu tahmin edebiliyordum.

Genç ajan şüpheyle ona baktı. "Sana inansam bile," dedi. "Vakti geldiğinde bu raporu patronuma sunmak zorunda kalacağım. Bana tüm dikkatini verdiği zamanı yakalayabilirsem tabii. Eğer ikna olursa, ki bu çok sık olan

bir şey değil, bir şeyler yapılması için o da bunu Washington'daki kendi patronuna bildirecek, tabii olay söylediğiniz kadar büyükse. Ve tüm bunlar zaman alıyor, Bayan Morgan. Kaç tane komplo teorisyeninin bize yüzyılın suçunu ihbar etmek için FBI'a başvurduğunu biliyor musunuz?"

Kat güldü, başını iki yana salladı ve altın rengi saçları omuzlarından aşağı düştü. "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Ama bizim bir avuç komplo teorisyeni olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?" Kat'ın gözleri parlıyordu. "Bizler yalnızca bilgisayar ineği, hukuk öğrencisi, halkla ilişkiler uzmanı..." Sonuncusunu söylerken abartılı bir tavır sergilemişti. "Ve FBI'a rapor ihbar etmekle uğraşmak yerine şu an bambaşka şeyler yapabilecek olan iki zengin iş adamından oluşuyoruz. Bu iki adam *Businessweek* dergisinin kapakındaydı, Tanrı aşkına." Bir kahkaha attı. "Aramızda keçileri kaçırmış kimse yok. Yani, belki ben birazcık kaçırmış olabilirim." Kaçıklık derecesini ifade edebilmek için işaret ve başparmağını yaklaştırıp arasında biraz boşluk bıraktı. "Ama senin bahsettiğin türden kaçık değilim."

Tanrım, bunda gerçekten iyiydi. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ajan Eric iç geçirdi. "Zaman bulabilirsem raporunuza göz atmaktan memnuniyet duy..."

"Ajan Sheffield, yalvarırım. Lütfen raporumuzu diğer kağıt yığınlarının arasına atmayın. Şimdi göz atın. Size her şeyi anlatmamıza izin verin. Sayfa sayfa. Pişman olmayacaksınız."

Eric saatine baktı. Onu bekleyen bir sürü sabıka kaydı sorgulamalarının olduğuna emindim.

"Henn," diye araya girdi Sarah. "Elimizdeki sesli mesajı lütfen Özel Ajan Sheffield'e dinletir misin?"

“Tabii ki, bayan.” Henn bilgisayarında bir tuşa bastı ve Ukraynalı Travolta’nın boğuk sesi sekiz saniyeliğine odayı doldurdu.

Sesli mesaj sona erdiğinde Sarah sakın bir sesle konuşmaya başladı. “Bu bilgisayar uzmanımız Peter Hennessey’in elindeki birkaç sesli mesajdan biri. Maksim Belenko’nun cep telefonundan alındı. Kulüp’ün gerçekleştirdiği birtakım etkinliklerin arkasındaki beyin. Dinlemiş olduğunuz bu mesajda Yuri Navolska adlı bir tetikçi, Bay Belenko’nun emrettiği üzere önündeki hedefi öldürmeli mi, yoksa son gelişmelerden ötürü ertelemeli mi onu soruyor.”

Özel Ajan Eric’in gözleri kocaman açılmıştı.

Bunu size yalancı şahitlik etmesi durumunda ceza alacak noter yeminli bir Ukraynalı tercüman çevirecektir. Ve tabii ki Bay Hennessey de sesli mesajın Belenko’nun cep telefonundan alındığına yemin edecektir.

Henn başıyla onayladı.

“Ve Yuri Navolska, Washington Üniversitesinin lavabosunda boğazıma bıçağı dayamış durumdayken bu mesajı bıraktığı için, bunun gerçekliğini kişisel olarak da doğrulayabilirim.”

İşte şimdi dikkatini tam anlamıyla çekmiştik.

Sarah hücumu devam etti. “Bu mesajı bıraktıktan yaklaşık bir dakika sonra, Yuri Navolska şahdamarımı kesti ve beni göğüs kafesimden bıçakladı. Yere düşerken kafamı lavaboya çarpınca kafatasımda çatlak oluştu.” Boynundaki yara izini göstermek için başını yukarı kaldırdı. “Kafamdaki ve vücudumdaki yara izlerini de görmek isterseniz, gösterebilirim.”

Ajan Eric’in nefesi kesilmişti. “Hayır, sorun değil. Size inanıyorum.”

“Lütfen,” dedi Kat. Ses tonu içtendi. “Bu adamlar en yakın arkadaşımı öldürmeye kalkıştı.” Flörtöz Kat’ten eser kalmamıştı. Artık ciddi Kat moduna geçmişti. “Sadece birkaç saatinizi bize ayırın.” Şu an Kat’ın şaşırtıcı derecedeki güzelliğini ben bile görebiliyordum. Kırılğanlık ona yakışıyordu.

“Bunun dışında sesli mesajlar da mı var?” diye sordu Eric.

“Birkaç tane,” dedi Henn. “Hepsi de çirkin şeyler. Maksim Belenko gerçekten de kötü bir adam. Fuhuş, silahlar, uyuşturucu, para aklama...”

“Bu rapor her şeyi ayrıntısıyla anlatıyor,” dedi Sarah, kalın dosyayı masadan alıp havada sallayarak. “Buradaki her bir iddia doğru ve sağlam delillerle destekli.” Dosyanın yüksek sesle pat diye masaya düşmesine izin verdi.

Ajan Eric’in tavrı odaya girdiğimizden bu yana yüz seksen derece değişmişti. “Pekala,” dedi soluk vererek. “Bir bakalım. Raporu birlikte gözden geçireceğiz, sayfa sayfa. Her şey anlattığınız gibiye bunu bugün patronuma götüreceğim.” Başını kaldırıp tavana baktı. “Ama lütfen, Tanrı aşkına, bana tek bir palavra bile sıklamayın. Tamam mı?”

Hepimiz ciddi bir şekilde başımızla onayladık.

“Eğer bu işe bulaşacaksam bana doğruyu söyleyeceğiniz yemin etmelisiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Kat. “Yemin ediyoruz.” Kat, az önce ona oral seks yapacağını sözünü vermiş gibi bakış attı. Kırılğan Kat modundan resmi olarak çıkış yapmıştı.

“Hadi başlayalım,” dedi Ajan Eric, sandalyesinde rahat bir konum alarak. Doğruca Kat’e baktı. “Tamamen seninim.”

BÖLÜM 37

Jonas

Özel Ajan Eric’le birlikte üç saattir Sarah’ın raporunu gözden geçirip delilleri inceliyorduk. Konuşma boyunca Eric yeri geldiğinde heyecanlı, yorgun, tedirgin, ama daima ikna olmuş görünüyordu.

“Peki, benim ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Ajan Eric, delil dosyasının üzerine başparmağıyla bastırarak. Şu an üç buçuk attığı gerçeğini bizden saklamaya çalışıyordu.

“Washington D.C.’de FBI, CIA ve Gizli Servis’in yetkilileriyle iki gün içerisinde görüşmek istiyoruz,” dedim.

Eric’in yüzü ifadesizdi ama korkudan altına yapmak üzere olduğunu söyleyebilirdim. “Tüm bunlar için patronumu ikna edebileceğime eminim,” dedi raporu göstererek. “Ama onun diğer yetkilileri harekete geçirebileceğine dair şüphelerim var.”

“Biz Savunma Bakanlığından bahsediyoruz,” dedim. “FBI’da kimin bu adamla işbirliği içinde olabileceğini bilmiyoruz.”

Eric itiraz etmek için ağzını açtı ama onu durdurdum.

“FBI’daki her bir kişiden şüpheleniyor değilim. CIA ve Gizli Servis için de aynı şeyleri söyledim. Bu yalnızca kuvvetler ayrılığı. Ben sadece bu işin doğru dürüst halledilmesi için şansımı arttırmaya çalışıyorum.”

Ajan Eric gözlerini ovuşturdu. “İki gün içinde üç servis birden?”

Başımla onayladım.

Başını iki yana salladı. “Bu çok zor olacak.”

“Bunu nasıl başarabileceğimizi söyle.”

“Parayı getirin.”

“O iş tamam,” dedi Sarah. “Kulüp’ün bütün banka hesaplarının çıktıısı D tablosunda. Bu dosyada hesap numaraları gizli ama...”

“Hayır, *gerçek* parayı getirin. Çıktı değil. FBI, CIA ve Gizli Servis’in zıpla dediğinde zıplamasını mı istiyorsun? O zaman bu operasyonu onlar için anahtar teslim haline getirin. Her şey eksiksiz olmalı.”

“Ama bunu yapamayız,” dedi Sarah. “O hesapların gerektirdiği şey...”

“Evet, yapabiliriz,” diye ısrar etti Henn.

“Tamam,” dedi Sarah usulca, kafası karışmış halde Henn’e bakarak. “Bu doğru olsa bile bir sorunumuz var. Kanun hükmü uygulamaya konmadan önce parayı al-sak bile Belenko anında kimin yaptığını fark edip ben ve Jonas’ın peşine dışecektir. Başka neler yapabileceklerini kim bilir?”

“Haklı,” dedim. “Sizi harekete geçirmeye ikna etmek için paraya dokunamayız. Diğer şekilde olmalı.”

Eric iç geçirdi ve tavana baktı. “Benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi? Bunu yapabilir misiniz?”

Herkes Henn’e baktı.

“Yapabiliriz.”

“O halde sizin için patronuma kefil olacağım,” dedi Eric. “Gücümün yettiği kadarıyla her şeyi yapacağım.”

Herkes rahatça bir soluk verdi.

“Hey, Ajan Sheffield,” dedi Sarah. “Sizden bir ricam olacak.”

Odadaki herkes şaşkınlık içinde Sarah’a baktı. Bu önceden kararlaştırdığımız bir şey değildi. Neyden bahsediyordu?

Eric beklerken dudaklarını büzdü.

“Sabıka kaydı sorgulamaları yapıyorsunuz değil mi?” diye sordu Sarah.

“Evet,” diye yanıtladı Eric. “Her gün.”

“Benim için iki kişiyi bulmanızı istiyorum.”

Ajan Eric ve ben aynı anda kaşlarımızı yukarı kaldırdık. Neyden bahsediyordu ki?

“Bu bir talep değil. Sadece kişisel bir iyilik. Ama gerçekten önemli.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Kim bu iki kişi?” diye sordu Eric.

“İlki Venezueladan Mariela adında bir kadın.”

Birden nefesim kesildi.

Sarah bana bakmıyordu. “Soyadını bilmiyorum. Ama tahmini 1984-1991 yılları arasında Seattle’da Joseph ve Grace Faraday için çalıştı.”

Josh'a baktım. Ağzı açık kalmıştı. Derin düşüncelere dalmış gibi görünmek için ellerimle yüzümü kapattım. Ya da yorgun veya başım ağrıyormuş gibi. Ama aslında göz yaşlarımı bastırmaya çalışıyordum.

"1991'de Grace Faraday evinde öldürüldü ve suçlunun Mariela'nın kız kardeşinin sevgilisi olduğu ortaya çıktı. Suçlunun kız arkadaşıyla bağlantısından yola çıkarak onun ablasına, yani Mariela'nın soyadına ulaşabilirsiniz. Belki de kız kardeşi suçluyu hapisteyken ziyaret etmiştir? Sorguya çekilmiş ya da duruşma esnasında ifade vermiş de olabilir. Bir yerlerde suçlunun kız arkadaşına dair bir kayıt olmalı. Bu da sizi Mariela'nın soyadına ulaştıracaktır."

Titrek bir soluk verdim. Sarah masanın altından bacağımı tuttu. Josh'a kaçamak bir bakış attım. Yüzü ellerinin arasındaydı. Ben ise nefes alamıyordum.

"Bir dakika," dedi Eric. "Bunların hepsini tekrar edebilir misin?"

Sarah usulca her şeyi baştan anlattı. Şimdi eli yavaşça bacağımı okşuyordu. "Mariela'yı bulmanıza ihtiyacımız var. Hayatta değilse de çocuklarına ulaşmalıyız."

Son cümlesi kalbime bıçak gibi saplandı. Mariela ölmüş olabilir miydi? Kafamda hızlı bir hesaplama yaptım. Josh ve ben yedi yaşındayken o kaç yaşındaydı? Yirmilerin sonu? O sıralarda yaş kavramına sahip değildim. Herkes bana göre birer yetişkindi. Ama benim şu an olduğumdan daha genç olduğuna emindim. O zaman şu an kaç yaşındaydı? Ellilerinde, belki?"

Eric not defterinden başını kaldırdı. "Tamam. Bunu yapabilirim gibi görünüyor."

Midem tersine dönmüştü. Bu çocuk Mariela'yı mı bulacaktı? Josh'a baktım ve o da bana bakarak başını iki yana salladı. Tam anlamıyla şok olmuş gibi bir hali vardı.

Ona, “Ben de en az senin kadar şaşkınım, dostum.” diyen bir bakış attım.

“Bu harika Eric,” dedi Sarah. “Teşekkürler. Ve bir kadın daha var. Adını bilmiyorum. Ama bekarlık soyadı Westbrook.”

Josh ve ben birbirimize hayret içinde baktık. Bayan Westbrook da mı? Sarah ne halt yapıyordu böyle?

“Bayan Westbrook tahminen 1992 yılında Seattle’da öğretmendi ve San Diego’da yaşayan Santorini adında donanmadan bir adamla evlendi.”

“Bu iki kadının Kulüp’le ne bağlantısı var?” diye sordu Eric.

“Kesinlikle hiçbir bağlantısı yok,” dedi Sarah. Parıldayan gözlerle bana baktı. “Bu benim için kişisel bir iyilik olacak. İkisinin de tam ismine sahip olmadan bu hanımları kendi başıma bulmak için yeterli olanağım yok ama senin yapabileceğini düşündüm.”

Eric bunun şüpheye yer bırakmadığını belli edecek şekilde omuz silkti. O bir FBI’dı ne de olsa. “Sorun değil,” dedi Sarah’a gülümseyerek.

“Teşekkürler. Bu bilgiye en kısa sürede ulaşabilirsem çok güzel olur.”

“Elimden geleni yaparım.”

Tüm vücudum tedirginlik ve heyecandan titriyordu ve hakkından gelemediğim bir duygu seli üzerimden akıp geçiyordu. Sarah ne planlıyordu? Yeniden Josh’a baktım ve o da bana bir uzaylıymışım gibi baktı. Sarah’a Mariela ve Bayan Westbrook’u anlattığım için şok olmuştu.

“Ah,” dedi Sarah. “Neredeyse unuttuyordum. İkinci kadın, Westbrook Santorini, onun Jonas adında bir oğlu var. Çocuk büyük ihtimalle...” Hesaplama yaparken tava-

na baktı. “Şimdiye kadar on yedi yaşına girmiştir. Belki bu da onu bulmada yardımcı olur.”

Kalbim an itibariyle durmuştu. *Jonas Santorini*. Bayan Westbrook’un bebeğinin gerçek anlamda *var olduğunu* daha önce hiç düşünmemiştim. Özellikle de bir gence dönüştüğünü... Benim için o daima zaman içerisinde donmuş, hiç büyümeyen, annesinin karnında bir bebektir.

“Tamamdır,” dedi Eric defterine not alarak.

“Bayan Westbrook’un Seattle’da çalıştığı okulun adı ne Jonas?” diye sordu Sarah. “Bu da Eric’in araştırmasına yardımcı olabilir.”

Yanaklarım yanıyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

“St. Francis Akademisi,” dedi Josh.

Josh’a baktım ve bana dişlerini göstererek gülümsedi. Eski zamanlardaki gibi.

Sarah kolunu sırtıma koyup bana sarıldı.

“Tamam. Elimden geleni yaparım,” dedi Eric.

“Teşekkürler,” dedi Sarah.

“Çok zor olmasa gerek.” Eric defterini kenara itti. Heyecanlanmışa benziyordu. “Pekala, sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim.” Soğukkanlı görünmeye çalışsa da hava attığı belliydi. “Şimdi, her şeyi netleştirmek adına, her şeye tam erişim vereceğinize söz veriyorsunuz, değil mi? İstisna olmadan? İşletim sistemleri, üye listeleri, sesli mesajlar, kodlar ve bir de para?”

Herkes Henn’e baktı. Bu kadar büyük bir söz verip veremeyeceğimizi bilen odadaki tek kişi oydu.

“Evet,” dedi Henn. “Her şeye.”

“Ama bunları sadece FBI, CIA ve Gizli Servis yetkililerine vereceğiz. Ve seni de orada görmek istiyorum Eric.

Patronuna senin oradaki varlığının tartışmaya kapalı bir durum olduğunu söyle. Ona gerekirse Washington'a kadar masraflarını karşılayacağımızı söyle. Ama orada olman gerekli."

Eric'in yüzü aydınlandı. Yeni kariyerinde daha önce hiç yüksek yetkili toplantılarına katılmadığını tahmin edebiliyordum.

"Tamam," dedi Ajan Eric. "Şimdi gidip patronumla konuşacağım. Sizi daha sonra ararım." Kat'e bakarak özellikle ona güvence verdi. "Elimden gelen her şeyi yapacağım söz veriyorum."

"Yapacağını biliyoruz Eric," diye mırladı Kat. "Sana inancım tam."

BÖLÜM 38

Sarah

“Henn ketçabı uzatsana,” dedi Josh.

Beşimiz otelin Amerikan restoranında kıtlıktan çıkmış gibi yemek yiyorduk. Hamburgerler, patates kızartmaları ve biralar her yerdeydi. Jonas bile cheeseburger ve patates kızartması yiyordu. Onun bunları yediğini daha önce hiç görmemiştim. Bir yandan da Seahawk maçının yorumunu yapıyormuşuz gibi, Özel Ajan Eric’le olan görüşmemizi hararetli bir şekilde tartışıyorduk. Genel kanı, elbette, Kat’ın bugün için oyun kurucumuz olduğu yönündeydi. Maçın tam anlamıyla canına okumuştı.

Henn ketçabı Josh’a uzattı ama bakışları Kat’ın üzerindeydi. “Şimdi kahrolası bir dâhi olan kim bakalım?” dedi. “Acayıptın, kızım.” Kat’e bir beşlik çıktı.

Kat’in yüzü parıldadı.

“Kat’in şerefine,” dedim biramı kaldırarak. Diğerleri de içkilerini yukarı kaldırdı. “Eric’in bizi ciddiye almasını sağladın,” dedim. “Buna şüphe yok.”

“Ah, teşekkürler,” dedi Kat. “Ama bu kesinlikle takım çalışmasıydı.”

Hepimiz yeniden bardaklarımızı kaldırıp “takım” şerefine içtik.

“Peki, parayı nasıl alacağız Henn?” diye sordu Josh. “Birçok hesabın yüz yüze görüşmenin ardından para aktarımı yaptığını söylediğini sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Henn. “Ki bu da parayı yüz yüze aktaracağımız anlamına geliyor.”

Hepimiz ne demek istediğini anlamayarak sessizliğimizi koruduk.

Henn bakışlarını Kat’e çevirdi. “Selam, Oksana Belenko.”

Kat ona az önce Super Bowl için milli marşı söylemesini istemiş gibi baktı.

“Yapabilirsin,” dedi Henn. “Sana pasaport ve sürücü belgesi ayarlayaca...”

“Bilmiyorum,” dedi Kat heyecanla. “Bunu yapabileceğimden emin de...”

“*Yapabilirsin,*” dedi Henn onu yatıştırarak. “Bugün bunu kanıtladın. Kuşkusuz.” Gülümsedi. “Endişelenme, Kitty Kat.” Kat’in elinin üstüne dokundu. “Her bir hesabı hackleyip Oksana’nın yaşından otuz yılı sileceğim. Senden bir saniye olsun şüphe etmeyecekler. Ardından her bir bankaya seninle birlikte gidip yanı başında olacağım.” Henn ona güvence vererek gülümsedi. Ah, bu çocuk Kat’ten gerçekten hoşlanıyordu.

“Ama Kat güvende olacak mı?” diye sordum.

“Bundan emin olacağım,” dedi Henn.

“Ben de,” diye ekledi Josh.

Bu çok çılgıncaydı. Gerçekten de Kat’ten bunu yap-

masını isteyebilir miydik? Neden Henn ve Josh bu sanki makul bir istekmiş gibi davranıyorlardı? Jonas'a baktım. Onun da bu konuda en az benim kadar endişeli olmasını bekliyordum. Ama onun da bunu onaylar gibi bir hali vardı. Bunların hepsi aklını mı kaçırmıştı?

Yanımızdan garson geçti ve Kat ona eliyle işaret etti. "Hepimize double Patron shot, lütfen." Garson gittiğinde Kat soluk verdi. "Pekala, yapacağım."

"Kat, emin misin?" diye sordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım. Kumarhane soygunu filan yapıyorum sonuçta." Bana göz kırptı. "Sana bir daha asla zarar vermemeleri için bu adamların işini bitirmek zorundayız Sarah. Nokta."

Benim dışımda herkes Kat'ın şerefine birasını yukarı kaldırdı. Kutlama yapamayacak kadar korku doluydum. Burada uğraştığımız kişilerin ne tür suçlular olduğunu çok iyi biliyordum.

"Yurtdışından bir hesap oluşturacağız," dedi Jonas doğruca konuya dalarak. "Ve mümkün olan son noktaya kadar parayı oraya aktaracağız."

"İki yurtdışı hesabı," diye araya girdi Josh. "Bence araçlarımız için biraz komisyon vermemiz gerekli. Sen de öyle düşünmüyor musun, kardeşim?"

"Neden olmasın?" dedi Jonas. "Süper fikir. Evet, komisyonumuz için beş buçuk milyon uygun görünüyor. Kat ve Henn, ikinizin de kafadan bir milyon dolarınız olacak. Bunu hak ettiniz."

Kat ve Henn şok olmuş halde birbirlerine baktılar.

"Siz ciddi misiniz?" diye çılgık attı Kat. "Bana bir *milyon* dolar mı vereceksiniz?"

“Bunu hak ettin.”

Kat yeniden ılık attı. Miss Amerika unvanını kazanmış gibi sevinçle ayağa kalkıp Jonas’a sarıldı ve onu yanağından öptü. Ardından bana yapışıp gülererek dudaklarıma haşın bir öpücük kondurdu. Josh’un da yanağına basit bir öpücük kondurmak için ona doğru ilerledi fakat Josh tek hamlede onu yakalayıp dudaklarından öptü. Hay anasını, ne öpücük ama. Kat iç çamaşırı alev almış gibi Josh’a karşılık veriyordu. Yüce Tanrım, ikisi de cayır cayır yanıyordu. Sanırım bu, Kat ve Josh’un seks yapıp yapmadığı sorusunun cevabıydı.

Henn ikisinin yiyişme seansına bakmamak için kederle bakışlarını çevirdi.

Kat ve Josh sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, “Bunu yapmak için bir ömür beklemiş gibi hissettim,” dedi Josh.

“Ne diye bu kadar uzun süre bekledin ki, Playboy?” dedi Kat nefes nefese, kırmızı bir suratla.

Bekle bir dakika. Ne? Bu onların ilk öpücüğü müydü?

Josh güldü. “Tanrım, neden acaba?”

“Yani bu sonunda bana söyleyeceğin anlamına mı geliyor?” diye fısıldadı Kat.

Josh başıyla onayladı. Yanakları alev alevdi.

Bu ikisi neyden bahsediyordu? Meraklanmışım.

Kat yüzünde haylaz bir gülümsemeyle yerine oturdu. Ama masanın karşısındaki Henn’in surat ifadesini görünce birden yüzü düştü. “Ah, Henny. Çok üzgünüm.”

Henn başını iki yana salladı. “Hayır, bu harika. İkiniz mükemmelsiniz.” Güçlkle yutkundu. “Kuşkusuz.” Gülmüsemeye alışıyordu.

Josh'un yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Hey, Henn..."

"Hayır, gerçekten." Josh'a eliyle git işareti yaptı. "Ben iyiyim."

Ama iyi değildi. Hem de hiç. Ah, zavallı Henn.

Kat hızlı bir hamle yapıp yanına oturarak Henn'in omzunu tuttu. "Sen çok iyisin." Yanağına usulca öpücük kondurdu. "Arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum."

Bu büyük ihtimalle zavallı çocuğu teselli etmeyecekti. Ama hiç yoktan iyidir.

Garson, Kat'ın sipariş ettiği tekilaları getirdi ve hepimiz içkileri tokuşturduk.

"Altın Kalpli Parti Kızı ve Hacker'a," dedim. "Milyoner dostlarımız."

Josh parıldayan gözlerle Kat'i süzüyordu. Hepimiz shotları kafaya diktik.

"Yine de aceleci davranmayalım," dedi Kat. "Hâlâ asıl parayı nasıl alacağımız gibi ufak bir sorunumuz var."

"Alacağız, merak etme," dedi Henn gamsız görünmeye çalışarak. Yüzündeki ifade şu an beni kahrediyordu. Bir milyon doların kırık bir kalbi onarmaya yeteceğini sanmıyordum.

"Peki ya sen, Jonas?" diye sordum zavallı Henn'e verdiğim dikkati dağıtmak için. "Sana da borçları var."

"Hem de nasıl. Aşağılık herifler sana verdiğim iki yüz elli bin doları aldı. O parayı onlardan geri alacağım. Bir de onları kahrolası bir ahmak olduğuma inandırmak için ödediğim yüz seksen bin doları."

"Bir de ilk başta onlara ödediğin iki yüz elli bin dolar üyelik ücretini," diye ekledim.

“Boşver. O parayı hak etmiyorum,” dedi Jonas. “Tam bir mankafa olduğum için o parayı geri almamalıyım.”

“Jonas, sahte beyanda bulunarak paranı aldılar,” dedim.

“Hayır, almadılar.” Omuz silkti. “Kahrolası *bir yıllık* üyelik almak benim tercihimdi. Kim böyle bir şey yapar ki?” Yarım ağızla gülümseyerek Josh’a baktı. “Yine de, şimdiye dek yaptığım en iyi harcama.” Bana göz kırptığında ağzım kulaklarıma varıncaya kadar gülümsedim. “Tek istediğim benden yasal olarak çaldıkları para, Kat ve Henn’e ödeme yapmak ve geri kalanı da sana ait, Sarah Cruz.”

“Ne?” dedim inanamayarak.

“Piç herifler seni az kalsın öldürüyordu bebeğim. Sana üç milyondan daha fazlasını borçlular. Ayrıca tüm bu süreçte bizim korkusuz George Clooney’imizdin. Bunu hak ediyorsun.”

Masadaki herkes başıyla onayladı.

“Hayır, yapamam...”

“Tabii ki de yapabilirsin,” dedi Josh.

“Kesinlikle,” diye ekledi Kat.

“Peki ama ya sen ne olacaksın, Josh? Paradan pay almak istemiyor musun?” diye sordum.

Josh güldü. “Asla.”

“Ama en başından beri bize yardım ediyordun.”

“Tabii ki de edeceğim. Aksini düşünemem bile.” Jonas’a gülümsedi.

İç geçirdim. Vay canına. Üç milyon dolar? İtiraf etmeliyim ki çok çekici görünüyordu. Ama çok fazlaydı. Yanlış anlaşılma olmasın. Azize filan değildim. Kat ve Henn paydan bir milyon alacaksa, ben de alırdım. Ama üç milyon? Bir milyon dolarla tüm hayallerimi gerçekleştirebilirdim.

Anneme ev alabilir, okul masraflarımı karşılayabilir, çünkü bu durumda burs hayalim yalan olmuştu, ve hayatın beklenmedik sürprizlerine karşılık kenara da biraz para koyabilirdim. Ama bunun dışında başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Hukuk diplomamla öyle ya da böyle kendi ayaklarım üzerinde durabilirdim. Yakın gelecekte Jonas'la yaşayacağım güzel bir evim vardı. Ve seyahat etmek istesem bile, dünyanın herhangi bir yerine, dünyalar tatlısı erkek arkadaşım sadece dilememin yeterli olacağını söylemişti. Başka neye ihtiyacım olacaktı ki?

Jonas evlenmek isteyecek türde bir erkek olmadığından, sanırım ilişkimizin kötü bir hal aldığı o kaçınılmaz gün geldiğinde teorik açıdan kenara bir miktar para koymalıydım. Bu dünyada kendim dışında güvenilebileceğim kimse yoktu. Ama esas konu, o günün asla gelmeyeceğini biliyordum. Tanrı aşkına, adam bana olan sonsuz aşkını derisine kazıtmıştı. Kendi yöntemleriyle bana açık şekilde sonsuzluğu vadetmişti. Ve ben de ona inanıyordum. Evet, bu ömür boyu Disney prensesliğiyle beynimin yıkanmış olduğunu kanıtlasa da, benim tatlı Jonas'ıma tüm kalbimle inanıyordum.

“Para hakkında henüz bir karara varma,” dedi Jonas, kibarca bacağımı okşayarak. “Bunu biraz düşün.”

Başımınla onayladım. “Tamam, düşüneceğim.” Aslında burada oturuyorken bile parayı en iyi şekilde nasıl değerlendireceğime dair güzel bir fikir edinmiştim. “Peki, Henn en kısa sürede nasıl yapabilirsi...”

Masamıza birinin gelmesiyle sözüm yarıda kesildi.

Lanet olsun. Aman Tanrım. Bu olamaz. Hayır, hayır, hayır. *Gelen Max'ti.*

BÖLÜM 39

Jonas

Max'in burada ne işi vardı?

Sarah'ın vücudu lazer silahıyla vurulmuş gibi titremeye başlamıştı.

Bugün bizi FBI'a giderken görmüş olabilir miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Takip edilmediğimizden emin olmak için yolu saçmasapan bir şekilde uzatmıştım ve bunun işe yaradığından da yüzde yüz emindim. Max'in kaldığımız otelde ona haber veren bir muhbiri olmalıydı.

"Merhabalar Bay Faraday," dedi Max. "Sarah." Masanın geri kalanına baktı fakat Sarah ve ben dışında kimseyi tanıyamadı. "Umarım Las Vegas'taki gezintinizin tadını çıkarıyorsunuzdur?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sarah dikkatli davranmam için beni uyararak masanın altından bacağımı sıktı. Ama bu piç kurusu benim sahip-

lenici biri olduğumu düşünüyordu, değil mi? Ki zaten öyleyim, o yüzden canı cehenneme.

“Otelde bazı işlerim vardı. Size rastlamam ne tesadüf,” dedi Max.

Dişlerimi sıkarak ona baktım. Üzerine atlayıp onun o geriye yatırılmış iğrenç, kaygan saçlarının altındaki kendini beğenmiş suratına yumruğu çakmamak için tüm irade mi seferber etmek zorunda kalıyordum. Adi herif benim bebeğimin kutsal kanını umumi bir tuvaletin zeminine döküp onu ölüme terk etmişti. Bu taşak emici omurgasız solucan neredeyse her gece bebeğimin kabuslarına giriyordu. Kafasını bedeninden söküp atmak istiyordum. Boğazını kesip kokuşmuş kanının her yere sıçrayışını izlemek istiyordum. *Onun gebermesini istiyordum.*

Sarah zihnimi okuyabiliyordu çünkü sınırdaki olduğumu hissedip kolunu vücuduma doladı. “Merhaba Max,” dedi titrek bir sesle. “Evet, çok büyük tesadüf olmuş. Hey millet, bu Max. Bir arkadaşım. Bunlar da Jonas’ın kardeşi Josh, Josh’un kız arkadaşı Kayley ve üniversiteden oda arkadaşı Scott.”

Max herkese başıyla selam verdi. “Seni birkaç dakikalığına alıkoymam gerek Sarah.” Sarah’ın gerçekten tutacağına inanıyormuş gibi ona elini uzattı.

“Hayır,” dedim Sarah’ın elini avucumun içinde sıkarak. Masadan bıçağı kapıp şerefsizin boğazına saplamama ramak kalmıştı.

Max bana bakarak hırıldadı.

“Hey çocuklar,” dedi Sarah; Josh, Kat ve Henn’e dönerek. “Bize bir dakika müsaade edebilir misiniz?”

Hepsi kararsız halde birbirlerine baktılar.

“Şey,” dedi Josh benden bir işaret bekleyerek.

Onu başımla onayladım.

“Tabii,” dedi Josh. “Hadi Kayley, Scott. Gidip biraz zar atalım.” Arkalarından endişeyle bize bakarak çıkıp gittiler.

Max yeni boşalan yerlerden birine oturdu ve kan beynime sıçradı. Bu piçi şu an burada öldürebilirdim. Masanın üzerinden uzatıp iki elimle lanet olası kafasını tutar ve tüm gücümle çevirirdim. Ama kahretsin ki yapamadım. Sarah için, görevlerimiz için, gelecekte bir daha asla arkamıza bakmamak için, pire için yorgan yakmamak adına kendimi kontrol altında tutmak zorundaydım. Epilepsi nöbetinin eşiğindeymişim gibi dişlerimi sıktım.

“Sadece birkaç dakikanı alacağım,” dedi Max düz bir ses tonuyla. “Neden siz de biraz kumar oynamıyorsunuz Bay Faraday?”

Öne doğru eğildim. “Canın cehenneme adi herif,” dedim.

Max gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu kadına önümüzdeki ay her an, her saniye sahip olabilmek için seksen bin dolar ödedim. Ve yapacağım da. Onun hem içine hem de dışının her bir santimetrekaresine sahip olacağım. Güzel başının üzerindeki her bir saç teline. O yüzden siktir git şimdi.”

Max sırtıarak arkasına yaslandı. Gözle görülür şekilde şaşırmıştı.

Sarah bir yaprak gibi titreyerek bana yaslandı.

“Bir ay boyunca bu kadın *benim*, aşağılık herif. Onu aramanı istemiyorum. Ona mesaj atmanı istemiyorum. Şu bahsettiğin sözde ‘tesadüf’ ile ‘yanımıza uğramanı’ istemiyorum. Ona *bakmanı* bile istemiyorum.” Şu an kulakla-

rımdan ciddi anlamda buhar çıksa buna hiç de şaşırmazdım. “O bana *ait*.”

Max gözlerini kısıp dişlerini gıcırdattı. Bir süre sonra, özellikle belirtmeme rağmen dönüp Sarah’a bakarak ayağa kalktı. “Bu ay için tadını çıkar Sarah.”

“Sağır mısın lanet herif? Onunla konuşma. Ona bakayım deme sakın,” diye böğürdüm sonunda. “Onun tadını çıkacak tek erkek olmak için seksen bin dolar ödedim.”

Max beni gözardı ederek Sarah’a bakmaya devam etti. “Bu ay bittiği an seni ofisimde görmek istiyorum. İlk günden.”

“Elbette,” dedi Sarah. “Dört gözle bekliyorum.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. Çılgına dönmek üzereydim.

Sarah masanın altından yeniden bacağımı sıktı. “Bu ay dolduğunda, Jonas, yeniden çalışmaya başlayacağım,” dedi tüm vücudu titrerken. “Ödemem gereken okul param, annemin hastane masrafları ve babamın ev kirası var. Bunu biliyorsun.”

Ah, Sarah. Benim Muhteşem Sarah’ım. Ödüyse kopsa bile her defasında nasıl oyuna dâhil olabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Bunu sonra konuşuruz,” dedim. Max’e baktım. “Neden hâlâ buradasın?” Küçümseyici bir tavırla elimi salladım. “Defolup gitme vakti adi herif.”

Max öfkesinden titriyordu. “Bir ay sonra seni görmeyi dört gözle bekliyorum Sarah.” Bana ters ters baktı. “Bay Faraday, aşağılık dediğiniz kişiye karşı dikkatli olmanızı öneririm.” Dişlerini sıktı. Benim onu öldürmek istediğim kadar onun da beni öldürmek istediği çok açıktı. “Bu oldukça sert bir ifade.”

“A-şa-ğı-lık.” dedim üstüne basa basa. “Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten de sert bir ifade,

aşâğılık herif.” Öne eğilip ona baktım. “Göt herif de aynı şekilde. Ve Piç kurusu da.” Lanet olsun, bu pisliği gebertmeyi çok fena istiyordum. “Sık kafalı. Liste böyle uzayıp gidiyor, piç herif.”

Max yavaşça başını iki yana salladı. “Kendinize dikkat edin Bay Faraday.”

“Teşekkürler. Dikkat edeceğim, aşâğılık herif.”

Max burun deliklerinden solurken kısa bir süre daha Sarah’a baktı. Ardından topuklarının üzerinde dönüp akkor gibi bir öfkeyle restorandan çıktı.

Gider gitmez Sarah’ın vücudu seğirmeye başladı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. “İyi misin bebeğim?”

Başıyla onaylayıp güçlükle yutkundu.

“Artık güvendesin sevgilim.” Onu kendime çektim. “O gitti.”

“Jonas,” dedi titreyen bir sesle.

“Gitti. Artık güvendesin.” Saçını okşadım ama titremeye devam ediyordu. Vücudu oltaya takılmış bir balık gibiydi.

“Jonas,” dedi yeniden.

“Buradayım.” Onu kendimden uzaklaştırıp büyük, kahverengi gözlerinin içine baktım.

“Jonas,” Sesi gergindi.

Aman Tanrım, hiç iyi durumda değildi. “Bebeğim, bir şeyin yok.” Onu usulca öptüm.

“Jonas, lütfen.” Sesi soğuktan hipotermi geçiriyormuş gibi geliyordu. Tam anlamıyla kekeliyordu.

“Dinliyorum bebeğim. Söyle bana.”

Gözlerini kapatıp alnını benimkine dayadı. “Beni odaya götür.” Yanakları kıpkırmızıydı. “Beni odaya götür ve o adamı kafamın içinden çıkart.”

BÖLÜM 40

Sarah

Özel Ajan Eric ve onun Las Vegas'taki patronu dışında, Jonas ve benim FBI'ın Washington D.C.'deki merkez binasının toplantı odasında on beşten fazla kişi yoktu. Hepsinin keskin gözleri ve ciddi yüz ifadeleri vardı. FBI, CIA, Gizli Servis, DEA, ATF, Adalet Bakanlığı ve hay anasını, Savunma Bakanlığını temsil edenler de vardı. Tüm bu kalabalığa ek olarak korkunç görünümlü, dört saat önce toplantının başında kendilerini tanıtmayı kısaca reddetmiş ve o zamandan beri konuşmamış üç adam vardı.

Bir oda dolusu her türden ajanın yanında anaokulu çocuğu gibi görünen Özel Ajan Eric dün bizi aramış ve kığımızı kaldırıp bir sonraki uçakla Washington'a gelmemizi söylemişti. Biz de tam olarak bunu yaptık. Eric'e göre raporum FBI'da bir fırtına yaratmış, Las Vegas'taki patronundan başlayarak kısa sürede emir komuta zincirinin Washington D.C.'deki en üst yetkililerine kadar tırmanmıştı.

Görünüşe bakılırsa iki varlıklı ve saygıdeğer iş adamı, hükümetin tek bir izleme çizelgesinde bile bulunmayan, Savunma Bakanının istemeden de olsa, Rusya saldırılarına yardım etmek için para ve silah yardımı yapan milyar dolarlık bir suç örgütüne dâhil olduğunu bildirdiklerinde, ve bu iki iş adamı kendi ünlerini feda etmeye razı olup belki de kendilerini ifşa ederek ithamları kabul ettiklerinde, iddialarını da koskoca elli sayfalık bir rapor ve detaylı bir kanıt listesiyle destekleyip iddialarını kuvvetlendirmek için yarım milyar doları teslim edeceklerine söz verdiklerinde, demek ki bu durum FBI'ın kahrolası dikkatini çekebiliyordu. Ve havalı rozetleri olan diğer korkunç bakışlı insanların da tabii.

Burada sadece Jonas ve ben oturuyorduk. Henn, Josh, Kat, namı diğer “Oksana Belenko”, işaretimizle birlikte para aktarımını gerçekleştirmek için Las Vegas'ta kalmışlardı. Son dört saattir bu toplantı odasında korkudan altıma etmek üzere olduğumu söylemek durumu hafife almak demek olurdu. Soğukkanlı ve sakin davranmaya çalıştım elbette. Ama tam bir kaçık izlenimi bıraktığımı söyleyebilirdim.

Öte yandan, Jonas, masanın altında dizlerinin titremesi dışında, toplantı boyunca soğukkanlıydı. Jonas'ta cazibe vardı. Yatıştırıcı. Güven veren. Cana yakın. Onu izleyerek özgüven hakkında birçok şey öğrenmiştim. İnsanların onu sevmesi için aşırı çaba sarf etme gereği duymadan kendini sevdirebiliyordu. Sonuç olarak da ona *saygı* duyuyorlardı. Jonas'ın dört saattir toplantıyı bir patron gibi ele alması onun iş dünyasında neden bu kadar başarılı olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Bugün bu odaya girmeden önce daima dürüst olacağımız konusunda anlaşmıştık. Her ne olursa olsun. Ve planımıza sadık kaldık. Utandığımız ya da bizi suçlu konu-

muna düşürecek soruları cevaplarlarken bile. Ve bence doğru seçimi yaptık çünkü başlangıçta bir muhaliflik sezsem de siyah takım elbiseli bu ciddi insanların aslında söylediğimiz her kelimeye inandıklarını görmeye başlamıştım.

Avuç içlerim terlemişti. Ellerimi eteğime sildim.

“Bunu başka kim biliyor?” diye sordu Savunma Bakanlığından gelen adam, elinde raporumu tutarak. “Siz ikiniz ve diğer üç ekip arkadaşlarınız dışında?” Notlarına göz attı. “Katherine Morgan, Josh Faraday ve Peter Hennessey?”

“Beşimiz dışında kimse raporu görmedi ve içeriğinden haberdar değil,” dedi Jonas güçlü ve kendinden emin bir sesle. “Noter onaylı bir Ukrayna tercümanına sesli mesajların birkaçını gönderdik. Ama herhangi bir bilgi ya da içeriğin açığa çıkmasına izin vermedik.”

“Emin misiniz? Beşiniz dışında bunu kimse bilmiyor mu?” diye sordu adam, Jonas’ın yüzünü dikkatle inceleyerek.

İkimizi de doğrayıp arabasının bagajına tıktırma ihtimali yüksek görünen CIA adamlarından birine baktım. Jonas’ın her bir kelimesini can kulağıyla dinliyordu.

“Hiç kimse,” dedi Jonas. “Sarah’ın bilmeden uluslararası bir fuhuş örgütü tarafından işe alındığı ortaya çıktı. Gelecek vadeden bir avukat için pek de hoş bir referans değil. Ben ise bir yıllığına sınırsız seks avantajına sahip olabilmek için fuhuş örgütüne bilmeden çeyrek milyon dolar ödedim.” Bana özür dileyen bir bakış attı ve ona gülümsedim. “Ve bu noktada zaten sağduyulu olmayı seçmemiz yeterli değilmiş gibi bir de Rusya emperyalizmini destekleyen ve uyuşturucu ile silah kaçakçılığı yapan daha büyük bir oluşuma bulaştığımız ortaya çıktı. Eğer bu durum

raporumuzu gizli tutmamız için en önemli etken değilse, daha başka ne olur bilemiyorum.”

Adalet Bakanlığındaki adam ve birkaç yetkili daha sırttı. Bu iyiye işaretti.

“Gırtlığımız kadar bu boka battığımızın farkındayız, argo için özür dilerim. İnanın bana, bunu insanlara yaymak gibi bir niyetimiz yok.”

Savunma Bakanlığındaki adam ve diğerleri ikna olmuşa benziyordu.

“Siz de takdir edersiniz ki, benim tek derdim yanımdaki bu kadını korumak,” dedi Jonas koluma dokunarak. “Burada hiç kimseyi, kendimiz de dâhil, ifşa etmek gibi bir amacımız yok. Böyle bir şeyin olmasını istemeyiz de. Bu konuyu nasıl ele alacağınızla ilgilenmiyoruz. Hangi bilgiyi yayıp yaymayacağınız sizin seçiminiz. Sizin stratejiniz. Sizin gösteriniz. Bizden bu konuda tek bir kelime dahi duymayacaksınız. Biz sadece buraya bilgi vermek, elimizden geldiğince yardım etmek sonra da buradan çıkıp gitmek için geldik.”

Çok iyi konuşmuştu. Konuşmasında tek bir küfür bile yoktu. Sanırım Jonas bugün Nazik Jonas’tı.

“Sonuç olarak tek isteğim, onları artık yürüyemez hale gelinceye kadar kışkırlarından becermek.”

Yanılmışım.

“Katılıyorum,” dedim. “Kimseyi aşağılamak veya ifşa etmek gibi bir niyetimiz yok.” İmalı bir şekilde Savunma Bakanlığındaki adama baktım. Patronunu ispiyonlamayacağımı ona alttan alta iletmek istiyordum. Savunma Bakanına şantaj yapacağımız fikri aklından geçiyor olmalıydı. “Ayrıca son kısımdaki popolarına yapacağımız muamele konusunda da katılıyorum.” Uysalca gülümsedim. Aslında kafayı yemek üzereydim. Jonas’la kapalı kapılar ardında

Yüce Orgazma olabilirdim ama bu adamlarla dolu bir odada süper kahramanlık yapmak gerçekten özgüven isteyen bir şeydi.

Odadaki ağır topların hepsi birbirinin tepkisini ölçmek istercesine bakındılar.

“Biz iyi insanlarız,” dedim hepsine ciddiyetle bakarak. “Kimseye zarar vermeye gelmedik. Doğru olanı yapmak istiyoruz. Sadece kötü adamların bana veya başka birine zarar vermesinin önüne geçmeyi arzuluyoruz.” Son cümleyi söylerken sesim titredi ve Jonas korumacı bir tavırla kolunu bana doladı.

CIA’nın en yetkili adamı bana inanıyormuş gibi bakıyordu. Gümüş saçlı Gizli Servis ajanı ve FBI’daki beni kahvaltılık olarak mideye indirecekmiş gibi görünen kadın da aynı durumdaydı. Aman Tanrım, hepsi de bize inanıyordu. Öyle olduğunu hissediyordum.

Kodaman FBI ajanı, Savunma Bakanlığındaki adamla imalı ve uzunca bakıştı. “Her şeyi bize mi devredeceksiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Jonas. “Her şeyi.”

Herkes tatmin olmuş halde başıyla onayladı.

“Şimdi, para konusuna gelince,” diye devam etti Jonas. “Ekibim Las Vegas’ta. Parayı bir yurtdışı hesabına aktarmaya hazır durumda. Onlara işareti vermem yeterli.” Telefonunu çıkardı. “Beş dakika önce adamımdan mesaj geldi. Paranın hâlâ yerinde olduğuna ve harekete geçmeye hazır olduklarına dair. Vakit nakittir. Belenko her an her bir kuruşu başka hesaba aktarabilir.”

Jonas’ın bacakları masanın altında sallanmaya başlamıştı. Elimi bacağına koydum ve durdu.

Kodaman FBI patronu, Las Vegas’taki FBI ajanına işa-

ret etti ve tam üç dakika boyunca dudaklarını okumamıza engel olmak için ağızlarını elleriyle kapatarak kendi aralarında konuştular. Odadaki herkes sabırla onları bekledi.

“Pekala,” dedi Bay FBI sonunda, iş arkadaşının yanından ayrılarak.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Pekala olan ne? Aramızda garip bir sessizlik oldu.

Sessizliği Jonas bozdu. “Parayı size aktarmadan önce birkaç ufak ayarlama yapmamız gerek,” dedi düz bir sesle.

Odada topluca endişeli bir iç geçirme oldu.

FBI’nin elebaşı açıkça güvenmeyen gözlerle Jonas’a baktı.

Jonas’ın hiç de gözü korkmuş gibi görünmüyordu. “Ekibimdeki her bir kişinin Kulüp’le olan çeşitli ilişkileri ve soruşturma kapsamındaki gizliliğimizin güvence altına alınmasını istiyorum.”

Bay FBI başıyla onayladı. Bu koşulu kabul mü etti yoksa sadece istenilen talebi mi anladığı belli değildi.

“Size ihtiyacınız olan her konuda yardım edeceğiz. Tüm soruları yanıtlayacak, soruşturmanıza katkısı olacak her türlü ifadeyi yemin altında vereceğiz. Hacker’ıma uçak bileti alıp size teslim edeceğimiz işi anlatması için buraya getirteceğim. Eğer ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, soruşturmada size yardımcı dokunacağından şüphenez olmasın. Ama beşimizin isminin de tüm kayıtlardan silinmesini istiyorum. Kulüp’e ya da bu soruşturmaya hiçbir şekilde dâhil olmadık. Buna göre size teslim edeceğimiz dosyalarda Sarah’ın, erkek kardeşimin ya da benim isimlerimiz geçmeyecek. İsimlerimizi dosyalardan sildik.” Masa’nın altından elini bacağıma koydu.

CIA'deki ajan ve Savunma Bakanlığındaki adam bakiştı.

“Ama inanın bana, isimlerimiz olmadan bile onları mümkün olan her şekilde yakalayabilecek kadar bilgiye sahipsiniz,” dedi Jonas.

FBI ajanı konuşmak üzereydi ama Savunma Bakanlığındaki adam onu durdurdu.

“Bilgisayarcınız bize teslim edeceğiniz dosyaları mı değiştirdi?” diye sordu.

“Evet. Sarah'ın oradaki çalışma kaydını ve benimle kardeşimin Kulüp üyeliklerini silmek için.”

Bay Savunma dudaklarını büzdü. “Dokunulmamış veri hâlâ elinizde mi?”

Jonas vereceği cevabı düşünürken tereddüt etti. “Evet,” dedi sonunda dürüstçe. Yalan söylemediğine memnundum.

“Asıl veriye sizin dışınızda birinin erişimi var mı?”

“Hayır.”

Savunma Bakanlığındaki adam başıyla onayladı. “Ve bize hacker'ınızın sınırsız hizmetini sağlayacaksınız?”

“Elbette. Ne kadar süre isterseniz.”

Savunma Bakanlığındaki adam bunu duyduğuna memnun olmuştu. Belki de kayıtlardan birinin ismini daha silmeyi düşünüyordur, kim bilir?

“Peter Hennessey'in size yardım edeceğinden emin olacağım. Bana güvenin, onu ekibinize dâhil ettiğinize çok sevineceksiniz. İyi adam rolünde olmaktan çok hoşlanır.” Jonas gülümsedi.

Herkes gruplara ayrılıp kendi arasında bir şeyler konuşurken uzun bir duraksama oldu.

“Şartlarınızı kabul ediyoruz,” dedi Savunma Bakanlığındaki adam düz bir sesle, hiç kimseye danışmadan.

FBI’daki yetkili kızmışa benziyordu ama bir şey demedi.

“Pekala,” dedi Bay FBI. Yüzünde sert bir ifade vardı. “Başka şartınız var mı Bay Faraday?”

“Evet.”

Adam iyice kızmıştı. Bunu duymayı beklemiyordu anlaşılan.

“Ekibime sadece sizin erişebileceğiniz bir hesaba yüzde birlik kısım dışında Kulüp’ün parasını aktarmasını söyleyeceğim,” dedi Jonas. “Şifreyi tek tarafı olarak hemen değiştirme ve parayı ele geçirme imkanınız olacak.”

“Peki ya bize aktarmamayı düşündüğünüz yüzde birlik kısım ne olacak?” diye sordu Bay FBI.

“Bizim komisyon paramız,” diye yanıtladı Jonas. “Beş buçuk milyon dolar.”

Bay FBI, bunun üzerine konuşmak için Adalet Bakanlığındaki adamla birlikte odanın bir köşesine çekildi. “Makul bir komisyon miktarı,” dedi sandalyesine geri dönerek. “Bize aktaracağınız paranın yüzde birini kesin.”

“Bu yüzde birlik kısımdan yararlanacak bazıları da var,” dedi Jonas. “Ve onların da vergiden muaf tutulmasını istiyorum.”

FBI ajanı odanın öbür ucundaki Adalet Bakanlığı adamına baktı. “Bu odadaki hiç kimsenin böyle bir muafiyete izin verme yetkisi yok,” dedi FBI ajanı düz bir sesle.

“Ama ben bu odadaki birinin bunu yapabileceğine eminim. Sadece bu seferlik. Bu tartışmaya açık bir konu değil,” dedi Jonas.

Kuşkusuz, diye düşündüm.

Kodaman FBI ajanı bir kez daha Adalet Bakanlığındaki adama baktı ve başıyla onayladı. CIA yetkilisi odanın karşısına geçerek FBI ajanıyla bir şeyler konuşmaya başladı.

“Bu parayı kiminle paylaşacağınızı *bugün söylediğiniz* takdirde, ve ne kadarlık kısmını, vergi muafiyetini kabul ediyoruz,” dedi FBI ajanı sonunda. Rahatsız olmuşa benziyordu. “Bugün anlaşmaya vardıktan sonra konu kapanacak. Yeni isimler ekleyemezsiniz.”

“Sorun değil,” dedi Jonas. “Şu an paradan yararlanacak herkesin ismini söyleyebilirim. Jonas Faraday 500 bin, Peter Hennessey ve Katherine Morgan birer milyon, toplamda iki buçuk milyon etti. Geri kalan üç milyon da Bayan Sarah Cruz’a gidiyor.”

“Hayır, öyle değil aslında,” diye araya girdim. “Bu doğru değil.”

Jonas şaşırmış halde bana baktı.

Jonas bana ilk teklif ettiğinden beri üç milyon dolar olayını düşünüyordum. Ve hepsini kendime almaktansa bunu dağıtmanın daha iyi bir yol olduğuna emindim. “Jonas’ın az önce saydığı ekip üyeleri, ben de dâhil olmak üzere, o üç milyonu da paylaşacağız. Ben bir milyon alacağım. Geriye kalan iki milyon dolar ekibimizde olmayan bazı insanlara dağıtılacak.”

Jonas iyice şaşkına dönmüştü.

“Bu durumda ilgili son derece önemli olan gizliliği korumak için bence iki milyon dolar bizim yerimize gerekli kişilere dağıtılmak üzere Amerika hükümetinin kasa-sına girmeli. Bu sizin için de uygun mu?”

Bay FBI tarafsız görünüyordu. “Değişir. Duyalım bakalım.”

Jonas'ın hepten kafası karışmıştı.

“Peki. İlk alıcı Mariela Rafaela León de Guajardo, Jonas'ın eski dadısı. Şu an Venezuela'da kocası ve üç çocuğuyla birlikte yaşıyor.”

Jonas'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarını aşağı dikti.

“Özel Ajan Sheffield, Mariela'nın iletişim bilgilerine ulaştı. Rica etsem herkesle paylaşır mısınız, Ajan Sheffield?”

Adının söylendiğini duyunca Eric'in yüzü aydınlandı. “Tabii ki.”

“Mariela 1994 yılında Venezuela'ya sürgün edildi. Gördüğüm kadarıyla, Jonas Faraday'ın babası Joseph Faraday, araya yetkili birilerini sokarak bunu yapmayı başardı.”

Jonas'a baktım. Alt dudağını ısıyor, masaya bakıyor, görünüşe göre sakın kalmaya çalışıyordu.

“Mariela'nın ödemesini onun sürgün edilmesine karşılık bir telafi olarak yapmayı düşünüyordum.»

“Parayı alacak,” dedi FBI ajanı kısa kestirerek. Bir yandan da not alıyordu. “Ama ödeme yapılırken hangi mazeret altında olacağına dair bir söz veremem.”

“Bu harika. Teşekkür ederim. İkinci alıcı ise Bayan Renee Westbrook Santorini. İki çocuk annesi ve Donanmadaki eşi Robert Santorini'yi kaybetmiş.”

Jonas başını iki yana salladı. Ama bu bir azarlama değil, “beni her seferinde şaşırtmayı başarıyorsun” hareketiydi.

“Özel Ajan Sheffield, Renee Santorini'nin iletişim bilgilerine sahip.”

Eric başıyla onayladı. Ciddi ve profesyonel görün-

meye çalıştığını söyleyebilirdim. Ama daha ziyade doğum günü mumlarını üfleyen bir çocuğa benziyordu.

“Bayan Santorini, Jonas’ın ilkokul öğretmeni. Merhum kocası donanmada görev alan Robert Santorini’ydi. San Diego’da yaşıyordu ve 1999’da görev esnasında öldürüldü. Renee Santorini’nin parasının merhum kocasının donanmaya yaptığı hizmetler karşılığı verildiğini mazeret olarak gösterebiliriz?”

Bay FBI başıyla onayladı. “Bu konuda bir şeyler yapabileceğimize eminim.”

Hızımı iyice almıştım. “Georgia Marianne Walker, Seattle.”

Jonas’ın yüzü duygusallıktan çarpılmıştı. Boğazını temizledi ve yeniden aşağı baktı.

“Onun ödemesine ne mazeret bulacağınızdan emin değilim. Bekar bir anne, yakında zamanda kanserden kurtulmayı başardı, Posta Ofisinde çalışıyor.” Düşünmek için duraksadım. “Onun mazereti...”

“Bildiğim kadarıyla Bayan Walker daha önce hiç duymadığı üçüncü dereceden bir kuzeninin sağ kalan tek akrabası olduğu için ondan miras almak üzere.” Bay FBI sırtışını bastırmaya çalışıyordu.

Ben de sırtıttım. “Harika. Teşekkürer.”

“Peki, başka?” diye sordu FBI ajanı not defterine göz atarak. Bu konuşması esnasında bana kanı kaynamışa benziyordu. Sanırım benim bu taleplerde bulunmamdan çok da rahatsız olmamıştı.

“Bu kadar,” dedim, yeni en iyi arkadaşıma gülümseyerek. “Mariela, Renee ve Georgia iki milyon doları eşit olarak paylaşacak.”

“Hayır, bekleyin,” dedi Jonas ciddi bir sesle ve yüre-

ğim ağzıma geldi. Onun tepkilerini yanlış mı yorumlamıştım? Bu yaptığıma canı mı sıkılmıştı?

“Bir alıcı daha var,” dedi Jonas. “Dört alıcı, her biri beş yüz bin dolar alacak. Böylece tam bir paylaşım oluyor.”

Ah, Tanrı’ya şükürler olsun. Benimle hemfikirdi. Ama dördüncü kişi kimdi ki? Nefesimi tuttum.

“Seattle’den Gloria Cruz,” dedi Jonas.

Birden elimi ağzıma götürdüm.

Jonas bana en kısa gülümsemelerinden birini bahşettikten sonra yüz ifadesi hemen ciddileşti.

Ah, benim tatlı Jonas’ım. Annemin hayır kurumuna daha şimdiden dünyanın parasını bağışlamıştı. Ve şimdi pastadan bir dilim daha vermek istiyordu. Bu annem için çok büyük bir nezaketti ama benim için, kendi komisyonumun yarısını anneme ev almak için ayırdığımı düşündüğümde, bu gerçekten çok büyük bir şeydi. Jonas’a gülümsedim ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Bana tebessümle karşılık verdi ama sonra keskin gözleriyle FBI ajanına döndü.

“Gloria Cruz şiddet gören kadınlar için kâr amacı gütmeyen bir kuruluş yönetiyor. Ama paranın kişisel olarak ona gitmesini istiyoruz, vergilerden muaf tutularak. Bunun için de ona bir mazeret bulmanız gerekiyor.”

“Bir şeyler düşünüyoruz,” dedi FBI ajanı. “Bu kadar mı?” diye sordu notlarına bakarak. “Mariela, Renee, Georgia ve Gloria. Her birine beş yüz bin dolar, vergilerden muaf. Tabii tüm veriyi ve yarım milyar doları söz verdiğiniz şekilde bize aktaracağınızı varsayarsak.”

“Evet, bu kadar,” dedi Jonas. “Ve sözümüzü tutacağız.”

“Başka koşul var mı?” diye sordu FBI ajanı ama ses tonundan olmasa iyi edersiniz dediği anlaşılıyordu.

“Yok,” dedim rahatlayarak. Ama Jonas benimle aynı anda konuşmuştu.

“Evet, bir şey daha var,” dedi.

Var mı? Daha fazlası mı var? Lanet olsun. Bu her neyse, şansımızı fazla zorlayacaktı.

Odadaki gergin birkaç adam çileden çıkmış halde inleyip iç geçirdi ve adamlardan ikisi Jonas’a “göt herife bak” bakışı attı.

Ne dediğini sanıyordu bu?

Jonas duraksadı. “Ama son koşulu sadece odadaki en üst düzey yetkililerle paylaşırım,” dedi düz bir sesle.

Ne diyordu bu?

“Bu son koşulun kesinlikle gizli kalması gerekiyor.”

Herkes ne yapacağını bilemez halde etrafına bakındı. Kalmalılar mıydı? Yoksa gitmeliler mi? Ya da ona odadan defolup gitmesini mi söylemeliler? Birkaç fısıltılı konuşmadan sonra bazı alt kademe yetkililer ayağa kalkıp odayı terk etti. Aralarında bu durumdan pek de memnun görünmeyen zavallı Eric de vardı.

Eric odadan çıkarken Jonas’a uzun, yalvaran bir bakış attı. Jonas’ın bu kovuşturmadan onu ayrı tutacağını umduğu belliydi. Ama Jonas öyle bir şey yapmadı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım. Tanrım, bunu duymak için sabırsızlanıyordum.

Eric de dâhil olmak üzere dışarı çıkanların ardından kapı kapandıktan sonra Jonas bana doğru eğildi. Yüzüyle aramda çok kısa bir mesafe vardı. “Bebeğim, bize biraz müsaade eder misin?” diye sordu usulca. Sanki çayıma kaç küp şeker istediğimi sorar gibiydi.

Ağzım açık kalmıştı.

Geri kalan kalabalık arasında alçak frekanslı bir mırıldanma dolaştı. Bu odadaki herkes artık ölü bir adama baktıklarını biliyorlarmış gibi Jonas'ı endişeyle süzüyorlardı.

“Onlara sen yokken söylemeyi *tercih ettiğim* bir şey var,” diye ekledi Jonas kibarca.

Gözlerimi kırıştırdım. Jonas az önce tüm bu adamlara, ve bir hanıma, benim *yokluğumda* bir şey söylemeyi *tercih edeceğini* mi söylemişti? Kafamın çılgınca üç yüz altmış derece dönmesine engel olmak için yanaklarıma dokundum. Jonas benim yokluğumda bir şey söylemeyi *tercih ediyordu*, öyle mi? Tamam, peki ya ben kahrolası erkek arkadaşım bu kahrolası adamlara, ve bir hanıma, *benim* kahrolası hayatım hakkında her ne halt söyleyecekse duymayı *tercih ediyorsam*? Sonuçta vücudunda kahrolası yara izleri olan *bendim*. Kahrolası tuvalette az kalsın kan kaybından ölmek üzere olan *bendim*. Nereye gitsem omzumun arkasından bakan ve her kahrolası gece soğuk terler dökerek uykusundan uyanan *bendim*. Ve bu kahrolası strateji elimizde patlarsa peşine düşecekleri kişi de *bendim*.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Jonas benden önce davrandı.

“Sana vermediğim sözü hatırlıyor musun?” Bakışları bıçak sırtı kadar keskindi. “Sana daima her şeyi anlatamam.’ dediğim zamanı?”

Başım la onayladım. Elbette o konuşmayı hatırlıyordum. Beni kızdırmıştı.

“Sebebi bu işte.” Dişlerini sıktı. “Sana o sözü verememim sebebi tam olarak bu.”

Tüylerim diken diken oldu. Jonas bu anın geleceğini sezmiş olabilir miydi?

Bakışları sertti.

Odadaki biri öksürdü. Adamın boğazı mı gıcıklandı mı yoksa izlemekte olduğu konuşmadan fazla mı rahatsız olmuştu emin değildim. Ama her iki şekilde de yüzüm kızardı. Çevreme bakındım. Pekala, bu çok garipti işte. Odadaki herkes benim bir karar vermemi bekliyordu. Kalacak mıydım, gidecek miydim? Ağlama krizine gireceğim, deli gibi bağırmaaya başlayacağım ya da önümüzdeki beş saniye içerisinde masayı devireceğim konusunda kafalarının içinde bahse girdiklerini hissedebiliyordum.

Jonas'a baktım. Gözlerinde sabit ve çılgınca bir ifade vardı. Vahşi bir hayvanı andırıyordu. Ama aynı zamanda o benim tatlı Jonas'ımdı. Beni daha önce kimsenin sevmemediği kadar çok seven adam. Karşılıksız olarak sevdiğim adam. Bir dakika bile tereddüt etmeden benim için canını vermeye hazır olan adam. Ona hayatım pahasına güvendiğim adam.

İç geçirdim. Benim tatlı Jonas'ım, güvenliğim için benim yokluğumda bir şey söyleme ihtiyacı duyuyorsa, eğer bunun gerçekten yapılması gerektiğini düşünüyorsa, öyle olsun. Bir kez daha gözümü karartıp onun dediğini yapacaktım.

Eğilip dudaklarından öptüm. Bu kısa öpücükle kışkırtıcı olmaya filan çalışmıyordum. Odadaki herkese, Jonas da dâhil olmak üzere, bu adama koşulsuz güvendiğimi gösteriyordum. Dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırıp alnımı alnına dayadım. Jonas yanağıma dokundu. Kısa bir süre sonra odaya cüretkar bir bakış attım. Ağlama, bağırma ya da masa devirme bugün olmayacaktı, beyler, ve oldukça iddialı görünen hanımefendi.

“Beyler,” dedim ayağa kalkarak. “Ve hanımefendi,” Onu özellikle belirtmemle tebessümle karşılık verdi. “Bu-

gün bize ayırdığınız zaman ve ilgiden ötürü son derece minnettarım. Teşekkür ederim. Lütfen şunu unutmayın, Jonas her ne söyleyecekse, sonuna kadar arkasıdayım.”

BÖLÜM 41

Sarah

Lincoln Anıtı'ı, Amerikan Kongre Binası'ı, Washington Anıtı'ı, Smithsonian Enstitüsü'ü ve Vietnam Şehitleri Anıtı'ı, burada kaldığımız sürede hayatım boyunca görmek istediğim yerlerdendi ama nasip değilmiş. Dünkü federallerle birlikte olan, evet onlara böyle hitap etmeyi seviyorum çünkü çok havalı, koşturmalı toplantımızdan sonra Jonas ve ben otelimize kadar *eşlik edildik*. İki adet takım elbiseli, silahlı ve güneş gözlüklü, evet güneş gözlüklü, adam bize otel odamıza kadar eşlik edip aksi söylenmediği sürece burada kalmamızı tembihledi.

Ve bu iki silahlı koruma, ve iki tane de yedek, o zamandan beri otel odamızın dışında, yaklaşık on iki saat boyunca beklediler. Bu iyi niyetli görevlilerin kötü adamları dışarıda tutmak için mi, yoksa iyi adamları içeri sokmamak için mi bekledikleri belli değildi. Ama her iki türlü de odamızdan dışarı çıkma iznimizin olmadığı gün gibi ortadaydı.

Biz tabii ki de bu durumdan fazlasıyla yararlandık.

Jonas'ın gülerken karnının oynamasıyla göbeğine koyduğum bir çilek çıplak vücudundan aşağı kaydı ve yatağın üzerine düştü.

"Ah Tanrım," dedim çabucak düşen çileği yerine koyarak. "Kıpırdama." Çilek piramidimin yapımına büyük bir dikkat ve itinayla devam ediyordum. Odaklandığım için gözlerimi kısmış ve alt dudakımı ısırmış durumdaydım.

Jonas yeniden güldü ve bir çilek daha çarşafın üzerine düştü.

"Jonas P. Faraday," diye azarladım onu. "Kendine hâkim ol. Burada ciddi bir iş üzerindeyim." Çileklerden koca bir ısırdık aldım.

Tekrardan güldü.

"Biraz saygı lütfen. Burada acayip önemli bir yapı inşa ediyorum." Son başıboş çileği de Jonas'ın karın kasları arasındaki derin boşluklardan birine büyük bir dikkatle yerleştirdim.

"Bir çilek piramidi mi inşa ediyorsun?" diye sordu Jonas, yüksek sesli bir kahkaha atarak ve ani hareketiyle çileklerden biri daha uçurumdan yuvarlandı.

"Tanrım," diye çıkıştım. "Dünyadaki en berbat çilekli insan kurabiyesisin."

Jonas kahkahayla karışık bir gülmekten katılma sesi çıkardı. Onun bu kadar güldüğünü daha önce hiç duymamıştım. Gıdıklanan bir bebeğe benziyordu. "Üzgünüm," dedi gülüşünün arasında.

Yaramazlık yapan son çileği de yerine koydum ve mimari şaheserimi tamamlamaya devam ettim. "Şimdi, Tanrı aşkına kıpırdamadan dur," diye emrettim. "Yoksa her şeyi mahvedeceksin."

Yine gülmeye başladı ama buz gibi bakışımın ardından kendini topladı. “Emredersiniz, sahibem,” dedi itaatkar olmak için elinden geleni yaparak. Ama şaheserime öldürücü darbeyi vurmak için komodinden kremşanti tüpünü çıkardığımda, daha hiçbir şey yapamadan kakhahaya boğuldu.

Tanrım, gülüşü ilahi gibiydi. Saf, el değmemiş şapşallığın ürünü. Mutluluk kaynağının sesi. Ve benim de kırkıdamama sebep oluyordu. Kremşantiyi komodine geri koydum. Gülerken bir yandan da çilekleri tek tek toplayıp yanımdaki şampanya kovanının içine attım.

“Bunu yapamam,” dedim gülerek. “Umudu kestim.”

“Ya hayır, öyle deme sahibem. Bana bir şans daha ver. Merhamet et.” Ellerini yastığa dayadığı başının arkasına koydu ve beni izlemeye başladı. “Daima umut vardır, unuttun mu?”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama kolları böyle duruyorken oluşan şişkinliğe bayıldığımdan emindim. Çilekten koca bir ısırık daha almak istiyordum.

“Hadi ama, Benim Güzel Kayıt Asistanım,” dedi bana gülümseyerek. “Hayal kırıklığını bir yere kadar kabul edebiliriz, fakat umudu asla yitiremeyiz.’ Leziz bir kıcı olan çok güzel bir kayıt asistanı bana Martin Luther King Jr.’dan bu alıntıyı söylemişti.”

Ah evet. Şimdi hatırlamıştım. Bu alıntıdan e-posta konuşmamız sırasında bahsetmiştim. O sırada daha adımları bile bilmiyordu. Bunu hatırladığına inanamıyordum.

Yanma sokup dudaklarının arasına bir çilek sıkıştırdım. Çilekten koca bir ısırık aldı.

“Benim de senin için bir alıntım var, Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday’ım. ‘Umut, uyanık adamın rüyasıdır.’

Güzel, cömert, eğlenceli, zeki, ateşli karın kasları ve leziz dudakları ve hey, şuna bak, mutlu gözleri olan...”

“Evet, çok, çok mutlu gözler...”

“Hah. Bu çok, çok mutlu gözleri olan güzel adam bana Aristoteles’in bu alıntısını söylemişti.”

Jonas’ın mavi gözleri bana gülümserken kırıştı. Bebek kuş gibi ağzını açtı ve ben de onu çilekle beslemeye devam ettim.

“Yani, umutsuz olmadığım konusunda hemfikiriz? Hem daima umut olduğunu sen söylemiştin. Buna hâlâ inanıyor musun?”

“Tabii ki de inanıyorum. Her zaman umut vardır. Sonsuz umut.”

“Sonsuz umut...” diye tekrarladı saygıyla. “Konusu açılmışken, bir karşılaşmaya daha hazır mısın, Benim Muhteşem Sarah’ım?”

“Sonsuz umut ve oral seks arasında bağlantı kurmayı nasıl başarabildin, Jonas?”

Güldü. “Her şey oral seksle bağlantılıdır. Bunu şimdiye kadar nasıl öğrenemedin?”

Başımı arkaya atıp güldüm.

“Bu evet demek mi oluyor?”

“Sadece kremşanti de dâhil olursa.”

“Olmaz mı hiç? Bunu yapmanın kremşantisiz bir yöntemi var mıydı ki zaten?”

Kremşanti tüpünü komodinin üzerinden kaptım. “Varsa bile bilmek istemiyorum.”

Jonas’ın komodinindeki telefonu titredi ve telefonu kapmak için hamle yaptı. Ekranı baktı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Eric arıyordu. Üç saat önce Kat ve çocukların parayı derhal aktarmaları için Eric aradığında bir şeyler olduğunu biliyorduk. Ama federallerin ne zaman ne yapmayı planladığına dair bir fikrimiz yoktu. Sanırım bunu öğrenmek üzereydik.

“Selam,” dedi Jonas telefonu açarak. “Hey, Eric. Evet.” Jonas’ın kalp atışını buradan duyabiliyordum. Bir süre dinlemeye koyuldu. “Hepsi mi?” Kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. “Emin misin?” Kocaman açılmış gözlerle başını aşağı yukarı salladı. Hepsi, diye mırıldandı.

Aman Tanrım. Kat ve çocuklar başarmıştı. 554 milyon dolar ellerindeydi. İşte şimdi Ocean’s Eleven olmuş-tuk.

“Bekle bir dakika,” Jonas telefonu göğsüyle kapattı. “Son meblağ altı milyonun üzerinde.” diye fısıldadı. “Kaporaları da almış olmalılar.” Telefonu yeniden kulağına götürdü. “Tamam, affedersin, ne?”

Kalbim şu an sinekkuşunun kanatları gibi çırpıyordu.

“Şu anda mı?” Jonas çılginca hareketlerle televizyon kumandasını uzatmam için işaret etti ve ben de elimde fırlıktan yeni çıkmış patates tutuyormuşum gibi kumandayı ona fırlattım. “Hangi kanal?” diye sordu Jonas. “Herhangi bir kanal mı?” Jonas televizyonu açtı ve Sünger Bob’un olduğu kanaldan bir başkasına geçti. Bingo. Ekranda büyük, ulusal bir haber yayını yapıyordu. “Evet, izliyoruz. Seni sonra ararım.” Telefonu kapattı. “Hay anasını.”

Ekranda kadın muhabir mikrofona konuşup kulaklığı kulağına bastırıyordu. “Son dakika haberi: Terör girişimi Las Vegas’ta önlendi. Karmaşık bir terörist komplosu burada, Las Vegas’ta açığa çıkarıldı.” Muhabirin arkasında sıra-

ya dizilmiş, çelik yelekli polisler vardı ve içlerinden bazıları ne idüğü belirsiz bir binadan dışarı kutular taşıyorlardı. Bekle bir dakika, lanet olsun, bu ne idüğü belirsiz bir bina değildi. Jonas'la birlikte Oksana ve Max ile buluştuğumuz, Kulüp'ün uyduruk binasıydı.

Jonas televizyonun sesini açtı.

“Yetkililer bu terör örgütünün Amerika topraklarına geniş çaplı bir saldırı başlatmak için komplo kurduğunu onayladı. Komplonun detayları henüz açıklanmadı.”

Jonas bacağımı tutup sıktı. Ama ona karşılık veremeyecek kadar heyecanlanmış durumdaydım.

“Şu ana kadar emin olduğumuz şey ise ortada bir komplonun varlığı. Yetkililerin belirttiğine göre ‘karmaşık, yoğun ve çok yakında gerçekleşmesi muhtemel’ olan bu komplo Rusya hükümetiyle bağlantılı.”

“Lanet olsun,” dedi Jonas. “Kadın sanırım az önce ikinci Soğuk Savaş’ı ilan etti.”

“Fuhuş örgütünden bahsetmeyecek mi?” diye sordum.

“Sanmıyorum.”

“Tekrar ediyorum,” dedi muhabir sanki ilk seferinde duymamışız gibi. “Federal yetkililer Las Vegas’taki bir terör saldırısını önledi. Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgiye göre terör tehdidi bir şekilde Rusya’nın Ukrayna’yı kontrol altına alma çabalarıyla bağlantılı.”

Oksana birden muhabirin arkasında belirdi. Elleri kelepçeli, bir araca bindirildi.

“Bu Oksana,” dedim nefesimi tutarak. Oksana arabanın farlarını görünce şok olmuş bir geyiği andırıyordu.

“Şimdiye kadar Las Vegas’tan on dört kişi, New York’ta dört, Miami’de sekiz kişi tutuklandı ve hepsinin Amerika

topraklarında ortaya çıkan en büyük terör örgütüyle bağları olduğu doğrulandı.”

“Vay canına,” dedi Jonas. “Bu ilginç bir dönüş oldu. Rusya ve Ukrayna arasındaki farklı bilmiyorlar mı ki?”

Tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Bu gerçek olamazdı.

Muhabir kulaklığını kulağına bastırdı. “Bana söylendiği kadarıyla teröristlerden ikisi, pardon, terörist olduğu iddia edilen iki kişi öldü.”

Jonas ekranın önünde mest olmuş şekilde sızradı.

“Her iki adam da bugün günün erken saatlerinde yapılan baskınla vuruldu.”

Jonas daha önce seks yaparken duyduğum kısık bir ses çıkardı.

“İkisinin de polisler ateş açtığı söyleniyor.”

Jonas usulca inledi.

“Ve birkaç polis memuru da onlara ateş açtı. İki adam da olay yerinde hayatını kaybetti. Polislerden yaralanan olmadı.” Muhabir kulaklığı bir daha bastırdı. “Federal yetkililerin verdiği bilgiye göre iki adam da Ukraynalı bölücü hareketin sempatizanı. Fakat kimlikleri henüz açıklanmadı.”

Jonas yüzü kıpkırmızı halde bana baktı. Göğsü heyecandan inip kalkıyordu. Vay canına, sevinçten havalara uçuyor gibi bir hali vardı. Birden yüzümü yakaladı ve beni sertçe öptü. Ardından geri çekildi. Gözleri alev alevdi.

“Benim değerli bebeğim,” dedi. Ardından hayat dolu bir ses çıkardı. Yüzü kızarmıştı. Beni yeniden öptü. Geri çekildiğinde gözlerinin için parlıyordu. “Evet,” dedi. “*Evet.*”

Ben ise haşlanmış bir erişte gibiydim. Şok olmuştum. Bu kaldıramayacağım kadar ağır bir şeydi. Kulüp’ün bir

terör örgütü olduğunu mu söylüyorlardı? Max ve Oksana Rusya'daki bir terör örgütünün üyesi miydi? Duymayı beklediğim şey "fuhuş ağı" ya da "organize suçlar" veya "suç örgütü" idi. Ama *terör örgütü*? Kırk yıl düşünsem bu kelimeleri duyacağım aklıma gelmezdi.

Jonas bu haberin her yere çıktığına ikna olmak için hızlıca kanalları değiştirdi. Evet, her yerdeydi. Televizyonun sesini kısıtı ve telefonu eline aldı.

"Eric," dedi heyecanla. Sesi kısık ve yoğundu. "Evet, gördüm. İsimleri aldın mı?" Eric hattın ucunda her ne dıyorsa Jonas'ın burada yüzüne çarpık bir tebessüm yayılmıştı ve gözlerinin içi çılgınca parılıyordu. "Teşekkürler. Evet, sen de. Kesinlikle." Telefonu kapattığında gülümsemesi iyice yayıldı.

Vay canına, Jonas'ın yüzündeki bu sırıtış, eğer bu yüz ifadesini bir fotoğraf olarak ne olduğunu bilmeden görseydim, o an kesinlikle oral seks yaptırmakta olduğunu düşünerdim. Çok fazla tahrik olmuş gibi bir hali vardı.

"İşte bu," dedi usulca, ses tonunda vahşilik vardı.

Bir şeyler daha söylemesini bekledim. Ama anlaşılan söyleyecekleri bu kadardı.

"İşte bu?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Devamını bekledim ama gelmedi.

Jonas'ın iki kelimelik zafer bildirisine şaşırmış gibi mi davranmalıyım? Çünkü şaşırmamıştım. Hem de hiç. Doğrusunu söylemek gerekirse Eric'in az önce Jonas'a söylediği isimleri biliyordum. Bugün terörist olduğu iddia edilen hangi kişilerin öldüğünü bana kimsenin söylemesine gerek yoktu. Jonas'ın alev almış gözlerine bakmaya devam ettim ve birden vücuduma yoğun bir sıcaklık yayıldı.

“İşte bu, aşâğılık herifler,” dedim. Sesim, o pisliklerin boğazımı kestiğı bıçak kadar keskindi.

Jonas yavaşça dudaklarını yaladı. “Evet, bebeğim.” Bacağımın iç kısmına dokundu. “Onları bir güzel kışkırtırdan becerdik, değil mi?”

Dudağımı ısırdım. Bu, hayatımın en seksi anı olabilir-di. “Kesinlikle öyle sevgilim.”

“Şu an hayatımdaki en büyük ereksiyonu yaşıyorum,” dedi Jonas bunu kanıtlamak için beyaz çarşafı kaldırarak.

“Ben de,” dedim görünmez kadın ereksiyonumu işa-ret ederek.

Jonas güldü. “Hadi bugün yola çıkalım. Seni özel ye-rime götürmek için bir gün daha beklemek istemiyorum.” Nazıkçe bacağımın iç kısmını okşadı ve dokunmasıyla te-nimin alev alması bir oldu.

“Bir ay,” dedim. Aman Tanrım, ciddi anlamda ateş al-mak üzereydim.

“Beklemek istemiyorum.”

“İstemediğini biliyorum.”

“Şimdi gitmek istiyorum.”

“Biliyorum. Ama beklemek zorundasın.” Parmakları bacak aramı usulca okşayıp klitorisime hafifçe dokunur-ken titredim.

“Başardık bebeğim,” dedi. “Artık güvendesin.” Par-makları benimle tüm nezaketiyle ilgileniyordu. “Artık öz-gürüz.”

Heyecandan soluksuz kalmıştım. Haklıydı. Artık öz-gürdük. Birlikte yeni hayatımıza başlamak için özgürdük. İsteddiğimiz her haltı yapabilmek için özgürdük. Ve yeni elde ettiğim özgürlüğümü uygulamaya tam olarak nereden başlayacağımı çok iyi biliyordum. Hiçbir şey söylemeden

Jonas'ın kucığına oturup onu içime aldım, sonuna kadar, en derine varıncaya dek.

Usulca inledi. "Artık güvendesin," dedi gözlerini kapatarak. "Benim Muhteşem Sarah'ım."

Titrek bir nefes vererek yavaşça oturup kalkmaya başladım. O kadar yavaşım ki onun bedeni benimkiyle iç içe geçerken her bir anın, her bir hissin tadını çıkarmak istiyordum.

"Seni götürmeme izin ver," diye inledi Jonas. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Bir ay sonra," dedim soluklarımın arasında.

"Diktatör," dedi göğüslerime dokunarak ve inledi.

"Eve gitmeden önce New York'a uğrayacağız," dedim. "Beni amcanla tanıştıırıp ona yüz yüze Tırman ve Fethet'i anlatacaksın."

Kaburgamdaki yara izine usulca dokundu. "Sen nasıl istersen bebeğim," dedi vücudunu benimkiyle birlikte hareket ettirerek. "New York'a uğrarız, istemen yeterli." Elleri kalçama doğru ilerledi.

Hareketlerimin yoğunluğu artmıştı. Başarmıştı. Jonas söz verdiği gibi beni korumayı başarmıştı. Ah evet, benim *erkeğim*, beni, *kadınını* kötü adamlardan korumak için her ne halt yapılması gerekiyorsa onu yapmıştı. Ve bunun için onu çok seviyordum. Hem de çok. "Teşekkür ederim Jonas," dedim inleyip üzerinde tutkuyla oturup kalkmaya devam ederek. "Sen benim kahramanımsın."

"Sen benim her şeyimsin," diye karşılık verdi. Kıçımı şevkle avuçladı. "Tanrım, bu kıça bayılıyorum." Bir şaplak attı.

"Mmm," dedim çünkü şu an kafamda kalan tek konuşma buydu.

Başarmıştı. Beni korumuştı. Artık özgürdük. Sevinçten ağlayabilirdim. Eğilip onu öptüm. Uçları belirginleşmiş göğüslerimin onun göğsüne sürtünme hissi hoşuma gidiyordu. O piç herifler beni bıçaklayıp, doğrayıp yerde kan kaybından ölüme terk ettiklerinden bu yana ilk defa kendimi tam anlamıyla güvende ve rahat hissediyordum.

“Başardın Jonas.”

“Başardık bebeğim,” dedi boğuk bir sesle. Orgazmın eşiğindeydi. İnledi. “Birlikte başardık.”

BÖLÜM 42

Jonas

Sarah, rehberimizin arkasında Olimpos Dağı'na tırmandığımız süre boyunca durmadan konuşmuştu. Aslında, üç gün önce Yunanistan'a uçtuğumuzdan bu yana gevezeliği üzerindeydi. Final sınavlarının bittiğine çok rahatlamış olmalıydı.

Tırmanış boyunca Sarah'ın sürekli konuşması beni hiç de rahatsız etmiyordu çünkü geçtiğimiz üç hafta boyunca bu özel günün gelmesini planlayıp, hazırlık yapıp, bekleyip durmuştum ve diz çöküp ona o büyüleyici soruyu sorduğumu, yüzüğü, efsanevi bir yüzük bu arada, Sarah'ın parmağına geçirdiğimi hayal ettiğim her rüyadan ereksiyon olmuş halde uyanıyordum. Geçmek bilmeyen her gün için konuşmak bir yana, vücudum hayati işlevlerini bile yitirir duruma gelmişti. Tanrım, üç gün önce uçuşu ayarlayana dek bir harabeden farkım yoktu.

Tırmanış pantolonumun cebini yokladım. Evet, küçük kutu hâlâ yerindeydi. Uzun, titrek bir soluk verdim.

Bana evet diyeceğine yüzde doksan dokuz emindim. Ama beni deli eden o yüzde birlik kısımdı. Evet, Sarah beni seviyordu elbette. Ama onunla birlikteyken herhangi bir durumda ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmek mümkün değildi. Ya evliliğin bir ilişkinin sonu olduğuna dair garip bir fikre sahipse veya evliliğin kutsallığına dair yıkılmaz bir önyargıya sahipse? Çocukken yaşadığı boktan olaylar yüzünden? Bu gayet de ihtimaller dâhilindeydi. Böyle olduğunu sanmıyordum ama evlenmek istediği konusunda daha önce ağzından tek kelime çıkmamıştı. Benim de çıkmamıştı. O yüzden neler olacağını bilmek mümkün değildi.

Sarah'ın konuşmalarına bir süre kulak verdim. Josh ve Kat hakkında konuşuyordu. Gezimiz için yola çıktığımızda Kat'ın de uzun bir hafta sonu için Los Angeles'a gittiğinden bahsediyordu.

“Mmm hmm,” dedim. Playboy ve Parti Kızı için işlerin iyi gittiğini duyduğuma sevinmiştim. Gerçekten de mutluydum çünkü Vegas'ı terk ettiğimizden beri Josh, Kat hakkında susmak bilmiyordu. O yüzden bunu duyduğuma şaşırmamıştım. Ama şu an buna odaklanamazdım.

Yunanistan'a gitmek için plan yaparken oraya gidip dinlenmemizin, yol yorgunluğunu üzerimizden atıp birkaç günlüğüne Atina'yı gezmemizin ve sonrasında ondan karım olmasını istemek için Olimpos Dağı'na tırmanmamızın ikimiz için de en iyisi olacağı gibi aptalca bir düşünceye kapılmıştım. Bu anın gelmesini beklemenin beni ne derece tüketeceğini tahmin edememişim. Yemek yemek, uyumak ve konuşmak gibi basit şeyler bile benim için cehennem azabına dönüşmüştü. Bu tırmanışı gezimizin ilk gününde yapmamız gerektiğini tahmin etmeliydim.

“Bence soruyu gayet iyi yanıtladım,” dedi Sarah.

“Ama zaten sorunun kendisi belli belirsizdi. Bence konuyu her iki tarafta da savunup yine de haklı çıkabilirdin yani.”

Geçen haftaki final sınavlarından biri hakkında konuşuyor olmalıydı ki neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bence verdiğin cevapla onların canına okudun,” dedim söylediğim şeyin şu an konuşmaya uygun olmasını umarak.

“Öyle mi gerçekten?”

“Tabii ki de.”

“İyi o zaman. Biraz olsun rahatladım. Mukavelat hukukunu çok iyi biliyorsun. Ama ya haksız fiillerle ilgili olan sorudaki...”

Cebimi yokladım. Küçük kutu hâlâ oradaydı.

Bugünden sonra tüm dünyanın görebilmesi için parmağında benim yüzüğümü takıyor olacaktı ve ben de nihayet yeniden nefes almaya başlayacaktım. Tanrı’ya şükürler olsun ki gezinin ilk günü yerine yarın gece için Mikonos’taki o villayı kiralamıştım. Villayı Olimpos Dağı’na tırmanışımızdan önce kiralamış olsaydım bunun tadını asla çıkaramayacaktım. Nişanımızı kutlayarak nirvanaya ulaşmak için dört muhteşem gün bizi bekliyordu. Tabii kutlayacağımızı varsayarsak. Aman Tanrım. Evet dışında bir cevap verirse oracıkta hık diye gidiverirdim.

“Etrafımda dolaşan binlerce yıllık hayaletleri hissediyor gibiyim,” dedi.

“Mmm hmm,” diye karşılık verdim. Cebimi yeniden kontrol ettim.

“Yani, bilmiyorum, buradaki toplu bilgelik ruhunu hissediyor gibi insan,” diye devam etti. “Neredeyse fiziksel bir şey gibi, havada süzülüyor.”

“Mmm hmm.”

Tırmanış istikametimiz dağın bu tarafında zorlu ya da manzaralı filan değildi. Bu tırmanış buraya ne için geldiğimizle ilgiliydi. Sona varmak için. Ağzımdaki baklayı çıkarıp ona buraya neden geldiğimizi söylemek için sabırsızlanıyordum.

“Bir yandan düşünüyorum da, hey bunlar gerçek insanlar. Yani, bu sadece eski bir tarih kitabındaki isimlerden ibaret değil. Onlar senin ve benim gibi insanlardı. Yemek yiyorlar, uyuyorlar, sevişiyorlar, ağlıyorlar, gülüyorlar ve seviyorlardı. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Mmm hmm.”

Birden durdu ve arkasına dönerek bana baktı. “Beni dinliyor musun Jonas?”

“Kesinlikle,” dedim. “Her bir kelimesini. Söylediğin her şeye katılıyorum.” Ama az önce ne halt söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Şu an doğru dürüst düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim bu güzel kadından benim karım olmasını istemektir. Doğmamış çocuklarımin annesi.

Kısa bir süre beni inceledi. “Sen iyi misin?”

“Tabii ki de.”

“Garip davranıyorsun.”

Göğsüm sıkıştı. Yoksa haberi var mıydı? “Öyle mi?”

“Evet.”

“Yani, ben sadece... Düşüncelere dalmışım.”

“Ne hakkında?”

“Sen.”

“Ben mi?”

“Evet.”

“İyi düşünceler mi?”

“En iyileri hem de. Sen bir Tanrıça ve ilham perisisin, Sarah Cruz. Senin hakkında düşünürken aklımdan iyilik dışında hiçbir şey geçemez.”

“Ah, Jonas.” Gülümsedi. “Çok tatlısın.” Mutlulukla arkasını döndü ve rehbera yetismeye koyuldu. “Ee, en çok hangi kısmı sevdin?”

En çok neyin hangi kısmını sevdim? Az önce neyden bahsetmişti ki? Ne halt söylediğini hatırlamaya çalıştım. *Gerçek insanlar*. Evet, gerçek insanlar. Onların yalnızca tarih kitaplarındaki isimlerden ibaret olmadığını, gerçek insanlar olduğunu söylemişti. Buradaki ilk günümüzde Atina’da yaptığımız yürüyüşten bahsediyor olmalıydı.

“Akropolis,”* diye cevap verdim. “Platon ve Aristoteles’in gerçekten de yürüdüğü yolu görmek gibisi yok. On sekiz yaşındayken hayal gücümü harekete geçiren bu olmuştu ve bunu şimdi seninle birlikte görmek daha da büyüleyici.” Aman Tanrım. Arka arkaya birbiriyle tutarlı bu kadar çok kelime sarf etmek beni tam anlamıyla tüketmişti. Şu an konuşmak istediğim yalnızca tek bir konu vardı. Ve bu konu Akropolis değildi. Tam üç haftadır gece gündüz kafamda provasını yaptığım konuşmayı sonunda gerçekten yapabilmek için ölüp bitiyordum.

“Evet, benim için de,” dedi. “Harikaydı. Özellikle de seninle görmek.” Başını döndürüp bana çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

Ben de karşılık olarak tebessüm ettim. Ya da en azından öyle yaptığımı umuyordum. Şu an suratım kim bilir nasıl bir şeye benziyordu? Yüz kaslarım bana ait değil

* Klasik dönem Yunanistan’ında her önemli yerleşme yerinin bir akropolisi vardı. Tapmaklar, hazinelerin saklandığı yapılar ve çeşitli kurumlar burada yer alırdı. Saldırı durumunda akropolis sonuna kadar savunulurdu. (ç.n.)

gibiydi. Şimdi aklımı kaçıracaktım. Bir ay önce William amcamın evini terk ettiğimizden beri bu anın hayalini kuruyordum.

Tabii ki de William amcamı Sarah'la tanıştırdığımın saniyesinde onu çok sevdi. Aslında Faraday&Sons'tan ayrılacağımı Willam amcaya söylediğimde iyi tepki vereceği konusunda da olumlu düşünüyordum çünkü Sarah yanımdaydı ve adama bir tür büyü yapmış gibiydi. Elbette Josh ikinci gece yanımıza gelip kendisinin de şirketten ayrılacağını söylediğinde bu, zavallı William amcamın üzerinde bomba etkisi yarattı. Bu durumu sindirebilmek onun için daha da zorlaşmıştı. Yine de, belki aklımı kaçırmış olabilirim ama William amcamın Faraday kardeşlerinin şirketten aynı anda ayrılacağını duyduğuna rahatlamış gibi bir hali vardı. Uzun süredir bu anı bekliyor gibiydi ve artık rahat bir nefes alabilirdi. Sonuçta tüm hafta sonu şaşırtıcı şekilde iyi geçmişti ve bunun çoğunlukla Sarah sayesinde olduğuna emindim.

"O kızla evlenecek misin?" diye sormuştu William amcam ikinci geceki akşam yemeğimizden sonra, Sarah lavaboya gider gitmez.

"Kesinlikle," diye cevap vermiştim, bu kelimenin ağzımdan bu kadar rahat çıktığına kendim de şaşıracak. Aklımdan geçenleri dışarıya karşı, özellikle de aileme, bu kadar kolay söyleyebilmek büyüleyici bir tecrübeydi. "Mümkün olan en kısa zamanda aslında."

"Bu harika bir haber kardeşim," demişti Josh. "Haber var mı?"

O an masanın altındaki bacaklarım sallanmaya başlamıştı. "Hayır," dedim sıkışan göğsümle nefes almaya çalışarak. "Ona bunu sormak için ondan izin mi almam gerekli?" Bu aslında gerçek bir soruydu, dalga geçmiyordum.

Josh güldü. “Hayır Jonas, aptal herif. Demek istediğim o değil. Diyorum ki eğer kıza sürpriz yapacaksan ayaklarını yerden kesecek bir şeyler yap. Bu onun bir gün torunlarına anlatacağı bir hikaye olacak. O yüzden işleri bok etme.”

Bunu zaten biliyordum. Ayrıca, Josh’un söyledikleri yüzünden birden kusacak gibi olmuştum. O zamandan beri de bu şekilde hissediyordum. Geçtiğimiz bir ay boyunca, kahrolası Faraday&Sons şirketinden Tırman ve Fethet’e geçiş yapmakla meşgulken bile, kaygı seviyem git-tikçe artıyordu. Sarah’ın karım olması konusunda gergin değildim. Hem de hiç. Bu, hayatım boyunca en az gerildiğim konuydu. Sadece benim değerli bebeğimin fazlasıyla hak ettiği kadar masalsı bir teklif yapamamaktan korkuyordum.

“Burası Olimpos Dağı mı yani?” dedi Sarah etrafına bakarak. “Hah. Pek de umduğum gibi çıkmadı.”

“Ne umuyordun?”

Sarah duraksadı. “Bilmem ki. Yani şurada bir yerlerde uzun, aksakallı yaşlı bir dede elindeki şimşek işaretiyle bekliyor olabilirdi.”

Güldüm. “Aslında, pek de bilinmeyen bir gerçek: Zeus şu zamana dek o kadar yaşlanmıştı ki dağın tepesindeki sallanan sandalyesinin üzerinde oturup Sudoku çözüyor olmalıydı.”

Sarah da güldü. “Antik Yunanlıların, tanrıların burada olduğunu hayal ederek bu dağın tepesine baktıklarını düşünmek süper aslında.”

Rehber bunun bir işaret olduğunu görmüş olmalı ki, Tanrı’ya şükürler olsun çünkü öngörülebilir gelecek hakkında konuşma yeteneğimi az kalsın kaybediyordum, On

İki Olimposlu'nun* mitolojik hikayesini konu alan Olimpos Dağı'na dair uzun bir açıklama yapmaya girişti.

Ben yine kendi düşüncelerime dalarken Sarah mest olmuş halde rehberi dinlemeye başladı.

Sarah'ın neden Olimpos Dağı'na tırmandığımızı bir kere bile sormamış olması hoşuma gitmişti. Sanırım sadece bir dağın varlığı bile, dünyanın neresinde olursa olsun, benim tırmanmayı önermem için yeterli olacağını düşünmüştü. Ki bu aslında doğrudu. Ama bugün sıradan bir gün değildi.

Yolumuzda bir köşeyi döndük ve küçük bir sırtın üzerinden geçtik. Böylece varış yerimize gelmiş olduk. Dağın sarp tepelerinden birinin aşağısında uzanan küçük bir düzlük. Tam da planladığım gibi diğer rehberlerin de doğru ekipmanlarla bizi orada beklediğini gördüğümde rahatladım.

Sarah bizi bekleyen ekibi görünce birden durdu. Doğruca bana döndü. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yerde duran iki renkli paraşütü görmüş olmalıydı.

Ona gülümsedim. "Hayır, seninle dalga geçmiyorum."

Bana bakmaya devam ediyordu.

"Olimpos Dağı'ndan aşağı atlayacağız bebeğim. Ege Denizi'nin tüm o beyaz kumlu, güzel sahilleri boyunca havada süzüleceğiz."

Dudakları birbirine kenetlenmişti.

"Ve bu muhteşem olacak."

"Yükseklikten nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?"

* Yunan mitolojisinde dünyayı yöneten tanrılar grubu, Olimpos Dağı'nda yaşar. (ç.n.)

“Birçok kez.”

Hızlıca gözlerini kırptırdı. “Şu anda beni kendinden nefret ettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Aslında tam tersi.”

“O zaman yaptığın işte berbatsın çünkü şu an senden *nefret* ediyorum.”

Güldüm. “Hadi ama bebeğim. Sana ne yapmamız gerektiğini göstereyim.”

BÖLÜM 43

Sarah

Titriyordum. Ve yükseklikten ciddi anlamda nefret ediyordum. “Jonas, nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedim. Uçuş tulumunun içine hapsolmuş durumdaydım ve benim paraşütümü yönlendirecek adam, kışında bez olan küçük bir bebekmişim gibi beni kendine bağlayıp kahrolası bir dağdan aşağı atlamaya hazır olmamız için kayışımı kontrol ediyordu. Bu fikrin hangi kısmının Jonas’ı Sarah diye düşündüğünü hayal dahi edemiyordum.

“İyi görünüyorsun bebeğim,” dedi Jonas. Atlayıp yanıma gelerek kaskımdaki kayışı kontrol etti. “Şimdi şunu aklından çıkarma, tek yapman gereken arkana yaslanıp, rahatlayıp dağlardan ovalara, oradan da pasparlak denize doğru süzülürken manzaranın tadını çıkarmak.”

İtiraf etmeliyim ki tam bir satış elemanıydı. Kulağa işkence gibi gelen bir şeyi eğlenceli göstermeyi başarmıştı.

“Sadece arkana yaslan ve keyfine bak. Benimle birlikteyken tek yapman gereken bu.”

“Bunu zaten daha önce binlerce kez kanıtladın. Her

gece aslında... Sana defalarca *teslim oldum*. Neden bunu bir başka metaforla daha kanıtlama ihtiyacı duyuyorsun ki?"

Gözlerini devirdi. "Çünkü hayatımda ilk kez seks hakkında konuşmuyorum bebeğim. Bu, hayat hakkında. Hayat için bir metafor. Bizim hayatımız. Benimleyken tek yapman gereken şeyin arkana yaslanıp, rahatlayıp tadını çıkarmak olduğunu bilmeni istiyorum çünkü ben her zaman senin yanında olacağım."

Pekala, aslında bu çok tatlı bir konuşmaydı. Bunun üzerine çok düşünmüş olduğu belliydi. Ama yine de rahat-sız olmuştum. Yükseklikten ciddi anlamda nefret ediyordum. "Evet. Daima yanımda olacaksın, yükseklikten ölesiye korkmama rağmen beni yüksek yerlerden aşağı atmaya kalkışmadığın zamanlarda."

Yüzü çok üzgün bir hal aldı.

İç geçirdim. Tanrım, çok kabalaşmıştım. "Özür dilerim, Jonas." Elini tuttum "Özür dilerim. Ne söylemek istiyorsan devam et. Bu *hayatın* kendisi için büyük bir metafor, *seks* için değil. Arkama yaslanıp, rahatlayıp keyfini çıkaracağım... Hadi ama bebeğim. Çok kaba ve korkunç davrandım özür dilerim. Bunun üzerine çok düşünmüş-tün. Seni dinliyorum. Devam et."

Yanakları kızarmıştı.

"Lütfen. Ciddiyim, seni dinliyorum."

Boğazını temizledi. "Bir şey seni korkuttuğu zaman bile, benimleyken, gözünü karartıp bir adım atmaya istekliysen aynı zamanda hayal edebileceğinin de ötesinde bundan keyif alacağını keşfedebilirsin," dedi usulca.

"Bu çok güzel. Çok güzel bir metafor. Bunun için teşekkür ederim."

Özgüveni yerine gelmişti. “Ah, ama bu senin için planladığım *birçok* metafordan yalnızca bir tanesi.”

“Öyle mi? O zaman bugün Metafor Günü, benim tatlı Jonas’ım?”

“Evet, aslında öyle. Bugün Jonas ve Sarah’ın Metaforik Macera günü.”

“Metaforları ne kadar da çok seviyorsun böyle, Jonas Faraday.”

“Hem de çok.” Öne doğru bir adım atıp yüzüme yaklaştı. “Bugün farkında olmadan hayata geçirdiğin metaforu söyleyebilir miyim?”

“Lütfen.”

“Olimpos’a tırmanışımız. Bu bir metafordu.”

“Öyle miydi?”

“Evet. Yol boyunca seni takip ettim. Bunu neden yaptığımı biliyor musun?”

Sırıtarak başımı iki yana salladım. O kadar tatlıydı ki.

“Çünkü daima senin arkanda olacağım sevgilim. Ve dünyanın sonuna dek seni takip edeceğim. Bu çifte bir metafor. O yüzden çifte puan alıyorum.”

Başımı ona doğru kaldırdım. Bunun üzerine fazlasıyla kafa yorduğu belliydi.

“Sonraki metafor. Tüm Yunanistan’ın en yüksek tepesindeyiz şu an. Olimpos Dağı, tanrıların evi.” Elini yanağına koydu. “Seni neden buraya getirmek istediğimi biliyor musun? Özellikle bu dağa?”

“Sadist olduğun için mi?” dedim yumuşak bir sesle. Ama ses tonum ağzımdan çıkan sözlerle kıyasla çok daha yumuşaktı.

Uzun, istikrarlı bir nefes aldı ve elini omzuma götür-

dü. “Sarah Cruz, seni buraya, yeryüzündeki bu özel yere iki sebepten ötürü getirdim.” Sırıttı. “*Yeniden* çifte puan.”

Ona bakarak gülümsedim.

“İlk olarak, burası Yunanistan’ın en yüksek noktası. Bu da demek oluyor ki buraya tırmanıp sana olan sonsuz aşkıma tüm dünyaya haykırabilirim.”

Aman Tanrım.

“Ama sadece Olimpos en yüksek tepe diye gelmedik buraya,” diye devam etti. “Buraya geldik çünkü bu yer aynı zamanda tanrı ve tanrıçaların evi, Sarah Cruz. Bu da demek oluyor ki sen şu an evindesin.” Gözlerinin içi ışıldıyordu. “Çünkü sen bir tanrıça ve ilham perisisin, Sarah Cruz. Benim değerli bebeğim, sen Yunan tanrıçalarının hepsine bedelsin.”

“Jonas...”

“Sen Afrodit’sin.” diye devam etti heyecanla. “Aşk, güzellik, zevk ve seks tanrıçası. Dünyanın şahit olabileceği en ateşli seks hem de, aman Tanrım.”

Yanaklarım kızarmıştı.

“Sen Athena’sın. Bilgelik, cesaret, ilham, kanun, adalet ve gücün tanrıçası. Sen aklımı başımdan alacak kadar zekisin bebeğim.”

Dudağımı ısırdım.

“Sen Artemis’sin. Kadınların koruyucusu. Bebeğim, kocaman kalbinle kadınlara yardım ediyor ve onlarla ilgilenerek dünyayı daha iyi bir yere dönüştürüyorsun. Senin hakkında bu şimdiye dek en sevdiğim şey.”

Tüm bunları söylediğine inanamıyordum. Ayaklarım yerden kesilmek üzereydi.

“Ama bekle, dahası da var.” Yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşti. “Sen benim Demeter’imsin. Bereket, hayat

ve gıda tanrıçası. Sen benim gıdamsın ve beni besliyorsun bebeğim. Sana bir çiçeğin gün ışığına, toprağa ve suya ihtiyaç duyması gibi fiziksel bir gereksinim duyuyorum. Beni köklerimden besliyorsun. Ve bana hayat veriyorsun.”

Hay anasını, dizlerim titremeye başlamıştı.

“Ve tabii ki de, Benim Muhteşem Sarah’ım, Hera’yı unutmamak gerek.” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. “*Evlilik* tanrıçası.”

Efendim?

Bana gülümsüyordu.

Metaforik olarak konuşuyordu, öyle değil mi?

“Benim Muhteşem Sarah’ım, sen tüm bu güçlü, saygın ve güzel tanrıçaların hepsisin. Bir araya gelmiş hali.”

Evlilik kelimesini gerçek anlamda kullanmamıştı, değil mi?

“Ama tüm bunlardan öte, unutmayalım ki, sen aynı zamanda ilham perisisin, Sarah Cruz. Kadınsı güzelliğin ilhamı. İdeal gerçeklikteki kadınlığın vücut bulmuş halisin.”

Aman Tanrım. Bunların hepsi inanılmaz güzeldi. İnanılmazdı. “Ah, Jonas...” İç geçirdim. Asla anlayamadığım bir sebepten ötürü benim yakışıklı erkek arkadaşımın hardala karşı bariz bir bağımlılığı vardı. Ve Tanrı’ya şükürler olsun ki ben de koca bir fıçı dolusu hardaldım.

“Ve bu da, sevgilim, Olimpos Dağı’nın tepesinde oluşumuzun sebebi. Tanrıların evi olan Yunanistan’daki en yüksek tepe.” Büyük bir rahatlama yaşıyormuş gibi iç çekti. Ardından bir başka derin nefes aldı. Yeniden konuşmaya hazırlandığı belliydi.

Dahası da mı vardı?

“Ama bunların hiçbirisi neden Yunanistan’ın en yüksek

tepesinden atlamak üzere olduğumuz sorusunu cevaplamıyor, değil mi?” Bana çok gizli bir sır söylemek üzereymiş gibi bakıyordu.

Sırıtarak başımı iki yana salladım. Aşırı derecede tatlıydı. Bu güzel beyni nasıl tüm bu sıradışı fikirlere sahip olabiliyordu? “Lütfen, sevgilim. Neden bu mitolojik dağdan aşağı atladığımızı söyler misin? Can kulağıyla dinliyorum seni.”

“Çünkü güzel Sarah’ım, sen ve ben çoktan bir sonraki aşamaya geçtik. Önce dokuz metrelik şelaleden birlikte atladık çünkü o sırada elimizden gelenin en iyisi buydu. Ama şimdi cennetin kendisinden aşağı atlamaya hazırız artık.”

Kelimeleriyle benimle sevişiyormuş gibi hissediyordum. Şu an ve burada bana bir tür sonsuz bağlılık yemini ediyor olabilir miydi? Bu bir tür özenle hazırlanmış, metaforik bir bağlılık töreni miydi?

“Bu da bizi bir sonraki metafora götürüyor. Dağdan aşağı koca bir adım atmak üzereyiz, Benim Muhteşem Sarah’ım. Ve aşağı iniş yapabilmen için paraşütünün olduğunu fark etmişsindir. Teknik olarak yamaç paraşütü yapacağız ama metaforumuzun amacına uygun olması için buna yalnızca paraşüt diyeceğiz. Çünkü ne olursa olsun, hayat bizi nereye sürüklerse sürüklesin, her şeyi birlikte yapacağız. Ve senin güvenliğinin ile rahatlığının her zaman benim en büyük önceliğim olacak.”

Bu çok çılgıncaydı. İçimin yağları erimişti.

Jonas’ın yüzü şu an çok tatlıydı. Sevinçten havalara uçuyor gibi bir hali vardı. O, dünyadaki en güzel adamdı. Ve ben de dünyanın en şanslı kızyıydım. Evet, şu an metaforik açıdan benimle evleniyordu. Bundan emindim. Bileğimdeki bilekliğe dokundum.

“Seni seviyorum Jonas,” dedim. Yüce Tanrım, bundan çok daha fazlasını söylemek isterdim ama Jonas’ımı tanırıyorsa, konuşmasını biraz daha sürdürmeyi planlıyordu ve büründüğü havayı bozmak istemiyordum.

“O zaman benimle Olimpos Dağı’ndan aşağı atlayacak mısın?” diye sordu. Vereceğim cevaptan emin değil gibi görünüyordu.

“Tabii ki atlayacağım bebeğim. Seninle herhangi bir dağdan atlarım. Şelale, ağaç, merdiven, köprü, tabure, kaldırım, hiç fark etmez. Birlikte olalım yeter.”

Sevinçle havaya zıpladı.

“Ah, Jonas.”

“Bekle, dahası da var,” dedi. Ardından düşünmeyi bıraktı. Kocaman sırtışını bastırmaya çalışıyordu. “Ama şimdi değil. Sonra.”

Midemin altı üstüne geldi. Dahası mı? Zihnim kontrolünü kaybederek düşünceler girdabında sürükleniyordu. Kesinlikle aklımdan geçirmemem gereken düşünceler. Jonas’ın gerçekleştirmesinin mümkün olmadığı düşünceler.

“Senin paraşütüne ben pilotluk yapamadığım için üzgünüm. Olimpos’tan atladığımızda herhangi bir Yunan adama bağlı olacaksın ve bu gerçekten de metaforumun içine ediyor. Ama sonra düşündüm de ölmek, burada hayata geçirmeye çalıştığım metaforum için pek de iyi bir seçenek değil.”

Güldüm. “Havadayken sana bağlı olduğumu hayal edeceğim.”

“Lütfen öyle yap.”

Rehber bize doğru yaklaştı. “Hazır mısınız?” diye sordu ağır Yunan aksanıyla.

“Evet. Önce ben gideceğim,” dedi Jonas ona dönerek. “Olur mu, bebeğim?”

“Harika.”

“Vardığında aşağıda seni bekliyor olacağım.”

“Bu da başka bir metafor için mi?”

“Hayır. Sen iniş yaparken yüzünün fotoğrafını çekmek istiyorum. Harika olacak.”

Güldüm.

“Ama yine de aşağıda bizi bekleyen bir metafor daha var. Metaforların en büyüğü, benim değerli bebeğim. Aşağı indiğimizde sana tüm detayıyla anlatacağım.”

Midemin altı üstüne geldi. Tüylerim diken diken olmuştu. “Küçük de olsa ipucu verebilir misin?”

“Olmaz. İndiğimizde söyleyeceğim.” Jonas eğilip beni öptü. Dudaklarımın arasından giren dili içimi titretmeye yetmişti. “Uçuşun tadını çıkar, değerlim. Sadece arkana yaslan ve manzaranın nefesini kesmesine izin ver.”

İçimden çılgıncasına alkışlamak gelmişti. Hay anasını, az önce tarih boyunca bir kadına yapılabilecek en muhteşem ilan-ı aşk bana bahşedilmişti. Bu İlyada destanında insanların yaptığı türdendi. Ama bir şekilde kendimi kontrol altına almayı başardım. “Bu çok hoştu Jonas,” dedim. “Şu an tam anlamıyla ayaklarım yerden kesilmiş durumda.”

“Gerçekten mi? Şimdiye dek o kadar iyi mi gittim?” Utangaç bir şekilde gülümsedi.

O da ne demek oluyordu ki? “Tabii ki de. Şimdiye dek çok iyi gittin,” dedim. “Sen tam bir şair ruhlusun. Şimdiye kadar yeryüzüne ayak basmış en romantik adam. Sevgililer Günü saçmalığının tek ustası.”

Sırıttı.

“Az önce yaptığından sonra, bir kadına aşkını ilan ettiğini sanan zavallıya acıyorum. Az önce ilan-ı aşkın ideal formuna şahit oldum.”

Jonas tüm yüzünü aydınlatan mutluluk dolu bir tebessümle karşılık verdi. “Kadınlığın ideal formuna, ilan-ı aşkın ideal formunu bildirmek çok da zor değil.”

Kendime engel olamadan kıkırdadım.

Güldü. “O zaman atlamaya hazır mısın?”

Pekala, işte bu kıkırtımın anında kesilmesine sebep olmuştu. Lanet olsun. İşin asıl atlama kısmını unutmuştum. “Tabii,” dedim cılız bir sesle.

Jonas güldü ve yanağıma öpücük kondurdu. “O zaman muhteşem, beyaz kumlu Ege sahilinde seni bekliyor olacağım bebeğim.” Rehberle döndü ve eliyle işaret etti. “Hadi yapalım şunu.”

BÖLÜM 44

Jonas

İşte geliyordu, güzel bir kelebek gibi gökyüzünde süzülerek. Aman Tanrım, şu an yüz ifadesi muhteşemdi. Heyecan, başarmanın verdiği mutluluk ve hayret doluydu. Aşağı doğru inerken çılgınlıklarını duyabiliyordum. İnişini izlemek için başımı dik tutarken kahkahalar atarak gülüyordum. Vay canına, ayakları gerçek anlamda yerden kesilmişti. Kameraya el sallayıp şebeklikler yaparken telefonumdan milyon tane fotoğrafını çekmiştim. Tanrım, minik kaskının içinde kızarmış tatlı yanaklarıyla o kadar sevimliydi ki. Kesinlikle hayat doluydu.

Rehber ona bağırarak bir şeyler söyledi. Onu iniş için hazırlayıp vücudunu dikleştirmesi ve yere çarparken koşması gerektiğini söylediğine emindim. Adam konuşurken Sarah'ın yüzündeki mutlu ifade tamamen yok oldu. O an fotoğrafını çekseydim yüzünde *şimdi sıctık* ifadesi olacaktı. Gülmeme engel olamıyordum.

Çok hızlı geliyordı. Bu noktada artık geri dönüş yoktu. Ah, benim zavallı bebeğim. Ödü kopmuş gibi bir hali vardı. Tamamen panik olmuştu. Onu bunu yapmaya zorladığım için kendimde acı bir suçluluk duygusu hissetmiştim. Belki de bu son, muhteşem metaforu hayata geçirmenin daha yumuşak bir yolu olabilirdi? Neyse, artık çok geç. İşte geliyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki inişleri sorunsuz gerçekleşti. Tüy kadar hafif ve arkasından gelen adrenalini dolu bir koşuşla nazik bir iniş. Tanrım, koşuşuna bak, tam bir profesyonel gibiydi. Beş sağlam adım attıktan sonra rahatlamış bir halde yere yığıldı.

Ona doğru koşarken bir yandan da adını haykırıyordum.

Ters dönmüş bir kaplumbağa gibi debeleniyordu. Rehber kayışlarını çıkardıktan sonra ayağa kalktı. Avazı çıktığı kadar bağırarak bana doğru koştu ve çığlıklar içinde kendini kollarıma attı.

“Beni gördün mü?” diye bağırdı. “Başardım!” Yüzünü öpücüklere boğarken bacaklarını belime dolayıp sımsıkı sardı.

“Harikaydın,” dedim. “Muhteşemdin bebeğim!” Onu defalarca öptüm.

“Başardım,” dedi çığlık çığlığa. Kollarını boynuma sımsıkı doladı. “Uçurumdan aşağı atladım! Kahrolası bir uçuruma doğru, ondan uzağa değil, koştum ve sonra atladım. Aman Tanrım. Altıma yapıyordum Jonas. Ama yine de koşmaya devam ettim ve atladım.” Beni öptü. Ardından geri çekildi ve omzuma vurdu. Yüzüne hemen alaycı bir ifade yerleşmişti. “Az kalsın kalp krizi geçiriyordum, Jonas Faraday. Derdin ne senin böyle?” Sesini kızgın çıkarmaya çalışıyordu ama yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Uçuruma

doğru koşup aşağı atlamak normal bir hareket değil, bunu biliyorsundur umarım.”

Güldüm. “Ama eğlenceli olduğu kesin, değil mi?”

“Çok eğlenceliydi.”

“Başardın bebeğim.”

“Yaptım. Ve sen de. Birlikte başardık.” Dişlerini göstererek gülümsedi. “Ve o manzara Jonas... Aman Tanrım.”

“Muhteşemdi, değil mi?”

“Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Yeryüzündeki cennet gibiydi.”

“Suyun rengi...”

“Uğruna ölünesi,” dedi. “Daha önce suyun turkuaza büründüğünü hiç görmemiştim.”

“Ve yukarıda olmak huzur verici değil miydi?”

“Evet, kalkışta geçirmek üzere olduğum kalp krizinden ucuz atlatınca dedim ki, bu gerçekten güzel bir şey aslında.” Yeniden omzuma vurdu. “Ta ki inişe kadar. Aman Tanrım, seni sadist herif.”

Bir kahkaha attım. “Yüz ifadeni görmeliydin. Paha biçilmezdi.”

“Bana eziyet etmeye mi çalışıyorsun?”

Onu öptüm. “Hayır, benim değerli bebeğim. Tam aksine.” Birden kalbim duracak gibi oldu. İşte buydu. Beklediğim an gelmişti. Aman Tanrım. Derin bir nefes aldım. “Seni indireyim.”

Bacaklarını açıp kucağımdan aşağı doğru kaydı.

Yüzüme bir sıcaklık yayılmıştı. Nefes alamıyordum. Lanet olsun. Kalbim duracak gibiydi. “Sana söylemek istediğim bir metafor daha var. En büyüğü.”

Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

Cebimi yokladım. Evet, kutu hâlâ oradaydı. “Sarah,” dedim titrek bir sesle. Boğazımı temizledim. “Benim Muhteşem Sarah’ım.” Aman Tanrım, boğazım düğümlemişti.

Kaskını çıkarıp yere koydu. Endişeli görünüyordu.

Derin bir nefes daha aldım. “Teşekkür ederim,” diye başladım. Lanet olsun. Pratiğini böyle yapmamıştım. Bu nereden çıkmıştı şimdi? Aklımı başıma toplayıp bunu doğru dürüst yapmalıyım.

Sarah beni yoğun bakışlarla süzerken dudaklarını birbirine kenetlemişti.

Bir derin nefes daha aldım. Kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ne demeyi planlamıştım ki? Her ne idiye, şu an çok yanlış geliyordu. Doğru gelen tek şey ise minnetti. Sevgi ve minnet. Planladığım konuşmamın canı cehenne-me. Şu an sadece kalbimden geçenleri söylemek istiyordum. “Teşekkür ederim Sarah,” dedim. “Beni sevdiğin, bana seilmeyi öğrettiğin için. Senin sevgin benim kurtarıcım oldu.” Dudaklarım titredi ve duraksadım. Kendimi toparladım. “Senin sevgin bana hayat verdi.”

“Jonas...” dedi duygu dolu sesiyle.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Aşkımızı delilik diye adlandırdığımda yanılmıştım. Bunun için üzgünüm. Bizim aşkımız delilik değil bebeğim. Bizim aşkımız beni sonunda *aklı başında* birine dönüştürdü.”

Gülümsedi.

Ellerimi omzuna koydum. “Sarah Cruz, ikimiz için yapılmış kozamızın içine süzüldüğünde, bana kendini verdiğinde, tam anlamıyla, işte o zaman hayatımda ilk kez gerçek mutluluğun ne olduğunu keşfettim.” Birden gelen duygu seliyle boğazım düğümlemişti.

Sarah gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırıştırdı.

“Ve düşündüm de...” Sesim titreyince duraksadım. “Düşündüm de bundan daha büyük bir mutluluk olamaz. Hayatımın sonuna dek seninle o kozanın içinde olmaktan...” Avuçlarım terlemişti. Cebimi yokladığımda küçük kutunun şişkinliğini hissettim.

Rehberler ve sahilde dolanan etrafımızdaki diğer insanlar Yunanca bir şeyler konuşuyorlardı. Sarah her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi görünüyordu. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum.

“Düşündüm de bizim küçük kozamız, insanoğlunun sınırlarını aşması anlamına geliyor,” dedim.

Büyük, kahverengi gözleri bana gülümsüyordu.

“Ama bu süreç içinde bir yerlerde, tam olarak ne zaman bilmiyorum, seninle o kozanın içinde olmaktan çok daha büyük bir mutluluk keşfettim. Bu da senin o kozanın içinden çıkıp gözlerimin önünde, olman gerektiği gibi güzel bir kelebeğe dönüşmendi.”

Yüzünde aynı anda biriken binlerce farklı duygunun ifadesi vardı.

“Benim güzel, güçlü, mucizevi, muhteşem kelebeği-me dönüştüğünde, işte o zaman mutluluğun ideal formunu keşfettim. *Saf ekstazi*.”

Sarah’ın gözlerini yaşlar doldurmuştu.

Aman Tanrım. İşte geliyor. Kalbim göğüs kafesimi kırarak gibi hissediyordum.

Derin, uzun bir nefes aldım ve cebimdeki kutuyu çıkarıp önünde diz çöktüm. Sarah’ın güzel yüzüne baktım ve... Gözyaşlarına boğuldu.

Aman Tanrım. Ona daha sormamıştım bile. *Daha kutuyu bile açmadım*. Elimde kapalı bir yüzük kutusuyla diz çökmüş duruyordum ve az önce yemek parası çalınmış bir

çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Ayağa kalkıp onu sakinleştirmeli miydim? Hayır, bunu yapamazdım. Bu kelimeleri ona söylemek için bir saniye daha beklersem şuracıkta kalpten gidecektim. Artık her şey kontrolümden çıkmıştı.

Kutuyu açtığımda tescilli bir kaçığa dönüşmüştü. Engel olunamaz şekilde ağlıyor ve aynı anda sonsuz bir mutlulukla gülüyordu. Ah, bebeğim. Darmadağın olmuştu ve buna bayılıyordum.

Titreyen elini ağzına götürdü. “Jonas,” dedi ağlayarak. “Aman Tanrım.”

Rehberlerimiz ve sahilden geçen bazı insanlar etrafımızda toplanmaya başladı. Sanırım elinde yüzükle diz çökmüş bir adam her dilde aynı anlama geliyordu.

“Sen bir tanrıça ve ilham perisisin Sarah Cruz,” dedim. “Seni tarih boyunca herhangi bir erkeğin herhangi bir kadını sevebileceğinden daha çok seviyorum. Bizim aşkımız iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayreti.” Duraksadım. Korktuğum ya da kendimden emin olamadığım için değil ama bu anın doyasıya tadını çıkarmak için. “Bizim aşkımız tanrıların kıskançlığı, benim değerli bebeğim.” Uzun bir soluk verip onun kocaman, kahverengi gözlerine baktım. “Benimle evlenir misin, Benim Muhteşem Sarah Cruz’um?”

O da önümde diz çöküp benimle aynı hizaya geldi ve kollarını boynuma dolayarak beni çılgınca öpmeye başladı. Aynı zamanda boynumu kendinden geçerek koklarken ruhumu içine çekiyor gibiydi.

Sahildeki küçük seyirci grubumuz bizi alkışladı.

“Evet?” dedim güçlkle. Nefes alamıyordum. Yüce Tanrım, bu kadın beni boğacaktı. “Evet?”

“Evet,” diye bağırdı. “Evet!” Titreyen elini tutup yüzüğü parmağından geçirmeye başladım ama elini geri çek-

ti. Tanrım, yanlış eli tutmuşum. Güldü ve diğer elini uzattı. Bir şekilde yüzüğü doğru parmağa geçirmeyi başardım. Buna inanamıyordum. Benim yüzüğümü takıyordu. Artık resmileşmişti. Sarah Cruz benim karım olacaktı.

Sarah eline bakarak küçük bir çığlık attı. “Aman Tanrım, Jonas. Nefes kesici görünüyor!”

Elini kaldırıp şöyle bir baktım. Vay canına, parmağında hayal ettiğimden daha güzel görünüyordu. “Muhteşem,” dedim. “Çünkü bundan daha azı Benim Muhteşem Sarah’ıma yakışan nitelikte olmazdı.” Ayağa kalkıp onu kendime çektim. Ardından boğulmakta olan bir kadını hayata döndürüyormuşum gibi onu öptüm. Belki de o beni hayata döndürüyordu.

Küçük seyirci grubumuz yeniden alkışladı ve aralarından biri “Bravo!” diye bağırdı.

“Müstakbel karım,” dedim kalabalığa, Sarah’ı işaret ederek. “Teklifimi kabul etti.”

Sarah güldü. “Ah, Jonas.”

“Beklemek istemiyorum.” Birden omuzlarından tuttum. “Hadi hemen evlenelim.”

Yüzündeki heyecan görülmeye değerdi. “Sen nasıl istersen, müstakbel kocacığım.” Güldü.

“Bebeğim, düğün hazırlığı yapmak için bir ay ve sonra...”

“Ne dedin ne?”

“Nasıl bir şey istersen öyle yapabilirsin. İstersen on tane düğün organizatörü tutabilirsin. Bir ay içinde benim karım olduğun sürece ne yaptığın umurumda değil.”

Evde Tek Başına çocuğu gibi ellerini yanaklarına götürdü. “Jonas, bir ay içinde düğün planlamam mümkün değil.”

“Tabii ki de mümkün.”

“Hayır, anlamıyorsun. Bir yıl, ya da en az altı ay lazım.”

Çileden çıkmış halde inledim. Asıl mümkün olmayan şey bu kızla evlenmek için altı ay beklemektir. “*Lütfen, Sarah. Lütfen.*” Delirmiş gibi bir halim vardı. İzin verse onunla şu an burada evlenirdim. “İstedğin kadar harcama yap, kime ihtiyacın varsa onu kirala. Ne olduğu umurumda değil. Sadece beni bekletme. *Lütfen.*”

Güldü. “Çok ısrarcısın, biliyor musun?”

İsrarcı olup olmamam umurumda değildi. En azından bu konuda. Kesinlikle beklemek istemiyordum. Bir ay beklemek bile yeterince işkenceli olacaktı. Ona karım diyebilmek için bir aydan fazla bekleyemezdim. “Sarah, lütfen, lütfen, lütfen.”

Benimle birlikte olarak kendini nasıl bir belaya bulaştırdığına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Ardından pes ederek omuz silkti. “Tamam, bebeğim. Sen nasıl istersen.”

“Yeterince paran varsa her şey mümkün, inan bana.”

Sırıttı ve gözlerini devirdi. “Biliyor musun, düğün umurumda bile değil. Tek isteğim seninle evlenmek.”

“Hayır, olmaz sevgilim. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak. Mükemmel olması için kimi istiyorsan onu kirala. Aklı başında herhangi bir insanın ödeyebileceği miktarın beş katını öde. Ne olduğu umurumda değil. Sadece beni bekletme.”

“Peki, tamam anladım,” dedi. Parmaklarını şaklattı. “Çocuk oyuncağı.”

Onu daha da kendime çektim. O kadar rahatlamıştım ki çılgılık bile atabilirdim. “Gerçekten mi?”

“Elbette.” Beni öptü. “Dediğim gibi, tek isteğim seninle evlenmek. Düğün dediğin şey sadece bir parti. Bir ay içinde parti düzenleyebilirim. Dert etme.”

Mutluluktan havalara uçuyordum. Adrenalin doluydum. Aletim ise kıpırdamaya başlamıştı. Tüylerim diken diken olmuştu. “Hadi sahilin تنها bir noktasına gidip çıplak yüzelim.” Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

Yüzüğündeki taş a bakıp burun kıvırdı. “Yüzüğümün denizde kaybolmasını istemiyorum.”

Lanet olsun. Müstakbel karım için aldığım nişan yüzüğü şimdi de müstakbel karımla sevişmeme engel oluyordu. İroninin böylesi.

Sarah rehberlere işaret etti. “Yürürken yanımıza alabileceğimiz fazladan paraşütünüz var mı? Geri getireceğiz.” Bana dönüp sırtıttı. “İnsan istedi mi her şey mümkün.”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Çok zekiydi. Ve çok seksi.

Rehberlerden biri çantasından renkli bir paraşüt çıkardı. “Uçmak için değil. Zeminde alıştırma yapmak için,” dedi. “Bu olur mu?” Sarah’a uzattı.

“Mükemmel. Teşekkürler.” Yüzünde haylazca bir ifade vardı. “Ne dersin bebeğim?”

“Bence mükemmel.”

Bir elime paraşütü, diğer elime de Sarah’ın elini aldım ve gülerek sahilde yürümeye başladık. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yer buluncaya kadar koştuk ve tamamen yalnız olduğumuz bir noktaya ulaştığımızdan emin olunca kumlara uzanıp paraşütü üzerimize çektik. Paraşütün kumaşındaki renkler güneş ışığından süzülünce etrafımızdaki kumlara kırmızı, mavi ve sarı tonlarını yansıtıyordu.

İkimiz de açlık çeken vahşi hayvanlara dönüşmüştük.

Tişörtünü üzerinden çekip çıkardı. Yüzüne paraşütün mavi tonları yansıyordu. Ben de tişörtümü üzerimden çıkardım. Çıldırımış halde pantolonuma asıldı ve aletim dışarı fırladı.

“Müstakbel Bayan Faraday,” diye inledim elimi pantolonundan içeri sokup çıplak kalçasını avuçlayarak. Aletim taş gibi sertleşmişti. “Müstakbel Bayan Faraday,” dedim yeniden çünkü bunu söylemek kendimi harika hissettiriyordu. “Benim karım olacaksın.”

Yüksek sesle inleyip dudağıımı ısırdı. Eliyle penisimi kavramıştı. “Müstakbel *kocacığım*.”

Ağızından çıkan kelimelerle tüylerim diken diken olmuştu. “Tekrar,” dedim inleyerek, pantolonunu çıkarıp.

“Müstakbel *kocacığım*.” Sert bir şekilde aletime asılıyordu. İçimin titremesine sebep olmuştu. Kumlara uzanıp penisimi de beraberinde çekiştirerek beni içine almaya davet ediyordu. Paraşütün kırmızı tonu güzel yüzüne yansımıştı.

Beni baştan çıkararak kendine doğru çekiyordu. Ama istediğı şey olmayacaktı. Az önce bu harika kadından karım olmasını istemiştim. Ama hiçbir şey, inatçı Sarah Cruz’un kendisi bile, müstakbel karımı kiliseye götürme engel olamazdı.

Bacaklarını açıp önünde eğilerek onun mihrabında kendimden geçerek tapınmaya başladım. Tanrım, müstakbel Bayan Faraday’ın tadı o kadar iyiydi ki, dilimin altında inleyip kıvranmaya başlamıştı bile.

“Müstakbel karım,” diye fısıldadım onu defalarca yalayarak. “Seninle evleneceğim bebeğim,” dedim boğuk bir sesle, onun en çok hoşuna gidecek şekilde tadına bakarak. Ardından, en sonunda daha fazla dayanamayıp vücudunu arkaya doğru esnetip boşaldı.

Orgazmı sona erince gözlerini açtı ve bana bakıp gülmüsedti. “İçime gir artık, müstakbel kocacığım.”

Bu motivasyon benim için yeterliydi.

“Bugün, hayatımın en güzel günü,” diye fısıldadı kulağıma, kalçasını benimkiyle buluşturmak için yukarı kaldırarak. Yüzü sarı tonlarıyla yıkanıyordu.

“Benim de.” Onu tutkuyla öptüm.

Titremeye başladı. “Ah, Jonas.” Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekti. “Bu en güzel evlilik teklifiydi.”

“Güzel miydi gerçekten?”

“Bebeğim, güzelden de öteydi. Tam bir *canavardın*. Şimdi bir canavar gibi becer beni.”

Kahretsin, bu kadın beni çok azdırıyordu. Tam olarak benden isteneni yaptım.

“İşte böyle,” dedi. “*Evet*.” Boynumu ısırdı.

“Ah,” Titredim.

Güldü ve tekrar ısırdı.

“Bu kadar sert olmak zorunda mısınız?”

Tekrardan güldü.

Ona başka bir açıdan temas edebilmek için aletimi yukarı doğru oynattım ve altımda kıvranmaya başladım.

“Ah, Tanrım. Devam et. Durma,” dedi nefes nefese. “Bebeğim, evet.”

Bu tür bir hazzı anlatabilecek kelimeler henüz keşfedilmemişti çünkü bizimki gibi bir aşk daha önce yeryüzünde hiç var olmamıştı. O, kadınlığın ideal formuydu ve bizim aşkımız da aşkın gerçek formuydu. “Sarah,” dedim kendi doruk noktama ulaşmak üzereyken nefes nefese. “Seni seviyorum.”

“Mmm.”

Paraşütün renkleri etrafımızdaki kumlarda olağanüstü renkler yansıtıyor, vitraylardan bile daha çok katedral havası uyandırıyordu.

“Seni seviyorum bebeğim,” diye inledim onu defalarca öperek.

“Jonas,” dedi nefes nefese, sınıra dayanmıştı. “*Evet.*”

“Seninle evleneceğim.”

Yine *o sesi* çıkarmaya başlamıştı.

“Benim karım olacaksın.”

Pamuk ipliğine bağlı haldeydi.

“Bayan Faraday.”

İşte bu. Bununla birlikte boşaldı.

Ve ben de öyle.

O benim kurtarıcımdı.

Benim ilahımdı.

Benim bedelimdi.

Ve ben yeniden doğmuştum.

Bizimki gibi bir aşk yeryüzünde hiç var olmamıştı.

Ve olmayacaktı da.

Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir. İnsanoğlunun sınırlarını aşması.

SON SÖZ

Jonas

“Bayan Faraday,” diye fısıldadım usulca.

Karşılık vermedi. Karnının üzerinde uzanıyordu ve yüzü yastığa gömülüydü.

Parmaklarımı yavaşça sırtında, askılı bluzunun üzerinde gezdirdim. Bir yandan da Modern English’ten *I Melt With You*’nun nakaratını mırıldanıyordum. Berbat bir şarkıcı olduğumun farkındaydım ama bir sebepten ötürü Sarah benim şarkı söylememi seviyordu. Özellikle de bu şarkıyı.

Yine ses yoktu.

“Bayan Faraday?” dedim usulca. Ardından şarkıyı söylemeye devam ettim.

“Mmm.”

“Günaydın, Benim Muhteşem Bayan Faraday’ım.” diye fısıldadım. “Uyandın mı?”

“Artık evet,” dedi pürüzlü sesiyle. “Seattle’ın saat dilimine nasıl bu kadar çabuk uyum sağladın?”

“Sağlamadım. Vücudum hâlâ Yeni Zelanda saatinde. Ama zihnim uyuyamayacak kadar çok mutlu.”

Yüzünü yastığa daha da gömüp inledi. “Deli adamın tekiyle evliyim.”

Pijamasının üzerinden kalçasını dürtükledim. “Hey, karıcığım.”

Hafifçe elime vurdu. “Tuhaflaşma.”

“Karı mı dememi tercih edersin?”

“Şu an Yeni Zelanda’da saat kaç? Çünkü vücudumun hissettiği saat o zaman dilimi.”

“Hadi ama, uykucu. Üç saattir uyanığım. Spor yaptım, bavullardaki çamaşırları yıkadım, yüzlerce e-postaya cevap yazdım. Şimdi de seksi karımla baş başayım.”

“O kadar az uykuyla durmayı nasıl başarıyorsun seni kaçık herif?” Hâlâ bana bakmıyordu. Yüzü inatla yastığa gömülü durumdaydı. “Tanrı şahidim olsun ki insan değilsin. Droid* filan olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Yatakta yanına oturup kalçasının güzel kıvrımlarını okşamaya başladım. Pijamasını parçalayıp bundan çok daha fazlasını yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama yorgun olduğunu biliyordum. “Peki ya sana cappuccino aldığımı söylesem?”

Başını yukarı kaldırdı. “O zaman derim ki, ‘Günaydın, sevgili kocacığım. Seni görmek ne hoş.’ Başlangıç konuşmanı bununla yapmalıydın bebeğim.” Doğrulup oturur konuma geldi.

Kupasını komodine koydum. “Al bakalım, karıcığım.”

* Star Wars filminde kullanılan şarjlı robotlar (ç.n.)

“Teşekkür ederim, kocacığım. Kaçık, tuhaf bir droid olsan da harikası.” Bir yudum aldı. “Mmm.”

“İyi uyudun mu?”

“Bebekler gibi. Sonunda kendi yatağında uyumak çok güzeldi.”

“İnsanın evi gibisi yok.” Özellikle de bu ev bizim evimiz olduğunda.

Tabii ki de balayımızın her bir dakikasını sevmiştim. Yeni Zelanda’da geçen bir hafta, sonuçta maceranın merkezi orasıydı, onu takip eden Venezuel’a üç gün, orada Josh ve Kat de bize katılmıştı ve Sarah, ben ve Josh için Mariela’yla duygusal bir buluşma ayarlamıştı, son olarak da diğer uluyan maymun arkadaşlarımızın da ben ve bebeğime eşlik ettiği Belize’deki ağaç evimizde dört büyüleyici gece... Her şey harikaydı. Yine de eve döndüğümüzde o kadar üzgün değildim. Aslında eve dönüp karımla birlikte başlayacağım yeni hayatı düşündükçe içim içime sığmıyordu. Tanrıça ve ilham perisi, Sarah Faraday.

Cappucinosunu yudumlarken Sarah sersemlemiş gibi görünüyordu. “Aman Tanrım, hareket edemiyorum,” diye inledi. “Tüm o bungee jumping*, dağdan aşağı ipe iniş ve ateşli seks seanslarından sonra vücudum ebedi bir haşlanmış erişte kıvamına geldi.”

“Ben de fazlasıyla tükendim,” diye itiraf ettim.

“Evet, o yüzden bu sabah kalkıp spor yapıp çamaşırları hallettin.”

“Demiştım, uyuyamayacak kadar mutluyum.”

“Çok tatlısın,” dedi ki bu durumda çok tuhafısın demek oluyordu.

* Bireylerin yüksek bir yerden (örneğin bir köprü) aşağıya atladıkları ve esnek bir halatla yukarı çekildikleri, heyecan verici etkinlik (ç.n.)

“Mutfakta tebrik kartı ve hediye yığını var,” dedim. “Josh ve Kat düğünden sonra her şeyi geri getirmiş olmalı. Hepsini bugün açmak ister misin?”

“Evet ama sonra. Odaklanabildiğim zaman,” dedi. “Acayip yorgunum.”

Yüzüne gelen saçlarını öteye çektim. “Yorgunken bile çok güzelsin. Bunu biliyor muydun Bayan Faraday?”

Mutlulukla iç geçirdi. “Düğün çok güzel değil miydi?”

“Mükemmeldi.”

Geçen iki haftada Sarah ve ben düğünümüz hakkında defalarca konuşmuştuk. Ama görünen o ki ikimiz de bu konudan hâlâ sıkılmamıştık.

“Georgia harika görünmüyor muydu?” diye sordu Sarah. “Ve Trey de takım elbisesiyle çok şıktı.”

“Annenin yüzünden tebessüm hiç eksik olmadı.”

“Evet, bir bebek gibi ağlamaya başladığı zaman hariç.”

“Hayır, o sırada bile gülümsüyordu.”

“Ve aman Tanrım, Bayan Westbrook’un seni gördüğündeki yüz ifadesini gördün mü Jonas? Düşününce bile gözlerim doluyor. Çok güzeldi.”

Gülümsedim. Güzeldi. Geçmişte kalmıştı ama yine de düğünün her bir dakikası aklımdaydı. Sarah baştan sona her şeyi planlamıştı ve benim tek yapmam gereken masrafları karşılayıp herhangi bir misafir gibi düğünde belirlemektir. Ve düğün muhteşem olmuştu. Geçitte benimle birlikte yürüdüğünde gerçekten de ölüp cennete gittiğimi düşünmeye başlamıştım. Ve “kabul ediyorum” dediğinde, Tanrı ve herkesin şahitliğinde karım olduğunda, hayatımın en mutlu anıydı.

Ve bir de parti vardı. Hay anasını. Ne partiydi ama. Dans bile etmiştim. Gece boyunca. Sarah’la elbette, bir de

Georgia ve yeni erkek arkadaşı ve Trey ve Bayan Westbrook ile çocukları, güçlü kuvvetli, genç bir çocuk olan adasım da dâhil olmak üzere. Ve Sarah'ın annesi, Kat, Josh, Henn ve Sarah'ın diğer harika arkadaşları. Scotch viskiler su gibi akmaya başladıktan sonra William amcamla bile dans etmişim ve o dakikalarda müzik grubu da iyice kendinden geçmişti.

Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Eski kafa, şapşalca eğlencelerdendi. Evet, Sarah ve Josh'la birlikteyken rahatlıkla saçmalayabiliyordum. Ama daha önce bu ikisinin dışında kimsenin yanında, özellikle de bir oda dolusu insanın, kendimi bu kadar serbest bırakabildiğimi açıkçası hatırlamıyordum. Bu kutlama için Canlis'i kiralamak tamamen Sarah'm zekasının ürünüydü. Kutlama için ilk buluştuğumuz yerden daha iyi bir mekan olabilir miydi?

“Dünyadan Jonas’a.”

Düşüncelerimden sıyrılıp ona gülümsedim.

“Ne düşünüyordun bebeğim?”

“Muhteşem düşünümüzü.”

“Harikaydı değil mi? William amcanın Kat'le dansını hatırlıyor musun?” diye sordu Sarah. “Çok tatlıydı.”

“Evet. Ve Henn'in bir tür garip break dans yapmaya çalışmasını hatırlıyor musun?”

Sarah güldü. “Açıkçası Henn'in ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Biraz onun güvenliğinden endişelendim.”

“Ve dans pistindeki diğer herkesin güvenliği.”

Güldü.

“Yakın zamanda yeniden yapalım.”

Sarah bana tam bir şapşalmışım gibi baktı. “Sana bir

şeyleri açıklamama izin ver, sevgilim. Düğün yapmanın asıl olayı, eğer gerçekten şanslıysan, sadece *bir kez* yapıyor oluşun. Tüm bu olay sadece bir defaya mahsus olarak planlandı.” Sırıttı.

“Zekice. Yani demek istediğim başka bir parti daha düzenlemeliyiz. Daha önce hiç parti düzenlememiştim. Eğlenceliydi.”

Ağzı açık kalmıştı. “Jonas Faraday parti mi düzenlemek istiyor?”

“Hayır, öyle değil. Düzeltiyorum. Senin parti düzenlemeni istiyorum ve ben de o partiye katılacağım. Düğünümüzdeki gibi. Tüm işi sen yapacaksın, kararları sen vereceksin, herkesi davet edeceksin ve bunların hiçbirisiyle beni uğraştırmayacaksın. Sonra ben de gelip içeceğim, dans edeceğim ve tam bir aptal gibi eğleneceğim.”

Güldü. “Ah, Jonas. Sen ne zaman istersen düzenleyebilirim bebeğim. Benim için bir zevk.”

Yatakta yanına yanaşıp ona sarıldım. “Teşekkürler.” Burnunun ucunu öptüm. “Karıcığım.” Kendimi ona bastırarak vücudunu sımsıkı sardım. Sırtını okşarken birkaç dakika sessiz kaldık.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu birden doğrulup, aklına bir şey gelmiş gibi.

Cevap verdiğimde, “Lanet olsun. Notlarım şimdiye açıklanmıştır,” dedi. Bilgisayarını kapı ve nefesimi tutarak omzunun üzerinden onu izlerken, öğrenci sistemine giriş yaptı. “Ah,” dedi. “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

“İyi haber, tüm sınavlardan A almışım,” dedi ama yine de hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

“Bu harika. Neden üzülüyorsun ki?”

Alt dudağını aşağı sarkıttı. “Çünkü kötü haber sınıf sıralamasında batmışım.” İç çekti. “Listede on ikinciyim. Sekiz sıra aşağı düşmüşüm.”

“Tüm sınıfta on ikinci? Buna *batmak* mı diyorsun?” Güldüm. “Bu harika bebeğim.”

“Ama bursu alamadım.” Elllerine baktı. Ve bunu yaptığında zarif parmağını saran parıltılı alyansa gülümsemeden edemedim. “Bursu iki kişiyle kaçırdım.”

“Bebeğim, beni dinle. Finallerden önce yaşadığın her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda on ikinci olman harika.”

Omuz silkti.

“Burs için endişelenme. Daha önce de demiştim, Jonas Faraday Burs Fonu’nun şanslı alıcısısın. Kendinle gurur duy ve canını sıkma.”

“Jonas Faraday Burs Fonu’na ihtiyacım yok. Kulüp’ten aldığım komisyonla okul masraflarını karşılayabilirim.”

“Olmaz. Artık senin kocanım. Bu da demek oluyor ki sana göz kulak olacağım. Her konuda. Her şekilde. Nokta.”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Ah evet. Bu “nokta” olayının pek de taraftarı olmadığını unutmuştum. “Sana göz kulak olmak istiyorum Sarah. Bayan Faraday, *lütfen*.”

Gülümsedi.

“Mümkün olan her konuda. Hayatının sonuna dek.”

“Ah, Jonas...”

Onu öptüm. “Seninle gurur duyuyorum. Sen de kendinle gurur duymalısın. Canını sıkma.”

“Teşekkür ederim.”

Zevkle kışını avuçladım. “O zaman bugün ne yapmak istersin karıcığım? Köprüden aşağı bungee jumping? Ya da iple dağdan iniş? Belize’nin ormanlarındaki dostlarımızı hatırlayıp çılgın maymunlar gibi düzüşmek?”

“Aman Tanrım, daha fazla adrenalini kaldıracak durumda değilim. Haftaya okul başlıyor. Burada boş boş uzanıp tavanı seyredeceğim.”

Bu adrenaline hayır olayında ciddi olmamasını umuyordum. Tabii burada boş boş uzanıp tavanı seyrederken vücudunun her bir kısmını yalamama izin verirse o ayrı. Çünkü bu kadın bende bağımlılık yapıyordu ve yakın gelecekte rehabilitasyon merkezine gitmek gibi bir planım yoktu.

Duraksadı. “Yine de...”

Birden doğruldum. “Evet?”

“Bugün gerçekten yapmak istediğim bir şey var, kocacığım. Eğer sen de istersen.”

“Söylemen yeterli.” Aletim hareketlenmeye başlamıştı.

“Öbür odadaki deri koltukta kıvrılmış ders kitaplarımı okurken fark ettim de içeceğimi koyacak bir sehpa yok.”

Ona alaycı bir bakış attım. Neyden bahsediyordu ki?

“Bir de gördüğüm kadarıyla dolabında shot bardakları da yok...”

“Bizim dolabımızda, bizim shot bardaklarımız yok. Biz. Bizim.”

“Mmm hmm.” Bununla ne demeye çalıştığından pek emin değildim.

“O yüzden düşündüm de bugün biraz alışveriş yapabiliriz.” Bana o zekice bakışlarından birini attı ve birden neler çevirdiğini fark ettim.

“Alışveriş demek?”

“Evet.”

“Sehpa ve shot bardakları için?”

“Evet. Ve birkaç eşya daha olabilir belki.”

Tanrım. Hayatımın neye dönüştüğüne inanamıyorum. Ve bunun bir gün *hoşuma gideceğine*. “Peki bu sehpa, shot bardakları ve geri kalan öteberi için *nereden* alışveriş yapmayı düşünüyorsunuz, Bayan Faraday?”

“Pekala, kocacığım. Tüm bu eşyaları mucizevi şekilde bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Ve belki devasa, yemyeşil, armut koltuklardan da bulabiliriz. Hatta belki içine suratımızı gömebileceğimiz İsveç köfteleri bile vardır.”

Numaradan çileden çıkmış gibi iç çektim. “Vay canına, bilemiyorum bebeğim, bu ilişkimizde atılacak büyük bir adım gibi duruyor. Sence buna hazır mıyız?”

Seçenekleri değerlendiriyormuş gibi yaptı. “Bu kesinlikle ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşıyacağımız anlamına gelir. Ama bence ben buna hazırım, eğer sen de hazırsan.”

“Köfteler ve sen yanımda olduğunuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirim, IKEA’dan alışveriş yapmanın bile. O yüzden şimdi aletim ve testislerimi evde bırakıp seninle alışverişe gideceğim.”

“Hayır, seni koca şapşal. Böyle olmaz.”

“Neden ki?”

“Düşün Jonas, düşün. Aletin ve testislerini evde bırakırsan şu gizli aile lavabolarından birinde nasıl sevişebiliriz?”

Merhaba, anında gelen ereksiyon. “Ah, çok doğru bir noktaya parmak bastın. İkimizden birinin bunu düşünmüş olmasına sevindim.”

“Ben daima düşünürüm, Jonas. Bundan emin olabilirsin.”

“İşte buna şüphem yok bebeğim.”

Güldü. “Anlaştık o zaman? Bay ve Bayan Faraday bugün IKEA’ya alışverişe gidecek?”

“Kesinlikle. Ama şimdi aletim, testislerim ve köfteleri aklıma getirdiğin için, gitmeden önce biraz leziz albóndigas* tadına bakmak istiyorum.”

Sarah’ın gözlerinde aniden panik ifadesi belirdi. “Hayır, Jonas. Lütfen olmaz.”

“Beni durduramazsın.”

“Hayır!” diye bağırdı gülerek ama çabaları boşunaydı.

Onu ters çevirip pijamasının altını sıyırdım ve kıcından koca bir ısıruk aldım. “Mmm, buna bayılıyorum,” diye inledim ve ardından bir şaplak attım.

Yeniden çığlık attı.

Aletim taş gibi olmuştu ve Benim Muhteşem Bayan Faraday’ımı, karımı düzmeye hazırdı.

Yine de şimdi düşündüm de, aceleye ne gerek vardı? Karımla ben dünyanın vaktine sahiptik. Hiçbir yere gittiğim yoktu. Onun da gittiği filan yoktu. Sonsuza dek. Buna Tanrı ve herkesin şahitliğinde söz vermiştik. Neden biraz daha bekleyip araya özlem katmayalım ki? Eğer biraz sabırlı olursam, benim yaramaz kızımı bu öğleden sonra IKEA’nın lavabosunda becerecektim ve bu kesinlikle beklemeye değerdı.

* İsp. Köfte (ç.n.)

Kıçına bir şaplak daha atıp bağırdım. “Hadi ama Bayan Faraday. O leziz kıçını kaldır. Kocanın devasa bir ereksiyonu var ve seksi karısını IKEA’ya alışverişe götürmek istiyor!”

Teşekkür

Bu üçlü seriyi yazmak hayatımın en güzel deneyimlerinden biri oldu. Bana geri dönüş yapan, cesaret veren okurlarıma ve özellikle de parıldayan yıldızım Nicki Starr'a teşekkür ederim. Roman yazmanın, özellikle de arka arkaya üç roman, beni klinik açıdan delirttiğini bilmelerine rağmen yazmam için bana daima destek ve imkan veren aileme teşekkürler.

Üçüncü kitap, *Bedel*'e özel olarak bana ilham kaynağı olan "köy"e: emekli Gizli Servis Ajanı komşum Steve'e, bana ayırdığı saatler için, federal soruşturmaları ve organize suçları öğrettiği için teşekkürler. Bazı yönlerden çok sıradışı bir ikili olduk ama tüm bunları konuşurken çok da eğlendik. Mandalay Körfezi, Las Vegas'ta tanıştığım olağanüstü hackerlara teşekkürler. Bir hacker toplantısı için Las Vegas'taydınız ve ben de o sırada kız arkadaşlarımla parti yapıyordum. Ve sizlerin fikirleriyle donatılacak kadar şanslıydım. Siz beyefendileri bir daha göremeyeceğim ve büyük ihtimalle bu yazıyı okuyamayacaksınız ama aynı zamanda

çok eğlenceli olan yardımlarınız ve cömertçe ısmarladığınız içkiler için minnettarım ve teşekkürü bir borç bilirim.

Hayli kalabalık olan ailem harikaydı. Anneme, kayınvalideme ve teyzeme kitapları okuyup bayıldıkları için teşekkürler. Sizleri çok seviyorum. *Saplantı*'nın ilk bölümünü okuyup, bir erkeğin iç sesini iyi aktarıp aktarmadığımı sorduğumda “evet” cevabını veren amcama teşekkürler. Verdiğin güven ve cesaret kafamın içindeki Jonas’a güvenmemi ve böyle devam etmemi sağladı. Bilgisayar dâhisi olan amcama, bir öğle yemeğinde bana verdiği muhteşem fikirler için teşekkürler. Biricik Baby Cuz’a *Saplantı*'nın ilk bölümünü okuyup, “Sen vahşi bir canavarsın,” dediği için teşekkürler. Bana Derin Ağ’ı öğrettiğin için teşekkürler, Cuz.

Bir öğle yemeğinde romanlarımla ilgili konuşup dururken beni dinleyen babama teşekkürler. (Ona anlatırken seks sahneleri “Ve sonra seks yapıyorlar.” şeklinde kısaltıldı tabii ki.) Dünyadaki en muhteşem babaya sahipken neden romanlarımda karaktersiz babalar yarattığımı hiç bilmiyorum. Seni seviyorum, babacık. (Sana neden burada teşekkür ettiğimi bilmiyorum çünkü kitaplarımı okuduysan bile bunu bilmek istemiyorum.)

Sarah’ın yaralanmaları ve tedavisinde mümkün olduğunca gerçekçi yazabilmem için yoğun programına rağmen bana vakit ayıran acil tıp teknisyeni Scott’a teşekkürler. Ayrıca zavallı Sarah’ı adabına uygun şekilde nasıl yaralayacağımı anlatırken gülmekten karnıma ağrılar sokan, çok satan yazarlardan ve aynı zamanda eski tıp teknisyenlerinden Catherine (Kahrolası) Bybee’ye de teşekkürler.

Temsilcilerim Jill ve Kevin, her zaman olduğu gibi, yazdığım türe rağmen bana olan inançlarını kaybetmedikleri için teşekkürler. Benim için çok değerlisiniz. Paha

biçilemez yardımları için Author Whisperer'a teşekkürler. Teşekkürler Lisa, Melissa ve Sharon. Siz kızlar süpersiniz. Edit için Alicia ve tasarım için Judi'ye teşekkürler. Beni destekleyen harika bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım. Ve son olarak, en mükemmel takım arkadaşım, benim yakışıklı kocam. Sen muhteşemsin ve seni seviyorum.

Yazar Hakkında

Yazarın mahlas olarak kullandığı Lauren Rowe, aynı zamanda sanatçı, sesli kitap anlatıcısı ve söz yazarı olan medyatik bir şahsiyettir. Alt bilincini (İd) açığa çıkarmak için Kulüp serisini yazmaya karar vererek bu süreçte kendini sansürlemekten kaçınmaya özen göstermiştir. San Diego, Kaliforniya'da yaşamakta, müzik grubuyla sahneye çıkıp şarkı söylemekte, bir gösteri programına ev sahipliği yapmakta ve gece gündüz yazı yazmaktadır. Kulüp serisi ve Lauren Rowe hakkında daha fazla bilgi edinmek için: www.LaurenRoweBooks.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

"Teşekkür ederim
Sarah. Beni sev-
diğin, bana sevil-
meyi öğrettiğin
için. Senin sevgin
benim kurtarıcım
oldu. Senin sevgin...
Bana hayat verdi."

Lauren Rowe

BEDEL

“Aşk, iyi olmanın verdiği keyif, bilge olmanın verdiği merak ve tanrıların hayretidir. Bu sen demek oluyorsun, Sarah Cruz. Sen ve ben. Sen benim güzelliğimsin. Sen benim gerçeğimsin.” – Jonas Faraday

Kulüp Serisinin üçüncü ve final kitabında, Jonas kafasının içindeki şeytanlarla baş edebilmek için arayışına devam ediyor. Bu arayışta hayat boyu kalp kırıklığına mı mahkûm olacak, kurtuluşa mı ulaşacak?

Sarah ve Jonas'ın mücadelesi sürüyor ve Kulüp'ün altındaki gerçekler bir bir ortaya çıkıyor. Bu mücadelede Josh ve Kat de onları yalnız bırakmıyor.

Bu seride tutku ve aşktan çok daha fazlası var. Lauren mizahı hüznle karıştırabilmek gibi inanılmaz bir yeteneğe sahip. – Summer's Book Blog

Mizah, tutku ve hüznün kusursuz harmanı, bu kitabı elimden bir saniye olsun düşürmeme izin vermedi! – The Romance Cover

ISBN: 978-605-9915-22-9

9 786059 915229 ₺25

www.kanesyayinlari.com

Kanes Edebiyat/ Roman
Yetişkin Okurlar İçin

facebook.com/kanesyayincilik twitter.com/kaneskitap instagram.com/kanesyayinlari